#1 BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

TOMI ADEYEMI

URMAȘII DE SÂNGE ȘI OS

www.virtual-project.eu

KANO
MAKURDI
DUTSE
ZARIA
IBADAN
GUSAU
PALATUL REGAL
ILORIN
LAGOS
SOKOTO
CHANDOMBLE
CALABRAR
IBEJI
MINNA
WARRI
IKOYI
TEMPLUL SACRU
JIMETA
GOMBE
ORON
LOKOJA
KADUNA
ORAȘUL BENIN
N
ORISHA

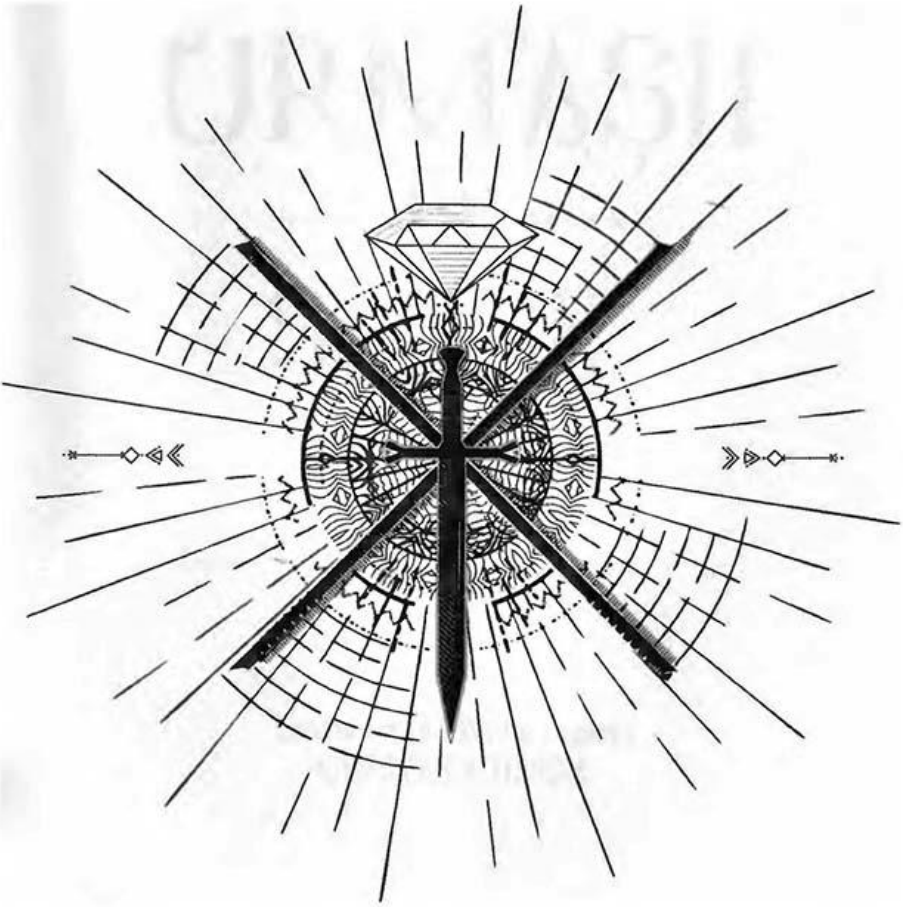

TOMI ADEYEMI

Seria: ZESTREA ORÏSHEI

PARTEA I

URMAȘII DE SÂNGE ȘI OS

Original: *Children of Blood and Bone* (2018)

Traducere din limba engleză:
CRISTINA JINGA

virtual-project.eu

— 2018 —

Mamei și tatei – care au sacrificat totul ca să-mi dea mie această șansă
&
lui Jackson – care a crezut în mine și în această poveste
cu mult înaintea mea.

CLANURILE DE MAJI

CLANUL IKÚ
MAJI AI VIEȚII ȘI AI MORȚII
TITLUL MAJI: SECERĂTOR
DIVINITATE: OYA
.....

CLANUL ÈMÍ
MAJI AI MINȚII, AI SPIRITULUI ȘI AI VISELOR
TITLUL MAJI: CONECTOR
DIVINITATE: ORÍ
.....

CLANUL OMI
MAJI AI APEI
TITLUL MAJI: MAREIC
DIVINITATE: YEMOJA
.....

CLANUL INÁ
MAJI AI FOCULUI
TITLUL MAJI: ARZĂTOR
DIVINITATE: SÀNGÓ
.....

CLANUL AFÉFÉ
MAJI AI AERULUI
TITLUL MAJI: EOLIC
DIVINITATE: AYAO
.....

CLANUL AIYE

MAJI AI FIERULUI ȘI AI PĂMÂNTULUI
TITLUL MAJI: PĂMÂNTIC + FAUR
DIVINITATE: ÒGÚN

.....

CLANUL ÌMÓLÈ
MAJI AI ÎNTUNERICULUI ȘI AI LUMINII
TITLUL MAJI: LUMINAR
DIVINITATE: OCHUMARE

.....

CLANUL ÌWÒSÀN
MAJI AI SĂNĂTĂȚII ȘI AI BOLII
TITLUL MAJI: TĂMĂDUITOR + CANCER
DIVINITATE: BABALÚAYÉ

.....

CLANUL ARÍRAN
MAJI AI TIMPULUI
TITLUL MAJI: CLARVĂZĂTOR
DIVINITATE: ORÚNMILA

.....

CLANUL ERANKO
MAJI AI ANIMALELOR
TITLUL MAJI: ÎMBLÂNZITOR
DIVINITATE: OXOSI

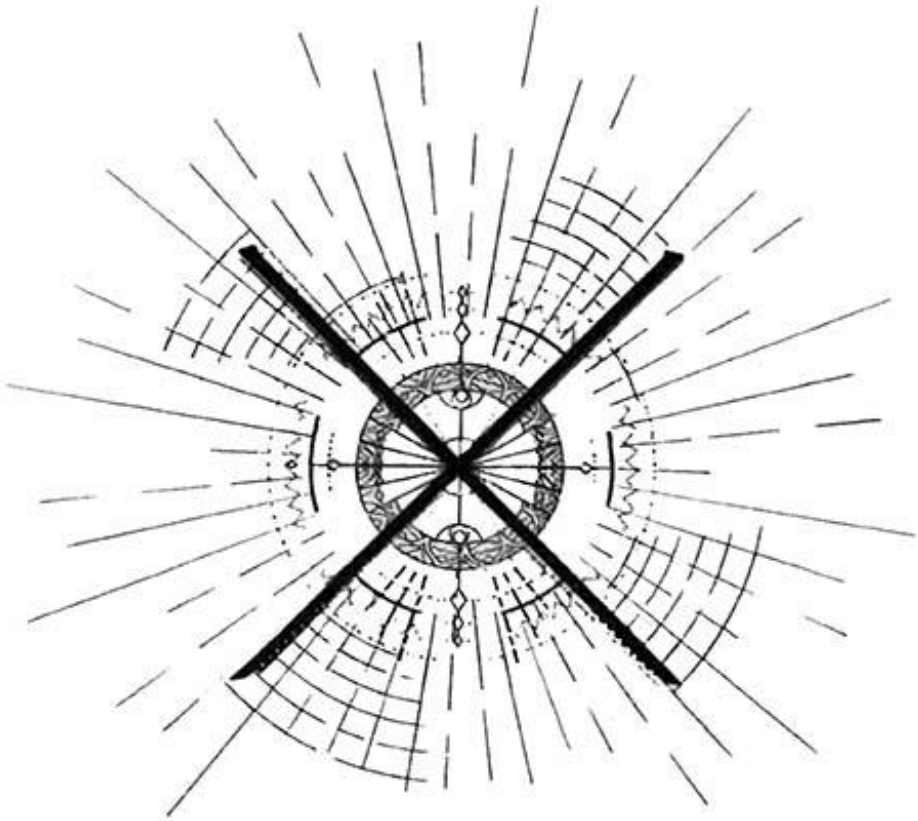

Încerc să nu mă gândesc la ea.

Dar când mi se întâmplă, mă gândesc la orez.

Când Mama era prin preajmă, coliba întotdeauna mirosea a orez jollof.

Mă gândesc la felul în care pielea ei neagră lucea ca soarele verii, la felul în care zâmbetul ei îl făcea pe Baba să revină la viață. La felul în care părul ei se zbârlea ca păpădia și se încolăcea, o coroană neîmblânzită care respira și creștea viguros.

Aud miturile pe care mi le spunea ea, noaptea. Râsul lui Tzain, când se jucau agbön, în parc.

Strigătele lui Baba, când soldații au înfășurat un lanț pe după gâtul ei. Țipetele sale, când ei au târât-o în întuneric.

Incantațiile care se revărsau din gura ei ca lava. Magia morții care a rătăcit-o.

Mă gândesc la felul în care leșul ei atârna de copacul acela.

Mă gândesc la regele care a luat-o.

CAPITOLUL UNU

ZÉLIE

Alege-mă pe mine!

E tot ce pot face să nu țip. Îmi înfig unghiile în lemnul de stejar marula al bastonului meu și strâng tare, ca să mă abțin să mă mișc. Broboane de sudoare îmi picură pe spate, dar nu-mi dau seama dacă de la căldura matinală a răsăritului sau de la inima mea, care bate cu putere în piept. Lună după lună am fost sărită.

Astăzi nu se poate întâmpla la fel.

Îmi dau o șuviță de păr alb pe după ureche și mă străduiesc să stau nemișcată. Ca de obicei, Mama Agba face selecția cu asprime, uitându-se la fiecare fată destul de lung încât să ne facă să ne foim, stânjenite.

Sprâncenele ei se încruntă de concentrare, adâncind cutele pe pielea capului ei ras. Cu pielea de un cafeniu-închis și caftanul de o culoare neutră, Mama Agba arată ca oricare altă bătrână din sat. N-ai ghici că o femeie de vârsta ei ar putea fi atât de letală.

— Ahm.

Yemi își drege glasul în fața întregii ahéré, o aluzie deloc subtilă la faptul că ea deja a trecut testul ăsta. Ne zâmbește cu superioritate în timp ce-și învârte bastonul cioplit manual, nerăbdătoare să vadă pe care dintre noi o va învinge în meciul nostru de absolvire. Cele mai multe fete dau înapoi, speriate de perspectiva de a o înfrunta pe Yemi, dar azi am un chef nebun s-o fac eu. M-am antrenat și sunt pregătită.

Știu că pot să câștig.

— Zélie.

Vocea îmbătrânită a Mamei Agba sparge liniștea. O răsuflare de ușurare se ridică dinspre celelalte cincisprezece fete care n-au fost alese. Numele reverberează în jurul pereților de stuf împletit ai ahéréi, până când îmi dau seama că Mama Agba m-a numit pe mine.

— Într-adevăr?

Mama Agba pocnește din buze.

— Pot să aleg pe altcineva...

— Nu! Mă ridic în picioare și fac grăbită o plecăciune. Îți mulțumesc, Mama. Sunt pregătită.

Marea de fețe brune se despică în timp ce-mi croiesc drum printre ele. Cu fiecare pas, mă concentrez la felul în care tălpile mele goale târșâie pe trestiile de pe podeaua Mamei Agba, verificând fricțiunea de care o să am nevoie ca să câștig acest meci și să absolv, în sfârșit.

Când ajung la rogojina neagră ce marchează ringul, Yemi e prima care se înclină. Așteaptă să-i urmez exemplul, dar privirea ei nu face decât să mă provoace. Postura ei nu exprimă niciun respect, nicio promisiune de luptă adevărată. Crede că, pentru că sunt o divineră, îi sunt inferioară.

Crede că o să pierd.

— *Plecăciune*, Zélie.

Deși avertismentul e evident în vocea Mamei Agba, nu mă pot hotărî să-i dau ascultare. Stând atât de aproape de Yemi, singurele lucruri pe care le văd sunt părul ei negru lucios și pielea ei brună ca nuca de cocos, cu mult mai deschisă decât a mea. Fața ei are nuanța cafenie blândă a orïshanilor care n-au petrecut nici măcar o zi muncind în soare. Duce o viață privilegiată, bazată pe banii murdari ai unui tată pe care ea nu l-a cunoscut niciodată. Vreun nobil care, de rușine, și-a exilat fiica bastardă în satul nostru.

Îmi trag umerii în spate și-mi scot pieptul înainte, ridicând capul, deși ar trebui să-l plec. Trăsăturile lui Yemi ies în evidență în mulțimea de divinere cu părul alb ca zăpada. Divinere care au fost silite să se încline de nenumărate ori în fața celor care arată ca ea.

— Zélie, nu mă face să repet.

— Dar, Mama...

— Pleacă-te sau ieși din ring! Ne faci pe toate să pierdem timpul.

Neavând de ales, strâng din dinți și mă înclin, ceea ce face ca nesuferitul zâmbet încrezut al lui Yemi să înflorească.

— Era atât de greu?

Yemi se mai înclină o dată, să fie sigură.

— Dacă tot pierzi, fă-o cu demnitate.

Chicoteli înăbușite izbucnesc din rândul fetelor, reduse rapid la tăcere de o fluturare severă de mână din partea Mamei Agba. Le

arunc o privire urâtă, înainte de a mă concentra asupra adversarei mele.

O să vedem noi cine mai râde când o să câștig eu.

— Ocupați-vă locurile.

Ne dăm înapoi până la marginea rogojinii și ne ridicăm bastoanele de pe sol. Rânjetul lui Yemi dispare și mijește ochii. Instinctul ei de ucigaș iese la iveală.

Ne uităm fix una la alta, așteptând semnalul de începere. Exasperată, am impresia că Mama Agba o să întârzie momentul o veșnicie, când, în sfârșit, strigă:

— Începeți!

Și imediat mă trezesc în defensivă.

Mai înainte chiar de a mă gândi să lovesc, Yemi se năpustește asupra mea cu viteza unui gheparnar. Bastonul ei în clipa asta se rotește deasupra capului și, în clipa următoare, e la gâtul meu. Deși fetele din spatele meu icnesc, eu nu șovăi.

Poate că Yemi e rapidă, dar eu pot fi și mai rapidă.

Când bastonul ei se apropie, mă las mult pe spate, ferindu-mă de atac. Sunt încă arcuită când Yemi lovește din nou, de data asta coborându-și arma cu forța unei luptătoare de două ori mai mari decât ea.

Mă arunc într-o parte, rostogolindu-mă pe rogojină, iar bastonul ei nimerește în stuf. Yemi îl ridică, pregătindu-se să lovească din nou, în timp ce eu mă străduiesc să-mi recapăt echilibrul.

— Zélie, mă previne Mama Agba, dar n-am nevoie de ajutorul ei.

Cu o mișcare fluidă, mă răsucesc pe un picior și ridic bastonul, blocând următoarea lovitură a lui Yemi.

Bastoanele noastre se ciocnesc cu un trosnet puternic. Pereții din stuf se cutremură. Arma mea încă vibrează de la lovitură când Yemi pivotează ca să mă lovească în genunchi.

Mă împing în piciorul din față și mă ajut de brațe ca să-mi iau avânt, făcând roata în aer. Sărind peste bastonul ei întins, văd prima mea deschidere – șansa mea să intru în ofensivă.

— Ha! mormăi, folosindu-mă de elanul aerian ca să dau și o lovitură.

Haide...

Bastonul lui Yemi se izbește de al meu, parându-mi atacul înainte să înceapă.

— Răbdare, Zélie, strigă Mama Agba. Nu a venit momentul să ataci tu. Observă. Reacționează. Așteaptă-ți adversara să lovească.

Îmi înăbuș geamătul, dar dau din cap, făcând un pas înapoi. *O să ai și tu șansa ta,* îmi spun. *Doar așteaptă să-ți vină rân...*

— Așa e, Zél.

Yemi șoptește, încât numai eu s-o pot auzi:

— Ascultă de Mama Agba. Fii un viermișor cuminte.

Și iată-l.

Cuvântul ăla.

Insulta aia mizerabilă, înjositoare.

Șoptită fără nicio considerație. Învelită în rânjetul ăla arogant.

Înainte să mă pot opri, împung cu bastonul înainte, care rămâne la doar un fir de păr distanță de pântecele lui Yemi. Pentru asta o să încasez mai târziu una dintre temutele bătăi ale Mamei Agba, dar frica din ochii lui Yemi merită pe deplin.

— Hei!

Deși Yemi se întoarce spre Mama Agba ca să intervină, nu are timp să se vaite. Îmi răsucesc bastonul cu o viteză care o face să caște ochii, înainte să mă lansez într-un alt atac.

— Exercițiul nu este așa! țipă Yemi, sărind ca să evite lovitura mea la genunchi. Mama...

— Vrei să lupte ea pentru tine? râd eu. Ei, haide, Yem. Dacă tot pierzi, fă-o cu *demnitate!*

Mânia fulgeră în ochii lui Yemi ca dintr-ai unui leonar cu coarne de taur gata de salt. Își încleștează mâinile pe baston, pregătită de răzbunare.

Acum începe adevărata luptă.

Pereții ahéréi Mamei Agba se cutremură când bastoanele noastre se ciocnesc, iar și iar. Lovim, parăm, atacăm, replicăm, căutând amândouă o deschidere, o șansă să plasăm o lovitură crucială. Zăresc o oportunitate, dar...

— *Uh!*

Mă clatin înapoi și mă frâng de mijloc, respirând greu, când greața îmi urcă pe gâtlej. Pentru o clipă, mă tem că Yemi mi-a rupt coastele,

dar durerea din burtă mă liniștește în privința asta.

— Oprește...

— Nu! o întrerup pe Mama Agba cu glas răgușit.

Mă forțez să trag aer în piept și mă ajut de baston ca să mă îndrept.

— Sunt bine.

Încă n-am terminat.

— Zélie... începe Mama, dar Yemi n-o așteaptă să încheie.

Se năpustește furioasă asupra mea, bastonul ei vâjâind la doar un deget distanță de capul meu. Când se lasă pe spate ca să atace, mă răsucesc, ieșind din raza ei. Înainte ca ea să poată pivota, izbesc din lateral, înfigându-mi bastonul în sternul ei.

— *Ah!* icnește Yemi.

Fața i se schimonosește de durere și de șoc, împleticindu-se îndărăt de la lovitura mea. Nimeni n-a lovit-o vreodată în vreuna dintre luptele de la Mama Agba. Nu știe cum e.

Înainte să-și poată reveni, mă învârt și o împung în burtă cu bastonul. Mă pregătesc să-i dau lovitura finală, când cearșafurile roșcate care acoperă intrarea ahéréi se deschid brusc.

Bisi se năpustește înăuntru, cu părul ei alb fluturând. Pieptul ei micuț se ridică și coboară iute când își încrucișează privirile cu Mama Agba.

— Ce e? întreabă Mama.

Lacrimile se adună în ochii lui Bisi.

— Îmi pare rău, scâncește ea, am adormit, nu... n-am fost...

— Spune odată, copilă!

— Vin! exclamă în sfârșit Bisi. Sunt aproape, sunt aproape aici!

Pentru o clipă nu pot respira. Cred că nimeni nu poate. Frica paralizează fiecare milimetru din făpturile noastre.

Apoi dorința de supraviețuire preia controlul.

— Repede, șuieră Mama Agba. N-avem prea mult timp!

O ridic pe Yemi în picioare. Ea încă horcăie, dar n-am timp să mă asigur că e bine. Îi iau bastonul și mă grăbesc să le adun și pe celelalte.

Coliba erupe într-o vâltoare haotică, toată lumea se repede să ascundă dovezile. Pânze mari viu colorate zboară prin aer. O armată de manechine din stuf se ridică. Se întâmplă atât de multe lucruri

deodată, încât n-avem cum să știm dacă vom reuși să ascundem totul la timp. Tot ce pot face e să mă concentrez asupra sarcinii mele: să vâr toate bastoanele sub rogojina ringului de luptă, unde să nu poată fi văzute.

Când termin, Yemi îmi trânteşte în mâini un ac din lemn. Încă alerg spre locul meu când cearşafurile care acoperă intrarea ahéréi se deschid din nou.

— Zélie! strigă Mama Agba.

Încremenesc. Toți ochii din ahéré se întorc spre mine. Înainte să pot vorbi, Mama Agba mă pocnește după ceafă; o durere ascuțită pe care numai ea poate s-o provoace îmi străbate șira spinării.

— Stai la locul tău, se răstește ea. Ai nevoie de cât mai multă practică.

— Mama Agba, eu...

Se apleacă spre mine, pulsul îmi gonește năvalnic, în ochii ei sclipește mesajul adevărat.

O distragere a atenției...

O cale de a câștiga timp.

— Îmi pare rău, Mama Agba. Iartă-mă.

— Treci la locul tău.

Îmi reţin zâmbetul şi îmi plec capul, a căinţă, ţinându-l destul de jos ca să pot urmări gărzile care intră. Ca majoritatea soldaţilor din Orïsha, cel mai scund dintre cei doi are o faţă care seamănă cu a lui Yemi: cafenie ca pielea de animal tocită, încadrată de păr negru. Deşi suntem numai fete, el rămâne cu mâna pe mânerul sabiei. Îl strânge mai tare, de parcă în orice clipă vreuna dintre noi ar putea lovi.

Celălalt soldat, mult mai negru decât camaradul lui, stă drept, solemn şi serios. S-a postat lângă intrare, cu ochii fixaţi în pământ. Probabil are decenţa să se simtă ruşinat pentru ceea ce urmează să facă.

Ambii bărbaţi etalează sigiliul regal al regelui Saran, vizibil pe platoşele lor de fier. O singură privire la leopanarul de zăpadă bogat împodobit şi mi se strânge inima, amintindu-mi de monarhul care i-a trimis.

Mă întorc, teatral bosumflată, la manechinul meu de stuf, dar mi se-nmoaie picioarele de uşurare. Ceea ce înainte părea o arenă acum

joacă rolul convingător al atelierului unei croitorese. Țesături tribale viu colorate împodobesc manechinele din fața fiecărei fete, croite și prinse în bolduri după modelele Mamei Agba. Noi tivim de ani aceleași cămăși africane la care lucrăm acum, cosând în tăcere, așteptând ca gărzile să plece.

Mama Agba se plimbă printre rândurile de fete, inspectând munca ucenicelor sale. Deși sunt agitată, rânjesc când văd că-i face pe soldați să aștepte, refuzând să le bage de seamă prezența nepoftită.

— Vă pot ajuta cu ceva? întreabă ea în cele din urmă.

— Taxa, mormăie gardianul mai negru. Plătește!

Fața Mamei Agba cade precum căldura noaptea.

— Mi-am plătit taxele săptămâna trecută.

— Asta nu e taxă de negoț.

Privirea celuilalt gardian trece peste toate divinerele cu părul lung și alb.

— Tariful viermilor a crescut. De vreme ce tu ai atât de mulți, a crescut și al tău.

Bineînțeles. Strâng pânza de pe manechinul meu cu atâta putere, încât mă dor degetele. Nu e de ajuns pentru rege să țină divinerii sub jug. Trebuie să mai strivească și pe oricine încearcă să ne ajute.

Fălcile mi se încleștează, încercând să-l ignor pe gardian, să nu mai simt cum ustură ocara *vierme* de pe buzele lui. Nu contează că noi n-o să devenim niciodată maji, cum eram menite. În ochii lor suntem încă viermi.

Asta-i tot ce o să vadă ei vreodată.

Gura Mamei Agba devine o linie strânsă. În niciun caz nu are bani de rezervă.

— Ați ridicat deja taxa pentru divineri luna trecută, protestează ea. Și în luna de dinainte.

Gardianul mai deschis la culoare face un pas înainte, ducând mâna la sabie, gata să lovească la primul semn de sfidare.

— Poate n-ar trebui să te înhăitezi cu viermii.

— Poate n-ar trebui să ne mai jefuiți.

Cuvintele îmi ies din gură înainte să le pot opri. Toți cei din încăpere își țin răsuflarea. Mama Agba înțepenește, implorându-mă cu ochii ei negri să tac.

— Divinerii nu fac mai mulți bani. De unde vă așteptați să luați taxele astea noi? întreb eu. Nu puteți crește prețul iar și iar. Dacă îl tot creșteți, nu putem plăti!

Gardianul vine agale spre mine, într-un mod care mă face să-mi ardă palmele după bastonul meu. Cu o lovitură potrivită l-aș putea doborî; cu o alta i-aș putea zdrobi gâtul.

Pentru prima oară îmi dau seama că soldatul nu are o sabie obișnuită. Lama neagră sclipește în teacă, un metal mai prețios decât aurul.

Majacite...

Un aliaj pentru arme făurit de regele Saran înainte de Raid. Creat să ne slăbească magia și să ne ardă carnea tăind prin noi.

Întocmai ca lanțul negru pe care l-au înfășurat de gâtul mamei.

O maji puternică ar fi putut să reziste efectului armei, dar metalul acesta rar ne vlăguiește pe cele mai multe dintre noi. Deși eu n-am niciun fel de magie de neutralizat, simpla apropiere a sabiei de majacite îmi face pielea de găină când gardianul mă încolțește.

— Ai face bine să-ți ții gura, fetițo.

Și are dreptate. Ar trebui să-mi țin gura, să-mi înghit mânia. S-apuc să trăiesc încă o zi.

Dar când e atât de aproape de fața mea, abia pot să mă abțin să nu-mi înfig acul de cusut în ochii lui căprui amenințători. Poate totuși ar trebui să tac.

Sau poate el ar trebui să moară.

— Ești un...

Mama Agba mă împinge la o parte cu atâta forță, încât mă duc de-a dura.

— Uite, ne întrerupe ea cu o mână plină de monede. Ia-i și gata.

— Mama, nu...

Ea se întoarce brusc cu o privire care mă împietrește. Închid gura și mă ridic în picioare, făcându-mă mică lângă pânza colorată de pe manechinul meu.

Banii zornăie în timp ce gardianul numără monedele de aramă puse în palma lui. Scoate un mârâit când termină.

— Nu-i de ajuns.

— Trebuie să fie, zice Mama Agba cu disperare în voce. Atâta e.

Asta e tot ce am.

Ura mocnește sub pielea mea, înțepându-mă ascuțit și fierbinte. Nu e drept. Mama Agba n-ar trebui să fie silită să implore. Îmi ridic privirea și întâlnesc ochii gardianului. O greșeală. Până să-mi întorc capul sau să-mi maschez dezgustul, el mă apucă de păr.

— Au! strig când durerea îmi săgetează țeasta.

Într-o clipă, gardianul mă trântește la pământ cu fața în jos, iar răsuflarea mi se oprește în gât.

— Poate că nu mai ai bani.

Gardianul își înfige genunchiul în spatele meu.

— Dar, fără îndoială, ai ditamai porția de viermi.

Mă înșfacă de coapsă cu o mână nemiloasă.

— O să încep cu ăsta.

Pielea îmi ia foc și mă căznesc să respir, strângându-mi mâinile în pumni ca să nu se vadă că-mi tremură. Vreau să țip, să-i zdrobesc fiecare oscior din corp, dar cu fiecare secundă îmi scad puterile. Atingerea lui șterge tot ce sunt, tot ce am luptat din greu să devin.

În momentul ăsta sunt din nou fetița neajutorată, ca atunci când soldații o târau pe mama de lângă mine.

— Destul.

Mama Agba îl împinge înapoi pe soldat și mă trage pe mine la pieptul ei, dezvelindu-și colții ca o leonară cu coarne de taur ce-și apără puiul.

— Ai luat banii mei și asta e tot ce o să primești. Pleacă! Acum! Gardianul spumegă de mânie văzându-i cutezanța. Dă să-și scoată sabia, dar camaradul său îl reține.

— Haide. Trebuie să mergem prin tot satul până se întunecă.

Deși gardianul mai negru își păstrează vocea nepăsătoare, maxilarul lui se încleștează. Poate că fețele noastre îi amintesc de mama lui sau de o soră, de cineva pe care ar vrea s-o protejeze.

Celălalt gardian rămâne nemișcat pentru o clipă, atât de nemișcat că nu știu ce-o să facă. În cele din urmă, ia mâna de pe sabie, tăind în schimb cu privirea.

— Învață viermii ăștia să respecte regulile, o previne pe Mama Agba. Ca să nu-i învăț eu.

Își întoarce privirea asupra mea; deși corpul meu e lac de sudoare,

măruntaiele îmi îngheață. Gardianul mă măsoară din cap până-n picioare, un avertisment pentru ce-ar putea să-mi facă.

Încearcă, îmi vine să-i trântesc, dar gura mi-e prea uscată ca să articulez. Rămânem în tăcere, până când gardienii ies și bocănitul cizmelor cu flecuri din metal se stinge în depărtare.

Puterea Mamei Agba dispare ca flacăra unei lumânări stinse de vânt. Se sprijină de un manechin, războinica letală pe care o știu devenind o bătrână firavă, necunoscută.

— Mama...

Fac un gest s-o ajut, dar ea-mi dă peste mână.

— *Òdẹ!*

Neghioabo, mă ceartă ea în yoruba, limba majilor, interzisă după Raid. N-am mai auzit limba noastră de multă vreme și-mi ia câteva clipe să-mi aduc aminte ce înseamnă cuvântul.

— Pentru numele zeilor, ce ai?

Încă o dată, ochii tuturor celor din ahéré sunt ațintiți asupra mea. Până și mica Bisi se uită la mine mustrător. Dar cum poate Mama Agba să țipe la mine? De ce e vina mea când ticăloșii ăștia de gardieni sunt hoții?

— Încercam să te apăr.

— Să mă aperi? repetă Mama Agba. Știai că gura ta n-o să schimbe absolut nimic. Ai fi putut să ne atragi moartea tuturor!

Mă împleticesc, surprinsă de asprimea cuvintelor. N-am văzut niciodată o asemenea dezamăgire în ochii săi.

— Dacă nu pot să lupt cu ei, de ce mai suntem aici?

Vocea mi se frânge, dar îmi înghit lacrimile.

— La ce bun să ne antrenăm, dacă nu ne putem apăra? De ce mai facem asta, dacă nu te putem apăra?

— Pentru numele zeilor, *gândește,* Zélie. Gândește-te și la altcineva în afară de tine! Cine l-ar mai apăra pe tatăl tău, dacă i-ai răni pe oamenii ăștia? Cine l-ar mai feri pe Tzain de necazuri, când gardienii ar veni să se răzbune?

Deschid gura să răspund, dar nu e nimic de spus. Are dreptate. Chiar dacă aș doborî câțiva gardieni, n-aș putea să mă bat cu toată armata. Mai devreme sau mai târziu, m-ar învinge.

Mai devreme sau mai târziu, i-ar zdrobi pe cei pe care îi iubesc.

— Mama Agba?

Vocea lui Bisi e firavă și speriată. Se ține strâns de pantalonii drapați ai lui Yemi în timp ce lacrimile îi umplu ochii.

— De ce ne urăsc?

Pe Mama o cuprinde o sfârșeală. Își deschide brațele spre Bisi.

— Nu vă urăsc pe voi, copila mea. Urăsc ce erați menite să deveniți.

Bisi își îngroapă fața în caftanul Mamei, înăbușindu-și suspinele. În timp ce ea plânge, Mama Agba își rotește privirea prin încăpere, văzând toate lacrimile pe care celelalte fete încearcă să și le țină în frâu.

— Zélie a întrebat de ce suntem aici. E o întrebare bună. Adesea vorbim despre *cum* trebuie să luptați, dar niciodată *de ce*.

Mama o îndepărtează ușor pe Bisi și-i face semn lui Yemi să-i aducă un scăunel.

— Voi, fetelor, trebuie să țineți minte că lucrurile n-au fost așa întotdeauna. A fost o vreme când toți erau de aceeași parte.

Odată ce Mama Agba se așază, fetele se strâng în jurul ei, dornice să asculte. În fiecare zi, lecțiile Mamei se sfârșesc cu o poveste sau cu o fabulă, o învățătură dintr-un alt timp. În mod normal, mi-aș fi făcut loc în față, ca să-i sorb fiecare cuvânt. Astăzi rămân pe margine, prea rușinată ca să mă apropii.

Mama Agba își freacă palmele, încet și metodic. În pofida tuturor celor întâmplate, un mic zâmbet i se ivește pe buze, un zâmbet pe care numai o poveste îl poate aduce. Neputând să rezist, fac doi-trei pași mai aproape, dând la o parte vreo câteva fete. Asta e povestea noastră. Istoria noastră.

Un adevăr pe care regele a încercat să-l îngroape odată cu morții noștri.

— La început, Orïsha era un tărâm unde majii rari și sacri o duceau bine. Fiecare dintre cele zece clanuri primise de la zeii de sus o putere diferită asupra pământului, un har. Erau maji care puteau controla apa, alții care stăpâneau focul. Unii maji aveau puterea de a citi mințile, iar alții chiar puteau să privească departe în timp!

Deși toate am auzit povestea asta la un moment dat – de la Mama Agba, de la părinții pe care nu-i mai avem –, faptul c-o auzim din nou

nu-i răpește miraculosul din cuvinte. Ochii noștri se aprind când Mama Agba îi descrie pe majii care aveau darul tămăduirii și puterea de a provoca boala. Ne aplecăm spre ea când vorbește despre majii care îmblânzeau fiarele sălbatice ale pământului, despre majii care țineau lumina și întunericul în palmele lor.

— Fiecare maji se năștea cu părul alb, semnul atingerii zeilor. Ei își foloseau darurile ca să aibă grijă de poporul Orïshei și erau respectați de toți. Însă nu toată lumea primea daruri de la zei.

Mama Agba face un semn de jur împrejurul încăperii.

— Din cauza asta, de fiecare dată când un nou maji se năștea, toate provinciile se bucurau, sărbătorind de cum i se vedeau primii zulufi albi. Copiii aleși nu puteau face magie înainte de a împlini treisprezece ani, deci, până li se manifestau puterile, erau numiți *ibawi,* „divinii".

Bisi își ridică bărbia și zâmbește, amintindu-și originea titlului nostru de divineri. Mama Agba coboară mâna și trage în joacă de o șuviță din părul ei alb, un semn distinctiv pe care toate fuseserăm învățate să ni-l ascundem.

— Majii au apărut prin toată Orïsha, devenind primii regi și regine. Pe vremea aceea, toată lumea trăia în pace, dar pacea de atunci n-a durat. Cei aflați la putere au început să abuzeze de magie și, drept pedeapsă, zeii i-au despuiat de darurile lor. Când magia le-a ieșit din sânge, le-a dispărut și părul alb, ca semn al păcatului lor. De-a lungul generațiilor, iubirea pentru maji s-a prefăcut în frică. Frica s-a prefăcut în ură. Ura s-a transformat în violență, o dorință de a-i stârpi pe maji definitiv.

Încăperea devine mai sumbră în ecoul cuvintelor Mamei Agba. Toate știm ce urmează; noaptea despre care nu vorbim niciodată, noaptea pe care nu vom fi niciodată în stare s-o uităm.

— Până în noaptea aceea, majii fuseseră în stare să supraviețuiască pentru că-și foloseau puterile ca să se apere. Însă, în urmă cu unsprezece ani, magia a dispărut. Numai zeii știu de ce.

Mama Agba închide ochii și lasă să-i scape un oftat.

— Într-o zi, magia *respira.* În următoarea, murise.

Numai zeii știu de ce?

Din respect pentru Mama Agba, îmi înghit cuvintele. Ea vorbește

așa cum vorbesc adulții care au supraviețuit Raidului. Resemnată, de parcă zeii au luat magia ca să ne pedepsească sau pentru că pur și simplu s-au răzgândit.

În adâncul sufletului, eu știu adevărul. Am știut din clipa în care l-am văzut pe maji din Ibadan în lanțuri. Zeii au murit odată cu magia noastră.

N-o să se mai întoarcă niciodată.

— În ziua aceea fatală, regele Saran n-a stat pe gânduri, continuă Mama Agba. S-a folosit de momentul de slăbiciune al majilor ca să atace.

Închid ochii, luptându-mă cu lacrimile care vor să curgă. Lanțul pe care l-au aruncat pe după gâtul mamei. Sângele picurând în țărână.

Amintirile tăinuite ale Raidului umplu coliba, inundând aerul cu mâhnire.

Toate i-am pierdut pe membrii maji ai familiilor noastre în noaptea aceea.

Mama Agba suspină și se ridică, adunându-și tăria pe care i-o cunoaștem toate. Se uită la fiecare fată din încăpere, pe rând, ca un general care-și inspectează trupele.

— Eu o învăț calea bastonului pe orice fată care vrea s-o știe, pentru că, în lumea asta, vor fi întotdeauna bărbați care vor vrea să vă facă rău. Însă am creat școala asta pentru divineri, pentru toți copiii majilor căzuți. Deși abilitatea voastră de a deveni maji a dispărut, ura și violența împotriva voastră au rămas. De aceea ne aflăm aici. De aceea ne antrenăm.

Cu o mișcare iute a mâinii, Mama își scoate bastonul dur și izbește cu el în podea.

— Adversarii voștri au săbii. De ce eu vă antrenez în arta bastonului?

Vocile noastre dau glas mantrei pe care Mama Agba ne pune s-o repetăm întruna.

— Pentru că evită mai degrabă decât rănește, rănește mai degrabă decât schilodește, schilodește mai degrabă decât ucide. Bastonul nu distruge.

— Vă învăț să fiți războinice în grădină, astfel încât să nu fiți niciodată grădinari în război. Vă dau puterea de a lupta, dar toate

trebuie să învățați puterea de a vă abține.

Mama se întoarce spre mine, ținându-și spatele foarte drept.

— Trebuie să-i protejați pe cei care nu se pot apăra singuri. Aceasta este calea bastonului.

Fetele dau din cap, însă eu nu fac decât să mă uit fix în podea. Încă o dată, a fost cât pe-aci să stric totul. Încă o dată, am dezamăgit.

— Bine, suspină Mama Agba. Destul pentru astăzi. Strângeți-vă lucrurile. O să continuăm mâine de unde am rămas.

Fetele ies una câte una din colibă, fericite că pot pleca. Încerc să fac și eu la fel, dar mâna zbârcită a Mamei Agba mă apucă de umăr.

— Mama...

— Tăcere, poruncește ea.

Ultimele fete care ies îmi aruncă priviri compătimitoare. Își freacă fundurile, probabil calculând câte lovituri de bici o să primească al meu.

Douăzeci pentru încălcarea exercițiului... cincizeci pentru că am vorbit neîntrebată... o sută pentru că a fost cât pe ce să murim toate din pricina mea...

Nu. O sută ar fi o pedeapsă mult prea blândă.

Îmi înăbuș un suspin și îmi fac curaj să îndur usturimea. *O să meargă repede*, îmi spun. O *să se termine mai înainte să...*

— Stai jos, Zélie.

Mama Agba îmi întinde o ceașcă de ceai și își toarnă una și pentru ea. Aroma dulceagă îmi gâdilă nările, ceașca fierbinte îmi încălzește palmele.

Mă încrunt.

— Ai otrăvit ăsta?

Colțurile gurii Mamei Agba tresar, dar își ascunde amuzamentul sub o mască severă. Eu mi-l ascund sorbind din ceai și savurând gustul de miere ce-mi umple gura. Întorc ceașca în palme și plimb degetele peste bobițele de culoarea lavandei incrustate pe marginea ei. Mama avea o ceașcă la fel ca asta – bobițele erau de argint, decorațiuni în cinstea Oyei, Zeița Vieții și a Morții.

Pentru o clipă, amintirea asta mă distrage de la dezamăgirea Mamei Agba, însă, când gustul ceaiului dispare, senzația amară a vinovăției se strecoară din nou. Ea n-ar fi trebuit să treacă prin asta.

Nu pentru o divineră ca mine.

— Îmi pare rău.

Ating în continuare bobițele de pe ceașcă, evitând să mă uit la Mama.

— Știu... știu că nu-ți fac viața ușoară.

Ca și Yemi, Mama Agba este kosidánă, o orïshană care nu are potențial să facă magie. Înainte de Raid, noi credeam că zeii aleg cine se naște diviner și cine nu, dar acum, că magia a dispărut, nu înțeleg de ce mai contează distincția.

Neavând părul alb al divinerilor, Mama Agba se putea integra între ceilalți orïshani, scăpând de tortura gărzilor. Dacă nu s-ar fi asociat cu noi, poate că soldații n-ar fi deranjat-o deloc.

Pe de-o parte, mi-aș dori ca ea să ne abandoneze, să scape de chin. Cu îndemânarea ei la croitorie, ar fi putut deveni negustorească, obținând bani frumoși, în loc să-i fie luați toți, până la ultimul.

— Începi să semeni mai mult cu ea, știai asta?

Mama Agba soarbe puțin din ceaiul ei și zâmbește.

— Asemănarea e înfricoșătoare când țipi. I-ai moștenit furia.

Rămân cu gura căscată; Mamei Agba nu-i place să vorbească despre cei pe care i-am pierdut.

Puținora dintre noi le place.

Îmi ascund uimirea luând o altă înghițitură de ceai și dau din cap.

— Știu.

Nu-mi aduc aminte când s-a întâmplat, dar schimbarea lui Baba a fost de netăgăduit. A început să se ferească de a mă mai privi în ochi, incapabil să se uite la mine fără să vadă chipul soției lui ucise.

— Asta-i bine.

Zâmbetul Mamei Agba se preface într-o încruntătură.

— Erai doar o copilă când a avut loc Raidul. Mă temeam că ai uitat.

— N-aș fi putut să uit nici dacă aș fi încercat.

Nu când Mama avea o față ca soarele.

Fața aceea încerc să mi-o amintesc.

Nu leșul cu sângele șiroindu-i de la gât.

— Știu că pentru ea lupți.

Mama Agba își trece mâna prin părul meu alb.

— Dar regele e nemilos, Zélie. Mai curând ar pune să fie măcelărit tot regatul decât să tolereze nesupunerea unei divinere. Când adversarul tău nu are onoare, trebuie să lupți pe alte căi, mai înțelepte.

— Vreuna dintre căile alea include ciomăgirea nemernicilor cu bastonul meu?

Mama Agba râde încetișor, pielea încrețindu-i-se în jurul ochilor de culoarea mahonului.

— Doar promite-mi că o să ai grijă. Promite-mi că o să alegi momentul potrivit să lupți.

Îi iau mâinile Mamei Agba într-ale mele și-mi plec capul până jos, ca să-i arăt respectul meu.

— Îți promit, Mama. N-o să te mai dezamăgesc.

— Bine, pentru că am ceva și nu vreau să-mi pară rău că ți l-am arătat.

Mama Agba bagă mâna în caftanul ei și scoate o vergea netedă și neagră. O scutură o dată, energic. Eu sar înapoi când nuiaua se întinde și devine un baston lucios din metal.

— Oh, pentru numele zeilor, șoptesc eu, luptându-mă cu dorința de a înșfăca minunăția.

Simboluri străvechi acoperă fiecare milimetru din suprafața metalului negru, fiecare gravură amintind de o lecție învățată de la Mama Agba. La fel cum o albină este atrasă de miere, ochii mei găsesc mai întâi *akofena,* săbiile încrucișate, semnul războiului. *Curajul nu rage totdeauna*, a zis ea în ziua aceea. *Valoarea nu strălucește totdeauna.* Ochii mei lunecă apoi spre *akoma* de lângă săbii, inima răbdării și a toleranței. În ziua aceea... sunt aproape sigură că am încasat o bătaie în ziua aceea.

Fiecare simbol mă conduce înapoi la o altă lecție, la o altă poveste, la o pildă înțeleaptă. Mă uit la Mama, așteptând. Ăsta e un dar sau ceea ce va folosi ca să mă bată?

— Poftim.

Pune metalul neted în mâna mea. Imediat îi simt puterea. Un baston ferecat cu fier... ca să crape țeste.

— Chiar e adevărat?

Mama încuviințează.

— Ai luptat ca un războinic astăzi. Meriți să absolvi.

Mă ridic să învârt bastonul, minunându-mă de forța lui. Metalul taie aerul ca un cuțit, mai letal decât orice baston de stejar am cioplit eu vreodată.

— Îți amintești ce ți-am spus prima oară când am început antrenamentele?

Dau din cap și imit vocea obosită a Mamei Agba.

— „Dacă o să te iei la harță cu gărzile, ar fi mai bine să înveți cum să câștigi."

Deși mă plesnește cu palma peste cap, râsul ei din toată inima răsună prin coliba cu pereți de stuf. Îi dau bastonul și ea îl lovește cu vârful de pământ; arma se strânge înapoi într-o vergea.

— Știi cum să câștigi, zice. Trebuie doar să fii sigură că știi când să lupți.

Mândria, onoarea și durerea se învălmășesc în pieptul meu când Mama Agba pune din nou bastonul în palma mea. Neavând încredere că pot vorbi, îmi încolăcesc brațele pe după mijlocul ei și inspir mirosul familiar de țesătură proaspăt spălată și de ceai dulce.

Deși la început Mama Agba se încordează, mă ține strâns, până când, treptat, durerea îmi dispare. Apoi se desprinde din îmbrățișare ca să-mi mai spună ceva, dar se oprește când printre cearșafurile ahéréi intră din nou cineva.

Înșfac vergeaua, gata de luptă, când îl recunosc pe fratele meu mai mare, Tzain, stând în prag. Coliba de stuf se micșorează numaidecât în prezența lui masivă, tot numai mușchi. Tendoanele îi ies în relief prin pielea neagră. Nădușeala îi curge din părul negru pe frunte. Ochii lui îi găsesc pe ai mei și o gheară îmi încleștează inima.

— E Baba...

CAPITOLUL DOI

ZÉLIE

Ultimele cuvinte pe care aș fi vrut să le aud vreodată.

E Baba înseamnă s-a terminat.

E Baba înseamnă că e rănit sau mai rău...

Nu. Îmi opresc gândurile și o luăm la fugă peste scândurile de lemn ale cartierului negustorilor. *E bine,* îmi promit eu. *Orice ar fi, o să trăiască.*

Ilorin se ridică odată cu soarele, aducând la viață satul nostru de pe ocean. Valurile se sparg de stâlpii de lemn care țin așezarea noastră pe suprafața apei, acoperindu-ne picioarele cu picuri de ceață. Ca un păianjen prins în plasa mării, satul nostru stă pe opt picioare de lemn, toate unite la mijloc. Spre centrul ăsta fugim noi acum. Centrul care ne aduce mai aproape de Baba.

— Cască ochii! strigă o femeie kosidână când sprintez pe lângă ea, aproape dărâmând un coș de banane de pe capul ei cu păr negru.

Poate dacă și-ar da seama că lumea mea se năruie, ar găsi în inima ei puterea să ierte.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu, gâfâind.

— Nu știu, zice Tzain, alergând mai departe. Ndulu a venit la antrenamentul de agbön. A zis că Baba a dat de necaz. Mă duceam spre casă, dar Yemi mi-a spus că ai avut o problemă cu gărzile?

Oh, zei, dacă a fost unul dintre cei de la coliba Mamei Agba? Frica se strecoară în mintea mea pe când gonim printre negustorii și meșteșugarii ce umplu estacada de lemn. Gardianul care m-a atacat s-ar fi putut duce după Baba. Și curând o să se ducă și după...

— Zélie! strigă Tzain apăsat, ceea ce indică faptul că nu e la prima încercare de a-mi capta atenția. De ce l-ai lăsat singur? Era rândul tău să stai!

— Azi era meciul meu de absolvire! Dacă lipseam...

— La naiba, Zél! răcnetul lui Tzain îi face pe ceilalți săteni să se întoarcă. Vorbești serios? L-ai abandonat pe Baba pentru prostia ta de băț??

— Nu e un băț, e o armă, strig și eu la el. Și nu l-am abandonat. Baba a dormit mai mult decât de obicei. Are nevoie de odihnă. Și am stat în fiecare zi, săptămâna asta...

— Pentru că și eu am stat în fiecare zi, săptămâna trecută!

Tzain sare peste un copil de-a bușilea, iar mușchii i se văluresc când aterizează. O fată kosidână îi zâmbește când trece în fugă pe lângă ea, sperând că fluturarea de flirt îi va opri pașii. Chiar și acum sătenii gravitează în jurul lui Tzain ca magneții care își găsesc drumul. Eu n-am nevoie să-i împing pe ceilalți la o parte din cale – o singură privire la părul meu alb și oamenii mă ocolesc de parcă aș fi ciumată.

— Mai sunt numai două luni până la Jocurile Orïshane, continuă Tzain. Ai idee ce-ar însemna câștigarea banilor ălora pentru noi? Când eu mă antrenez, *tu* trebuie să stai cu Baba. Care parte din asta e atât de greu de priceput? La naiba.

Tzain se oprește puțin în fața pieței plutitoare din centrul Ilorinului. Înconjurată de o punte rectangulară, fâșia de mare deschisă forfotește de săteni care se târguiesc în bărcile lor rotunde, numite coajă de nucă. Înainte de a începe negoțul zilnic, putem trece peste podul de noapte până acasă la noi, în zona pescarilor. Dar piața s-a deschis mai devreme și podul nu se mai zărește. Va trebui s-o luăm pe drumul mai lung.

Atlet, ca întotdeauna, Tzain pornește în viteză pe puntea care înconjoară piața ca să ajungă înapoi, la Baba. Dau să-l urmez, dar mă opresc când văd bărcile coajă de nucă.

Negustori și pescari se târguiesc, schimbând fructe proaspete pe cea mai bună parte din captura zilei. În vremurile bune, atmosfera e pașnică – toată lumea acceptă un pic mai puțin ca să dea celorlalți ceva mai mult. Dar azi toți se ceartă, cerând bronz și argint în loc de pește și promisiuni.

Taxele...

Fața ticăloasă a gardianului îmi invadează mintea și amintirea strânsorii lui îmi arde coapsa. Imaginea privirii lui mă propulsează. Sar în prima barcă.

— Zélie, ai grijă! strigă Kana, ținându-și în brațe fructele prețioase.

Grădinăreasa satului nostru își potrivește tulpanul și se încruntă

când sar pe o barjă de lemn plină ochi cu pește-lună albastru.

— Scuze!

Strig scuză după scuză, sărind din barcă în barcă de parc-aș fi o broască bot-roșu. De îndată ce aterizez pe puntea sectorului pescarilor, o zbughesc, bucurându-mă de senzația picioarelor bufnind în scândurile de lemn. Deși Tzain e undeva în urma mea, continui să alerg. Trebuie să ajung prima la Baba. Dacă e de rău, Tzain o să aibă nevoie să fie prevenit.

Dacă Baba e mort...

Gândul îmi face picioarele de plumb. Nu poate fi mort. E abia trecut de jumătatea dimineții; trebuie să ne încărcăm barca și să ieșim pe mare. Până când o să aruncăm plasele, prima captură va fi trecut. Cine o să mă certe din cauza asta dacă Baba a murit?

Mă gândesc în ce stare l-am lăsat înainte să plec, fără cunoștință, în golașa noastră ahéré. Chiar și adormit, arăta sfârșit, de parcă nici cel mai lung somn profund nu i-ar fi asigurat odihna. Sperasem că nu se va trezi până mă întorceam eu, dar ar fi trebuit să am mai multă minte. În nemișcare, el avea de luptat cu durerea lui, cu regretele lui.

Și eu...

Eu și greșelile mele prostești.

Mulțimea adunată în fața ahéréi noastre m-a făcut să mă împleticesc și să mă opresc. Oamenii îmi blocau vederea spre ocean, arătând și strigând la ceva ce nu puteam vedea. Mai înainte să-mi fac eu loc, Tzain se năpustește printre oameni. Se deschide o cărare și-mi stă inima.

La aproape o jumătate de kilometru distanță de țărm e un om care înoată, brațele sale negre bătând apa cu disperare. Valuri puternice se izbesc în capul sărmanului nefericit, înecându-l cu fiecare asalt. Omul strigă după ajutor, cu vocea gâtuită și slabă. Dar e o voce pe care aș recunoaște-o oriunde.

Vocea tatălui meu.

Doi pescari se îndreaptă spre el, vâslind nebunește în bărcile lor coajă de nucă. Însă forța valurilor îi împinge înapoi. N-o să ajungă la timp.

— Nu, strig eu îngrozită când un curent îl trage pe Baba sub apă.

Deși aștept să-l văd ieșind la suprafață, nimic nu străpunge valurile

răzbunătoare. Am ajuns prea târziu.

Baba s-a dus.

O simt ca pe o lovitură de baston în piept. În cap. În inimă.

Într-o clipă lumea mea e golită de aer și uit cum să respir.

Însă, în timp ce eu fac eforturi să rămân în picioare, Tzain se lansează în acțiune. Țip când se aruncă în valuri, spintecându-le cu puterea unui rechin cu dublă înotătoare.

Tzain înoată cu o frenezie pe care nu i-am mai văzut-o. În câteva momente, a întrecut bărcile. Peste alte câteva secunde, ajunge în zona în care Baba a dispărut și se scufundă.

Hai. Pieptul mi se încleștează în asemenea hal, încât pot să jur că-mi aud coastele trosnind. Însă, când Tzain reapare, are mâinile goale. Niciun corp.

Fără Baba.

Gâfâind, Tzain se scufundă din nou, lovind mai puternic din picioare de data asta. Secundele fără el par să se lungească la nesfârșit. *Oh, zei...*

I-aș putea pierde pe amândoi.

— Hai, șoptesc din nou, uitându-mă fix la valuri în locul în care Tzain și Baba au dispărut. Hai *înapoi.*

Am mai șoptit cuvintele astea și înainte.

Când eram copil, l-am privit odată pe Baba aducându-l pe Tzain din adâncurile unui lac, smulgându-l din algele care-l prinseseră sub apă. A pompat îndelung pe pieptul lui fragil, dar când Baba n-a reușit să-l facă să respire, Mama și magia ei l-au salvat. Ea a riscat totul, încălcând legea maji pentru a invoca puterile interzise din sângele ei. Și-a împletit incantațiile în Tzain ca pe o sfoară, trăgându-l înapoi la viață cu magia morților.

În fiecare zi îmi doresc ca Mama să mai fie în viață, dar niciodată mai mult decât în momentul acesta. Îmi doresc ca magia care circula prin corpul ei să curgă și prin al meu.

Îmi doresc să-i pot ține pe Tzain și pe Baba în viață.

— Te rog.

În pofida a tot ce cred, închid ochii și mă rog, exact cum am făcut și atunci, în ziua aceea. Dacă măcar un singur zeu mai e sus, acolo, am nevoie să mă audă acum.

— Te rog!

Lacrimile îmi scapă printre gene. Speranța se chircește în pieptul meu.

— Adu-i înapoi. Te rog, Oya, nu-i lua și pe ei...

— *Uh!*

Deschid imediat ochii când Tzain țâșnește la suprafața oceanului, cu un braț peste pieptul lui Baba. Un litru de apă pare să iasă pe gâtlejul lui Baba când tușește, dar e aici.

E viu.

Cad în genunchi, aproape leșinând pe puntea de lemn.

Zeii mei...

Nu e nici măcar amiază și eu deja am pus în primejdie două vieți.

← • • • →

ȘASE MINUTE.

Atât s-a zbătut Baba în mare.

Atât s-a luptat contra curentului, atât plămânii lui au jinduit după aer.

În timp ce stăm tăcuți în golașa noastră ahéré, eu nu-mi pot scoate numărul ăsta din cap. După cum tremură Baba, sunt convinsă că acele șase minute i-au luat zece ani din viață.

Asta n-ar fi trebuit să se întâmple. E prea devreme ca să fi ruinat întreaga zi. Ar fi trebuit să fiu afară, curățând captura de dimineață cu Baba. Tzain ar fi trebuit să se întoarcă acum de la antrenamentul de agbön, ca să ne ajute.

În schimb, Tzain îl privește pe Baba, cu brațele încrucișate, prea furios ca să arunce o privire în direcția mea. În clipa asta, singura mea prietenă e Nailah, leonara credincioasă pe care am crescut-o de când era pui. Acum nu mai e pui, animalul meu de călărie e mai înalt decât mine, ajunge până la gâtul lui Tzain când stă în picioare. Două coarne striate îi ies de după urechi, periculos de aproape să ne găurească pereții de stuf. Întind mâna și Nailah își coboară instinctiv capul, închizându-și cu grijă colții curbați peste falcă. Toarce când îi scarpin botul. Cel puțin există cineva care nu e supărat pe mine.

— Ce s-a întâmplat, Baba?

Vocea aspră a lui Tzain întrerupe tăcerea. Așteptăm un răspuns, dar expresia lui Baba rămâne goală. Se uită în podea cu o pustietate

care îmi îndurerează inima.

— Baba? Tzain se apleacă să îl privească în ochi. Îți amintești ce s-a întâmplat?

Baba strânge mai tare pătura în jurul corpului.

— Trebuia să pescuiesc.

— Dar nu trebuia să te duci singur! exclam eu.

Baba tresare și Tzain se uită pieziș la mine, silindu-mă să-mi îmblânzesc tonul.

— Momentele tale de dezorientare sunt din ce în ce mai serioase, mai încerc eu o dată. De ce nu puteai să aștepți să mă întorc eu acasă?

— N-aveam timp, clatină Baba din cap. Au venit gărzile. Au zis că trebuia să plătesc.

— Ce? se încruntă Tzain. De ce? I-am plătit săptămâna trecută.

— E taxa de diviner.

Strâng în pumn faldurile țesăturii pantalonilor mei, încă bântuită de atingerea gardianului.

— Au venit și la Mama Agba. Țintesc probabil fiecare casă de diviner din Ilorin.

Tzain își apasă pumnii de frunte de parcă ar putea să-și spargă propria țeastă. Vrea să creadă că, dacă jucăm după regulile regelui, o să fim în siguranță, dar nimic nu ne poate apăra când regulile astea cresc din ură.

Aceeași vinovăție de mai devreme iese la suprafață, presând până își face loc în pieptul meu. Dacă eu n-aș fi fost o divineră, ei n-ar fi suferit. Dacă Mama n-ar fi fost o maji, ar mai trăi și astăzi.

Îmi înfig degetele în păr, smulgând din greșeală câteva șuvițe. O parte din mine ar vrea să-l tundă pe tot, dar, chiar și fără părul meu alb, moștenirea mea de maji ar osândi la fel familia noastră. Noi suntem cei care umplu închisorile regelui, oamenii pe care regatul nostru îi transformă în forță de muncă grea. Orïshanii încearcă să-și șteargă trăsăturile, proscriind neamul nostru de parcă părul alb și magia moartă ar fi o stigmă socială.

Mama obișnuia să spună că, la început, părul alb era un semn al puterilor cerului și pământului. Deținător al frumuseții, virtuții și dragostei, însemna că noi eram binecuvântați de zeii de sus. Însă apoi totul s-a schimbat și magia a devenit un lucru de ocară. Moștenirea

noastră s-a transformat într-un motiv de ură.

E o cruzime pe care a trebuit s-o accept, dar ori de câte ori văd suferința abătută asupra lui Tzain sau a lui Baba, taie mai adânc în mine. Baba încă tușește și scuipă apă sărată și suntem siliți să ne gândim cum s-o scoatem la capăt.

— Dar peștele-velă? întreabă Tzain. Am putea să plătim cu el.

Mă duc până în fundul colibei și deschid mica noastră cutie de fier, plină cu gheață. Într-o baie de apă de mare înghețată stă peștele-velă cu coadă roșie, pe care ne-am luptat să-l prindem ieri, solzii lui sclipitori promițând un gust delicios. O pradă rară în Marea Warri, numai bun să-l mâncăm. Dar dacă soldații vor să-l ia...

— Au refuzat să fie plătiți în pește, mormăie Baba. Am nevoie de monede. Aramă. Argint.

Își freacă tâmpla de parcă ar putea face să dispară toată lumea.

— Mi-au spus să fac rost de bani sau o vor lua cu sila pe Zélie la obști.

Îmi îngheață sângele în vine. Mă răsucesc iute, incapabilă să-mi ascund teama. Conduse de armata regelui, obștile servesc drept forță de muncă brută pentru regatul nostru și sunt răspândite prin toată Orïsha. Ori de câte ori cineva nu-și poate permite taxele, este obligat să muncească la obști pentru a-și plăti datoria. Cei odată luați în obști trudesc la nesfârșit, ridicând palate, construind drumuri, săpând în mine de cărbune și oriunde mai e nevoie.

E un sistem care i-a servit bine Orïshei odinioară, dar care, de la Raid încoace, nu mai e decât o sentință la moarte dată de cârmuire. Un pretext pentru a-i strânge pe cei din neamul meu, ca și când coroana ar fi avut vreodată nevoie de pretexte. Cu toți divinerii rămași orfani în urma Raidului, noi suntem cei care nu ne putem permite taxele mari ale coroanei. Noi suntem adevăratele ținte ale fiecărei creșteri de taxe.

La naiba. Fac eforturi să-mi țin groaza în frâu. Dacă sunt silită să ajung la obști, n-o să mai ies niciodată. Nimeni dintre cei care intră nu mai scapă. Corvezile ar trebui să dureze numai până când datoria originală e plătită prin muncă, dar când taxele continuă să crească, la fel se întâmplă și cu datoria. Înfometați, bătuți și mai rău, divinerii sunt transportați ca vitele. Siliți să muncim până când corpurile

noastre cedează.

Îmi cufund mâinile în apa de mare înghețată ca să mă liniștesc. Nu pot să-i las pe Baba și pe Tzain să vadă cât de speriată sunt de fapt. Asta ar complica și mai mult lucrurile pentru noi. Dar când degetele încep să-mi tremure, nu mai știu dacă e din pricina răcelii sau a spaimei. Cum de se întâmplă asta? Când s-au înrăutățit lucrurile într-atât?

— Nu, șoptesc eu ca pentru mine.

Întrebare greșită.

N-ar trebui să mă întreb când s-au înrăutățit lucrurile într-atât. Ar trebui să mă întreb de ce am crezut eu vreo clipă că lucrurile se îmbunătățiseră.

Mă uit la unica floare de cală neagră, împletită în fereastra de plasă a colibei noastre, singura legătură vie cu Mama care mi-a mai rămas. Când locuiam în Ibadan, ea punea flori de cale în ferestrele vechii noastre case în cinstea mamei sale, un tribut pe care majii obișnuiau să-l aducă morților dragi.

De obicei, când mă uit la floare, îmi amintesc de zâmbetul larg care i se desena Mamei pe buze când îi mirosea parfumul de scorțișoară. Astăzi tot ce văd în frunzele ei veștede este lanțul negru de majacite ce a luat locul amuletei de aur pe care ea o purta mereu la gât.

Cu toate că amintirea are unsprezece ani vechime, îmi e mai limpede acum decât ce văd cu ochii.

Aceea a fost noaptea în care lucrurile s-au înrăutățit. Noaptea în care regele Saran i-a spânzurat pe cei din neamul meu ca toată lumea să vadă, declarând război împotriva majilor de azi și de mâine. Noaptea în care magia a murit.

Noaptea în care noi am pierdut totul.

Baba se cutremură și alerg lângă el, punând o mână pe spatele lui ca să-l ajut să stea în capul oaselor. În ochii lui nu mai e mânie, ci doar înfrângere. În timp ce el se ține strâns de pătura roasă, îmi doresc să-l pot vedea pe războinicul pe care îl știam când eram copil. Înainte de Raid, putea învinge trei bărbați înarmați, luptând numai cu un cuțit de curățat solzii în mână. Dar după bătaia pe care a primit-o în noaptea aceea, i-au trebuit cinci luni numai ca să poată

vorbi din nou.

L-au frânt în noaptea aceea, i-au zdrobit inima și i-au zdruncinat sufletul. Poate că și-ar fi revenit, dacă nu s-ar fi trezit s-o găsească pe Mama moartă, legată în lanțuri negre. Dar s-a trezit.

N-a mai fost la fel de atunci.

— Bine, oftează Tzain, totdeauna căutând să se agațe de un ultim fir de speranță. Hai să ieșim în larg. Dacă pornim acum...

— N-o să meargă, îl întrerup eu. Ai văzut piața. Toată lumea se chinuiește să acopere taxa. Chiar dacă am putea să venim cu pește, s-au dus și ultimii bani pe care îi mai aveau oamenii.

— Și nu avem barcă, murmură Baba. Am pierdut-o în dimineața asta.

— Ce?

Nu-mi dădusem seama că barca nu era afară. Mă întorc spre Tzain, gata să-i ascult noul plan, dar el se așază neputincios pe podeaua de stuf.

Sunt terminată... Mă lipesc de perete și închid ochii.

Nu tu barcă, nu tu bani.

Nicio cale de a scăpa de obști.

O tăcere grea se lasă în ahéré, pecetluindu-mi osânda. *Poate că voi fi distribuită la palat.* Să slujesc nobililor răsfățați ar fi mai bine decât să scuip praf de cărbune în minele din Calabrar sau la canalele la care zbirii, administratorii obștii, îi pot forța pe divineri să muncească. Din ceea ce am auzit, bordelurile subterane nu sunt nici pe departe cele mai rele dintre lucrurile la care zbirii m-ar putea sili.

Tzain se mișcă în colțul lui. Îl cunosc. O să se ofere să-mi ia el locul. Dar, pe când mă pregătesc să protestez, gândul la palatul regal îmi dă o idee.

— Dar Lagos? întreb.

— Fuga n-o să meargă.

— Nu să fug, clatin din cap. Piața aia e plină de nobili. Pot să vând peștele-velă acolo.

Înainte ca vreunul dintre ei să comenteze despre ideea mea genială, iau hârtia pergament și mă duc grăbită la pește.

— O să mă întorc cu bani de taxe pe trei luni. Și bani de-o barcă nouă.

Iar Tzain o să se poată concentra pe meciurile lui agbön. Baba o să se poată în sfârșit odihni. *Pot să ajut.* Zâmbesc în sinea mea.

În sfârșit pot face ceva bun.

— Nu poți să te duci tu.

Vocea sfârșită a lui Baba îmi întrerupe gândurile.

— E prea periculos pentru o divineră.

— Mai periculos decât obștile? întreb. Pentru că, dacă nu fac asta, obștile mă așteaptă.

— Mă duc eu la Lagos, intervine Tzain.

— Ba nu, nu te duci.

Pun peștele-velă învelit în hârtie în sacul meu de umăr.

— Tu nu știi să te târguiești. O să strici toată afacerea.

— Poate c-o să aduc mai puțini bani, dar eu mă pot apăra.

— Și eu pot.

Agit bastonul de la Mama Agba înainte de a-l îndesa în sac.

— Baba, te rog.

Tzain mă dă la o parte cu mâna.

— Dacă se duce Zél, o să facă vreo prostie.

— Dacă mă duc eu, o să vin cu mai mulți bani decât am văzut noi vreodată.

Fruntea lui Baba se încrețește, chibzuind.

— Zélie ar trebui să se ocupe de negoț...

— Mulțumesc.

— ...dar, Tzain, ține-o departe de necazuri.

— Nu.

Tzain își încrucișează brațele.

— Ai nevoie de unul dintre noi aici, dacă e să se întoarcă gărzile.

— Duceți-mă la Mama Agba, zice Baba. O să mă ascund acolo, până veniți voi înapoi.

— Dar Baba...

— Dacă nu plecați acum, n-o să fiți înapoi până la lăsarea nopții.

Tzain închide ochii, înăbușindu-și frustrarea. Începe să pună șaua pe spinarea masivă a lui Nailah în timp ce eu îl ajut pe Baba să se ridice în picioare.

— Am încredere în tine, murmură Baba încet, ca să nu-l audă Tzain.

— Știu.
Leg pătura tocită în jurul corpului său slăbit.
— N-am să stric lucrurile din nou.

CAPITOLUL TREI

AMARI

— Amari, stai dreaptă!

— Pentru numele cerurilor...

— Ți-ajunge atâta desert.

Îmi las furculița plină de cocos și îmi trag umerii înapoi, aproape impresionată de numărul de observații pe care Mama le poate șopti într-un minut. Ea stă în capul mesei de bronz, cu un turban gele auriu înfășurat îngrijit în jurul capului. Pare să absoarbă toată lumina din încăpere, radiind pe fața ei ușor arămie.

Îmi aranjez turbanul gele bleumarin de pe cap și încerc să arăt a vlăstar regal, dorindu-mi ca servitoarea să nu mi-l fi înfășurat atât de strâns. În timp ce mă foiesc, ochii de ambră ai Mamei trec repede peste oloyele îmbrăcate în cele mai frumoase veșminte ale lor, căutând hienarele ascunse în turmă. Suita noastră de femei nobile afișează fețe zâmbitoare, deși știu că ne bârfesc pe la spate.

„Am auzit că a fost trimisă în aripa de vest..."

„E mult prea neagră să fie a regelui..."

„Servitoarele mele jură că nevasta comandantului a fost însărcinată cu copilul lui Saran..."

Își poartă secretele ca pe niște diamante scânteietoare, broderii împletite în generoasele lor cămăși buba și înfășurate în fuste iro. Minciunile și parfumurile lor de crin strică aroma de miere a prăjiturilor pe care nu mai am voie să le mănânc.

— Și care e părerea ta, prințesă Amari?

Ridic repede ochii de la divina felie de plăcintă și o văd pe Oloye Ronke privindu-mă, așteptând. E îmbrăcată într-o iro ca smaraldul, scânteind pe pielea ei ca de mahon, aleasă dinadins pentru felul în care strălucește pe fundalul stucului alb al pereților camerei de ceai.

— Pardon?

— Despre o vizită la Zaria.

Se apleacă până când rubinul mare care-i atârnă la gât atinge masa. Giuvaierul sângeriu servește ca o constantă aducere-aminte că

Oloye Ronke n-a fost născută cu un loc la masa noastră. Ea și-a cumpărat accesul.

— Am fi onorați să te avem oaspete sub acoperișul conacului nostru.

Se joacă într-o doară cu uriașa piatră roșie, buzele arcuindu-se într-un zâmbet când mă surprinde zgâindu-mă.

— Sunt sigură că putem să găsim și pentru tine un giuvaier ca ăsta.

— Ce drăguț din partea dumitale, amân eu răspunsul, parcurgând în minte drumul dintre Lagos și Zaria.

Mult mai departe de Munții Olasimbo, Zaria se află la capătul nordic al regatului Orïsha, învecinându-se cu Marea Adetunji. Inima îmi bate mai repede când îmi imaginez cum ar fi să vizitez lumea de dincolo de zidurile palatului.

— Îți mulțumesc, spun, în cele din urmă. Aș fi onorată...

— Dar, din păcate, Amari nu poate veni, intervine Mama, încruntându-se cu o ușoară umbră de tristețe. Este în toiul studiilor sale și deja a rămas în urmă la aritmetică. S-ar da prea tare peste cap totul, dacă ar face acum o pauză.

Bucuria care crescuse în pieptul meu se dezumflă. Împing cu furculița în felia nemâncată de plăcintă de pe farfuria mea. Mama rareori îmi îngăduie să ies din palat. Ar fi trebuit să știu, înainte să apuc să sper.

— Probabil în viitor, spun eu liniștită, rugându-mă ca această mică indulgență să nu-i ațâțe mânia Mamei. Trebuie să vă placă nespus să locuiți acolo – cu marea la picioare și cu munții în spate.

— Nu sunt decât stânci și apă, strâmbă din nas Samara, fiica mai mare a Oloyei Ronke. Nici nu se compară cu acest magnific palat.

Îi aruncă un zâmbet Mamei, dar dulceața îi dispare când se întoarce din nou spre mine.

— De altfel, Zaria e arhiplină de divineri. Cel puțin, viermii din Lagos știu să stea numai în gunoaiele lor.

Mă încordez la cruzimea cuvintelor Samarei; ele par să atârne în aer, deasupra noastră. Arunc o privire peste umăr, să văd dacă Binta le-a auzit, dar cea mai veche prietenă a mea nu pare să fie prezentă. Fiind singura divineră care lucrează în palatul de sus, camerista mea a stat întotdeauna deoparte, o umbră vie întotdeauna alături de mine.

Chiar și cu boneta sub care Binta își ascunde părul alb, tot e izolată de restul personalului servitorilor.

— Pot să vă ajut, prințesă?

Întorc capul și peste umăr văd o servitoare pe care n-o recunosc: o fată cu pielea castanie și ochi mari, rotunzi. Ea îmi ia ceașca pe jumătate plină și mi-o înlocuiește cu o alta. Arunc o privire la ceaiul ca ambra; dacă Binta ar fi fost aici, mi-ar fi pus pe furiș o lingură plină cu zahăr, când Mama nu se uita.

— Ai văzut-o pe Binta?

Fata se dă brusc înapoi; își strânge buzele.

— Ce s-a întâmplat?

Fata deschide gura, dar ochii ei săgetează în jur, spre femeile de la masă.

— Binta a fost chemată în camera tronului, Alteță. Cu puțin timp înainte să înceapă prânzul.

Mă încrunt și-mi plec capul într-o parte. Ce treabă ar fi putut avea Tata cu Binta? Dintre toate slujnicele din palat, el niciodată n-o cheamă pe ea. Rareori cheamă o slujnică, de fapt.

— A spus și de ce a fost chemată? întreb eu.

Fata clatină capul și își coboară vocea, alegând cu grijă fiecare cuvânt.

— Nu. Dar gărzile au *escortat*-o acolo.

Un gust acru mi se strecoară pe limbă, înrăit și negru, coborându-mi pe gâtlej. Gărzile în palatul ăsta nu escortează. Ele iau.

Ele reclamă.

Fata pare disperată să spună mai mult, dar Mama îi aruncă o privire. Pe sub masă, mâna rece a mamei îmi strânge tare genunchiul.

„Nu mai vorbi cu slujnica."

Întorc imediat capul și îmi plec privirea, ascunzând-o de a Mamei. Ea își mijește ochii precum un șoim-de-foc cu pieptul roșu la vânătoare, pândind doar s-o pun într-o situație stingheritoare din nou. Însă, în pofida frustrării ei, nu-mi pot scoate din minte gândul la Binta. Tata știe de apropierea noastră – dacă are nevoie de ceva de la ea, de ce nu-mi spune mie, mai întâi?

Mă uit afară, pe geamul ferestrei, la grădina regală, în timp ce întrebările mele cresc, ignorând râsul vid al oloyelor din jurul meu.

Pe neașteptate, ușile palatului se deschid larg.

Fratele meu intră cu pași mari.

Inan e înalt, frumos în uniforma lui, pregătindu-se să conducă prima sa patrulă prin Lagos. Zâmbește fericit între camarazii lui din gardă, coiful lui împodobit reflectând recenta sa înaintare în gradul de căpitan. Fără voia mea, zâmbesc și eu, dorindu-mi să particip la ziua lui specială. Tot ce și-a dorit el vreodată. În sfârșit, i se îndeplinește.

— Impresionant, nu-i așa?

Samara își fixează înfricoșător de senzual ochii căprui-deschis asupra fratelui meu.

— Cel mai tânăr căpitan din istorie. O să devină un rege excelent.

— Așa e.

Mama se înflăcărează, aplecându-se mai aproape de nora pe care abia așteaptă s-o aibă.

— Cu toate că mi-aș dori ca avansarea să nu fie însoțită de o asemenea violență. Nu știi niciodată ce ar putea încerca un vierme disperat asupra prințului moștenitor.

Oloyele încuviințează și dau glas părerilor lor inutile, în timp ce eu îmi sorb ceaiul în tăcere. Vorbesc despre supușii noștri cu atâta frivolitate, de parcă ar discuta despre niște gele cusute cu diamante la modă acum în Lagos. Mă întorc din nou spre servitoarea care mi-a spus despre Binta. Deși e departe de masa mea, încă observ cum un tremur nervos îi scutură mâna...

— Samara.

Vocea Mamei își face loc printre gândurile mele, silindu-mi atenția să revină la ea.

— Ți-am spus ce regală arăți astăzi?

Îmi mușc limba și-mi golesc ceașca de ceai. Deși Mama rostește „regală”, cuvântul „deschisă” se ascunde în spatele buzelor ei. Cu pielea luminoasă ca a oloyelor de viță veche care își pot trasa, cu mândrie, linia ascendenței până la familiile regale care au purtat cele dintâi coroana Orïshei.

Nu *obișnuit* neagră, ca a fermierilor care trudesc pe câmpurile din Minna sau ca a negustorilor Lagosului care-și târguiesc mărfurile în soare. Nu *regretabilă* ca a mea, o prințesă pe care Mamei îi e aproape

prea ruşine s-o recunoască drept fiica ei.

În timp ce mă uit la Samara din spatele ceştii mele, mă izbeşte noul său ten cafeniu-pal. Cu numai câteva prânzuri în urmă, avea culoarea de mahon a mamei sale.

— Sunteţi prea bună, Maiestatea Voastră.

Samara îşi pleacă ochii la rochia ei, cu falsă modestie, netezind nişte cute inexistente.

— Trebuie să-i împărtăşeşti ritualul tău de frumuseţe şi lui Amari.

Mama îmi pune o mână rece pe umăr, atingând uşor cu degetele pielea mea de un arămiu întunecat.

— Şade prin grădini atât de des, încât începe să arate ca o agricultoare de rând.

Mama râde, de parcă o hoardă de slujnice nu m-ar acoperi cu paravane ori de câte ori ies afară. De parcă nu m-ar fi tapetat cu pudră înainte să înceapă prânzul ăsta, blestemând felul în care tenul meu încurajează bârfa nobilimii că ea s-ar fi culcat cu un servitor.

— Nu este nevoie, mamă.

Mă înfior amintindu-mi usturimea şi izul înţepător de oţet ale ultimei sale reţete cosmetice.

— Oh, va fi plăcerea mea, surâde Samara.

— Da, dar...

— Amari! Mama îmi taie vorba cu un zâmbet atât de strâns, că i-ar putea crăpa pielea. Ar fi încântată, Samara, mai ales înainte să înceapă curtările.

Încerc să-mi înghit nodul din gât, dar tocmai asta mă face aproape să mă înec. În clipa aceea, mirosul de oţet devine atât de puternic încât aproape că deja îi simt arsura pe faţă.

— Nicio grijă, mă strânge Samara de mână, interpretând greşit nefericirea mea. O să ajungi să iubeşti curtarea. E chiar plăcută.

Mă silesc să zâmbesc şi încerc să-mi retrag mâna, dar Samara îşi întăreşte strânsoarea, de parcă nu mi-ar fi îngăduit să-i dau drumul. Inelele ei de aur mi se apasă în carne, fiecare bandă de metal montată cu o piatră specială. Un inel este legat printr-un lănţug delicat de o brăţară împodobită cu sigiliul casei noastre regale: un leopanar de zăpadă bătut cu diamante.

Samara poartă brăţara cu mândrie. De bună seamă, e un dar de la

Mama. Fără să vreau, îi admir lucrătura elegantă. Are mai multe diamante decât a mea...

Ceruri...

Nu a mea. Nu mai e a mea.

Panica mă invadează când îmi amintesc ce s-a întâmplat cu brățara mea. Cea pe care i-am dat-o Bintei.

Ea n-a vrut s-o ia; s-a temut de prețul unui dar din partea tronului. Dar Tata a crescut taxele de divineri. Dacă ea nu vindea brățara mea, ea și familia ei aveau să-și piardă casa.

Probabil au aflat, îmi dau eu seama. *Probabil au crezut că Binta e o hoață.* De aceea fusese chemată în sala tronului. De aceea fusese nevoie să fie *escortată.*

Sar de la locul meu. Picioarele scaunului scrâșnesc pe dalele podelei. Deja văd cu ochii minții cum gărzile țin întinse mâinile delicate ale Bintei.

Îl pot vedea pe Tata aducându-și sabia în jos.

— Mă iertați, spun și fac un pas înapoi.

— Amari, stai jos.

— Mamă, eu...

— Amari...

— Mamă, te rog!

Prea tare.

Îmi dau seama din clipa în care cuvintele îmi ies pe gură. Tonul meu ascuțit reverberează între pereții camerei de ceai, făcând să amuțească toată conversația.

— S-scuzele mele, bolborosesc eu. Mă simt rău.

Cu toți ochii arzându-mă în ceafă, mă grăbesc spre ușă. Pot simți dogoarea mâniei iminente a Mamei, dar n-am timp de asta acum. În momentul în care ușa se închide, o rup la fugă, ridicându-mi poalele veșmintelor grele. Papucii mei cu tocuri țăcănesc pe dalele de piatră când alerg cât pot de repede pe holuri.

Cum am putut fi atât de neghioabă? mă ocărăsc eu, cârmind din scurt ca să evit să mă ciocnesc de un slujitor. Ar fi trebuit să plec de îndată ce îmi spusese fata aceea despre convocarea Bintei. Dacă eu aș fi fost cea luată la întrebări, Binta n-ar fi pierdut nicio clipită să-mi vină în ajutor.

Oh, ceruri, blestem eu, trecând pe lângă vazele zvelte cu crini de antilopă roșie din hol, pe lângă portretele strămoșilor mei, care mă săgetează cu privirea din alte timpuri. *Vă rog, să fie bine.*

Mă agăț de speranța asta mută când cotesc în holul principal. Aerul e îngroșat de căldură, făcându-mi respirația și mai anevoioasă. Inima îmi bate în gât când încetinesc înaintea sălii tronului tatei, încăperea de care mi-e cel mai frică. Prima încăpere unde ne-a ordonat, lui Inan și mie, să ne luptăm cu săbiile.

Unde m-am ales cu atât de multe cicatrice.

Apuc de draperiile de catifea care atârnă în afara ușilor negre de stejar. Nădușeala de pe mâinile mele e absorbită de țesătura groasă. *S-ar putea să nu asculte.* Eu am dat brățara. S-ar putea să mă pedepsească pe mine în locul Bintei.

Un val de frică îmi străbate șira spinării, amorțindu-mi degetele. *Fă asta pentru Binta.*

— Pentru Binta, șoptesc eu.

Prietena mea cea mai veche. *Singura* mea prietenă.

Trebuie s-o apăr..

Trag adânc aer în piept și-mi șterg sudoarea de pe mâini. Abia ating mânerul ușii lucind în spatele draperiilor când...

— *Cum?*

Vocea tatei răbufnește prin ușile închise ca răgetul unui gorilion sălbatic. Inima îmi bate gata să-mi iasă din piept. L-am mai auzit pe Tata răcnind, dar niciodată așa. *Am ajuns prea târziu?*

Ușa se deschide și sar înapoi când un șuvoi de gărzi și purtători de evantaie ies în goană din camera tronului ca hoții surprinși, îi adună pe nobilii și pe servitorii care se mai învârt prin holul principal și-i trag după ei, lăsându-mă singură.

Du-te. Picioarele îmi zvâcnesc când ușa începe să se închidă. Dispoziția Tatei e deja proastă. Dar trebuie s-o găsesc pe Binta. Din câte știu, s-ar putea să fie prinsă înăuntru.

N-o pot lăsa să-l înfrunte singură pe Tata.

Mă reped înainte, prinzând ușa exact înainte să se închidă de tot. O apuc cu degetele de margine și o întredeschid, aruncând o privire înăuntru.

— Ce vrei să spui? strigă Tata din nou, saliva sărindu-i în barbă.

Venele îi pulsează pe sub pielea ca mahonul, în puternic contrast cu agbada roșie pe care o poartă.

Trag de ușă un centimetru mai mult, temându-mă că am să văd trupul subțire al Bintei. În schimb, îl văd pe Amiralul Ebele, ghemuit în fața tronului. Broboane de sudoare îi perlează capul chel în timp ce se uită în toate părțile, mai puțin la Tata. Lângă el, Comandanta Kaea stă dreaptă, cu părul curgându-i pe lângă gât împletit într-o coadă groasă, lucioasă.

— Artefactele au fost aduse la țărm în Warri, un sătuc izolat, pe țărmul mării, raportează Kaea. Apropierea lor a activat abilitățile latente în câțiva dintre divinerii locali.

— Abilitățile latente?

Kaea înghite în sec; mușchii i se încordează pe sub pielea ușor cafenie. Îi dă ocazia Amiralului Ebele să vorbească, dar amiralul păstrează tăcerea.

— Divinerii s-au transformat.

Kaea tresare, de parcă vorbele i-ar provoca durere fizică.

— Artefactele le-au trezit puterile, Înălțimea Voastră. Divinerii au devenit maji.

Scap o exclamație, dar îmi duc iute mâna la gură ca să înăbuș sunetul. *Maji? În Orïsha? După atât timp?*

O lance greoaie de frică îmi urcă în piept, făcându-mi fiecare respirație anevoioasă, în timp ce deschid ușa un pic mai mult, ca să văd mai bine. *Nu se poate*, aștept să zică Tata. *Asta ar fi...*

— E imposibil, zice, în cele din urmă, cu vocea stinsă, aproape în șoaptă.

Strânge mânerul sabiei sale de majacite negru atât de tare, încât îi trosnesc încheieturile degetelor.

— Mă tem că nu, Înălțimea Voastră. Am văzut-o cu ochii mei. Magia lor era slabă, dar era.

Ceruri... Ce înseamnă asta pentru noi? Ce o să se întâmple cu familia domnitoare? Oare majii plănuiesc deja un atac? O să avem vreo șansă să ripostăm?

Îmi aduc aminte de Tata de dinainte de Raid, un paranoic scrâșnind din dinți și încărunțind mereu. Omul care a ordonat ca Inan și cu mine să coborâm în pivnițele palatului, punând câte o

sabie în mâinile noastre, deși noi eram prea mici și prea slabi să le ridicăm.

Majii or să vină după voi, ne avertiza el. Aceleași cuvinte, de fiecare dată când ne silea să ne luptăm cu săbiile. *Când or s-o facă, trebuie să fiți pregătiți.*

Amintirea durerii îmi înțeapă spatele în timp ce studiez fața palidă a Tatei. Tăcerea lui e mai înfricoșătoare decât furia. Amiralul Ebele tremură de-a dreptul.

— Unde sunt majii acum?

— Eliminați.

Stomacul mi se strânge ghem și îmi țin răsuflarea, împingându-mi înapoi cu forța ceaiul de la prânz. Majii aceia sunt morți. Uciși.

Aruncați pe fundul mării.

— Și artefactele? insistă Tata, neimpresionat de moartea majilor.

Dacă ar fi după el, i-ar stârpi pe toți divinerii rămași.

— Am pergamentul.

Kaea duce mâna la platoșă și scoate un pergament vechi și ponosit.

— De îndată ce l-am descoperit, am avut grijă de martori și am venit direct aici.

— Și piatra-soarelui?

Kaea îi aruncă lui Ebele o privire atât de ascuțită, că i-ar fi putut da sângele. El își drege glasul îndelung, ca și când ar întinde de fiecare ultimă secundă înainte să dea vestea.

— Piatra a fost furată din Warri înainte să sosim noi, Înălțimea Voastră. Dar i-am luat urma. Avem cei mai buni oameni ai noștri trimiși după ea. Nu mă îndoiesc că o vom recupera curând.

Furia Tatei mocnește precum căldura ridicându-se în aer.

— Aveați sarcina s-o distrugeți, șuieră el. *Cum* s-a întâmplat asta?

— Am încercat, Înălțimea Voastră! După Raid, am încercat luni de-a rândul. Am făcut tot ce-am putut să le distrug, dar artefactele au fost vrăjite.

Ebele își aruncă ochii spre Kaea, dar ea își ține privirea drept înainte. Amiralul își drege din nou glasul. Nădușeala bălțește în cutele de sub bărbia lui.

— Când am rupt pergamentul, s-a lipit singur la loc. Când l-am ars, s-a refăcut din cenușă. L-am pus pe cel mai puternic gardian să

dea cu ghioaga în piatră și n-a reușit nici măcar s-o zgârie! Când artefactele astea n-au vrut să se lase distruse, le-am încuiat într-un cufăr de fier și le-am aruncat în mijlocul Mării Banjoko. N-ar fi putut niciodată să fie aduse de valuri pe țărm! Nu fără mag...

Ebele nu rostește cuvântul până la capăt.

— Vă jur, Înălțimea Voastră. Am făcut tot ce-am putut, dar se pare că zeii au alte planuri.

Zeii? mă aplec să aud mai bine. Și-a pierdut Ebele mințile? Zeii nu există. Toată lumea din palat știe asta.

Aștept ca Tata să reacționeze la prostia lui Ebele, dar fața lui rămâne ca de piatră. Se ridică de pe tron, calm și calculat. Apoi, iute ca vipera lovește, apucându-l pe Ebele de gât.

— Spune-mi, amirale...

Îi ridică de la podea corpul lui Ebele și strânge.

— De ale cui planuri te temi mai tare? De ale zeilor? *Sau de ale mele?*

Tresar, ferindu-mi privirea, în timp ce Ebele se sufocă. Latura asta a Tatei o urăsc, latura pe care încerc din răsputeri să nu o văd.

— Eu... jur, gâjâie Ebele. Am s-o rezolv. Jur!

Tata îi dă drumul ca unei bucăți putrede de fruct. Ebele gâfâie și își freacă gâtul, vânătăile deja înnegrindu-se pe pielea sa ca arama. Tata se întoarce la pergamentul din mâna lui Kaea.

— Arată-mi, poruncește el.

Kaea face un semn spre cineva din afara razei mele vizuale. Niște ghete grele răsună pe dalele de piatră. Atunci apare ea.

Binta.

Îmi duc mâna la inimă când o văd târâtă în față, cu ochii săi mari și argintii jucând în lacrimi. Boneta pe care și-o potrivește pe cap cu atâta grijă, în fiecare zi, îi stă într-o parte, dând la iveală șuvițele părului ei lung și alb. Cineva i-a legat gura cu un căluș, împiedicând-o să strige. Dar și dacă ar putea, cine ar ajuta-o? E deja în mâinile gărzilor.

Fă ceva, îmi poruncesc eu. *Acum.* Dar nu-mi pot hotărî picioarele să miște. Nici măcar mâinile nu mi le simt.

Kaea desfășoară ruloul de pergament și înaintează încet, de parcă s-ar apropia de un animal sălbatic. Binta nu mai seamănă nici pe

departe cu fata blândă care mi-a șters lacrimile atâția ani. Servitoarea care își punea deoparte toate rațiile de la palat, ca să se bucure și familia ei de o masă bună.

— Ridicați-i brațul.

Binta clatină din cap când gărzile îi smucesc brațul în sus de încheietură, strigătele ei înăbușite răzbătând prin eșarfa de la gură. Deși Binta se opune, Kaea îi pune pergamentul în mână.

Lumina explodează din mâna Bintei.

Învăluie sala tronului în splendoarea sa – nuanțe de auriu orbitor, de purpuriu strălucitor, de albastru scânteietor. Luminile se arcuiesc și dansează în cascadă, un șuvoi neîntrerupt țâșnind din palma Bintei.

— Ceruri! exclam eu, groaza războindu-se cu admirația năvalnică în pieptul meu.

Magie.

Aici. După toți acești ani...

Vechile avertismente ale Tatei despre magie înfloresc în mintea mea, povestiri despre bătălie și foc, întuneric și boală. *Magia este izvorul tuturor relelor*, șuiera el. *O să sfâșie Orïsha în bucăți.*

Tata ne-a spus și ne-a repetat fără încetare, lui Inan și mie, că magia înseamnă moartea noastră. O armă periculoasă, amenințând existența Orïshei. Câtă vreme ea exista, regatul nostru avea să fie întotdeauna în război.

În zilele cele mai rele de după Raid, magia pusese stăpânire pe imaginația mea, un monstru fără chip. Dar în mâinile Bintei magia este fascinantă, o minune fără asemănare. Bucuria soarelui de vară topindu-se într-un asfințit. Însăși esența și suflul vieții...

Tata lovește rapid. Iute ca fulgerul.

Acum, Binta stă în picioare.

În clipa următoare, sabia Tatei se împlântă în pieptul ei.

Nu!

Îmi lipesc mâna peste gură înainte să pot țipa, gata să cad pe spate. Greața mi se ridică în gâtlej. Lacrimi fierbinți îmi înțeapă ochii.

Nu se întâmplă așa ceva. Lumea începe să se învârtă cu mine. *Ce vezi nu e adevărat. Binta e în siguranță. Așteaptă cu o felie de pâine dulce în camera ta.*

Însă gândurile mele disperate nu schimbă adevărul. Nu aduc

morții înapoi.

Stacojiul colorează eșarfa legată peste gura Bintei.

Flori purpurii îi pătează rochia albastră.

Îmi înăbuș un alt țipăt când corpul ei neînsuflețit cade cu o bufnitură la podea, greu ca plumbul.

Sângele începe să se întindă în jurul feței nevinovate a Bintei, colorându-i șuvițele albe în roșu. Mirosul de cocleală se strecoară prin ușa întredeschisă. Îmi rețin un icnet.

Tata smulge șorțul Bintei și își șterge sabia. Complet liniștit. Nu-i pasă că sângele ei îi pătează roba regală.

Nu vede că sângele ei îmi pătează mie mâinile.

Mă împleticesc îndărăt, călcând pe tivul rochiei mele. Mă grăbesc spre scara din colțul holului principal, cu picioarele tremurând la fiecare pas. Vederea mi se încețoșează și mă străduiesc din răsputeri să ajung la apartamentele mele, dar tot ce reușesc e să mă reped la o vază. Mă țin de marginea de ceramică. Tot stomacul mi se întoarce.

Voma mă ustură, amară cu acid și ceai. Primul suspin de plâns își face loc în afară și corpul meu se prăbușește. Mă apuc strâns cu mâinile de piept.

Dacă Binta ar fi aici, ea ar fi cea care mi-ar veni în ajutor. M-ar lua de mână și m-ar conduce la apartamentele mele, m-ar ajuta să mă sui în pat și mi-ar șterge lacrimile. Mi-ar aduna bucățile de inimă frântă și ar găsi ea o cale să le pună la loc.

Îmi înghit un alt suspin și îmi acopăr gura, lacrimile sărate mi se scurg printre degete. Mirosul sângelui îmi umple nările. Văd din nou în minte sabia Tatei implântându-se...

Ușile sălii tronului se deschid brusc. Sar în picioare, temându-mă că e Tata. În schimb, unul dintre gardienii care o țin pe Binta iese grăbit.

Ruloul de pergament e în mâinile lui.

Mă uit lung la pergamentul ponosit în timp ce el urcă scările dinspre mine, amintindu-mi cum o singură atingere face lumea să explodeze cu lumină. Lumina închisă în sufletul dragei mele prietene, incredibil de frumoasă, etern neînfricată.

Mă întorc cu spatele când soldatul se apropie, ascunzându-mi fața udă de lacrimi.

— Scuze, mi-e rău, murmur eu. Probabil am mâncat vreun fruct stricat.

Gardianul abia dacă dă din cap, distrat, continuând să urce. Ține ruloul atât de strâns încât nodurile degetelor îi sunt negre, de parcă i-ar fi frică de ce ar putea face pergamentul magic altminteri. Mă uit după el, cum ajunge la al treilea cat și deschide o ușă vopsită în negru. Dintr-odată, îmi dau seama unde se duce.

În apartamentele Comandantei Kaea.

Secundele trec cu greu în timp ce urmăresc ușa, așteptând, deși nu știu de ce. Așteptarea n-o să mi-o aducă pe Binta înapoi. N-o să-mi îngăduie să mă mai bucur de râsul ei melodios. Totuși, aștept mai departe, înghețând când ușa se deschide din nou. Mă întorc la vază și mai icnesc o dată, fără să mă opresc, până când gardianul trece din nou pe lângă mine. Ghetele lui cu întăriturii de metal zornăie când el coboară din nou spre sala tronului. Ruloul nu mai e la el.

Cu mâini tremurătoare, îmi șterg lacrimile, fără îndoială întinzându-mi vopselurile și pudrele pe care Mama mi le-a aplicat cu forța pe față. Îmi trec palma peste gură, să-mi îndepărtez resturile de vomă. Întrebările îmi roiesc în minte în timp ce mă ridic și mă apropii de ușa Kaei. Ar trebui să-mi continui drumul spre apartamentele mele.

Totuși intru.

Ușa se trântește în urma mea cu un bufnet puternic și tresar, temându-mă că ar putea căuta cineva sursa zgomotului. N-am intrat niciodată în apartamentele Comandantei Kaea. Cred că nici servitorii nu au voie aici.

Ochii mei cercetează rapid pereții roșu-burgund, atât de diferiți de pastelul lavandă în care sunt zugrăviți ai mei. O pelerină regală stă la capul patului Kaei. *Pelerina Tatei...* El trebuie s-o fi lăsat aici.

Într-o altă zi, revelația că Tata a fost în apartamentele Kaei m-ar fi sufocat, dar acum abia dacă simt ceva. Descoperirea pelerinei Tatei pălește în comparație cu ruloul care stă pe biroul Kaei.

Mă îndrept spre el, cu picioare tremurătoare, de parcă m-aș apropia de buza unei prăpăstii. Mă aștept să simt un fel de aură în prezența ruloului, totuși aerul din jurul lui rămâne inert. Întind mâna, înghițind teama care începe să mă invadeze. Revăd în minte

lumina care a explodat din mâinile Bintei.

Sabia care i-a străpuns pieptul.

Mă silesc să înaintez, întinzând din nou mâna, doar cu vârfurile degetelor. Când ating ruloul, închid ochii.

Nicio magie nu se produce.

Răsuflarea pe care nu-mi dădusem seama că mi-o ţineam iese năvalnic, în timp ce ridic pergamentul mototolit. Îl desfac şi îmi plimb degetele peste simbolurile ciudate, încercând zadarnic să le înţeleg. Simbolurile nu seamănă cu nimic din ceea ce am văzut vreodată, în niciuna dintre limbile pe care le-am întâlnit în studiile mele. Totuşi acestea sunt simboluri pentru care majii au murit.

Simboluri care ar putea fi scrise cu sângele Bintei.

O adiere de vânt pătrunde prin ferestrele deschise, fluturându-mi şuviţele de păr care mi-au scăpat de sub gele. După perdelele mişcătoare stă echipamentul militar al Kaei: săbii ascuţite, frâie de pantenare, platoşe de aramă. Ochii mei se opresc pe colacii de frânghie. Îmi dau jos turbanul gele, lăsându-l să cadă pe podea.

Fără să mă gândesc, iau pelerina Tatei.

CAPITOLUL PATRU

ZÉLIE

— Chiar nu vrei să vorbești cu mine?

Mă aplec în șaua de pe Nailah ca să mă uit la fața ca de piatră a lui Tzain. M-am așteptat la prima oră de tăcere, dar acum e a treia oră.

— Cum a mers antrenamentul? încerc eu.

Tzain nu poate rezista niciodată unei conversații despre sportul lui favorit.

— Lui M'ballu i s-a vindecat glezna? Crezi c-o să se facă bine la timp pentru jocuri?

Tzain deschide gura o fracțiune de secundă, dar se oprește. Își strânge falca și lovește cu frâul în Nailah, mânând-o mai repede printre copacii înalți de afinele-șacalului.

— Tzain, haide, insist eu. Nu mă poți ignora pentru tot restul vieții tale.

— Pot încerca.

— Oh, zei, îmi dau eu ochii peste cap. Ce vrei de la mine?

— Ce-ai zice de să-ți ceri iertare? se răstește Tzain. Baba a fost gata să moară! Iar acum vrei să stau aici și să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic?

— Mi-am cerut deja iertare, îl reped și eu. Și ție, și lui Baba.

— Asta nu schimbă ceea ce s-a întâmplat.

— Atunci îmi cer iertare că nu pot schimba trecutul!

Strigătul meu răsună printre copaci, ridicând un nou zid de tăcere între noi. Îmi plimb degetele peste crăpăturile din pielea tocită a șeii lui Nailah, în timp ce un gol neplăcut se cască în pieptul meu.

Pentru numele zeilor, gândește, Zélie, îmi revine în minte glasul Mamei Agba. *Cine l-ar mai apăra pe tatăl tău, dacă i-ai răni pe oamenii ăștia? Cine l-ar mai feri pe Tzain de necazuri când gardienii s-ar întoarce pentru răzbunare?*

— Tzain, îmi pare rău, spun liniștită. Pe cinstite. Mă simt groaznic, mai rău decât îți poți da tu seama, dar...

Tzain lasă să-i scape un oftat exasperat.

— Dar ce?

— ...dar nu e doar vina mea! zic eu, mânia atingând punctul de fierbere. Gărzile sunt motivul pentru care Baba a ieșit în larg!

— Și tu ești motivul pentru care a fost gata să se înece, replică Tzain. *Tu* l-ai lăsat singur.

Îmi mușc limba. N-are niciun rost să ne certăm. Kosidán puternic și chipeș cum e el, Tzain nu înțelege de ce am nevoie de antrenamentele Mamei Agba. Băieții din Ilorin încearcă să fie prieteni cu el, fetele încearcă să-i fure inima. Până și soldații gărzilor vin grămadă la el, lăudându-l pentru abilitățile lui la agbön.

El nu înțelege cum e să fii în pielea mea, să umbli prin lume ca diviner. Să tresari de fiecare dată când apare un gardian, neștiind niciodată cum se va sfârși confruntarea.

O să încep cu ăsta de aici...

Stomacul mi se strânge la amintirea strânsorii nemiloase a gardianului. Oare Tzain ar mai țipa la mine dacă ar ști? Ar mai țipa dacă și-ar da seama cât de greu a fost pentru mine să nu plâng?

Călărim în tăcere în timp ce copacii încep să se rărească și cetatea Lagosului să se zărească. Înconjurată de o palisadă făcută din duramenuri de arbori fructul-șacalului, capitala e cu totul diferită de Ilorin. În loc de marea liniștitoare, Lagosul este inundat de mulțimi nesfârșite de oameni. Chiar și de la distanță, atâtea suflete se înghesuie între zidurile cetății, că e imposibil să înțelegi cum trăiesc.

Mă ridic pe spinarea lui Nailah să mă uit la priveliștea capitalei, observând în trecere părul alb al divinerilor. Kosidánii din Lagos depășesc numărul divinerilor într-un raport de trei la unu, așadar sunt ușor de remarcat. Deși spațiul dintre zidurile Lagosului e lung și larg, cei din neamul meu sunt strânși la marginea cetății, în mahalale. E singurul loc unde li se îngăduie divinerilor să trăiască.

Mă așez înapoi în șaua lui Nailah, căci vederea cartierelor sărace mi-a mai tăiat din entuziasm. Cu secole în urmă, cele zece clanuri de maji și copiii lor divineri au fost izolați în toată Orïsha. În timp ce kosidánii populau cetățile, clanurile trăiau în munți, pe oceane și pe câmpuri. Dar, cu timpul, majii s-au aventurat în afara teritoriului lor și s-au răspândit peste ținuturile Orïshei, curiozitatea și oportunitățile încurajându-le migrația.

De-a lungul anilor, maji și kosidáni au început să se amestece, căsătorindu-se, creându-și familii cu divineri și kosidáni, ca a mea. Pe măsură ce familiile mixte s-au înmulțit, și numărul majilor din Orïsha a crescut. Înainte de Raid, Lagosul adăpostea cea mai mare populație de maji.

Acum, divinerii pe care îi vedeam erau tot ce mai rămăsese.

Tzain trage de frâiele lui Nailah, oprind-o, când ne apropiem de poarta de lemn.

— Eu o să aștept aici. Ar fi prea mult pentru ea înăuntru.

Dau din cap și cobor, depunând un pupic pe botul negru și umed al lui Nailah. Zâmbesc când limba ei aspră îmi linge obrazul, dar zâmbetul mi se stinge când arunc o privire în spate, la Tzain. Cuvintele nerostite atârnă în aer, dar mă întorc și îmi văd de drum.

— Așteaptă.

Tzain se dă jos de pe Nailah, prinzându-mă din urmă dintr-un salt. Îmi pune un pumnal ruginit în mână.

— Am un baston.

— Știu, zice el. Pentru orice eventualitate.

Îmi strecor arma în buzunarul meu tocit.

— Mulțumesc!

Ne uităm în pământ, tăcuți. Tzain dă cu șutul unei pietre. Nu știu cine o să cedeze primul, însă, în cele din urmă, el vorbește.

— Nu sunt orb, Zél. Știu că în dimineața asta n-a fost numai vina ta, dar am nevoie ca tu să te porți mai bine.

Pentru o clipă, ochii lui Tzain fulgeră, amenințând să dea pe față tot ce ține în el.

— Baba e din ce în ce mai rău și gărzile ne suflă în ceafă. Nu-ți poți permite o clipă de neatenție tocmai acum. Dacă mai greșești o dată, s-ar putea să fie ultima ta greșeală.

Dau din cap, continuând să stau cu ochii în pământ. Pot să mă descurc cu o mulțime de lucruri, dar dezamăgirea lui Tzain taie ca un cuțit.

— Doar fii mai atentă, oftează Tzain. Te rog. Baba n-o să mai trăiască dacă te pierde pe tine... Nici eu.

Încerc să nu iau în seamă menghina care-mi strânge pieptul.

— Îmi pare rău, șoptesc. O să fiu mai atentă. Promit.

— Bine.

Tzain afișează un zâmbet și îmi ciufulește părul.

— Destul cu asta. Du-te și vinde naibii peștele ăla.

Râd și îmi potrivesc curelele sacului pe umeri.

— Cât crezi că scot pe el?

— Două sute.

— Numai atât? îmi plec capul într-o parte. Chiar așa de proastă părere ai despre mine?

— Asta e o sumă nebunească, Zél!

— Pun rămășag că pot scoate mai mult.

Zâmbetul lui Tzain se lățește, însuflețit de sclipirea unui pariu bun.

— Adu tu mai mult de două sute și o să stau eu acasă cu Baba săptămâna viitoare.

— Oh, s-a făcut.

Rânjesc, închipuindu-mi deja meciul de revanșă cu Yemi. Hai să vedem ce poate face ea împotriva noului meu baston.

Mă grăbesc spre oraș, gata să fac târgul, dar când ajung la punctul de control, stomacul mi se răscolește la vederea gărzilor regale. Tot ce pot face e să-mi țin corpul locului, strecurându-mi bastonul pliabil în betelia pantalonilor drapați.

— Numele? se răstește un gardian înalt, ținându-și ochii în registrul lui.

Cârlionții lui negri sunt ca puful în căldură, adunând nădușeala care-i șiroiește pe obraji.

— Zélie Adebola, răspund eu cu tot respectul pe care îl pot mima.

Fără alte greșeli. Înghit nodul din gât. *Cel puțin, pe ziua de azi.*

Gardianul abia îmi aruncă o privire înainte să scrie informația în registru.

— Originea?

— Ilorin.

— *Ilorin?*

Scund și vânjos, un alt gardian se clatină spre noi, folosindu-se de zidul uriaș să se țină pe picioare. Mirosul pătrunzător de alcool se răspândește în aer.

— Ge cată un vie'me ca tine aja depart' de cas'?

Bolborosește de abia se înțelege ce zice, cuvintele scurgându-i-se

din gură ca saliva pe bărbie. Mă încordez toată când se apropie; privirea beată din ochii lui devine periculoasă.

— Scopul vizitei? întreabă gardianul înalt, din fericire treaz.

— Negoț.

La acestea, un zâmbet de dezgust se desenează pe fața gardianului beat. Întinde mâna spre încheietura mea, dar mă dau înapoi și ridic pachetul înfășurat în hârtie.

— Negoț *cu pește,* explic eu, dar, în pofida cuvintelor mele, el se repede.

Horcăi când își înfășoară mâinile umflate în jurul gâtului meu și mă lipește cu spatele de palisada de lemn. Se apleacă atât de aproape, că-i pot număra petele negre și galbene de pe dinți.

— Văd și eu că vinzi pește, râde el. Cât mai costă un vierme zilele astea, Kayin? Două monede de aramă?

Pielea mă furnică și degetele îmi ard după bastonul ascuns. E împotriva legii ca majii și kosidánii și să se sărute, după Raid, dar asta nu-i oprește pe gardieni să ne pipăie ca pe animale.

Mânia mea se preschimbă într-o furie neagră, o întunecime pe care am simțit-o în Mama ori de câte ori gărzile îndrăzneau să-i stea în cale. În iureșul acesteia, îmi vine să-l împing cât colo și să-i rup fiecare deget gras. Dar odată cu furia mea vine și îngrijorarea lui Tzain. Mâhnirea adâncă a lui Baba. Mustrarea Mamei Agba.

Gândește, Zélie. Gândește-te la Baba. Gândește-te la Tzain. Am promis să nu stric treaba asta. Nu-i pot dezamăgi.

Îmi repet asta fără încetare, până când bruta îmi dă drumul. Râde în barbă înainte să ia o altă înghițitură din sticla lui, mândru. Nepăsător.

Mă întorc spre celălalt gardian, incapabilă să-mi ascund ura din ochi. Nu știu pe care-l disprețuiesc mai mult: pe bețivan că m-a atins sau pe ticălosul ăsta că a lăsat lucrurile să se întâmple.

— Alte întrebări? mârâi printre dinți.

Gardianul clatină din cap.

Intru pe poartă cu viteza unei leopanare, mai înainte ca vreunul dintre ei să se răzgândească. Însă, după doar câțiva pași dincolo de poartă, nebunia Lagosului mă face să vreau să dau fuga înapoi.

— Pe zei, șoptesc eu, copleșită de imensul număr de oameni.

Săteni, negustori, gardieni și nobili umplu drumurile largi de pământ bătătorit, fiecare mișcându-se cu precizie și cu țintă clară.

În depărtare se înalță palatul regal – zidurile lui imaculate, albe și arcadele aurite sclipesc în soare. Prezența lui e în contrast izbitor cu bordeiele săracilor ce se înșiruie la marginea cetății.

Mă minunez văzând locuințele rustice, mi se taie răsuflarea la colibele suprapuse. Ca un labirint vertical, cocioabele sunt clădite una peste alta, fiecare începând de acolo unde alta se termină. Deși multe sunt înnegrite și părăginite, unele strălucesc vopsite în culori vii și artistic. E un protest vibrant de culoare care sfidează denumirea de mahala, un tăciune de frumusețe acolo unde cârmuirea nu vede vreuna.

Cu pași șovăielnici, încep să mă îndrept spre centrul cetății. Când trec de maghernițe, observ că majoritatea divinerilor ce-i străbat străzile nu sunt mult mai mari decât mine. În Lagos, e aproape cu neputință pentru orice copil diviner care a supraviețuit Raidului să ajungă la vârsta adultă fără să fie aruncat în închisoare sau să fie luat cu de-a sila în obști.

— Te rog. N-am vrut... ah!

Un strigăt ascuțit răsună.

Tresar când bastonul unui zbir de obște lovește înaintea mea. Taie prin carnea unui tânăr diviner, lăsând pete de sânge pe ultimele haine curate pe care băiatul le va purta vreodată. Copilul cade într-o grămadă de cioburi, olane sparte pe care probabil brațele lui subțiri nu le-au putut căra. Zbirul ridică bastonul din nou și, de data asta, zăresc sclipirea de majacite negru.

Oh, zei. Mirosul neplăcut de carne arsă îmi izbește nările când zbirul apasă bastonul pe spatele băiatului. Fumul se ridică din pielea lui în timp ce se chinuiește să meargă de-a bușilea. Scena de cruzime îmi amorțește degetele, amintindu-mi de posibila mea soartă în obști.

Haide. Îmi impun să mă mișc, deși curajul îmi dispare. *Dă-i drumul, altminteri următorul o să fii tu.*

Mă grăbesc spre centrul Lagosului, străduindu-mă din răsputeri să nu bag de seamă duhoarea scursorilor venind dinspre străzile mahalalelor. Când ajung la clădirile în culori pastelate din cartierul negustorilor, mirosul se schimbă cu acela de pâine dulce și

scorțișoară, făcându-mi mațele să ghiorțăie. Îmi fac curaj pentru târguială, auzind piața centrală vuind de sunetele nesfârșitelor negoțuri. Dar când dau cu ochii de bazar, sunt obligată să mă opresc în loc.

Oricât de des am negociat aici capturile bogate cu Baba, nebunia pieței centrale nu contenește a mă surprinde. Mai tumultuos decât străzile Lagosului, bazarul e însufleţit cu toate mărfurile imaginabile din Orïsha. Pe un singur rând, grâne din vastele ogoare ale Minnei stau lângă râvnitele obiecte de metal făurite în atelierele din Gombe. Mă strecor printre tarabele pline, desfătându-mă cu mirosul dulce al bananelor fripte.

Cu urechile ciulite, încerc să prind tipul târguielii, viteza fiecărei tranzacţii. Toată lumea se luptă, folosind cuvintele ca pumnale. Tocmeala e mai acerbă decât în piața din Ilorin. Aici nu există compromisuri; numai afaceri.

Trec de cuștile de lemn ale puilor de leopanar, zâmbind la fiecare corn micuț ițit în fruntea lor. Trebuie să-mi fac loc printre cărucioarele cu țesături viu colorate ca să ajung, în sfârșit, la piața de pește.

— Patruzeci de bani de aramă...

— Pentru un pește-tigru?

— Nu dau un ban mai mult peste treizeci!

Strigătele clienţilor care se tocmesc răsună atât de tare, că abia îmi pot auzi gândurile. Asta nu e piața plutitoare din Ilorin. O târguială obișnuită n-o să meargă. Îmi mușc obrazul pe dinăuntru, cercetând mulțimea. Am nevoie de o țintă. Un fraier, cineva...

— Păstrăv?! zbiară un bărbat. Arăt eu ca unul care ar mânca păstrăv?

Mă întorc spre nobilul dolofan îmbrăcat în dashiki purpuriu-închis. El își mijește ochii ca aluna la negustorul kosidán, de parc-ar fi primit o gravă insultă.

— Am rândunică-de-mare, îi propune negustorul. Plătică, biban...

— Am spus că vreau pește-spadă! se răstește nobilul. Servitorul meu zice c-ai refuzat să-l servești.

— Nu e sezonul lor.

— Totuși regele mănâncă în fiecare seară pește-spadă, nu-i așa?

Negustorul se scarpină în ceafă.

— Dacă vreun pește-spadă e prins, merge la palat. Asta e legea pământului.

Fața nobilului devine roșie și scoate o pungă mică de catifea.

— Cât îți dă el? zornăie monedele. Eu îți dau dublu.

Negustorul se holbează la pungă cu jind, dar rămâne neînduplecat.

— Nu pot să risc.

— Pot eu! strig.

Nobilul se răsucește, cu ochii mici, bănuitori. Îi fac semn să vină după mine, mai la o parte de taraba negustorului.

— Ai tu pește-spadă? întreabă.

— Ceva mai bun. Un pește pe care nimeni altcineva din piața asta nu ți-l poate vinde.

Rămâne cu gura căscată și simt aceeași emoție ca atunci când un pește mușcă din momeală. Desfac pachetul peștelui-velă cu grijă și mă mișc sub o rază de lumină, ca să-i fac solzii să sclipească.

— Ceruri! se holbează nobilul. E magnific.

— La gust e și mai bun decât arată. Pește-velă cu coadă roșie, proaspăt, de pe țărmul Ilorinului. Nu e sezonul lor, așa că poți fi sigur că nici regele nu mănâncă așa ceva în seara asta.

Un zâmbet se desenează pe fața nobilului și știu că mi-am prins prada. Îmi întinde punga.

— Cincizeci de bani de argint.

Fac ochii mari, dar strâng din dinți. *Cincizeci...*

Cincizeci ne scapă de taxa de acum, poate chiar ne rămân destui ca să ne luăm o barcă nouă. Dar dacă gardienii cresc taxa în următorul sfert de lună, cincizeci n-or să mă apere de obști.

Slobod un hohot de râs și împachetez la loc peștele.

Fruntea nobilului se încruntă.

— Ce faci?

— Duc giuvaierul ăsta cuiva care și-l poate permite.

— Cum îndrăznești...

— Iartă-mă, îl întrerup eu. Nu am timp pentru un om care oferă cincizeci pe o captură ce valorează de zece ori mai mult.

Nobilul bombăne, dar bagă mâna în buzunare și scoate încă o pungă de catifea.

— N-ai să obții niciun ban mai mult de trei sute.

Pe zei! Îmi proptesc picioarele în pământ ca să nu mă clatin. Asta e mai mult decât am văzut vreodată în viața noastră. Cel puțin șase luni de taxe, chiar dacă o să crească!

Deschid gura să primesc târgul, dar ceva din ochii nobilului mă face să ezit. Dacă a înmulțit atât de repede ultima ofertă, poate c-o înmulțește din nou...

Acceptă, îmi imaginez avertismentul lui Tzain. E mai mult decât destul.

Însă sunt prea aproape ca să mă opresc acum.

— Îmi pare rău.

Ridic din umeri și termin de împachetat peștele.

— Nu pot irosi o masă de rege pe cineva care nu și-o poate permite.

Nările nobilului freamătă. Pe toți *zeii!* Poate c-am mers prea departe. Aștept să izbucnească, dar el doar fierbe în tăcere. Sunt obligată să mă îndepărtez.

Fiecare pas durează o veșnicie și mă cocoșez sub greutatea greșelii mele. O *să găsești tu altul,* încerc eu să mă liniștesc. *Un alt nobil disperat să-și dovedească bogăția.* Pot să scot mai mult de două sute. Peștele valorează mai mult de atât... nu-i așa?

— La naiba.

Aproape că intru cu capul într-o stivă de crevete. Ce-o să fac acum? Cine-o să fie într-atât de prost ca să...

— Așteaptă!

Când mă întorc, nobilul dolofan îmi trântește trei pungi zornăitoare în brațe.

— Bine, mormăie el, învins. Cinci sute.

Mă uit la el nevenindu-mi să cred, ceea ce el confundă cu îndoiala.

— Numără-i, dacă trebuie.

Deschid o pungă și priveliștea e atât de frumoasă, că aproape îmi dau lacrimile. Argintul sclipește ca solzii peștelui-velă, greutatea lui e o promisiune a lucrurilor care vor urma. *Cinci sute!* Pe lângă o barcă nouă, asta înseamnă aproape un an de odihnă pentru Baba. *În sfârșit.*

Am făcut ceva bine.

Îi dau peștele nobilului, neputând să-mi ascund zâmbetul radios.

— Poftă bună. În seara asta, o să mănânci mai bine decât regele.

Nobilul zâmbește batjocoritor, dar colțurile gurii lui zvâcnesc cu satisfacție. Îmi strecor pungile de catifea în sacul meu de umăr și plec, cu inima bătându-mi atât de repede, încât rivalizează cu demența din piață. Însă îngheț când un țipăt sfâșie aerul. Ăsta nu e sunetul ciorovăielii de târg. *Ce...*

Sar într-o parte când o tarabă de fructe explodează.

O trupă de gărzi regale se repede prin piață. Mango și piersici Orïshane zboară prin aer. Secundă după secundă, mai multe gărzi năvălesc în piață, căutând ceva. Pe cineva.

Mă uit surprinsă la debandadă, înainte să-mi dau seama că trebuie să mă mișc. Sunt cinci sute de monede de argint în sacul meu. Pentru prima oară, am mai mult de pierdut decât viața.

Îmi croiesc drum cu coatele prin mulțime cu o nouă râvnă, disperată să scap. Mai am puțin să trec de țesături când cineva mă apucă de încheietură.

Pentru numele zeilor, ce-i?

Îmi scot dintr-un foc bastonul pliat, așteptându-mă să am de-a face cu brațul unui gardian regal sau al unui hoț de buzunare. Dar când mă întorc, nu e nici gardian, nici pungaș persoana care m-a prins.

Este o fată cu ochi ca ambra, înfășurată într-o pelerină.

Ea mă trage la adăpost, în spațiul dintre două tarabe, cu o strânsoare atât de puternică, încât nu-mi pot elibera mâna.

— Te rog, zice ea, trebuie să mă scoți de aici!

CAPITOLUL CINCI

ZÉLIE

Pentru o clipă, uit să respir.

Fata cu pielea ca arama tremură de o frică atât de copleșitoare, încât se transmite și în pielea mea.

Strigătele devin mai puternice când gardienii tună și fulgeră, apropiindu-se mai mult cu fiecare secundă. Nu mă pot prinde aici, cu fata asta.

Dacă mă prind, o să mor.

— Dă-mi drumul, poruncesc eu, aproape la fel de disperată ca și ea.

— Nu! Nu, te rog.

Lacrimile îi umplu ochii de ambră și mă strânge și mai tare de mână.

— Te rog, ajută-mă! Am făcut ceva de neiertat. Dacă mă prind...

Ochii ei se cască de o groază mult prea cunoscută. Pentru că, atunci când o s-o prindă, nu se mai pune problema dacă o să moară, ci doar când: Pe loc? De foame, în pușcărie? Sau gardienii o s-o ia cu rândul, trecând-o de la unul la altul? Distrugând-o pe dinăuntru până când va muri sufocată de mâhnire?

Trebuie să-i protejați pe cei care nu se pot apăra singuri. Îmi revin în minte cuvintele Mamei Agba din dimineața asta. Îmi închipui privirea ei severă. *Aceasta e calea bastonului.*

— Nu pot, șoptesc eu, dar chiar în clipa în care cuvintele îmi ies de pe buze, îmi fac curaj pentru luptă. *La naiba.*

Nu contează dacă pot să ajut sau nu.

N-am să mai fiu în stare să trăiesc cu mine însămi dacă n-o fac.

— Vino!

O iau pe fată de braț și mă reped într-o dugheană de haine mai mare decât restul. Înainte ca negustoreasa să țipe, îi pun mâna la gură și-i apăs cuțitul de la Tzain pe gât.

— Ce... ce faci? întreabă fata.

Îi cercetez din ochi pelerina. Cum a reușit să ajungă până aici?

Pielea arămie a fetei și veșmintele ample, cu catifele bogate și nuanțe aurii, strigă de departe sânge nobil.

— Pune-ți pelerina cafenie, îi poruncesc, înainte să mă întorc spre negustoreasă.

Broboane de sudoare îi șiroiesc pe piele; cu o hoață diviner, o mișcare greșită poate fi ultima.

— N-o să-ți fac niciun rău, îi promit eu. Am nevoie doar să fac un schimb.

Mă uit pe furiș afară din dugheană, în timp ce fata îmbracă pelerina nebătătoare la ochi, și apăs mai tare pe gura negustoresei când îi scapă un scâncet înăbușit. Piața forfotește cu destule gărzi cât să facă o armată. Comercianții zăpăciți și sătenii sporesc haosul. Caut o cale de ieșire din nebunia asta, dar nu zăresc niciuna. Nu avem de ales.

Va trebui să ne forțăm norocul.

Bag capul înapoi în dugheană când fata își trage gluga noii pelerine mult peste frunte. Înșfac roba elegantă pe care o purtase și o îndes în mâinile negustoresei. Spaima din ochii femeii se domolește când catifeaua moale îi trece printre degete.

Las cuțitul jos de la gâtul ei și iau și eu o pelerină, ascunzându-mi părul alb sub gluga ei neagră.

— Ești gata? întreb.

Fata izbutește să dea din cap. O flacără de hotărâre lucește în ochii ei, dar tot îi mai văd groaza paralizantă.

— Urmează-mă!

Ieșim din dugheană și pășim în pandemoniu. Deși gardienii se opresc drept în fața noastră, pelerinele cafenii pe care le avem pe noi acționează ca un scut. Ei caută sânge nobil. *Slavă zeilor.*

Poate chiar avem o șansă.

— Mai repede, îi șuier fetei în șoaptă când ne strecurăm printre tarabele de țesături. Dar nu...

O apuc de pelerină, înainte să se îndepărteze prea mult.

— ...Nu alerga. O să atragi atenția. Amestecă-te în mulțime.

Fata dă din cap și încearcă să vorbească, dar nu-i iese niciun cuvânt. Tot ce poate face e să se țină după mine ca un pui de leonar, niciodată la mai mult de doi pași distanță.

Ne croim drum prin gloată până ajungem la marginea pieței. Deși gardienii ocupă intrarea principală, e o deschidere într-o parte, păzită de un singur soldat. Când el face un pas în față ca să interogheze un nobil, întrezăresc șansa noastră.

— Repede.

Mă strecor cu greu prin spatele țarcului unui comerciant de vite, ca să ies din piața aglomerată pe străzile pavate din cartierul negustorilor. Scot un suspin de ușurare când silueta zveltă a fetei reușește să se strecoare și ea, dar când ne întoarcem, doi gardieni masivi ne blochează calea.

Oh, zei. Picioarele mele alunecă și se opresc. Monedele de argint îmi zornăie în sac. Arunc o privire spre fată; pielea ei arămie și-a pierdut aproape de tot culoarea.

— E vreo problemă? îi întreb eu pe gardieni, cât mai nevinovat cu putință.

Unul își încrucișează brațele groase ca niște copaci.

— Fugară în libertate. Nu pleacă nimeni până nu e prinsă.

— Greșeala noastră, spun eu, cu o plecăciune respectuoasă. O să așteptăm înăuntru.

La naiba. Mă întorc și merg înapoi spre tarabe, cercetând cu priviri înnebunite piața. Dacă toate ieșirile sunt blocate, avem nevoie de alt plan. Avem nevoie de o nouă metodă să ajungem...

Stai.

Deși aproape sunt înapoi în piață, fata nu mai e lângă mine. Mă întorc și-o văd încremenită în fața gardienilor, cu un tremur ușor în mâinile pe care și le ține ciudat.

Pentru numele zeilor!

Deschid gura s-o strig pe nume, dar nici măcar nu i-l știu. Am riscat totul pentru o necunoscută. Iar acum ea o să ne aducă amândurora moartea.

Încerc să le distrag atenția gardienilor, dar unul deja întinde mâna spre gluga fetei. Nu e timp. Apuc varga de metal și scutur.

— Ferește!

Fata se lasă la pământ. Îmi reped bastonul și-l izbesc în țeasta gardianului. Un trosnet oribil răsună prin aer și el se prăbușește. Mai înainte ca al doilea să-și poată scoate sabia din teacă, îi înfig bastonul

în stern.

— Uh!

Cu o lovitură de picior în falca lui, soldatul cade pe spate, rămânând fără cunoștință în țărâna roșie.

— Ceruri!

Fata înjură ca un nobil. Îmi pliez la loc bastonul. *Ceruri*, într-adevăr. Acum i-am atacat pe gardieni.

Acum chiar o să murim.

Furia iminentă a lui Tzain îmi fulgeră prin minte când o luăm la picior, alergând cât de repede putem prin cartierul negustorilor.

Nu da greș cu asta. Intră. Ieși. Unde anume în planul ăsta are vreo noimă să ajuți o fugară?

În timp ce ne avântăm pe străzile mărginite de clădiri în culori pastelate, două grupe de gardieni regali se străduiesc să ne captureze. Strigătele lor devin mai puternice. Pașii lor bufnesc mai tare. Cu săbiile scoase din teacă, se apropie la numai câțiva pași distanță.

— Știi unde suntem? întreb.

— Oarecum, gâfâie ea, cu ochii măriți de panică. Doar cât să ajungem la mahalele, dar...

— Ia-o într-acolo!

Sprintează cu efort, luând-o un pas înaintea mea ca să mă conducă. O urmez și gonim pe străzile pavate, țâșnind printre negustorii zăpăciți de năvala noastră. Adrenalina îmi vuiește prin vene. Fierbințeala îmi sfârâie sub piele. N-o să reușim. Nu există nicio cale de scăpare.

Relaxează-te, o aud pe Mama Agba în capul meu. Mă sforțez să respir adânc. *Fii ingenioasă. Folosește ce-i în jur în avantajul tău.*

Scrutez cu disperare străzile compacte din cartierul negustorilor. Când cotim după un colț, zăresc niște butoaie de lemn puse unele peste altele. *Astea or să meargă.*

Îmi deschid bastonul și lovesc cu toată puterea în baza turnului de butoaie. Când cel dintâi cade zdrobindu-se de pământ, sunt sigură că și restul vor urma.

Zbieretele gardienilor umplu aerul când butoaiele se prăbușesc. Diversiunea ne câștigă destul timp ca să sprintăm în cartierul săracilor și să ne oprim, ca să ne tragem răsuflarea.

— Și acum? gâfâie fata.

— Nu știi ieșirea?

Ea clatină din cap, năduşeala şiroindu-i pe faţă.

— N-am mai fost niciodată în partea asta a oraşului.

Mahalalele arată ca un labirint, privite din afară, dar, înăuntru, colibele și șandramalele se împletesc ca o pânză. Urzeala gangurilor înguste și a străduțelor murdare se întinde aiuritor în fața ochilor noștri. Nu e nicio ieșire vizibilă.

— Pe aici!

Fac semn spre strada de vizavi de cartierul negustorilor.

— Dacă drumul ăla duce spre centrul orașului, atunci ăsta trebuie să ducă în afară.

Ridicăm nori de praf, fugind cât de repede putem. O trupă de gardieni ne taie calea – nu avem de ales, trebuie s-o luăm în partea opusă.

— Ceruri, exclamă fata când gonim pe un gang, deranjând un grup de kosidáni fără adăpost.

Pentru moment, sunt uimită că a ajuns până aici. Mă îndoiesc că a scăpa de soldații ei a făcut parte din educația sa nobilă.

Cotim după un colț, la doar câțiva pași înaintea gardienilor. Mă avânt să alerg mai repede, când fata mă smucește înapoi.

— Ce faci...

Ea își apasă mâna peste gura mea și mă trage spre peretele unei cocioabe. Abia atunci observ spațiul îngust în care ne înghesuim.

Te rog, fă să meargă. Pentru a doua oară în mai bine de zece ani, înalţ o rugăciune spre orice zeu care ar mai putea fi încă acolo. *Te rog*, implor eu. *Te rog, te rog, ascunde-ne.*

Inima amenință să-mi iasă din cușca pieptului, bătând atât de tare că sunt convinsă c-o să ne dea de gol cu bubuiturile ei. Însă când trupa se apropie, trece de noi ca iureșul rinomilor urmărindu-și prada.

Îmi ridic ochii spre cer, clipind la norii care trec pe deasupra. Raze strălucitoare de lumină strălucesc prin spărturile dintre ei. E aproape ca și când zeii s-au ridicat din morți, reînviați din cimitirul apărut după carnajul Raidului. Indiferent ce mai e acolo, sus, mă ocrotește.

Sper doar ca ocrotirea să nu se termine.

Ne strecurăm afară din spațiul strâmt și o tăiem pe o altă cărare, ciocnindu-ne accidental de o pereche de divineri curioși. Unul își scapă sticla de rom, iar mirosul pătrunzător îmi ajunge la nas, atât de puternic încât mă ustură nările. Cu mirosul acesta, îmi revine în minte o altă lecție din coliba Mamei Agba.

Ridic sticla de jos și mă uit în sus și-n jos pe stradă, după ingredientul care-mi lipsește. E la doar câțiva metri distanță de capul fetei.

— Ia torța!

— Ce?

— Torța! țip eu. Aia din fața ta!

Îi trebuie o secundă să smulgă torța de metal din suportul ei, iar când reușește, o luăm la fugă. Trecând de ultimele șandramale, rup o fâșie din haina mea și o îndes în sticlă.

— Asta pentru ce-i? întreabă ea.

— Să sperăm că n-ai să afli.

Ieșim din mahalale și poarta de lemn a intrării Lagosului ne apare în fața ochilor. Cheia scăpării noastre.

Barată de o blocadă regală.

Inima mi se strânge când, ne oprim înaintea șirului nesfârșit de gardieni înarmați. Soldații călăresc pantenare negre, amenințătoare, fiecare animal uriaș dezvelindu-și colții. Blana lor neagră lucește în soare ca un strat subțire de ulei pe apă, cu pelicule de culorile curcubeului sclipindu-le prin păr. Și când stau ghemuite, pantenarele sunt mai înalte decât noi, încordate și pregătite de salt.

— Sunteți înconjurate!

Ochii de ambră ai căpitanului mă sfredelesc.

— Din ordinul Regelui Saran, vă ordon să vă opriți!

Spre deosebire de soldați, căpitanul călărește un leopanar de zăpadă feroce, aproape la fel de înalt cât coliba mea. Opt coarne groase i se ridică din spinare, negre, ascuțite, sclipitoare. Monstrul își linge colții lungi și zimțați în timp ce mârâie, gata să-și împodobească blana albă bălțată cu sângele nostru.

Căpitanul are aceeași piele arămie întunecată ca și fata, piele fără riduri și cicatrice de bătălie. Când fata dă cu ochii de el, își duce imediat mâinile la glugă; picioarele încep să-i tremure.

Deși căpitanul e tânăr, gardienii îi urmează ordinele fără întrebări. Unul după altul, toți soldații își scot săbiile din teacă, îndreptându-le spre noi.

— S-a sfârșit, șoptește fata, deznădăjduită.

Lacrimile îi șiroiesc pe față și îngenunchează. Lasă torța jos, capitulând, și scoate un rulou de pergament mototolit.

Mă prefac că-i urmez exemplul și mă ghemuiesc, atingând cârpa din sticlă de flacăra torței. Mirosul înțepător de fum îmi umple nările. Când căpitanul se apropie, arunc arma spre șirul de pantenare.

Haide, îi poruncesc în minte sticlei, urmărindu-i traiectoria cu ochii. În timp ce zboară, încep să mă tem că nu se va întâmpla nimic.

Apoi lumea erupe în flăcări.

Focul izbucnește strălucitor, măturând oameni și pantenare încornorate în explozia sa. Fiarele urlă speriate, cabrându-se sub călărești, încercând să scape.

Fata face ochii mari de groază, dar eu o apuc de braț și o silesc să se pună în mișcare. Mai avem doar câțiva metri până la poartă, acum, doar câțiva metri până la libertate.

— Închideți poarta! strigă căpitanul când trec pe lângă el.

Fata se ciocnește de el, dar izbutește să i se strecoare printre mâini, când el se împiedică.

Roțile de metal gem și se învârt, iar poarta de lemn începe să coboare. Gardienii de la punctul de control își agită armele, ultimele noastre obstacole înaintea libertății.

— N-o să reușim! șuieră fata.

— N-avem de ales!

Sprintez, mai repede decât credeam că-i posibil. Gardianul beat de mai devreme își scoate sabia din teacă, ridicându-și brațul să lovească. Mișcările lui mocăite stârnesc mai degrabă râsul decât frica. Îl izbesc în țeastă cu răzbunare, pierzând încă o secundă ca să-i înfig un genunchi între picioare, în cădere.

Un alt gardian izbutește să-și rotească sabia, dar e simplu de parat cu bastonul meu. Învârt bara de metal în mâini, smulgându-i sabia din strânsoare. Face ochii mari când îi trântesc o lovitură cu piciorul din lateral în plină față, izbindu-l de poarta de lemn, înainte să trec.

Am reușit! îmi vine să strig în timp ce alerg la adăpostul copacilor

de afinele-șacalului. Mă întorc să-i zâmbesc fetei, dar ea nu e lângă mine. Inima mi se oprește când o văd căzând la pământ, la un deget distanță de poartă. Nori de praf îi salută căderea.

— Nu! țip eu.

Poarta mai are câteva clipe și se închide.

După toate acestea, ea nu avea să izbutească.

După ce a ajuns atât de aproape, avea să moară.

Fugi, îmi poruncesc eu. *Scapă. Tu îl ai pe Tzain. Pe Baba. Ai făcut tot ce ai putut.*

Dar disperarea din ochii ei mă trage înapoi și știu că ocrotirea binecuvântată mi s-a sfârșit. Pentru că, în ciuda tuturor protestelor din corpul meu, mă reped spre poartă, rostogolindu-mă pe sub ea, cu o clipă înainte să se trântească.

— Ai pierdut.

Căpitanul iese în față, însângerat de pe urma bombei de foc.

— Aruncă arma. Acum!

Părea că toate gărzile din Lagos erau cu ochii pe noi. Ne-au încercuit în rânduri dese, blocând orice cale, ca să nu mai putem încerca o altă evadare.

Am ridicat-o pe fată în picioare și mi-am ținut bastonul în sus. *Asta se termină aici.* N-o să mă înhațe. O să-i oblig să mă ucidă în locul în care mă aflu.

Inima mi se izbește cu putere de piept când gărzile închid cercul. Mai stau un moment ca să mă bucur de ultimele mele respirații, închipuindu-mi ochii blânzi ai Mamei, pielea ei neagră ca abanosul.

Vin, îi transmit spiritului ei. Probabil cutreieră alâfia acum, plutind prin pacea de după moarte. Îmi închipui cum voi fi lângă ea. *O să fiu cu tine, curând...*

Un răget ca un tunet răsună prin văzduh, iar gărzile încremenesc în loc. Răgetul devine din ce în ce mai puternic, asurzitor, apropiindu-se. Abia am timp s-o trag pe fată la o parte când silueta monstruoasă a lui Nailah sare peste poartă.

Gărzile se trag înapoi, împleticindu-se, când leonara mea aterizează pe drumul de pământ, cu saliva picurându-i din colții ei uriași. Sunt convinsă că e o halucinație, până când îl aud pe Tzain strigând din spinarea lui Nailah:

— Ce naiba aștepți? răcnește el. *Urcă!*

Fără să mai pierd vreo secundă, sar în spatele lui Nailah și o trag și pe fată lângă mine. Leonara pornește, sărind peste cocioabe, care se fărâmă în urmă, sub greutatea ei. Când Nailah capătă destul avânt face un ultim salt spre poartă.

Suntem aproape dincolo, când un șoc ca un fulger îmi străbate venele.

Șocul trece prin fiecare por al pielii mele, aprinzându-mi ființa, tăindu-mi răsuflarea. Timpul pare să înghețe când mă uit în jos, încrucișându-mi privirea cu a tânărului căpitan.

O forță necunoscută arde în spatele ochilor ca ambra, o închisoare din care nu pot scăpa. Ceva din spiritul lui pare să se agațe cu ghearele de mine. Însă, mai înainte să pot pierde o altă secundă blocată în privirea lui, Nailah zboară peste poartă, întrerupându-ne legătura.

Aterizează cu o bufnitură și țâșnește, gonind vijelios printre copacii de afinele-șacalului.

— Pe toți zeii, suspin eu.

Tot corpul mă doare de atâta încordare. Nu-mi vine să cred că într-adevăr am izbutit.

Nu-mi vine să cred că sunt încă în viață.

CAPITOLUL ȘASE

INAN

Eșec.

Dezamăgire.

Dizgrație.

Cu ce insultă o să mă înfiereze Tata astăzi?

Trec în revistă posibilitățile când intru pe poartă și urc treptele de marmură albă ale palatului. Eșec ar fi potrivit. Mă întorc fără nicio fugară în mână. Dar Tata s-ar putea să nu-și piardă vremea cu vorbe.

Ar putea să dea întâietate pumnului.

De data asta, nu-l pot acuza. Nu cu adevărat.

Dacă nu pot apăra Lagosul de un singur hoț, cum naiba o să mai devin următorul rege al Orïshei?

Blestem cerurilor. Mă opresc o clipă, strângând de balustrada netedă de alabastru. Astăzi ar fi trebuit să fie victoria mea.

Dar m-a împiedicat nenorocita aia cu ochi argintii.

Chipul divinerei îmi apare a zecea oară, străfulgerând în spatele pleoapelor, de când am privit-o zburând peste poarta Lagosului. Imaginea pielii de obsidian și a părului alb și lung s-a gravat adânc. Imposibil s-o fac să dispară clipind.

— Căpitane.

Ignor salutul gărzii de la intrare și pătrund în holul principal. Titulatura mi se pare ca o tachinare. Un adevărat căpitan ar fi trimis o săgeată prin inima fugarei aceleia.

— Unde e prințul?

O voce ascuțită reverberează între pereții palatului.

Fir-ar să fie. Ăsta era ultimul lucru de care aveam nevoie.

Mama își face loc spre intrarea castelului, iar turbanul gele îi alunecă într-o parte când se luptă să treacă printre gărzile care-i blochează calea.

— Unde e *el?* strigă. Unde e... Inan?

Fața Mamei se îmblânzește de ușurare. Lacrimile i se ivesc în ochi. Se apropie, apăsându-și o mână pe tăietura de pe obrazul meu.

— Am primit rapoarte despre asasini.

Mă trag la o parte de lângă mama și clatin din cap. Asasinii ar fi avut ținte mai clare. Ar fi fost ușor de urmărit. Fugara a fost doar o evadată. Una pe care eu n-am putut s-o prind.

Dar Mamei nu-i pasă de adevărata identitate a atacatorilor. De eșecul meu. Timpul pierdut. Ea își frânge mâinile, silindu-se să-și rețină și mai multe lacrimi.

— Inan, noi trebuie...

Vocea i se stinge. Abia atunci își dă seama că toată lumea se uită la noi. Își îndreaptă turbanul pe cap și se dă un pas înapoi. Aproape că văd ghearele prelungindu-se din mâinile ei.

— Un vierme ne-a atacat orașul, se răstește ea la mulțimea de gură-cască. Nu aveți treabă pe nicăieri? Duceți-vă în piață, scotociți mahalalele. Asigurați-vă că asta n-o să se mai întâmple niciodată!

Soldați, nobili și servitori dispar din hol imediat, încurcându-se unii de alții în graba lor. După ce pleacă ei, Mama mă apucă de încheietura mâinii și mă conduce spre ușile sălii tronului.

— Nu.

Nu sunt pregătit pentru mânia Tatei.

— Nu am nicio veste nouă...

— Și nici n-o să ai vreodată.

Mama deschide larg ușile mari din lemn și mă târăște peste dalele podelei.

— Ieșiți afară! se răsteste ea.

Ca șoarecii, gardienii și slujitorii cu evantaie se risipesc care-n-cotro.

Singurul suflet îndeajuns de curajos ca s-o sfideze pe Mama e Kaea. Ea arată neobișnuit de frumoasă, cu platoșa neagră a noii sale uniforme.

Amiral? Mă uit lung la blazonul împodobit care-i atestă rangul superior. Nu e nicio greșeală. A fost înaintată. *Dar Ebele?*

Mirosul puternic de mentă îmi înțeapă nările când ne apropiem de tron. Cercetez dalele și, fără îndoială, două urme distincte de sânge proaspăt pătează despărțiturile dintre dale.

Ceruri.

Tata e deja furios.

— Porunca te include și pe tine, *Amirale,* șuieră Mama, încrucișându-și brațele la piept.

Fața Kaei se înăsprește; întotdeauna o face când Mama i se adresează cu gheață. Kaea se uită la Tata. El dă din cap, cu reticență.

— Scuzele mele.

Kaea se înclină în fața Mamei, deși nu e nici urmă de scuză în tonul ei. Mama o urmărește pe Kaea cu o încruntătură până când o vede ieșind pe ușile sălii.

— Uite! Mama mă împinge în față. Uite ce i-au făcut viermii fiului tău. Asta se întâmplă când îl trimiți să lupte. Asta se întâmplă când joacă rolul de căpitan al gărzii!

— Le încolțisem! îmi smulg eu încheietura din strânsoarea Mamei. De două ori. Nu e vina mea că oamenii mei au rupt rândurile după explozie.

— Nu spun că a fost vina ta, iubire.

Mama încearcă să mă mângâie pe obraz, dar mă feresc de mâna ei mirosind a trandafiri.

— Ci doar că e prea periculos pentru un prinț.

— Mamă, tocmai *din cauză* că sunt prinț trebuie să fac asta, insist eu. E responsabilitatea mea să păstrez Orïsha în siguranță. Nu-mi pot apăra poporul dacă mă ascund între zidurile palatului.

Mama flutură din mână, oprindu-mi cuvintele și întorcându-se din nou spre Tata.

— El e următorul rege al Orïshei, pentru numele cerurilor! N-ai decât să pui în joc viața vreunui țăran!

Expresia Tatei rămâne impenetrabilă. De parcă n-ar auzi-o pe Mama. Se uită pe fereastră când vorbește, răsucindu-și rubinul regal pe deget.

Lângă el, sabia sa de majacite stă semeață în suportul ei de aur și leopanarul de zăpadă sculptat în mânerul ei reflectă chipul Tatei. Sabia neagră e ca o extensie a Tatei, niciodată la mai mult de un braț distanță de el.

— Ai spus „ele”, zice, în cele din urmă, Tata. Cu cine mai era fugara? Când a părăsit palatul era singură.

Înghit anevoie, forțându-mă să-l privesc pe Tata în ochi, și fac un pas în față.

— Nu-i cunoaștem identitatea, deocamdată. Știm doar că nu e din Lagos.

Dar știu că are ochii ca luna. Știu cicatricea veche care-i ciupește sprânceana.

Încă o dată, fața divinerei îmi inundă mintea cu asemenea limpezime că ar putea fi o pictură atârnată pe peretele palatului. Buzele ei pline se întredeschid într-un rictus; mușchii i se oțelesc pe trupul zvelt.

Un alt ghimpe de energie pulsează sub pielea mea. Usturător și arzător, ca alcoolul pe o rană deschisă. Durerea mistuitoare zvâcnește sub pielea capului meu. Mă cutremur, silindu-mă să-mi alung senzația respingătoare.

— Felcerul regal îi readuce în simțiri pe gardienii de la punctul de control, continui eu. Când o să se trezească, o să aflăm identitatea și originea ei. Încă le pot urmări...

— N-ai să faci așa ceva, zice Mama. Ai fi putut muri astăzi! Și atunci, ce ne făceam? O lăsam pe Amari să ia tronul?

Înaintează – cu pumnii strânși, cu capul sus.

— Trebuie să oprești asta, Saran. S-o oprești numaidecât!

Întorc iute capul. I-a spus Tatei pe nume...

Ecoul vocii ei încă se lovește de pereții roșii ai sălii tronului. O amintire aspră a ranchiunii sale.

Amândoi ne uităm la Tata. Nu-mi pot da seama ce-o să facă. Încep să cred că Mama chiar a câștigat de data asta. În cele din urmă, el vorbește.

— Ieși.

Mama face ochii cât cepele. Încrederea pe care o afișa cu atâta mândrie i se scurge de pe față ca nădușeala.

— Regele meu...

— Acum, poruncește el, cu voce egală. Pretind o discuție între patru ochi cu fiul meu.

Mama mă apucă de încheietură. Amândoi știm cum se termină, de obicei, discuțiile între patru ochi cu Tata. Dar nu poate interveni.

Nu dacă nu vrea să înfrunte ea însăși mânia Tatei.

Mama se înclină, țeapănă ca o sabie. Îmi prinde privirea când se întoarce să plece. Noi lacrimi îi brăzdează pudra împăstată pe obraji.

Mult timp, pașii Mamei care se îndepărtează sunt singurele sunete care umplu vasta sală a tronului. Apoi ușa se închide cu zgomot.

Tata și cu mine suntem singuri.

— Știi identitatea fugarei?

Ezit – o minciună convențională m-ar salva de o bătaie brutală. Dar Tata adulmecă minciunile ca hinearele la vânătoare.

O minciună n-ar face decât să înrăutățească lucrurile.

— Nu, răspund eu. Dar o să găsim un fir până la apus. Când o să-l avem, o să-mi iau echipa...

— Oprește-ți oamenii.

Mă încordez. Nu vrea să-mi dea nici măcar o șansă.

Tata nu crede că pot reuși. O să mă revoce de la comanda gărzii.

— Tată, zic eu, rar. Te rog. Nu am anticipat resursele fugarei înainte, dar acum sunt pregătit. Acordă-mi o șansă ca să îndrept lucrurile.

Tata se ridică de pe tronul lui. Încet și deliberat. Deși chipul îi este calm, știu din proprie experiență ce furie se poate ascunde în spatele privirii lui lipsite de expresie.

Îmi las privirea în podea când se apropie. Deja îi pot auzi următoarele răcnete. *Datoria înainte de toate.*

Orïsha înainte de mine.

L-am dezamăgit astăzi. Pe el și pe regatul meu. Am lăsat o divineră să facă dezastru prin tot Lagosul. Bineînțeles că o să mă pedepsească.

Îmi plec capul și îmi țin respirația. Mă întreb cât de rău o să doară. Dacă Tata nu-mi cere să-mi scot armura, o să dea în față.

Alte vânătăi pe care să le poată vedea lumea.

Își ridică mâna și eu închid ochii. Îmi fac curaj pentru lovitură. Dar, în loc să-i simt pumnul în obraz, îi simt palma strângându-mi umărul.

— Știu că poți face asta, Inan. Dar trebuie să fii numai tu.

Clipesc, nedumerit. Tata nu m-a privit așa niciodată până acum.

— Nu e o fugară oarecare, adaugă el printre dinți. E Amari.

CAPITOLUL ȘAPTE

ZÉLIE

Suntem la jumătatea drumului spre Ilorin, înainte ca Tzain să se simtă destul de în siguranță ca să tragă de frâiele lui Nailah. Când ne oprim, el nu face nicio mișcare. Trebuie să-i fi stârnit o altfel de furie.

În timp ce greierii țârâie printre copacii înalți, mă las să lunec din șa ca să îmbrățișez imensul cap al lui Nailah, scărpinându-i locul special dintre coarne și urechi.

— Îți mulțumesc, șoptesc eu în blana ei. O să primești cea mai mare tratație când o să ajungem acasă.

Nailah toarce și își freacă botul de nasul meu de parcă aș fi puiul pe care ar fi menită să-l protejeze. Asta îmi aduce zâmbetul pe față, dar când Tzain sare pe pământ și vine întins spre mine știu că nici Nailah nu mă poate proteja.

— Tzain...

— Ce-a fost în capul tău? strigă el cu atâta furie, încât o familie de mâncători-de-albine cu mustăți albastre își ia zborul din coroanele copacilor de deasupra.

— N-am avut de ales! spun eu grăbită. Ei ar fi omorât-o...

— Și, pentru numele zeilor, ce-ți închipui că o să-ți facă ție?

Tzain dă cu pumnul într-un copac, cu atâta forță că scoarța i se sparge.

— De ce nu gândești niciodată, Zélie? De ce nu faci pur și simplu ceea ce s-așteaptă lumea să faci?

— Am făcut!

Caut în sacul meu și arunc o pungă de catifea spre Tzain. Monedele de argint se risipesc pe pământ.

— Am luat cinci sute pe peștele-velă!

— Toți banii din Orïsha n-o să ne salveze acum.

Tzain își duce mâinile la ochi, întinzându-și lacrimile pe obraji.

— O să ne omoare. O să te omoare pe tine, Zél!

— Vă rog, scâncește fata, atrăgându-ne atenția.

Are o capacitate neobișnuită de a se face mică; uitasem și că era

acolo.

— Eu...

Se albește la față. Sub gluga ei lungă, abia de-i zăresc ochii limpezi de ambră.

— E vina mea. Totul s-a întâmplat din vina mea.

— Mulțumesc.

Îmi dau ochii peste cap, ignorând uitătura furibundă a lui Tzain. Dacă n-ar fi fost ea, Tzain n-ar fi acum decât zâmbet. Familia noastră ar fi fost în sfârșit în siguranță.

— Ce ai făcut? o întreb eu. De ce te urmăreau oamenii regelui?

— Nu ne spune!

Tzain clatină din cap și împunge aerul cu degetul în direcția Lagosului.

— Du-te înapoi. Predă-te. E singura șansă pe care o avem...

Ea își dă jos pelerina, amuțindu-ne pe amândoi. Tzain nu-și poate lua ochii de la fața ei regală. Eu nu-mi pot lua ochii de la podoaba de aur de pe capul ei, prinsă în părul împletit. Îi coboară pe frunte, toată numai lănțișoare atârnate și frunze sclipitoare. În mijloc scânteiază un blazon incrustat cu diamante. Un leopanar de zăpadă împodobit, care numai unei singure familii îi e îngăduit să-l poarte.

— Oh, zei, murmur eu.

Prințesa.

Amari.

Am răpit prințesa Orishei.

— Pot să explic, zice Amari grăbită.

Acum îi simt prețiozitatea regală care-mi strepezește dinții.

— Știu la ce vă gândiți, dar viața mea era în primejdie.

— Viața ta, șoptesc. Viața *ta?*

În spatele ochilor, fulgere roșii. Prințesa scoate un strigăt când o trântesc cu spatele de un copac. Se îneacă, face ochii mari de groază când eu îmi înfig mâinile în gâtul ei și strâng.

— Ce faci? strigă Tzain.

— Îi arăt prințesei cum e când viața ei e *într-adevăr* în primejdie!

Tzain mă smucește înapoi de umeri.

— Ți-ai pierdut naibii mințile?

— M-a mințit, strig eu la el. Mi-a spus că ei o vor ucide. A jurat că

avea nevoie de ajutorul meu!

— Nu am minţit! gâjâie Amari.

Îşi ridică mâinile la gât.

— Tata a executat membri ai familiei regale doar pentru că *au simpatizat* cu divinerii. N-ar şovăi să-mi facă la fel şi mie.

Caută în rochia ei şi scoate un rulou de pergament, ţinându-l atât de strâns, că îi tremură mâna.

— Regele vrea ăsta.

Amari tuşeşte şi se uită la pergament cu o intensitate pe care nu ştiu ce o motivează.

— Pergamentul ăsta poate schimba totul. Poate aduce magia înapoi.

Ne uităm lung la Amari, cu feţe imobile. *Minte*. Magia nu poate veni înapoi. Magia a murit de unsprezece ani.

Amari simte neîncrederea noastră.

— Şi eu am crezut că era imposibil. Dar am văzut-o cu ochii mei. O divineră a atins pergamentul şi a devenit maji...

Vocea i se îmblânzeşte.

— A creat lumină cu mâinile ei.

O maji Laminar?

Fac un pas mai aproape, studiind ruloul. Îndoiala lui Tzain se lipeşte de mine ca arşiţa din aer, totuşi cu cât Amari spune mai multe, cu atât mai mult îndrăznesc să visez. A fost prea multă groază în ochii ei. O frică autentică pentru însăşi fiinţa ei. Altminteri, de ce jumătate din armată ar fi urmărit-o pe prinţesă, dacă evadarea ei nu ridica un risc mai mare?

— Unde e maji acum? o întreb.

— S-a dus, zice şi ochii i se umplu de lacrimi. Tata a ucis-o. A omorât-o numai din pricina a ceea ce putea ea să facă.

Amari îşi cuprinde corpul cu braţele, strângând din ochi să-şi ţină lacrimile. Pare să se micşoreze. Să se înece în mâhnirea ei.

Exasperarea lui Tzain se îmblânzeşte, dar lacrimile ei nu înseamnă nimic pentru mine. Cuvintele ei, *a devenit maji*, îmi răsună în minte. *A creat lumină cu mâinile ei.*

— Ia dă-mi ăla.

Întind mâna după rulou, dornică să-l cercetez. Dar în clipa în care

degetele mele îl ating, un șoc nenatural îmi străbate tot corpul. Sar înapoi, surprinsă, dând drumul pergamentului, care rămâne agățat de coaja unui copac de afinele-șacalului.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Tzain.

Clatin din cap. Nu știu ce să zic. Strania senzație îmi zbârnâie pe sub piele, necunoscută și totuși familiară, în același timp. Îmi zdruncină pieptul, încălzindu-mă dinăuntru în afară. Zvâcnește ca o a doua inimă, vibrează...

Ca ashê?

Gândul acesta îmi strânge inima dureros, dezvăluind o prăpastie căscată înăuntrul meu despre care nu știam că mai exista. Când eram mică, *ashê* era tot ce-mi doream mai mult și mai mult. M-am rugat pentru ziua în care aveam să-i simt fierbințeala în vene.

Ca putere divină a zeilor, prezența ashêului în sângele nostru este ceea ce deosebește un diviner de un maji. Este sursa la care recurgem noi ca să ne folosim darurile sacre. Ashê este ceea ce are nevoie un maji ca să facă magie, de orice fel.

Mă uit lung la mâinile mele să zăresc umbra morții pe care Mama o putea conjura și în somn. Când ashê se trezește, și magia noastră se trezește, de asemenea. Oare asta se întâmplă acum?

Nu.

Înăbuș scânteia din mine înainte să poată înflori în speranță. Dacă magia s-a întors, asta schimbă totul. Dacă s-a întors cu adevărat, nici măcar nu știu ce să gândesc.

Odată cu magia vin zeii, împinși în mijlocul vieții mele după unsprezece ani de tăcere. Abia am reușit să mă adun după ce Raidul m-a sfărâmat.

Dacă zeii mă abandonează încă o dată, n-am să mai fiu în stare să mă adun.

— O poți simți? vocea lui Amari devine o șoaptă și face un pas înapoi. Kaea a zis că pergamentul îi transformă pe divineri în maji. Când Binta l-a atins, toate luminile au izbucnit din mâinile ei!

Întorc palma în sus, căutând aura de culoarea lavandei a magiei Secerătorului. Înainte de Raid, când un diviner se transforma, nu exista nicio cale de a ști ce fel de maji avea să devină acel diviner. Adesea, divinerii moșteneau magia de la părinții lor, aproape

întotdeauna subscriind magiei de pe linia maternă. Cu un tată kosidán, eu eram sigură că aveam să devin un Secerător, ca Mama. Am tânjit după ziua în care aveam să simt magia morții în oasele mele, dar în clipa asta tot ce pot simți e copleșitorul zbârnâit din vene.

Ridic pergamentul cu băgare de seamă, îngrijorată c-o să declanșez din nou ceva. Deși reușesc să disting un soare pictat în galben pe pergamentul antic, restul simbolurilor sunt de neînțeles, atât de vechi că par mai vechi decât vremea.

— Nu -mi spune că tu crezi asta.

Tzain își coboară vocea.

— Magia s-a dus, Zél. Nu se mai întoarce niciodată.

Știu că încearcă doar să mă protejeze. Acestea sunt cuvintele pe care a trebuit să mi le spună înainte, ștergându-mi lacrimile și reținându-le pe ale lui. Cuvinte pe care totdeauna le-am ascultat, dar de data asta...

— Ceilalți care au atins ruloul, o întreb pe Amari, sunt maji acum? Li s-au întors darurile?

— Da.

Ea dă din cap, cu fermitate la început, dar treptat entuziasmul îi scade.

— Magia lor s-a întors... dar oamenii Tatei i-au prins.

Sângele îmi îngheață în timp ce mă uit la rulou. Deși corpul neînsuflețit al Mamei îmi apare pentru o clipă în minte, nu fața ei mi-o imaginez însângerată și bătută.

Ci pe a mea.

Dar ea nu a avut magia ei, îmi amintește o voce firavă. *N-a avut nicio șansă să lupte.*

Și, dintr-odată, sunt din nou copila de șase ani, ghemuită în spatele vetrei, în casa noastră din Ibadan. Tzain mă cuprinde în brațe și mă întoarce spre perete, încercând mereu să mă ferească de durerea lumii.

Stropi stacojii împroașcă prin aer când gărzile îl bat pe Baba, la nesfârșit. Mama țipă la ei să se oprească, în timp ce doi soldați smucesc de lanțul din jurul gâtului ei, atât de strâns încât zalele de majacite îi fac sângele să-i iasă prin piele.

Ea se sufocă, iar ei o târăsc afară din colibă ca pe un animal, dând din mâini și din picioare.

Numai că, de data asta, ea avea să aibă magia.

De data asta, ea putea să învingă.

Închid ochii și mă las în voia închipuirii despre cum ar fi putut fi.

— *Gbó ariwo ikú!* șuieră Mama printre dinți, readusă la viață în imaginația mea. *Pa ipòo dà. Jăde nínú èjè ara!*

Gardienii care o sugrumă îngheață, tremurând ca apucații în limp ce incantația ei se înstăpânește. Ei țipă când le smulge spiritele din corpuri, ucigându-i cu mânia Secerătorului în deplin control al darurilor sale de la zei. Magia Mamei îi hrănește furia. Cu umbrele întunecate încolăcindu-se în jurul ei, arată ca Oya, Zeița Vieții și a Morții.

Cu un strigăt gutural, Mama rupe lanțul de la gâtul ei și înfășoară zalele negre în jurul gâtului ultimului gardian rămas. Cu magia, ea îi salvează spiritul de războinic al lui Baba.

Cu magia, ea e încă vie.

— Dacă ceea ce spui tu e adevărat – mânia lui Tzain străpunge prin închipuirile mele – nu poți să rămâi cu noi. Ei ucid oamenii pentru asta. Dacă o prind pe Zél...

Vocea i se frânge și inima mi se spulberă în atât de multe bucăți, că nu știu dacă pieptul va rezista. Puteam să stric lucrurile pentru tot restul zilelor lui, totuși Tzain încă și-ar da viața ca să mă țină pe mine în siguranță.

Trebuie să-l protejez. E rândul lui să fie salvat.

— Trebuie să plecăm.

Strâng pergamentul și îl pun în sacul meu, mișcându-mă cu atâta iuțeală, că aproape uit de punga plină cu argint de pe pământ.

— Adevărat sau nu, trebuie să ajungem înapoi la Baba. Să scăpăm cât mai putem.

Tzain își înghite frustrarea și se suie pe Nailah. Mă cațăr și eu în spatele lui, când prințesa vorbește, sfioasă ca un copil:

— Și... eu?

— Și tu ce? întreb.

Ura pentru familia ei mi se reaprinde. Acum, că avem ruloul, am poftă s-o las pe Amari să rătăcească în pădure, să moară de foame sau

să cadă pradă hienarelor.

— Dacă iei prostia aia de pergament, trebuie să vină și ea, suspină Tzain. Altminteri ea o să-i conducă pe gardieni drept la noi.

Amari se albește la față când mă întorc spre ea.

De parcă de mine ar trebui să-i fie frică.

— Hai, urcă.

Îi fac loc pe șaua lui Nailah.

Oricât mi-aș dori eu s-o abandonez, nu am terminat încă una cu cealaltă.

CAPITOLUL OPT

INAN

— Nu înțeleg.

O mie de gânduri îmi aleargă prin minte. Încerc să mă ancorez ele fapte: magie în Orïsha; un pergament antic; trădare comisă de *Amari*?

Nu e cu putință. Chiar dacă aș putea să cred în magie, nu pot accepta implicarea surorii mele. Amari abia poate deschide gura la un banchet. O lasă pe Mama să decidă ce haine poartă. Amari nu a petrecut niciodată vreo zi în afara acestor ziduri, iar acum a fugit din Lagos cu singurul lucru care ne poate prăbuși imperiul?

Mă gândesc, retrăind în minte momentul în care fata fugară s a izbit de mine. Când ne-am ciocnit, ceva ascuțit și fierbinte a târât prin oasele mele. Un atac ciudat și puternic. În șocul meu, nu m-am mai uitat pe sub gluga fugarei. Dar dacă aș fi făcut-o, oare chiar aș fi văzut ochii de ambră ai surorii mele?

— Nu, șoptesc pentru mine.

E prea din cale-afară. Aproape că-mi vine să-l trimit pe Tata la felcerul regal. Însă e cu neputință de negat expresia din ochii lui. Înnebunită. Calculând. În optsprezece ani am văzut multe lucruri în privirea lui. Dar niciodată frică. Niciodată groază.

— Înainte să te naști tu, maji erau îmbătați de putere, întotdeauna complotând să răstoarne dinastia noastră, explică Tata. Totuși, în pofida răzvrătirii lor, tatăl meu s-a străduit să fie drept, însă tocmai spiritul ăsta de dreptate i-a adus moartea.

Împreună cu a fratelui tău mai mare, completez eu în tăcere. *A primei tale soții și a primului tău fiu.* Nu există niciun nobil în Orïsha care să nu cunoască măcelul pe care l-a îndurat Tata din mâinile majilor. Un carnaj care avea să fie răzbunat, într-o zi, de Raid.

Din instinct, pipăi pionul coclit din buzunarul meu, un „dar" furat de la Tata. Piesa de sênet este singura supraviețuitoare a setului Tatei din copilărie, un joc de strategie pe care obișnuia să-l joace cu mine când eram mai mic.

Deși metalul rece de obicei îmi dă încredere, astăzi mi se pare

fierbinte la atingere. Aproape că mă ustură când îmi trece printre degete, arzând cu adevărul pe care Tata se pregătește să-l dezvăluie.

— Când am ajuns eu pe tron, știam că magia e rădăcina întregii noastre suferințe. Ea a zdrobit imperii și înaintea noastră și, atât timp cât trăiește, va mai zdrobi imperii.

Dau din cap, amintindu-mi cum tuna și fulgera Tata cu mult înainte de Raid. Britāunîșii. Pörtöganezii. Imperiul Spãní – toate civilizațiile distruse din cauză că aceia care aveau magia jinduiseră să dețină puterea, iar cei de la conducere nu făcuseră destul să-i oprească.

— Când am descoperit aliajul brut pe care bratonienii îl foloseau ca să supună magia, am crezut că avea să fie destul. Din majacite ei au construit închisori, arme și lanțuri. După tacticile lor, și eu am făcut la fel. Dar nici măcar asta n-a fost îndeajuns ca să-i supună pe acei viermi trădători. Dacă regatul nostru avea vreodată să supraviețuiască, am înțeles că trebuia să înlătur definitiv magia.

Ce? Tresar, nevenindu-mi să-mi cred urechilor. Magia e mai presus de noi. Cum a putut Tata să atace un dușman ca acesta?

— Magia e un dar de la zei, continuă el, o legătură spirituală între ei și oameni. Dacă zeii au rupt legătura aceea cu membrii familiilor regale, cu multe generații în urmă, am știut că și legătura lor cu majii putea fi întreruptă.

Mi se învârte capul de la cuvintele Tatei. Dacă el nu are nevoie de felcerul regal, eu sigur o să am. Singura dată când am îndrăznit să-l întreb despre zeii orïshani, răspunsul lui a fost prompt: *zeii sunt nimic fără proștii care să creadă în ei.*

Eu i-am păstrat cuvintele în suflet, mi-am clădit lumea pe convingerea lui neclintită. Și totuși, acum iată-l spunându-mi că ei există. Că *el* a dus un război împotriva lor.

Ceruri. Mă holbez la sângele ce pătează crăpăturile din podea. Întotdeauna am știut că Tata era un om puternic.

Doar că nu mi-am dat niciodată seama cât de departe mergea puterea aceasta.

— După încoronarea mea, m-am apucat să caut o cale de a tăia comuniunea spirituală. Mi-a luat ani buni, dar până la urmă am descoperit sursa legăturii spirituale a majilor și le-am poruncit

oamenilor mei s-o distrugă. Până astăzi, am crezut că am reușit să stârpesc magia de pe fața acestui pământ. Însă acum blestematul acela de pergament amenință să aducă magia înapoi.

Las cuvintele Tatei să mă pătrundă, cântărindu-le pe fiecare, până când și faptele cel mai greu cu putință de conceput se mișcă precum pionii de sênet în capul meu: rupe legătura, distruge magia.

Nimicește oamenii ce ne jinduiesc tronul.

— Dar dacă magia dispăruse...

Stomacul mi se strânge în noduri, dar trebuie să aflu răspunsul.

— De ce a mai fost nevoie de Raid? De ce... au fost uciși toți oamenii aceia?

Tata își plimbă degetul mare de-a lungul lamei zimțate a sabiei sale de majacite și se duce la fereastra geamlâc. Același loc în care am stat și eu când majii din Lagos au pierit în flăcări. Unsprezece ani mai târziu, mirosul de carne arsă este încă o amintire neștearsă. La fel de intensă precum dogoarea din aer.

— Pentru ca magia să dispară pentru totdeauna, toți maji trebuia să moară, până la ultimul. Câtă vreme gustaseră din puterea aceea, n-aveau să înceteze niciodată lupta de a o aduce înapoi.

Toți majii... până la ultimul.

De aceea îi lăsase pe copii să trăiască. Divinerii nu-și manifestă abilitățile până când nu ating vârsta de treisprezece ani. Copiii fără putere care nu deținuseră niciodată magia nu reprezentau o amenințare.

Răspunsul Tatei e calm. Atât de firesc, încât nu mă pot îndoi că a făcut ceea ce se cuvenea. Însă amintirea cenușii mi se așterne pe limbă. Amară. Usturătoare. Mă întreb dacă Tatei i s-a întors stomacul în ziua aceea.

Mă întreb dacă eu am destulă tărie să fac la fel.

— Magia e o năpastă, intervine Tata în gândurile mele. O boală fatală, purulentă. Dacă pune stăpânire pe regatul nostru așa cum a pus și pe celelalte, nimeni nu va supraviețui atacului său.

— Cum o oprim?

— Pergamentul e cheia, continuă Tata. Atâta știu. Ceva din el are puterea de a reînvia magia. Dacă nu-l distrugem, o să ne distrugă el pe noi.

— Și Amari?

Vocea îmi coboară în șoaptă.

— Vom fi nevoiți să... voi fi nevoit...?

Gândul e atât de infam, încât nu pot vorbi.

Datoria înainte de sine. Asta ar spune Tata. Asta e ceea ce a strigat la mine în ziua aceea fatidică.

Dar gândul de a-mi ridica sabia asupra lui Amari după toți anii ăștia îmi usucă gâtlejul. Nu pot să fiu regele pe care l-ar dori Tata.

Nu-mi pot ucide sora mai mică.

— Sora ta a comis trădare, spune el fără grabă. Dar nu e vina ei. Eu i-am îngăduit să se apropie de viermele ăla. Ar fi trebuit să-mi dau seama că firea ei simplă avea s-o ducă pe căi greșite.

— Deci Amari poate rămâne în viață?

Tata dă din cap.

— Dacă e prinsă mai înainte ca oricine să descopere ce a făcut. De aceea nu poți să-ți iei oamenii – tu și Amiralul Kaea trebuie să vă duceți singuri să recuperați pergamentul.

Ușurarea mă izbește în piept ca o lovitură de pumn de la Tata. Nu-mi pot ucide sora mai mică, dar o pot aduce înapoi.

O bătaie grăbită la ușă: Amiralul Kaea își bagă capul înăuntru. Tata îi face semn, poftind-o să intre.

În spatele ei, o zăresc pe Mama încruntându-se. O nouă povară se așază pe umerii mei. *Ceruri.*

Mama nici măcar nu știe unde e Amari.

— Am găsit un nobil. Susține că l-a văzut pe viermele care a ajutat-o pe fugară, zice Kaea. I-a vândut un pește rar din Ilorin.

— Ai verificat cu registrul de la intrare? întreb eu.

Kaea dă din cap.

— În el figurează numai un vizitator din Ilorin astăzi. Zélie Adebola, de șaptesprezece ani.

Zélie...

Mintea mea așază piesa lipsă lângă imaginea ei șocantă. Numele se rostogolește ca argintul de pe limba Kaei. Prea cristalin pentru o divineră care a atacat orașul meu.

— Lasă-mă să plec la Ilorin, izbucnesc eu.

Mintea îmi concepe planul în timp ce vorbesc. Am văzut o hartă a

Ilorinului înainte. Cele patru cartiere ale satului plutitor. Câteva sute de săteni, cei mai mulți pescari umili. Am putea să-l cucerim cu...

— Zece oameni. Atât avem nevoie, Amiralul Kaea și cu mine. O să găsesc pergamentul și o s-o aduc pe Amari înapoi. Doar dă-mi o șansă.

Tata își învârte inelul în timp ce gândește. Pot să aud refuzul stându-i pe limbă.

— Dacă oamenii aceia descoperă ceva...

— O să-i ucid, îl întrerup.

Minciuna scapă de pe buzele mele cu ușurință. Dacă-mi voi putea răscumpăra eșecurile de dinainte, nimeni altcineva nu va trebui să moară.

Dar Tata nu are cum să știe asta. Abia de are încredere în mine. El cere loialitate imediată, fără ezitare.

În calitate de căpitan, sunt dator să i-o dau.

— Prea bine, încuviințează Tata. Porniți. Fiți rapizi.

Mulțumesc cerurilor. Îmi pun coiful și mă înclin cât de adânc pot. Sunt aproape la ușă când strigă în urma mea:

— Inan.

Ceva se răsucește în tonul lui. Ceva întunecat.

Periculos.

— După ce obții ce îți trebuie, arde satul ăla din temelii.

CAPITOLUL NOUĂ

ZÉLIE

În Ilorin domnește liniștea.

Cel puțin, așa pare, după ziua de azi. Bărcile sunt ancorate, pânzele acoperă domul intrărilor de la fiecare ahéré. Satul se retrage odată cu soarele, făcând loc unui somn de noapte liniștit.

Ochii lui Amari se deschid cu mirare când trecem lin prin apă și ne îndreptăm spre coliba Mamei Agba în spinarea lui Nailah. Ea soarbe din ochi fiecare colțișor al satului plutitor ca un muncitor flămând pus înaintea unei mese maiestuoase.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva, șoptește ea. E fermecător.

Inspir adânc mirosul înviorător de mare, închizând ochii când ceața îmi umezește fața. Gustul de sare de pe limbă mă face să-mi închipui ce s-ar întâmpla dacă Amari n-ar fi aici; un coltuc de pâine dulce proaspătă, o felie sănătoasă de carne condimentată. În sfârșit m-aș duce și eu o dată la culcare cu burta plină. O masă sărbătorească în cinstea mea.

Frustrarea mi se reaprinde la seninătatea neștiutoare a lui Amari. Prințesă cum e, probabil n-a pierdut niciodată o masă în toată viața ei răsfățată.

— Dă-mi fila, podoaba ta de cap, o reped eu când Nailah intră în cartierul negustoresc.

Mirarea se șterge de pe fața lui Amari, care înțepenește.

— Dar Binta...

Face o pauză și se adună.

— N-aș avea asta, dacă n-ar fi fost slujnica mea... E singurul lucru de la ea care mi-a mai rămas.

— Nu-mi pasă nici dacă zeii ți-au dat afurisita aia de podoabă. Nu putem lăsa oamenii să afle cine ești.

— Nu-ți face griji, adaugă Tzain, cu blândețe. O să-l arunce în sacul ei, nu în mare.

Îi arunc fratelui meu o privire furioasă la încercarea de-a o liniști pe prințesă, însă cuvintele lui își fac efectul. Amari bâjbâie o vreme să

desfacă închizătoarea și apoi lasă bijuteria sclipitoare să cadă în sacul meu. Lumina pe care o adaugă strălucirii monedelor de argint e de-a dreptul absurdă. Azi-dimineață nu aveam nicio para de bronz. Acum sunt încărcată de bogăția copiilor de rege.

Mă ghemuiesc pe spatele lui Nailah și sar pe podișca de lemn. Îmi bag capul pe după pânza ușii Mamei Agba și îl văd pe Baba dormind buștean în colț, încovrigat ca o felină în fața unui foc dogoritor. Obrajii lui și-au revenit la culoare, fața nu-i mai e atât de scheletică și suptă. Trebuie să fie de la cum l-a îngrijit Mama Agba. Ea putea să îngrijească și un cadavru cât să-l aducă înapoi la viață.

Când intrăm, Mama Agba își scoate capul de după un manechin pe care e însăilat un caftan purpuriu vibrant. Cusăturile meticuloase sugerează că e destinat unui nobil, o vânzare care i-ar putea acoperi următoarea taxă.

— Cum a mers? șoptește ea, tăind ața cu dinții.

Își aranjează turbanul gele, verde cu galben, înfășurat în jurul capului, înainte să lege poalele libere ale caftanului.

Deschid gura să răspund, dar atunci intră Tzain, urmat șovăielnic de Amari. Ea privește în jur prin ahéré cu o nevinovăție pe care numai traiul în lux i-o putea da, plimbându-și degetele peste stuful împletit.

Tzain o salută recunoscător pe Mama Agba în timp ce-mi ia sacul, oprindu-se puțin înainte să-i dea ruloul lui Amari. Apoi ia în brațe fără efort corpul adormit al lui Baba. Baba nici măcar nu tresare.

— Mă duc să strâng lucrurile, zice el. Hotărâți ce facem cu ruloul ăsta. Dacă noi plecăm...

Nu continuă, iar stomacul mi se strânge de vinovăție. Nu mai există niciun dacă. Am eliminat alegerea asta.

— Grăbiți-vă.

Tzain pleacă, înăbușindu-și emoțiile. Mă uit cum trupul lui împovărat dispare, dorindu-mi să nu fi fost eu sursa suferinței lui.

— Să plecați? întreabă Mama Agba. De ce să plecați? Și ea cine e?

Mijește ochii, cercetând-o pe Amari de sus până jos. Chiar și în pelerina zdrențăroasă, ținuta perfectă a lui Amari și bărbia ridicată îi trădează originea regală.

— Oh, ăă...

Amari se întoarce spre mine, strângând mai tare pergamentul în mână.

— Eu... eu sunt...

— Se numește Amari, suspin eu. E prințesa Orïshei.

Mama Agba izbucnește într-un râs gros.

— E o onoare, Înălțimea Voastră, glumește ea cu o plecăciune exagerată.

Dar cum nici Amari, nici eu nu zâmbim, Mama face ochii mari. Se ridică de pe scaunul ei și îi desface pelerina lui Amari, dând la iveală veșmântul albastru-închis de dedesubt. Chiar și în lumina săracă, decolteul adânc sclipește cu giuvaiere.

— Oh, zei...

Se întoarce spre mine, cu mâinile strânse la piept.

— Zélie, în numele zeilor, ce ai făcut?

O silesc pe Mama Agba să se așeze la loc în timp ce-i povestesc evenimentele zilei. În timp ce ea oscilează între mândrie și mânie la detaliile evadării noastre, posibilitățile pergamentului o fac să încremenească.

— E adevărat? întreb eu. E vreun dram de adevăr în ăsta?

Mama tace câteva momente lungi, uitându-se fix la ruloul din mâinile lui Amari. Pentru prima oară, ochii ei negri sunt indescifrabili, ascunzând răspunsurile pe care le caut eu.

— Dă-l încoace.

În clipa în care pergamentul atinge palmele Mamei Agba, ea își pierde răsuflarea. Corpul îi tremură și i se zgâlțâie cu atâta forță, că alunecă de pe scaun.

— Mama Agba!

Dau fuga lângă ea și o prind de mâini, ținând-o la podea până când tremurăturile se opresc. Încetul cu încetul, devin mai slabe, iar ea rămâne pe podea, la fel de nemișcată ca unul dintre manechinele ei.

— Mama, ești bine?

Ochii i se umplu de lacrimi, șiroind printre cutele din pielea ei neagră.

— A trecut atât de mult timp, șoptește ea. N-am crezut că o să mai simt din nou căldura magiei.

Buzele mi se deschid de surpriză și mă dau înapoi, incapabilă să-

mi cred urechilor. Nu se poate. Nu credeam că vreun maji a supraviețuit Raidului...

— Ești maji? întreabă Amari. Dar părul tău...

Mama Agba își dă jos turbanul gele și își trece mâna peste capul ras.

— Acum unsprezece ani, am avut o viziune în care eu vizitam o maji Cancer. I-am cerut să mă scape de părul meu alb, iar ea a folosit magia bolii ca să mi-l ia pe tot.

— Ești o Clarvăzătoare? tresar eu.

— Obișnuiam să fiu, încuviințează Mama Agba. Mi-am pierdut părul în ziua Raidului, cu câteva ore înainte să mă fi luat ei.

Uimitor. Când eram copil, cei câțiva Clarvăzători care trăiau în Ibadan erau foarte respectați. Magia pe care o stăpâneau ei asupra timpului le ajuta pe toate celelalte clanuri de maji din Ibadan să supraviețuiască. Zâmbesc, deși în inima mea ar fi trebuit să-mi dau seama. Mama Agba întotdeauna avea o aură de înțelepciune, de cunoaștere a unei persoane care depășea numărul anilor ei.

— Înainte de Raid, continuă Mama Agba, mi s-a părut că magia a fost absorbită din aer. Am încercat să conjur o viziune despre ce urma să fie, dar când am avut nevoie mai mult, n-am putut vedea.

Tresare, de parcă ar fi trăit din nou durerea acelei zile. Eu nu pot decât să-mi închipui ce imagini înfiorătoare se perindă prin mintea ei.

Mama își târșâie picioarele până la ferestrele ei de plasă și închide pânzele ce-i servesc drept draperii. Se uită lung la mâinile ei stafidite, zbârcite de ani și de munca ei de cusătorească.

— *Orúnmila*, șoptește ea, invocând Zeul Timpului. *Bá mi sòrò. Bá mi sòrò.*

— Ce face?

Amari se trage un pas înapoi, de parcă vorbele Mamei Agba ar putea s-o taie. Însă auzind adevărata yoruba pentru prima oară după mai bine de zece ani, mă simt prea copleșită ca să-i răspund.

De la Raid încoace, tot ce am auzit au fost poruncile aspre și sunetele guturale ale Orïshanei, limba pe care suntem forțați să o vorbim. A trecut atât de mult de când n-am mai auzit o incantație, atât de mult de când limba poporului nostru n-a existat decât în

amintirile mele.

— *Orúnmila,* îi traduc eu în timp ce Mama Agba își continuă incantația, vorbește cu mine. Vorbește cu mine. Îl cheamă pe zeul ei, îi explic eu lui Amari. Încearcă să facă magie.

Deși răspunsul vine firesc, nici măcar eu nu pot crede ce văd. Mama Agba psalmodiază cu o credință oarbă, răbdătoare și încrezătoare, exact cum trebuie să fie a celor care-l venerează pe Zeul Timpului.

În timp ce ea îl invocă pe Orúnmila ca s-o sfătuiască, un ghimpe de dor îmi înțeapă inima. Indiferent cât de mult am dorit-o, eu n-am avut niciodată destulă credință ca s-o invoc pe Oya astfel.

— Nu e primejdios?

Amari se lipește cu spatele de peretele ahéréi, când venele se umflă pe gâtul Mamei Agba.

— Face parte din proces, confirm eu. E costul că ne folosim ashêul.

Ca să facem magie, trebuie să utilizăm limba zeilor pentru a folosi și a modela ashêul din sângele nostru. Pentru un Clarvăzător cu experiență, incantația asta n-ar fi fost dificilă, însă, după atâția ani de lipsă de exercițiu, incantația probabil consumă și ultimul dram de ashê rămas în Mama Agba. Ashêul crește ca un alt mușchi în corpurile noastre; cu cât îl folosim mai mult, cu atât e mai ușor să-l valorificăm și cu atât mai puternică devine magia noastră.

— *Orúnmila, bá mi sòrò. Orúnmila, bá mi sòrò...*

Respirațiile ei devin mai greoaie cu fiecare cuvânt. Încrețiturile de pe fața ei se întind de încordare. Să folosești ashêul cere un mare efort fizic. Dacă încearcă prea mult, poate muri.

— *Orúnmila...*

Vocea Mamei Agba devine mai puternică. O lumină argintie începe să crească în mâinile ei.

— *Orúnmila, bá mi sòrò! Orúnmila, bá mi sòrò...*

Cosmosul explodează între palmele Mamei Agba cu atâta forță, încât Amari și cu mine suntem doborâte la pământ. Amari țipă, dar strigătul meu se oprește sub nodul dureros din gât. Albastrul și violetul cerului nopții scânteiază în palmele Mamei Agba. Inima mi se strânge la vederea frumoasei imagini. *S-a întors...*

După tot acest timp, magia este în sfârșit aici.

E ca un stăvilar deschis în inima mea, un șuvoi nesfârșit de emoții traversându-mi întreaga ființă. Zeii au venit înapoi. *Vii.* Sunt cu noi, după tot acest timp.

Stelele scânteietoare dintre palmele Mamei Agba se răsucesc și dansează una cu alta. O imagine se cristalizează încet, devenind din ce în ce mai clară, ca o sculptură sub ochii noștri. Peste un timp, reușesc să văd trei siluete pe coasta unui munte. Urcă toate trei cu o grabă neobosită, croindu-și drum prin desișurile pădurii.

— Ceruri! exclamă Amari și schițează un pas înainte. Aia... sunt eu?

Pufnesc la orgoliul ei, dar când îmi văd dashikiul scurt mă opresc. Are dreptate – suntem noi două și Tzain, urcând prin jungla verde. Mâinile mele se întind după o stâncă, în timp ce Tzain o duce pe Nailah de frâu spre o alta, ieșită din munte. Urcăm mai sus, tot mai sus, pe munte, urcăm până când ajungem la...

Viziunea dispare, devenind nimic, într-o clipită.

Rămânem uitându-ne lung la mâinile goale ale Mamei Agba, mâini care tocmai mi-au schimbat toată lumea.

Degetele Mamei tremură de la efortul viziunii sale. Alte lacrimi îi curg din ochi.

— Mă simt, spune ea înecat, printre suspine mute, mă simt de parc-aș respira din nou.

Dau din cap, deși n-aș ști să-mi descriu vâltoarea din propria inimă. După Raid, chiar am crezut că nu voi mai vedea magia niciodată.

Când mâinile Mamei Agba se liniștesc, ea desfășoară ruloul, disperarea scurgându-se prin atingerea ei. Cercetează pergamentul; după mișcările ochilor, îmi dau seama că într-adevăr citește simbolurile.

— E un ritual, zice ea. Asta pot să văd. Ceva cu o origine străveche, o cale de a intra în legătură cu zeii.

— Poți să-l îndeplinești? întreabă Amari, ochii ei de ambră strălucind cu un amestec de venerație și frică.

Se uită la Mama Agba de parcă ar fi făcută din diamante, totuși tresare ori de câte ori se apropie de ea.

— Nu eu trebuie să fac asta, copilă.

Mama pune ruloul în mâinile mele.

— Aţi văzut şi voi aceeaşi viziune ca şi mine.

— N-n-nu poţi vorbi serios, se bâlbâie Amari.

De data asta, sunt de acord cu ea.

— Ce e de comentat? întreabă Mama. Voi trei eraţi într-o călătorie. Călătoreaţi ca să aduceţi magia înapoi!

— Nu e deja aici? întreabă Amari. Ceea ce ai făcut adineauri...

— O mică parte din ce puteam face înainte. Ruloul împrăştie magie, dar ca să fie adusă la puterea ei deplină, voi trebuie să faceţi mai mult.

— Trebuie să fie cineva mai bun, clatin eu din cap. Cineva cu mai multă experienţă. Nu se poate să fii tu singura maji scăpată din Raid. Am putea folosi puterea ta ca să găsim pe cineva pentru rulou.

— Fetelor...

— Nu putem! o întrerup eu. *Eu* nu pot. Baba...

— O să am eu grijă de tatăl tău.

— Dar gărzile?

— Nu uita cine te-a învăţat cum să te lupţi.

— Nici măcar nu ştim ce scrie, intervine Amari. Nu-l putem nici măcar citi!

Ochii Mamei Agba devin distanţi, ca şi când o idee ar pune stăpânire pe mintea ei. Dă fuga spre o colecţie de lucruri de-ale sale, întorcându-se cu o hartă decolorată.

— Uite.

Face semn spre un loc din Jungla Funmilayo, la câteva zile depărtare de Ilorin, în est, pe coastă.

— În viziunea mea, voi călătoreaţi aici. Trebuie să fie locul unde se află Chândomblé.

— Chândomblé? întreabă Amari.

— Un templu legendar, răspunde Mama Agba. Se zvoneşte că ar fi lăcaşul sacrilor sêntari, protectorii ordinii magice şi spirituale. Înainte de Raid, numai conducătorii proaspăt aleşi din cele zece clanuri de maji făceau pelerinajul, dar, dacă viziunea mea v-a arătat pe voi călătorind acolo, trebuie să fie timpul vostru. Trebuie să vă duceţi. Chândomblé s-ar putea să aibă răspunsurile pe care le căutaţi.

Cu cât vorbeşte mai mult Mama Agba, cu atât îmi amorţesc mai

tare mâinile și picioarele. *De ce nu înțelegi?* îmi vine să țip.

Nu sunt destul de puternică.

Mă uit la Amari; pentru un moment, aproape că uit că e o prințesă. La lumina lumânărilor Mamei Agba, pare mică, nesigură pe ce trebuie să facă mai departe.

Mama Agba pune o mână zbârcită pe fața mea și, cu cealaltă, o apucă de încheietură pe Amari.

— Știu că sunteți speriate, fetelor, dar știu, de asemenea, că sunteți menite să faceți asta. Din toate zilele în care puteai să faci negoț în Lagos, tu te-ai dus azi. Din toți oamenii cărora te-ai fi putut adresa pentru ajutor în piață, tu ai ales-o pe ea. Zeii lucrează. Ne-au binecuvântat cu darurile noastre, după tot acest timp. Trebuie să aveți încredere că nu vor risca soarta majilor. Credeți în voi însevă.

Las să-mi scape un oftat lung și mă uit în podea. Zeii care înainte păreau atât de departe acum sunt mai aproape decât mi-aș fi imaginat vreodată că ar putea fi. Eu voiam doar să absolv astăzi.

Tot ce îmi trebuia era doar să vând un pește.

— Mama...

— *Ajutor!*

Un strigăt sfâșie liniștea nopții. Într-o clipă, suntem toate trei în picioare. Îmi înșfac bastonul, iar Mama Agba se repede la fereastră. Când deschide perdelele, mi se înmoaie picioarele.

Focul vuiește în cartierul negustorilor, fiecare ahéré fiind cuprinsă de vâlvătaie. Fuioare de fum alb se ridică până la cer odată cu țipetele sătenilor, strigăte de ajutor când lumea noastră e mistuită de flăcări.

O linie de săgeți arzătoare taie prin întuneric; fiecare explodează când face contact cu stuful și grinzile de lemn ale ahérélor.

Praf-exploziv...

O substanță puternică pe care numai gărzile regelui ar fi putut s-o obțină.

Tu, vocea din capul meu îmi șoptește cu dezgust. *Tu i-ai adus aici.*

Iar acum gărzile o să-i ucidă pe toți cei pe care îi iubesc.

O să ardă tot satul din temelii.

Ies pe ușă înainte să mai treacă o secundă, fără să mă opresc nici când Mama Agba mă strigă pe nume. Trebuie să-mi găsesc familia. Trebuie să mă asigur că ei sunt bine.

Cu fiecare pas pe podișteа care se prăbușește, satul meu explodează într-un iad viu. Mirosul de carne arsă îmi înțeapă gâtlejul. Incendiul nu s-a pornit decât de câteva minute, totuși întreg Ilorinul se prăjește în flăcări.

— *Ajutor!*

Acum recunosc strigătele. Mica Bisi. Tipetele ei taie prin noapte cu disperare. Pieptul mi se strânge ca într-o gheară când sprintez pe lângă coliba lui Bisi. Oare o să reușească să iasă în viață?

În timp ce alerg către casă, sătenii înnebuniți să scape de flăcări se aruncă în ocean, strigătele lor străpungând cerul nopții. Tușind, se agață de lemnul carbonizat căzut în apă, zbătându-se să rămână la suprafață.

O senzație stranie mă invadează, gonindu-mi prin vene, poticnindu-mi răsuflarea în piept. Odată cu ea, căldura îmi furnică pe sub piele. *O moarte…*

Un spirit.

Magie. Pun lucrurile cap la cap. *Magia mea.*

O magie pe care încă n-o înțeleg. O magie care ne-a adus pe toți în iadul ăsta.

Dar chiar în timp ce tăciunii îmi ard pielea, mi-i imaginez pe Mareici invocând șuvoaie de apă ca să stingă flăcările. Arzătorii ținând pârjolul deoparte.

Dacă mai mulți maji ar fi fost aici, darurile lor ar fi putut opri grozăvia asta.

Dacă noi am fi fost antrenați și înarmați cu incantații, focul n-ar fi avut nicio șansă.

Un trosnet asurzitor răsună în văzduh. Scândurile de sub picioarele mele gem în timp ce mă apropii de zona pescarilor. Alerg cât ține podișteа, apoi fac un salt prin aer.

Fumul îmi sfâșâie gâtlejul când aterizez pe puntea legănată pe care e casa mea. Nu pot vedea prin foc, dar îmi fac curaj să acționez.

— Baba! strig printre accesele de tuse, adăugând un glas în haosul nopții. Tzain!

Nicio ahéré din cartierul nostru nu a rămas neînghițită de flăcări, totuși eu alerg înainte, sperând că a mea n-a împărtășit aceeași soartă.

Podiștea se clatină sub picioarele mele, plămânii tânjesc după aer. Cad de-a dura în fața casei mele, arsă de dogoarea ce radiază din flăcări.

— *Baba!* țip îngrozită, uitându-mă după un semn de viață în văpaie. *Tzain! Nailah!*

Țip și țip până când mi se jupoaie gâtlejul, dar nu răspunde nimeni. Nu-mi dau seama dacă sunt prinși înăuntru.

Nu pot vedea nici măcar dacă mai sunt în viață.

Mă ridic anevoie și-mi deschid bastonul, împingând cu el în ușa ahéréi. Sunt gata să mă arunc înăuntru, când o mână mă prinde de umăr, trăgându-mă înapoi cu atâta putere, că mă răstoarnă.

Lacrimile îmi înceţoșează ochii. E greu să deslușesc fața atacatorului meu. Dar, curând, flăcările pâlpâitoare luminează un obraz arămiu. *Amari.*

— Nu poți intra acolo! strigă ea, tușind. Se prăbușește!

O îmbrâncesc pe Amari la pământ, pe jumătate gândindu-mă să o înec în mare. Când ea îmi dă drumul la umăr, mă târăsc în patru labe spre coliba mea.

— Nu!

Pereții de stuf, pe care petrecuserăm o lună întreagă să-i construim, cad cu un trosnet puternic. Ard pe podiștea de lemn și până în mare, ducându-se la fund.

Aștept să văd capul lui Tzain ițindu-se din valuri, s-o aud pe Nailah scoțând un răget de durere. Însă nu văd decât întuneric.

Dintr-o singură mișcare, familia mea a fost ștearsă de pe fața pământului.

— Zélie...

Amari mă apucă din nou de umăr; sângele meu fierbe sub atingerea ei. O înșfac de braț și-o smucesc înainte, mâhnirea și furia dându-mi puteri sporite.

O să te omor, hotărăsc eu. *Dacă noi murim, o să mori și tu.*

Să simtă și tatăl tău durerea.

Să știe și regele ce înseamnă o pierdere de neîndurat.

— Nu!

Amari țipă când o târăsc spre flăcări, dar abia de-o aud cu sângele care-mi vuiește în urechi. Dacă mă uit la ea, văd fața tatălui ei. Totul

din mine se zvârcolește de ură.

— Te rog...

— Zélie, oprește-te!

Îi dau drumul lui Amari și mă răsucesc spre mare. Nailah înoată prin apa oceanului, cu Tzain în spinare. În urma lor, Baba și Mama Agba stau în siguranță într-o barcă rotundă legată de șaua lui Nailah. Sunt atât de copleșită de priveliște, că îmi trebuie câteva clipe să pricep că sunt, într-adevăr, cu toții în viață.

— Tzain...

Întreaga fundație a zonei pescarilor se lasă pe o parte. Mai înainte să avem timp să sărim, se duce la fund, luându-ne și pe noi cu ea. Apa rece ca gheața ne înghite năvalnic corpurile, alinând arsurile de care uitasem.

Îmi îngădui să mă scufund laolaltă cu lemnele și casele mistuite de foc. Întunericul îmi curăță durerea, răcorindu-mi furia.

Poți să rămâi aici, jos, îmi șoptește un gând. *Nu trebuie să mai continui lupta asta...*

Mă agăț de cuvinte pentru o clipă, ținându-mă de singura mea șansă de a scăpa. Însă când plămânii mei șuieră, îmi forțez picioarele să bată apa, aducându-mă înapoi la lumea distrusă pe care o știu.

Oricât aș tânji eu după odihnă, zeii au alte planuri.

CAPITOLUL ZECE

ZÉLIE

Plutim în tăcere spre un golfuleț mic de vizavi de coasta nordică, incapabili să mai vorbim după o asemenea oroare. Deși valurile care se sparg devin mai zgomotoase, amintirea țipetelor lui Bisi răsună mai puternic decât ele.

Patru morți. Patru oameni care n-au putut scăpa din flăcări.

Eu am adus focul asupra Ilorinului.

Am mâinile mânjite de sângele lor.

Mă cuprind strâns în brațe ca să păstrez tumultul înăuntru, în timp ce Mama Agba ne leagă rănile cu fâșii rupte din fusta ei. Deși am reușit să scăpăm din foc, mici bășici de arsură ne împestrițează pielea. Dar durerea e bine-venită; aproape meritată. Usturimile de pe piele sunt nimic în comparație cu vinovăția care-mi opărește inima.

Stomacul mi se strânge ca într-o gheară grea când amintirea unui corp ars mi se materializează în spatele ochilor. Pielea carbonizată cojindu-se de pe fiecare membru, miasma de carne arsă încă îmbâcsindu-mi fiecare răsuflare.

Au ajuns într-un loc mai bun, încerc să-mi ușurez vina. Dacă spiritele lor au urcat la pacea alâfia, moartea ar fi aproape un dar. Dar dacă au suferit prea mult înainte de a muri...

Închid ochii și încerc să-mi alung gândul. Dacă trauma morții lor a fost prea mare, spiritele lor nu se vor mai ridica la viața de apoi. O să rămână în apâdi, un iad veșnic, retrăindu-și cele mai cumplite momente ale durerii lor.

Când debarcăm pe plaja stâncoasă, Tzain o ajută pe Amari și eu pe Baba. Am promis că n-am să stric lucrurile. Acum, tot satul nostru este în flăcări.

Mă holbez la stâncile zimțate, incapabilă să mă uit în ochii tatei. Baba ar fi trebuit să mă vândă la obști. Dacă ar fi făcut-o, ar fi avut, în sfârșit, liniște. Tăcerea lui Baba nu face decât să-mi sporească nefericirea, dar când se apleacă să-mi prindă privirea, lacrimile îi înmoaie ochii.

— Nu poți fugi de asta, Zélie. Nu acum.

Mă ia de mâini.

— Asta e a doua oară când monștrii aceștia ne-au luat casa. Să fie pentru ultima oară.

— Baba?

Nu-mi vine să cred că e furios. De la Raid încoace, niciodată nu vorbise de rău stăpânirea. Crezusem că renunțase definitiv să lupte.

— Câtă vreme n-o să avem magie, ei n-o să ne trateze niciodată cu respect. Trebuie să știe că le putem răspunde lovindu-i pe măsură. Dacă ei ne ard casele, și noi o să le ardem pe ale lor.

Tzain rămâne cu gura căscată și își încrucișează privirea cu a mea. De unsprezece ani nu-l mai văzuserăm pe Baba așa.

— Baba...

— Luați-o pe Nailah, poruncește el. Gărzile sunt aproape. Nu avem prea mult timp.

Face semn de-a lungul țărmului spre coasta de nord-est, unde cinci siluete în armuri regale adună supraviețuitorii laolaltă. Lumina pâlpâitoare a flăcărilor face să sclipească blazonul de pe coiful unuia dintre soldați. *Căpitanul*... același care ne-a urmărit pe mine și pe Amari.

El mi-a făcut scrum casa.

— Vino cu noi, zice Tzain. Nu te putem abandona.

— Nu pot. N-aș face decât să vă încetinesc.

— Dar Baba...

— Nu, îl întrerupe el pe Tzain, punând o mână pe umărul lui. Mama Agba mi-a spus despre viziunea ei. Voi trei o să conduceți lupta. Trebuie să ajungeți la Chândomblé și să vedeți cum aduceți magia înapoi.

Mi se încleștează gâtlejul. Mă agăț de mâna lui Baba.

— Ne-au găsit deja o dată. Dacă ne caută pe noi, o să vină și după tine.

— O să fim plecați de mult până atunci, mă asigură Mama Agba. Cine-i mai potrivit să scape de gărzi decât un Clarvăzător?

Tzain se uită de la Mama Agba la Baba, cu dinții încleștați, străduindu-se să-și păstreze fața liniștită. Nu știu dacă se îndură să-l lase pe Baba în urmă. Tot ce știe Tzain să facă este să-și țină familia în

siguranță.

— Cum o să vă găsim? șoptesc eu.

— Aduceți magia înapoi de-adevăratelea, zice Mama Agba. Câtă vreme am viziuni, întotdeauna o să știu unde să merg.

— Trebuie să plecați, ne grăbește Baba energic, când o nouă rundă de țipete umple văzduhul.

Un gardian o apucă pe o bătrână de păr și duce o sabie la gâtul ei.

— Baba, nu!

Încerc să-l împing înainte, dar el mă învinge, îngenunchind ca să-mi cuprindă în brațe corpul tremurător. Mă ține strâns cum nu m-a mai ținut de ani întregi.

— Mama ta...

Vocea i se frânge. Un mic suspin îmi scapă din gât.

— Te-a iubit nespus. Ar fi atât de mândră de tine în clipa asta.

Mă agăț de Baba cu atâta disperare, că unghiile mi se înfig în pielea lui. El mă strânge cu putere în brațe, apoi se ridică să-l îmbrățișeze pe Tzain. Deși Tzain e mai înalt și mai solid decât Baba, Baba îi răspunde îmbrățișării cu aceeași forță. Rămân îmbrățișați câteva momente lungi, de parcă n-ar mai vrea să-și dea vreodată drumul.

— Sunt mândru de tine, fiule. Orice ar fi. Întotdeauna voi fi mândru.

Tzain își șterge grăbit lacrimile. Nu e în firea lui să-și arate emoțiile. Își păstrează jalea pentru singurătatea nopții.

— Vă iubesc, ne șoptește Baba amândurora.

— Și noi te iubim, răspund eu gâtuit.

Îi face semn lui Tzain să urce pe Nailah. Amari îl urmează, cu lacrimi șiroindu-i pe obraji. În pofida durerii mele, o scânteie de mânie se aprinde în mine. Ea de ce plânge? Încă o dată familia ei e motivul pentru care a mea e dezmembrată.

Mama Agba mă sărută pe frunte și își încolăcește strâns brațele în jurul meu.

— Ai grijă, dar fii tare.

Îmi trag nasul și dau din cap, deși mă simt oricum, numai tare nu. Sunt speriată. Neputincioasă.

O să-i dezamăgesc.

— Să ai grijă de sora ta, îi reamintește Baba lui Tzain când urc și eu

în șa. Iar tu, Nailah, să fii cuminte. Să-i aperi.

Nailah îi linge fața lui Baba și își freacă botul de capul lui, un semn de promisiune pe care și-o va ține totdeauna. Pieptul mi se sfâșie când ea pornește, ducându-mă departe de inima și de casa mea. Când mă uit înapoi, fața lui Baba e luminată de un zâmbet, o imagine rară.

Mă rog să trăim ca să mai vedem o dată zâmbetul ăsta.

CAPITOLUL UNSPREZECE

INAN

— Numără până la zece, îmi șoptesc eu. Numără. Până. La. Zece.

Când o să termin de numărat, oroarea asta se va sfârși.

Sângele nevinovat n-o să-mi păteze mâinile.

— Unu... doi...

Strâng pionul de sênet al Tatei cu o mână tremurătoare, atât de tare că metalul mă înțeapă. Numerele cresc, dar nimic nu se schimbă.

Ca Ilorinul, toate planurile mele s-au făcut scrum.

Gâtul mi se strânge când satul se prăbușește într-o vâlvătaie infernală, luând cu el casele sutelor de oameni. Soldații mei târăsc cadavrele pe nisip, carbonizate, de nerecunoscut. Țipetele celor vii și ale răniților îmi umplu urechile. Pe limbă nu simt decât cenușă. Atât de multă pierdere. Moarte.

Nu ăsta era planul meu.

Amari trebuia să-mi fie într-o mână, hoața divineră în cealaltă. Kaea ar fi trebuit să recupereze pergamentul. Numai coliba divinerei trebuia să fie arsă.

Dacă aș fi reușit să duc pergamentul înapoi, Tata ar fi înțeles. Mi-ar fi mulțumit pentru discreție, mi-ar fi lăudat judecata abilă de a cruța Ilorinul. Negoțul nostru cu pește ar fi fost protejat. Singura amenințare la adresa domniei ar fi fost zdrobită.

Dar eu am dat greș. Din nou. După ce l-am implorat pe Tata să-mi mai dea o șansă. Pergamentul încă nu l-am găsit. Sora mea e în pericol. Un sat întreg a fost șters de pe fața pământului. N-am rezolvat nimic.

Oamenii din Orïsha nu sunt în siguranță...

— Baba!

Înșfac sabia când un copil se aruncă la pământ. Țipetele sale sfâșie noaptea. Abia atunci descopăr cadavrul acoperit de nisip de la picioarele lui.

— Baba!

Trage de cadavru, voind să-l trezească. Sângele tatălui său pătează

pielea mâinilor lui mici, cafenii.

— Abeni!

O femeie înaintează târşâind picioarele prin nisipul ud. Tresare la vederea gărzilor care se apropie.

— Abeni, nu, trebuie să nu faci gălăgie. B-baba vrea să nu faci gălăgie!

Mă întorc şi închid ochii strâns, forţându-mă să nu vărs. *Datoria înainte de sine.* Îi aud vocea Tatei. Siguranţa Orïshei înaintea conştiinţei mele. Dar aceşti săteni *sunt* Orïsha. Ei sunt tocmai poporul pe care eu am jurat să-l apăr.

— E o mizerie.

Amiralul Kaea vine cu paşi apăsaţi lângă mine, cu nodurile degetelor însângerate de la bătaia pe care i-a aplicat-o soldatului care a aprins focul prea curând şi a pornit incendiul. Mă abţin cu greu să nu mă duc până la el şi să-l bat şi eu, în timp ce el zace gemând în nisipul ud.

— Ridică-te şi leagă-i! se răstește Kaea la gardian, apoi îşi coboară din nou glasul. Nu ştim dacă fugarele sunt vii sau moarte. Nici măcar nu ştim dacă s-au întors aici.

— Va trebui să adunăm supravieţuitorii.

Las să-mi scape un suspin frustrat.

— Să sperăm că vreunul dintre ei...

Vocea mi se stinge când o senzaţie mârşavă îmi năpădeşte pielea. Ca şi înainte, în piaţă, căldura îmi furnică scalpul. Pulsează, în timp ce un fuior subţire de aer pluteşte spre mine. Un ciudat nor turcoaz făcându-şi loc prin fumul negru.

— Vezi asta? o întreb pe Kaea.

Îi arăt cu mâna, făcând un pas înapoi, când fumul se furişează mai aproape. Norul ciudat aduce mirosul mării, acoperind asprimea de cenuşă din aer.

— Ce să văd? întreabă Kaea, dar n-apuc să-i răspund.

Norul turcoaz trece printre degetele mele. O imagine nechemată a divinerei mi se aprinde în cap...

Sunetele din jur se estompează, devenind nedesluşite şi vagi. Apa rece a mării vine peste mine, iar lumina lunii şi focul se şterg de deasupra. Văd fata care îmi bântuie gândurile scufundându-se printre

morți și resturi de lemn, căzând în întunericul mării. Nu se luptă împotriva curentului care o trage în jos. Renunță la control. Se scufundă în moarte.

Când vedenia îmi dispare, mă întorc la sătenii care urlă și la nisipul mișcător. Ceva mă înțeapă pe sub piele, aceeași usturime care a început când am văzut ultima oară fața divinerei.

Dintr-odată, toate piesele se leagă. Lovitura cu bastonul. Viziunea.

Ar fi trebuit să știu de la bun început.

Magie...

Stomacul mi se înnoadă. Îmi râcâi cu unghiile pielea furnicătoare de pe braț. Trebuie să scot virusul ăsta din mine. Trebuie să jupoi senzația trădătoare din pielea mea...

Inan, concentrează-te.

Strâng pionul de sênet al Tatei cu atâta forță, încât îmi trosnesc încheieturile degetelor. Lui i-am jurat că sunt pregătit. Dar cum cerurilor era să fiu pregătit pentru asta?

— Numără până la zece, șoptesc din nou, adunând toate piesele ca pe pioni.

Până ajung să șuier „cinci", o revelație groaznică mă izbește: fata diviner are pergamentul.

Scânteia pe care am simțit-o când s-a atins de mine. Energia electrică țâșnind prin venele mele. Iar când ochii noștri s-au întâlnit...

Ceruri.

Ea trebuie să mă fi infectat.

Greața se agită în stomacul meu. Înainte să mă pot opri, peștele-sabie fript, mâncat în dimineața asta, îmi urcă în gât. Mă aplec brusc când voma îmi arde gâtlejul și se trântește în nisip cu un pleoscăit.

— Inan!

Kaea strâmbă din nas când tușesc, cu o undă de îngrijorare eclipsată de dezgust. Probabil mă crede slab de înger. Dar mai bine așa decât să descopere adevărul.

Îmi încleștez pumnul, aproape convins că pot simți magia atacându-mi sângele. Dacă acum majii ne pot infecta, o să ne învingă înainte să avem vreo șansă de a-i elimina.

— A fost aici, îmi șterg gura cu dosul palmei. Divinera cu pergamentul. Trebuie să dăm de ea înainte să mai facă rău și altcuiva.

— Ce? sprâncenele fine ale Kaei se încruntă. De unde știi?

Deschid gura să-i explic, când un val îngrețoșător de furnicături erupe din nou sub pielea capului meu. Mă întorc. Furnicăturile cresc – senzația e mai puternică atunci când sunt cu fața spre pădurea de la sud.

Deși aerul duhnește a carne arsă și a fum negru, prind din nou mireasma fugară de mare. *Ea e.* Trebuie să fie. Se ascunde printre copaci...

— Inan, se răstește Kaea, ce vrei să spui? De unde știi că a fost aici?

Magie.

Pumnul mi se strânge în jurul pionului coclit. Atingerea îmi gâdilă palma. Cuvântul *magie* mi se pare mai murdar decât *vierme.* Dacă eu abia rezist la idee, cum o să reacționeze Kaea?

— Un sătean, mint eu. Mi-a spus că au luat-o spre sud.

— Unde e săteanul acum?

Arăt la întâmplare spre un mort, dar degetul meu se oprește în direcția cadavrului carbonizat al unui copil. Un alt nor turcoaz țâșnește spre mine. Tot numai rozmarin și cenușă.

Înainte să pot fugi, norul trece prin mâna mea cu o fierbințeală răvășitoare. Lumea dispare sub o cortină de flăcări. Țipetele îmi sângerează în urechi.

— *Ajutor...*

— Inan!

Revin brusc la realitate. Un val rece îmi scaldă picioarele.

Plaja. Strâng pionul în pumn. *Ești încă pe plajă.*

— Ce s-a întâmplat? întreabă Kaea. Ai gemut...

Mă răsucesc în loc, uitându-mă după fată. Ea trebuie să fie în spatele nălucirilor ăstora. Își folosește afurisita de magie ca să-mi împuie capul cu sunete.

— Inan...

— Ar trebui să-i interogăm.

Ignor îngrijorarea din ochii Kaei.

— Dacă un sătean a știut încotro au luat-o, și un altul ar putea să mai știe asta.

Kaea ezită și își strânge buzele. Ar vrea probabil să mă mai descoasă. Dar datoria ei de amiral vine pe primul loc. Întotdeauna.

Ne ducem la sătenii supraviețuitori. Mă concentrez să mă adun ca să le pot ignora țipetele, dar acestea nu fac decât să devină mai puternice pe măsură ce ne apropiem.

Șapte... număr în gând. *Opt... nouă...*

Eu sunt fiul celui mai mare cârmuitor din Orïsha.

Eu sunt viitorul lor rege.

— Liniște!

Vocea mea tună în noapte cu o putere care nu pare să fie a mea. Până și Kaea îmi aruncă o privire surprinsă, iar vaietele amuțesc complet.

— O căutăm pe Zélie Adebola. A furat ceva valoros de la coroană. Ni s-a spus că se îndreaptă spre sud, iar acum trebuie să știm de ce.

Cercetez fețele negre ale celor care refuză să mă privească în ochi, atent după orice semn de adevăr. Frica lor îmbibă aerul ca umezeala. Pătrunde și în pielea mea.

— *...zei, vă rog...*

— *...dacă mă ucide...*

— *...pentru numele zeilor, ce-a furat?...*

Inima mi se izbește în piept când vocile lor atacă în fluctuații, frânturi de gânduri care amenință să mă copleșească. Mai mulți nori turcoaz se ridică în aer. Ca viespile, vin întins spre mine. Încep să cad din nou în întunericul minții...

— Răspundeți-i!

Mulțumesc cerurilor. Ordinul aspru al Kaei mă aduce înapoi.

Clipesc și strâng mânerul sabiei. Metalul neted mă ancorează în realitate. Cu timpul, frica lor se risipește. Dar senzația de nevolnicie rămâne...

— Am zis să-i *răspundeți!* mârâie Kaea. Nu mă obligați să mă repet.

Sătenii își țin privirile în pământ.

În tăcerea lor, Kaea face un salt.

Țipetele erup când înșfacă o femeie mai în vârstă de părul cărunt. Kaea o târăște pe femeia care geme în nisip.

— Amirale...

Vocea mi se pierde când Kaea scoate sabia din teacă. Pune lama la gâtul zbârcit al femeii. O singură picătură de sânge cade pe pământ.

— Vreți să păstrați tăcerea? șuieră Kaea. Păstrați tăcerea și o să muriți!

— Nu știm nimic! strigă o fată.

Toată lumea de pe plajă încremenește.

Mâinile fetei tremură. Și le înfige în nisip.

— Vă putem spune despre fratele și despre tatăl ei. Vă putem spune despre priceperea ei la mânuitul bastonului. Dar niciun suflet din Ilorin nu știe unde s-a dus sau de ce.

Îi arunc o privire aspră Kaei; ea îi dă drumul femeii ca unei păpuși de cârpe. Înaintez împleticit pe nisipul ud până ajung la fată.

Tremurul ei crește când mă apropii, dar nu pot să-mi dau seama dacă din pricina fricii sau a fluxului rece, de noapte, care îi scaldă genunchii. Nu are pe ea decât o cămașă de noapte udă, sfâșiată și zdrențuită.

— Cum te numești?

De la distanța asta, pot să văd că pielea ei ocru-cafenie iese în evidență printre fețele brune și negre-mahon ale sătenilor. Probabil e ceva de nobil în sângele ei. Un tată care s-a tăvălit în noroi.

Când fata nu-mi răspunde, mă aplec, ținându-mi vocea scăzută.

— Cu cât răspunzi mai repede, cu atât plecăm mai curând.

— Yemi, zice ea, gâtuit.

Mâinile ei strâng nisipul când vorbește.

— O să vă spun tot ce vreți să știți, dar numai dacă ne lăsați în pace.

Încuviințez. O conversație simplă. Datorie sau nu, nu mai vreau să văd alți morți.

Nu mai pot suporta alte țipete.

Întind mâna și-i dezleg funia care-i leagă mâinile. Ea tresare la atingerea mea.

— Dă-ne informația care ne trebuie și-ți promit că neamul tău va fi în siguranță.

— În siguranță?

Yemi mă privește în ochi cu o ură ce mă străpunge ca o sabie. Deși nu deschide gura, vocea ei strigă în capul meu.

Siguranța s-a sfârșit de mult.

CAPITOLUL DOISPREZECE

ZÉLIE

Când ne oprim ca să se odihnească Nailah, ochii mă dor după atâtea ceasuri în care am vărsat lacrimi în tăcere. În numai cinci secunde, ea și Tzain dorm buștean pe pământul acoperit cu mușchi, scăpând de realitatea noastră fărâmată în siguranța somnului.

Amari a inspectat terenul, dârdâind de frigul nopții. În cele din urmă, și-a întins pelerina pe jos și s-a culcat pe ea, prea regală să onoreze pământul cu capul gol. Mă uit lung la ea, amintindu-mi cât de aproape a fost să o târăsc în flăcări.

Amintirea pare îndepărtată, de parcă altcineva a purtat toată ura aceea.

Acum doar o mânie rece mai mocnește, o mânie pe care n-ar trebui să-mi bat capul s-o simt. Pariez pe cinci sute de monede de argint că prințesa n-o să mai reziste încă o zi.

Mă înfășor în pelerina mea și mă cuibăresc lângă Nailah, simțindu-i cu plăcere blana moale pe piele. Printre frunzele umbrite, cerul plin de stele reaprinde magia viziunii Mamei Agba în mintea mea.

— S-a întors, îmi șoptesc eu.

Cu toată nebunia zilei, faptul acesta e încă greu de crezut. Ne putem recâștiga magia.

Putem propăși din nou.

— Oya...

Șoptesc numele Zeiței Vieții și a Morții, divinitatea protectoare care mi-a transmis darul meu magic. Când eram copil, îi vorbeam atât de des, încât ai fi crezut că dormea în patul meu, dar acum, când caut cuvintele pentru o rugăciune, nu știu ce să-i spun.

— *Bá mi sòrò,* încerc eu, dar îmi lipsesc convingerea și puterea pe care le avea incantația Mamei Agba.

Ea credea în legătura ei cu Orúnmila atât de mult, încât a putut să conjure o premoniție. În clipa asta, eu vreau doar să cred că există cineva acolo, sus.

— *Ràn mí lówó,* o rog eu, în schimb. *Ajută-mă.*

Aceste cuvinte mi se par mult mai reale, mult mai ale mele.

— Mama Agba zice că tu m-ai ales. Baba e de acord, dar eu... sunt speriată. Treaba asta e prea importantă. Nu vreau să dau greș.

Faptul că-mi mărturisesc frica o face tangibilă, o greutate nouă apăsând în aer. N-am putut nici măcar să-l apăr pe Baba. Cum o să-i salvez pe maji?

Dar, odată ce frica respiră, capăt un foarte mic sentiment liniștitor. Ideea că Oya ar putea fi aici, chiar lângă mine. Zeii știu bine că n-aș putea să duc misiunea până la capăt fără ea.

— Doar ajută-mă, repet eu. *Ràn mí lówó.* Te rog. Și ține-l pe Baba în siguranță. Orice s-ar întâmpla, fă în așa fel ca el și Mama Agba să fie bine.

Cum nu știu ce altceva să mai spun, îmi plec capul. Deși înțepenită, aproape că simt ca și cum mi-aș vedea rugămintea plutind spre cer. Mă agăț de scurtul moment de mulțumire pe care mi-l dă, impunându-l mai presus de durere, de frică, de mâhnire. Mă țin de el până când mă leagănă în brațele sale, ducându-mă în somn.

Când mă trezesc, ceva mi se pare nelalocul lui. Nenatural. Nu chiar în regulă.

Mă ridic, așteptându-mă să găsesc trupul adormit al lui Nailah, dar ea nu e nicăieri de văzut. Pădurea a dispărut, niciun copac, niciun mușchi. În schimb, stau într-un câmp cu trestii înalte care fluieră ascuțit în rafalele de vânt.

— Ce e asta? șoptesc, zăpăcită de senzația nouă și de lumină.

Mă uit în jos la mâinile mele și tresar violent. Nicio cicatrice sau arsură nu-mi pătează pielea. E curată ca în ziua în care m-am născut.

Mă ridic în picioare, în câmpul nesfârșit de trestii care se întinde cât văd cu ochii. Și când sunt în picioare, vârfurile și frunzele lor se înalță mult deasupra capului meu.

În depărtare, plantele sunt neclare, topindu-se într-o ceață alburie la orizont. E ca și când aș fi nimerit într-o pictură neterminată, prinsă în capcana trestiilor de pe pânză. Nu dorm, dar nici trează nu sunt.

Plutesc într-o lume magică dintre somn și trezie.

Țărâna se mișcă sub picioarele mele când încep să merg printre plantele cerești. Minutele par să se lungească în ore, totuși nu de timp îmi pasă în ceața asta. Aerul e rece și înțepător, ca al munților

din Ibadan, unde am crescut eu. *Poate e vreun sanctuar*, îmi zic. Un dar de odihnă de la zei.

Sunt gata să dau crezare gândului, când simt prezența altcuiva. Îmi sare inima din piept și mă întorc. Mi se taie respirația când încep să înțeleg.

Recunosc întâi focul mocnit din ochii lui de ambră, o privire pe care n-aș mai putea niciodată s-o uit după ziua de azi. Însă acum, că stă nemișcat, fără o sabie sau flăcări în jur, îi studiez arcuirea mușchilor, nuanța luminoasă a pielii lui ca arama, ciudata șuviță albă din păr. Când e așa, nemișcat, asemănarea lui cu Amari e izbitoare, imposibil să-ți scape. *Nu e doar căpitanul...*

El este prințul.

Se uită fix la mine câteva momente lungi, de parcă sunt un cadavru înviat din morți. Dar apoi își încleștează pumnii.

— Eliberează-mă din închisoarea asta imediat!

— Să te eliberez? îmi ridic sprâncenele, nedumerită. Nu eu am făcut asta!

— Vrei să te cred? După ce ți-am văzut fața ticăloasă toată ziua?

Duce mâna la șold, dar nu e nicio sabie acolo. Pentru prima oară observ că amândoi purtăm haine albe, simple și suntem vulnerabili fără armele noastre.

— Fața mea? întreb, încet.

— Nu te preface că nu știi, se răstește prințul. Am simțit ce mi-ai făcut în Lagos. Și alea... *vocile* alea. Încetează atacurile astea imediat. Încetează sau vei plăti!

Furia lui șuieră cu o ardoare letală, însă amenințarea e zadarnică, fiindcă eu chibzuiesc la spusele lui. El crede că eu l-am adus aici.

Crede că întâlnirea asta e lucrarea mea.

Imposibil. Deși am fost prea tânără pentru ca Mama Agba să mă învețe magia morții, am văzut-o desfășurându-se. Se manifestă în spirite reci, săgeți ascuțite și umbre zvârcolitoare, dar niciodată în vise. Eu nici măcar n-am atins pergamentul decât după ce am scăpat din Lagos, după ce ochii noștri s-au încrucișat și energia electrică mi-a înfiorat pielea. Dacă magia ne-a adus aici, nu se poate să fie a mea. Trebuie să fie...

— Tu!

Exclam, cu răsuflarea tăiată de uimire. Cum e posibil? Familia regală și-a pierdut magia cu generații în urmă. Un maji n-a mai atins tronul de ani buni.

— Eu ce?

Ochii mei se întorc la șuvița lui de păr alb, de la tâmplă până la ceafă.

— Tu ai făcut asta. *Tu* m-ai adus aici.

Toți mușchii prințului se încordează; mânia din ochii lui se transformă în groază. O pală de vânt înghețat trece printre noi. Trestiile dansează în tăcerea noastră.

— Mincinoaso, decide el. Încerci de fapt să intri în capul meu.

— Nu, prințișorule. Tu ești cel care a intrat în al meu.

Poveștile vechi ale Mamei îmi freamătă prin amintiri, povești despre cele zece clanuri și magia specială pe care fiecare o putea mânui. Copil fiind, nu voiam decât să învăț despre Secerători ca Mama, dar ea a insistat că trebuia să știu câte ceva despre fiecare dintre celelalte clanuri. Întotdeauna m-a prevenit despre Conectori, majii care foloseau puterea asupra minții, spiritului și viselor. *De aceștia trebuie să te păzești, micuță Zél. Ei folosesc magia ca să intre nepoftiți în capul tău.*

Amintirea îmi îngheață sângele în vine, dar prințul e atât de tulburat, încât e greu să te temi de abilitățile lui. După felul în care se holbează la mâinile lui tremurătoare, pare mai degrabă înclinat să-și ia viața decât să-și folosească magia asupra mea.

Dar cum s-a întâmplat asta? Divinerii sunt aleși de zei la naștere. Prințul nu s-a născut diviner, iar kosidánii nu pot dezvolta magia. Cum de a devenit brusc un maji acum?

Mă uit în jur, cercetând lucrarea abilităților lui de Conector. Trestiile magice se leagănă în vânt, ignorând contradicțiile care ne înconjoară.

Puterea necesară pentru o asemenea ispravă este de neconceput. Chiar și un Conector bine pregătit ar fi avut nevoie de o incantație ca s-o realizeze. Cum a putut mânui prințul ashêul din sângele lui ca să creeze asta, când el nici măcar nu-și dăduse seama că era maji? Pentru numele zeilor, ce se petrece aici?

Ochii mi se întorc la șuvița albă, neregulată, din părul prințului,

singurul semn adevărat al unui maji. Părul nostru e întotdeauna alb complet, ca zăpada care acoperă piscurile munților din Ibadan, un semn atât de pregnant, că nici cea mai neagră căneală nu-l putea ascunde pe un maji mai mult de câteva ore.

Deși n-am mai văzut niciodată o șuviță ca asta pe la maji sau pe la divineri, existența ei e incontestabilă. E întru totul asemănătoare părului meu alb.

Dar ce să însemne asta? Îmi ridic ochii la ceruri. Ce farsă joacă zeii? Și dacă prințul nu e singurul? Dacă familia regală își recapătă puterea magică...

Nu.

Nu pot îngădui fricii să mă facă să-mi pierd controlul.

Dacă familia regală și-ar fi recăpătat magia, am fi știut-o deja.

Trag adânc aer în piept, oprindu-mi gândurile să meargă mai departe. Amari avea pergamentul, în Lagos. Ea s-a ciocnit de fratele ei când am trecut în fugă prin fața lui. Deși nu înțeleg de ce, atunci trebuie să se fi întâmplat. Puterile lui Inan s-au deșteptat la fel cum s-au deșteptat ale mele – atingând afurisitul ăla de pergament.

Și regele a atins pergamentul, îmi amintesc eu. Și Amari, probabil și amiralul. Lor nu li s-au trezit abilitățile. Magia asta nu sălășluiește decât în prinț.

— Tatăl tău știe?

Ochii prințului fulgeră, dându-mi răspunsul de care aveam nevoie.

— Bineînțeles că nu, îi surâd afectat. Dacă regele ar fi știut, ai fi fost mort deja.

Toată culoarea i se scurge din obraji. Ironia e atât de mare, că aproape îmi vine să râd. Câți divineri au murit de mâna lui – măcelăriți, bătuți, șantajați? Câte vieți a stins el ca să distrugă tocmai magia care curge acum prin venele lui?

— O să-ți propun un târg.

Mă apropii de prinț.

— Lasă-mă în pace și o să-ți păstrez micul secret. Nimeni nu trebuie să știe că ești un mic și mizerabil vier...

Prințul atacă.

Într-o clipă mâinile lui sunt la gâtul meu, iar în clipa următoare...

← • • • →

Deschid brusc ochii. Sunt întâmpinată de familiarul târâit al greierilor și de frunzele tremurătoare. Tzain sforăie liniștit și fără griji, iar Nailah își aranjează poziția lângă mine.

Sar în picioare și-mi înșfac bastonul ca să lupt cu un dușman care nu e de față. Deși mă uit bine printre copaci, îmi trebuie vreo câteva secunde ca să mă conving că prințul n-o să-și facă apariția.

Respir, lăsând aerul să-mi intre și să-mi iasă din plămâni, încercând să-mi calmez nervii. Mă întind la loc și închid ochii, dar somnul nu se întoarce ușor. Nu sunt sigură că o s-o mai facă vreodată. Acum știu secretul prințului.

Acum el n-o să se oprească până când nu voi fi moartă.

CAPITOLUL TREISPREZECE

ZÉLIE

Când mă trezesc în dimineața următoare, sunt mai obosită decât m-am culcat.

Mă simt prădată, de parcă un hoț a șters-o cu visele mele. Somnul de regulă aduce o evadare, o pauză de la nefericirea cu care mă confrunt când sunt trează. Dar când toate visele mele s-au sfârșit cu mâinile prințului înfipte în gâtul meu, coșmarurile dor la fel de tare ca realitatea.

— La naiba, mormăi.

Nu sunt decât vise. De ce m-aș teme? Chiar dacă magia lui e puternică, știu că e mult prea îngrozit ca s-o folosească.

Tzain icnește prin micul luminiș în timp ce face abdomene peste abdomene cu neabătută concentrare, antrenându-se de parcă ar fi o dimineață obișnuită de pregătire. Numai că nu va mai exista o altă pregătire pentru el anul ăsta. Din cauza mea, s-ar putea să nu mai joace niciodată agbön.

Vinovăția se adaugă oboselii, apăsându-mă înapoi la pământ. Mi-aș putea cere iertare tot restul zilelor și tot n-ar fi de ajuns. Însă, mai înainte să mă cufund mai adânc în căința mea, o mișcare îmi atrage privirea. Amari se agită sub o mantie mare, cafenie, trezindu-se din somnul ei regal. Priveliștea îmi lasă un gust amar în gură, reînviindu-mi chipul lui Inan.

Cunoscându-i familia, sunt surprinsă că nu ne-a tăiat gâturile în somn. Mă uit la părul ei, căutând o șuviță care să semene cu a fratelui său, dar mușchii mi se relaxează când nu găsesc nimic. Zeii știu cât de încurcată ar fi treaba asta, dacă și ea m-ar putea lua prizonieră în capul ei. Încă mă uit urât la Amari, când recunosc mantia pe care a folosit-o ca pătură. Mă duc la Tzain și mă las pe vine lângă el.

— Ce-ți închipui că faci?

El nu-mi răspunde și își continuă exercițiile. Pungile de sub ochii lui mă avertizează să-l las în pace, dar sunt prea furioasă ca să mă mai opresc.

— Mantia ta, șuier eu. De ce i-ai dat-o ei?

Tzain mai face două abdomene înainte să mormăie:

— Tremura.

— *Și?*

— Și? îmi întoarce el. Habar n-avem cât o să dureze călătoria asta. Ultimul lucru de care avem nevoie e să se îmbolnăvească.

— Știi că e obișnuită cu asta, da? Oameni ca tine care se dau peste cap ca să-i facă pe plac?!

— Zél, îi era frig și mie nu-mi trebuia mantia. Atâta tot!

Mă întorc spre Amari și încerc să las baltă subiectul. Dar în ochii ei îl văd pe fratele ei. Îi simt mâinile la gâtul meu.

— Vreau să am încredere în ea...

— Nu, nu vrei.

— Mă rog, și dac-aș vrea, nu pot. Tatăl ei a poruncit Raidul. Fratele ei ne-a ars satul. Ce te face să crezi că ea e altfel?

— Zél...

Tzain nu mai spune nimic, căci Amari se apropie, întotdeauna delicată și sfioasă. N-am de unde să știu dacă ne-a auzit. În orice caz, nu pot să mă prefac că-mi pasă.

— Cred că asta e a ta.

Îi întinde mantia lui Tzain.

— Îți mulțumesc.

— Pentru nimic.

Tzain ia mantia și o împăturește, punând-o în sacul lui.

— O să fie mai cald când o să ajungem în junglă, dar să mă anunți dacă mai ai nevoie de ea.

Amari zâmbește pentru prima oară de când ne-am întâlnit, iar eu mă zbârlesc când Tzain îi răspunde tot cu un zâmbet. Ar trebui să fie nevoie de mai mult decât de un chip frumos pentru ca el să uite că ea e fiica unui monstru.

— Asta-i tot? întreb eu.

— Ăă, păi, de fapt...

Vocea i se pierde.

— Mă întrebam... ce planuri avem pentru, ăă...

Un chiorăit puternic scapă din stomacul lui Amari. Obrajii i se aprind și se apucă de burta ei micuță, nereușind să rețină un alt

muget.

— Iertați-mă, se scuză ea. Tot ce am mâncat ieri a fost o pâine.

— O pâine întreagă?

Salivez la acest gând. Au trecut luni întregi de când n-am mai mâncat o pâine întreagă. Deși îmi pot imagina că nu se compară cărămizile mucede pe care le târguim noi în piață cu o pâine proaspătă din bucătăria regală.

Mă mănâncă limba să-i reamintesc lui Amari privilegiul ei, dar și stomacul meu se răsucește și macină în gol. Ziua de ieri a trecut fără nicio masă. Dacă nu mănânc curând, și burta mea o să înceapă să cânte.

Tzain se caută în buzunarele pantalonilor negri și scoate harta ponosită a Mamei Agba. Îi urmărim degetul când coboară de la Ilorin pe linia de coastă, oprindu-se în afara unui punct ce marchează așezarea Sokoto.

— Suntem la vreo oră de drum, zice el. E cel mai bun loc în care să poposim înainte s-o luăm spre est, către Chândomblé. Acolo o să fie negustori și mâncare, dar vom avea nevoie de ceva să dăm la schimb.

— Ce s-a întâmplat cu banii de pe peștele-velă?

Tzain întoarce sacul meu cu fundul în sus. Scot un geamăt când doar câteva monede și fila lui Amari cad pe pământ.

— Restul s-a pierdut în foc, oftează Tzain.

— Ce-am putea să dăm la schimb? întreabă Amari.

Tzain se uită la gătelile rochiei ei. Chiar și cu petele de murdărie și cele câteva locuri în care e arsă, rochia este lungă, elegant croită și căptușită cu mătase, încât sare în ochi că e de origine nobilă.

Amari îi urmărește privirea lui Tzain și se încruntă.

— Glumiți, desigur.

— O să facă bani frumoși, sar eu. Și o să mergem prin junglă, pentru numele zeilor. N-o să răzbești îmbrăcată în asta.

Amari îmi cercetează rapid pantalonii drapați și dashikiul scurt, strângând mai tare de rochia ei. Sunt uimită că-și închipuie că are de ales, când aș putea s-o pun cu ușurință la pământ și să i-o scot cu cuțitul.

— Dar cu ce-o să mă îmbrac?

— Cu pelerina ta.

Îi fac semn spre roba cafenie ponosită.

— O să dăm la schimb rochia pe niște mâncare și o să facem rost de niște haine, pe drum.

Amari face un pas înapoi, cu ochii în pământ.

— Ai fost gata să fugi de gărzile tatălui tău ca să salvezi pergamentul, dar nu vrei să renunți la prostia ta de rochie?

— Nu am riscat totul pentru pergament.

Vocea lui Amari se frânge. Pentru o clipă, ochii îi lucesc amenințând să dea drumul lacrimilor.

— Tata a omorât-o pe cea mai bună prietenă a mea...

— Cea mai bună prietenă sau sclava ta?

— Zél, mă previne Tzain.

— Ce? mă răsucesc spre el. Oare prietenii *tăi* cei mai buni îți calcă hainele și-ți fac de mâncare fără nicio plată?

Amari roșește până-n vârful urechilor.

— Binta *era* plătită.

— O simbrie uriașă, sunt sigură.

— Încerc să vă ajut.

Amari își strânge în pumni fusta.

— Am renunțat la tot ca să vă ajut pe voi, oameni buni...

— „Voi, oameni buni”? răbufnesc mânioasă.

— Putem să-i salvăm pe divineri...

— Vrei să-i salvezi pe divineri, dar nu te înduri nici să-ți vinzi afurisita de rochie?

— Bine!

Amari își aruncă mâinile în sus.

— Ceruri, am s-o fac. N-am spus că nu vreau.

— Oh, îți mulțumim, milostivă prințesă, *salvatoarea* majilor!

— Termină.

Tzain mă înghiontește când Amari se duce în spatele lui Nailah ca să se schimbe. Degetele ei subțiri se ridică la nasturii de la spate, dar ezită, aruncând o privire peste umăr. Îmi dau ochii peste cap, și eu și Tzain ne uităm în partea cealaltă.

Prințesă.

— Trebuie s-o lași în pace, murmură Tzain când stăm cu fața spre arborii de mahon ai pădurii vibrante din Sokoto.

O mică familie de babuinemi cu fund albastru se leagănă agățați de crengi, scuturând frunzele lucioase în trecerea lor.

— Dacă nu se poate descurca pe lângă o divineră neînrobită de tatăl ei, e liberă să se întoarcă la micul ei palat.

— N-a făcut nimic rău.

— Dar n-a făcut nici ceva *bun*.

Îl înghiontesc pe Tzain înapoi. De ce insistă atât s-o apere? De parcă ar crede cu adevărat că ea merită ceva mai bun. Cumva de parcă *ea* e victima.

— Sunt ultima persoană care i-ar da o șansă unui nobil, dar, Zél, uită-te la ea. Tocmai și-a pierdut cea mai apropiată prietenă și, în loc să jelească, își riscă viața ca să ajute majii și divinerii.

— Și-ar trebui să mă simt prost pentru că taică-său i-a omorât singura slujnică maji pe care o plăcea? Unde a fost indignarea ei în toți anii ăștia? Unde a fost ea după Raid?

— Avea șase ani, zice Tzain, păstrându-și tonul egal. Un copil, la fel ca tine.

— Numai că ea și-a putut săruta mama în noaptea aia. Noi nu.

Mă întorc să mă sui în șaua lui Nailah, convinsă că îi dădusem lui Amari destul timp. Însă când m-am uitat dincolo, spatele ei gol era încă expus.

— Oh, zei...

Inima mi se strânge brusc când văd înspăimântătoarea cicatrice săpată de-a lungul șirei spinării lui Amari. Urma rănii îi încrețește pielea atât de fioros, că îmi face propria piele să furnice de durere.

— Ce?

Tzain se întoarce cu puțin înainte ca Amari să se răsucească și își ține respirația la vederea semnului. Cicatricele care-i brăzdează spinarea lui Baba nu arată nici pe jumătate atât de hidoase ca ale ei.

— Cum îndrăzniți!

Amari se repede să se acopere cu pelerina.

— Nu încercam să trag cu ochiul, spun eu repede. Jur, dar... pe zei, Amari. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Un... accident, când fratele meu și cu mine eram mici.

Tzain rămâne mască.

— Fratele tău ți-a făcut aia?

— Nu! Nu dinadins. Nu a fost... el nu...

Amari se oprește, tremurând cu o emoție pe care nu reușesc s-o identific.

— Mi-ați vrut rochia, o aveți. Hai s-o târguim și să terminăm cu asta!

Își ține pelerina strânsă pe lângă corp și se urcă pe Nailah, ferindu-și fața. Cum nu mai putem spune nimic, Tzain și cu mine n-avem de ales și îi urmăm exemplul.

El mormăie o scuză, înainte de a o mâna pe Nailah înainte. Încerc și eu să-mi cer scuze, dar cuvintele mi se împotmolesc când mă uit la spatele ei acoperit de pelerină.

Pe zei!

Nici nu vreau să-mi închipui ce alte cicatrice mai are.

← • • • →

Vremea se încălzește când ajungem la rariștea pădurii care marchează începutul așezării Sokoto. Copii kosidáni aleargă pe malul lacului cristalin, chiuind de plăcere când o fetiță mai micuță cade în apă. Călătorii își ridică tabăra între copaci și petice noroioase de pământ; cărucioarele și coviltirele negustorilor își aliniază mărfurile de-a lungul țărmului stâncos. Dintr-un căruț, mă învăluie aroma de carne condimentată de antilopentai, făcându-mi stomacul să chiorăie.

Mereu mi s-a spus, înainte de Raid, că Sokoto era sălașul celor mai buni Tămăduitori. Oamenii veneau la ei din toată Orïsha, sperând să fie vindecați de magia atingerii lor. Uitându-mă la călători, încerc să-mi închipui cum ar fi putut arăta. Dacă Baba ar mai fi fost cu noi, cu siguranță i-ar fi plăcut priveliștea. Un moment de repaus, după ce ne-am pierdut căminul.

— Atât de pașnic, șoptește Amari, strângându-și pelerina când ne dăm jos de pe Nailah.

— N-ai mai fost niciodată aici? întreabă Tzain.

Ea clatină capul.

— Abia dac-am ieșit din palat.

Deși aerul rece îmi umple plămânii în timp ce mergem, priveliștea îmi retrezește amintirea cărnii arse. În lacul de aici văd valurile calme ale pieței plutitoare de acasă, barca rotundă în care ar fi trebuit să fiu,

certându-mă cu Kana pentru o mână de pătlagină. Dar ca și Ilorinul, piața a ars, totul s-a dus pe fundul mării. Amintirile stau printre lemnele carbonizate.

O altă bucată din mine smulsă din porunca regelui.

— Voi două târguiți rochia, zice Tzain. Eu o s-o duc pe Nailah să bea niște apă. Vedeți dacă găsiți și niște ploști.

Mă enervează perspectiva de a o lua pe Amari după mine, dar știu că nu se va dezlipi de mine până când nu va căpăta haine noi. Ne despărțim de Tzain, pornind printre locurile de tabără către șirul de căruțe ale negustorilor.

— Poți să te relaxezi, îi spun și îmi înalț sprâncenele.

Amari tresare ori de câte ori cineva se uită în direcția ei.

— Ei nu știu cine ești și nimănui nu-i pasă de pelerina ta.

— Știu asta, zice Amari repede. Numai că n-am mai fost niciodată în preajma unor oameni ca ăștia.

— Ce înfricoșător. Orïshani care există să facă și altceva decât să te slujească pe tine.

Amari trage scurt aer în piept, dar se abține de la replică. Aproape că mă simt prost. Unde mai e distracția, dacă ea nu ripostează?

— Ceruri, uită-te la asta!

Amari încetinește pasul când trecem pe lângă un cuplu care-și înalță cortul. Bărbatul folosește vițe sălbatice ca să lege zeci de crengi lungi și subțiri într-un con, în timp ce femeia lui creează un strat protector din grămezi de mușchi de pădure.

— Chiar pot dormi oameni în astea?

O parte din mine arde de poftă s-o ignore, dar se holbează la cortul simplu de parcă ar fi făcut din aur.

— Obișnuiam să construim mereu din-astea, când eram eu mică. Dacă-l faci cum trebuie, te apără și de zăpadă.

— Aveți zăpadă în Ilorin?

Din nou ochii îi strălucesc, de parcă zăpada ar fi o legendă străveche despre zei. Ce ciudat că a fost născută să conducă un regat pe care nici măcar nu l-a văzut vreodată!

— În Idaban, răspund eu. Acolo am locuit înainte de Raid.

La menționarea Raidului, Amari devine tăcută. Curiozitatea dispare din ochii ei. Își strânge pelerina pe lângă corp și se

concentrează la pământul pe care calcă.

— Asta s-a întâmplat cu mama ta?

Înțepenesc; cum de are tupeul să întrebe asta când ea nici măcar nu poate cere de mâncare?

— Îmi cer iertare dacă sunt prea băgăcioasă... doar că tatăl tău a pomenit despre ea ieri.

Îmi închipui fața Mamei. Pielea ei neagră părea să lumineze în absența soarelui. *Te-a iubit nespus.* Cuvintele lui Baba îmi răsună în minte. *Ar fi atât de mândră de tine în clipa asta.*

— Ea a fost o maji, răspund, în cele din urmă. Una puternică, de altfel. Tatăl tău e norocos că ea n-a avut puteri magice în timpul Raidului.

Mintea mi se întoarce la fantezia cu Mama folosindu-și magia, când ar fi fost o forță letală în loc de victimă neajutorată. Ea i-ar fi răzbunat pe majii căzuți, mărșăluind asupra Lagosului în fruntea unei armate de morți. Ea ar fi fost cea care i-ar fi înfășurat lui Saran o umbră neagră în jurul gâtului.

— Știu că asta n-o să schimbe nimic, dar îmi pare rău, șoptește Amari, atât de încet că abia o aud. Durerea de a pierde o persoană pe care o iubești e...

Strânge tare din ochi.

— Știu că îl urăști pe tatăl meu. Înțeleg de ce mă urăști și pe mine.

O mâhnire adâncă se zugrăvește pe fața lui Amari, iar ura despre care vorbește se răcește în sufletul meu. Tot nu înțeleg cum slujnica ei ar fi putut fi mai mult decât o servitoare pentru ea, dar nu i se poate tăgădui tristețea.

Nu. Îmi scutur capul când vinovăția se umflă în spațiul dintre noi. Plângând moartea cuiva sau nu, ea n-o să obțină mila mea. Și nu e singura îmboldită să fie curioasă.

— Fratele tău a fost întotdeauna un ucigaș nemilos?

Amari se întoarce spre mine, cu sprâncenele ridicate, surprinsă.

— Să nu crezi că poți întreba despre Mama și să ascunzi adevărul despre cicatricea aia oribilă.

Amari își ațintește privirea asupra căruțelor negustorilor, dar chiar și așa, văd trecutul derulându-se în spatele ochilor ei.

— N-a fost vina lui, răspunde ea, în cele din urmă. Tatăl nostru ne-

a obligat să ne batem cu sabia.

— Cu săbii adevărate? tresar eu.

Mama Agba ne-a pus să ne antrenăm ani de-a rândul înainte să avem voie să punem mâna pe un baston de luptă.

— Prima familie a tatălui meu a fost cocoloșită.

Vocea îi devine îndepărtată.

— Slabă. El a spus că ei au murit din cauza asta. Nu avea să permită să se întâmple același lucru și cu noi.

Spune asta de parcă ar fi normal, de parcă toți tații iubitori ar vărsa sângele copiilor lor. Întotdeauna mi-am imaginat palatul ca pe un refugiu sigur, dar, pe zei, așa fusese viața ei?

— Tzain n-ar fi făcut niciodată asta, spun eu și îmi țugui buzele. El nu m-ar fi rănit niciodată.

— Inan n-a avut de ales.

Fața ei se înăsprește.

— Are o inimă bună. Numai că a fost condus pe o cale greșită.

Clatin din cap. De unde vine loialitatea ei? Tot timpul ăsta am crezut că oamenii cu sânge nobil erau în siguranță. Nu mi-am imaginat niciodată câtă cruzime putea arăta clasa conducătoare față de membrii ei.

— Inimile bune nu lasă cicatrice ca aia. Nu ard satele din temelii.

Nu-și înfig mâinile în gâtul meu și încearcă să mă îngroape în pământ.

Cum Amari nu răspunde, înțeleg că e ultima oară când mai vorbim despre fratele ei. Prea bine. Dacă ea n-o să spună adevărul despre Inan, atunci n-o să spun nici eu.

Înghit micul lui secret în tăcere, concentrându-mă în schimb pe carnea friptă de antilopentai, când ne apropiem de carele și de coviltirele negustorilor. Ne pregătim să vorbim cu un negustor mai în vârstă cu multe lucruri de vânzare, când Amari mă trage de mânecă.

— Nu ți-am mulțumit că mi-ai salvat viața. Atunci, în Lagos.

Își lasă privirea în pământ și continuă:

— Dar ai încercat să mă ucizi de două ori... deci probabil se anulează totul?

Îmi ia câteva secunde ca să-mi dau seama că glumește. Sunt surprinsă când mă trezesc rânjind. Pentru a doua oară, astăzi, ea

zâmbește și întrezăresc de ce a fost atât de greu pentru Tzain să-și întoarcă privirea.

— Ah, două domnișoare frumoase, zice un kosidán bătrân, făcându-ne semn să ne apropiem.

Face un pas în față, părul lui cărunt sclipind sub soare.

— Vă rog.

Zâmbetul negustorului se lățește, pielea bătută de vreme i se încrețește.

— Intrați. Sunt sigur că o să găsiți ceva care să vă placă.

Ocolim până la scara din față a căruței lui cu coviltir, trasă de două gheparnare atât de mari, încât avem ochii la același nivel. Îmi plimb mâna pe blănile lor pestrițe, oprindu-mă să o scarpin pe una în adâncitura dintre coarne. Animalul toarce și îmi linge mâna cu limba sa zimțată, înainte să intru în spațiul plin de mărfuri.

Moscul pânzelor vechi mă izbește când umblăm în căruța plină. Într-un capăt, Amari caută printre hainele vechi, în timp ce eu mă opresc și cercetez o pereche de ploști din piele întoarsă de magix.

— Ce vă trebuie? întreabă negustorul, întinzând la vedere mai multe șiraguri de mărgele scânteietoare.

Se apleacă spre noi, mărindu-și ochii afundați în cap, specifici locuitorilor de la hotarul de nord al Orïshei.

— Perlele astea vin din golfurile Jimetei, dar frumusețile astea sclipitoare vin din minele de la Calabar. Negreșit o să întoarcă oricărui tânăr capul, deși sunt sigur că voi n-aveți nicio problemă în privința asta.

— Ne trebuie provizii de călătorie, îi zâmbesc eu. Ploști și ceva echipament de vânătoare, poate și niște cremene.

— Câți bani aveți?

— Cât am putea lua pe asta?

Îi dau rochia lui Amari și el o despăturește, ținând-o la lumina de afară. Își plimbă degetele peste cusături ca un om care-și cunoaște marfa, luându-și timp să inspecteze arsurile din jurul tivului.

— E bine făcută, fără îndoială. Material bogat, excelent croit. M-aș fi descurcat și fără arsuri, dar se pot aranja cu un tiv nou...

— Deci? insist eu.

— Optzeci de monede de argint.

— Nu acceptăm mai puțin de...

— Eu nu mă târguiesc, drăguță. Prețurile mele sunt corecte, la fel și ofertele mele. Optzeci e final.

Strâng din dinți, dar știu că n-am cum să-l conving. Un negustor care a mers prin toată Orïsha nu poate fi șmecherit ca un nobil trăit între zidurile unei cetăți.

— Ce putem lua cu optzeci? întreabă Amari, ridicând o pereche de pantaloni galbeni drapați și un dashiki fără mâneci.

— Păi, hainele astea... ploștile astea... un cuțit de jupuit animale... câteva bucăți de cremene...

Negustorul începe să umple un coș împletit, pe care să ni-l dea la plecare.

— E destul? mă întreabă Amari în șoaptă.

— Deocamdată, încuviințez. Dacă mai pune și arcul ăla...

— Nu vi-l permiteți, ne întrerupe el.

— Și dacă nu se termină la Chân... la templu? Amari își coboară vocea. N-o să avem nevoie de mai mulți bani? Mai multă mâncare? Provizii?

— Nu știu, ridic eu din umeri. O să vedem.

Mă întorc să plec, dar Amari se încruntă și caută pe fundul sacului meu.

— Cât face asta?

Scoate fila de aur cu pietre prețioase.

Negustorul face ochii cât cepele, holbându-se la valoroasa podoabă.

— Pe zei, șoptește el. Unde ați putut găsi ăsta?

— Nu contează, zice Amari. Cât?

El întoarce fila în mâini și rămâne cu gura căscată când vede leopanarul de zăpadă bătut cu diamante. Își ridică privirea la Amari, fără grabă și precaut. Se uită apoi la mine, dar eu îmi păstrez expresia calmă.

— Nu pot lua asta.

Întinde fila spre noi.

— De ce?

Amari i-o îndeasă în mâini.

— Mi-ai lua rochia de pe mine, dar nu coroana de pe cap?

— Nu pot.

Negustorul zice nu, dar acum, cu aurul în mâinile lui, hotărârea i se clatină.

— Chiar dacă aș vrea, nu am nimic de dat în schimb. Face mai mult decât tot ce am eu.

— Atunci cât ne poți da? întreb.

El se oprește puțin, frica luptându-se cu lăcomia. Se uită încă o dată la Amari, înainte să-și coboare ochii la fila ce strălucește în mâinile lui. Scoate un inel de chei din buzunar și dă la o parte o ladă, sub care e un cufăr de fier. După ce îl descuie și-l deschide, cercetează grămada de bani lucitori dinăuntru.

— Trei sute de monede de aur.

Mă reped înainte. Bănetul ăsta ar putea ajunge familiei mele o viață întreagă. Poate două! Mă întorc să mă bucur cu Amari de victorie, dar expresia de pe fața ei mă readuce cu picioarele pe pământ...

N-aș fi avut asta, dacă n-ar fi fost slujitoarea mea. E singurul lucru care mi-a mai rămas de la ea.

E atâta durere în ochii ei. Durere pe care o recunosc. Durere pe care am purtat-o și eu când eram mică, prima oară când familia mea n-a putut plăti birul.

Luni de-a rândul Tzain și Baba au muncit să prindă pește din zori și până-n seară; noaptea, își luau de lucru în plus, de la gardieni. Au făcut tot ce-a fost posibil ca să mă țină deoparte, însă, până la urmă, eforturile lor n-au fost de ajuns. În ziua aceea am intrat în piața plutitoare cu amuleta de aur a Mamei în mână. Era singurul lucru de la ea pe care l-am putut recupera, călcat în picioare și băgat în pământ când gardienii au dus-o târâș.

După ce a murit Mama, am ținut la amuleta aceea de parcă ar fi fost ultima bucățică rămasă din sufletul ei. Încă îmi frec gâtul, câteodată, chinuită de absența ei.

— Nu e nevoie să faci asta.

Mă costă să-i spun cuvintele astea în fața atâtor monede de aur, dar să mă despart de amuleta Mamei a fost ca și când i-aș fi smuls inima; o durere atât de ascuțită, că nu i-o puteam dori nici măcar lui Amari.

Ochii i se îmblânzesc și îmi zâmbește.

— M-ai luat peste picior, mai devreme, că nu voiam să-mi dau jos rochia, dar aveai dreptate. Eram fixată pe ceea ce deja pierdusem, însă după tot ce a făcut tatăl meu, sacrificiile mele nu vor fi niciodată de ajuns.

Amari dă din cap spre negustor, pecetluind înțelegerea.

— N-am putut s-o salvez pe Binta. Dar cu aurul din vânzarea asta...

I-am putea salva pe divineri.

Mă uit lung la Amari, când negustorul ia fila și începe să îndese aurul pentru noi în pungi de catifea.

— Luați și arcul, zâmbește el fericit. Luați tot ce vă place!

Plimbându-mi ochii prin căruță, zăresc un sac de piele solid, împodobit cu linii și cercuri. Mă aplec să-l văd mai bine și îmi dau seama că desenul e compus în întregime din cruciulițe mici. Îmi plimb mâinile peste semnul deghizat al clanului Ikú, simbolul secret al lui Oya, divinitatea mea soră. Dacă gardienii ar fi recunoscut vreodată adevărul ascuns în desenul sacului, i-ar fi putut confisca negustorului toată căruța. I-ar fi putut chiar tăia mâinile.

— Ai grijă! strigă negustorul.

Îmi trag iute mâinile, dar îmi dau seama că-i vorbește lui Amari.

Ea învârte în mâini o teacă goală.

— Ce e asta? Fără sabie?

— Ține-o îndreptată departe de tine și scutur-o.

Ca și bastonul meu, o mișcare scurtă din încheietură desfăcea mânerul într-o sabie lungă cu un vârf arcuit letal. Tăia aerul, lunecând cu o grație mortală, surprinzător de sprintenă în mâinile mici ale lui Amari.

— O iau pe asta.

— Dacă nu știi cum s-o folosești... o previne negustorul.

— Ce te face să crezi că nu știu?

Îmi ridic o sprânceană spre Amari și mă gândesc la ce mi-a povestit despre accidentul de la antrenament. Bănuiam că rana provenise de la sabia fratelui său, dar și ea ținuse o sabie în mână? În ciuda evadării din Lagos, nu mi-o pot închipui pe prințesă încleștată într-o luptă.

Negustorul ne-a strâns în niște coșuri recolta de monede și mărfuri și ne-a trimis în drumul nostru, dându-ne tot ce aveam nevoie ca să călătorim până la Chândomblé. Mergem, în tăcere, să-l întâlnim pe Tzain, dar între cicatrice, fila și sabie, nu mai știu ce să cred. Unde e prințesa răsfățată pe care voiam s-o omor sugrumând-o? Oare chiar poate mânui o sabie?

Când trecem pe lângă un arbore de papaya, mă opresc, scuturând trunchiul până cade un fruct galben. O las pe Amari să o ia înainte și apoi arunc papaya coaptă spre capul ei.

Pentru o clipă, Amari pare să nu-și dea seama de nimic – *cum o să explic eu asta?* Dar când fructul șuieră apropiindu-se, ea dă drumul coșului și se răsucește fulgerător, cu noua sabie deschisă și cu o viteză incredibilă.

Rămân cu gura căscată când papaya coaptă cade la pământ, despicată curat în două. Amari zâmbește și ia o jumătate de jos, mușcând triumfătoare.

— Dacă vrei să mă lovești, va trebui să te străduiești ceva mai mult.

CAPITOLUL PAISPREZECE

INAN

Ucide-o.

Ucide magia.

Planul meu e tot ce am.

Fără el, lumea mi se scurge printre degete. Blestemul meu de maji e gata să-mi iasă prin piele.

O *să-ți propun un târg*, șoptește fata în mintea mea, cu buzele arcuindu-se în zâmbet când vorbește. *Nimeni nu trebuie să știe că ești un mic și mizerabil...*

— Fir-ar să fie.

Scrâșnesc din dinți. Asta nu oprește însă restul cuvintelor ei ticăloase. Cu amintirea vocii ei, infecția din mine dă pe din-afară, clocotind fierbinte pe sub piele. În timp ce presiunea crește, și frânturile de voci devin mai clare. Mai puternice. Mai tăioase.

Parcă silindu-mă să înghit o cărămidă, mă chinuiesc să-mi țin în frâu magia.

Unu... doi...

Număr în timp ce mă lupt. Aerul din jurul meu începe să se răcească. Năduşeala mi se adună pe frunte. Până când magia e împinsă înapoi, respir sacadat și horcăit. Dar amenințarea e înăbușită. Pentru un scurt moment sunt în siguranță. Singur...

— Inan.

Tresar și verific dacă mai am coiful pe cap. Degetul mare îmi trece peste cureaua de sub bărbie pentru a cincizecea oară azi. Jur că pot simți această nouă șuviță albă crescând.

Chiar sub ochii Kaei.

Ea călărește înainte, făcându-mi semn s-o urmez. Nu trebuie să-și dea seama că am stat în urma ei toată ziua, evitându-i direcția privirii. Acum câteva ore, a fost cât pe-aci să mă prindă, când aveam capul descoperit și mă uitam la chipul meu reflectat în pârâu. Dacă ea ar fi venit puțin mai devreme... dacă eu aș mai fi întârziat puțin...

Concentrează-te, Inan!

Ce naiba fac? Dacă-urile n-o să mă ducă nicăieri.

Ucide fata. Ucide magia. Asta-i tot ce trebuie să fac.

Strâng coapsele în jurul leopanarei mele de zăpadă, Lula, și-o mân după Kaea, având grijă să nu-i ating coarnele de pe spinare. Dacă lovesc într-unul prea tare, o să mă trântească din șa.

— Haide!

Plesnesc din frâul Lulei când mârâie.

— Nu fi așa o bestie leneșă.

Lula își dezvelește scurt colții zimțați, dar grăbește pasul. Șerpuiește printre arborii de marula, strecurându-se pe sub babuinemii care fug speriați pe crengile pline de fructe.

Îi mângâi blana pestriță cu recunoștință, când o prindem din urmă pe Kaea. Lula scoate un alt mârâit jos, dar își freacă fața de mâna mea.

— Spune-mi, zice Kaea când ajung lângă ea. Ce ți-a spus săteanul?

Din nou? Ceruri, e persistentă.

— Nu se leagă. Trebuie s-o mai aud o dată.

Kaea duce mâna în partea cealaltă a pantenarei sale pentru a da drumul șoimului-de-foc cu pieptul roșu din colivia lui. Pasărea se cocoață pe șaua pantenarei în timp ce Kaea îi leagă un bilet de picior. De bună seamă, un mesaj pentru Tata. *Pe urma pergamentului, în sud. De asemenea, suspectez că Inan e un maji…*

— A zis că era un desenator de hărți, mint eu. Hoața și Amari l-au vizitat după ce au scăpat din Lagos.

Kaea își ridică antebrațul și șoimul-de-foc își deschide aripile largi înainte de a-și lua zborul spre cer.

— De unde știa că ele se duceau în sud?

— Le-a văzut marcându-și drumul.

Kaea își întoarce privirea, nu înainte de a-i putea zări îndoiala sclipindu-i în ochi.

— N-ar trebui să interoghezi pe nimeni fără mine.

— Și satul n-ar fi trebuit ars! i-o retez eu. Nu înțeleg de ce ne batem capul cu ce ar fi trebuit și ce n-ar fi trebuit să se întâmple.

Relaxează-te, Inan. Nu Kaea e problema.

Însă buzele ei sunt deja strânse. Am mers prea departe.

— Scuze, oftez eu. N-am vrut să spun asta.

— Inan, dacă nu poți face față...

— Sunt bine.

— Ești?

Își plimbă ochii peste chipul meu.

— Pentru că, dacă-ți închipui că am uitat despre mica ta criză, te înșeli, din păcate.

Blestemate fie cerurile.

Kaea a fost lângă mine când m-a atacat magia prima oară, pe țărmul Ilorinului. În noaptea în care mi-a umplut capul cu voci.

Toate măruntaiele mi se încleștează când încerc să împing răul mai adânc.

— N-am să risc ca prințul să moară sub comanda mea. Dacă se mai întâmplă o dată, te întorci la palat.

Inima mi se strânge atât de tare, încât durerea îmi sfâșie pieptul. Nu mă poate trimite acasă așa.

Nu până când nu moare fata.

O *să-ți propun un târg.* Vocea ei se strecoară din nou în mintea mea. E atât de clară, încât zici că-mi șoptește la ureche. *Lasă-mă în pace și o să-ți păstrez micul secret. Nimeni nu trebuie să știe că ești un mic și mizerabil...*

— Nu! strig eu. N-a fost o criză. Pe plajă. Eu... eu...

Trag adânc aer în piept. *Relaxează-te.*

— Mi s-a părut că am văzut cadavrul lui Amari.

Asta e.

— Mi-a fost rușine de cât de tare m-a zdruncinat asta.

— Oh, Inan...

Severitatea Kaei dispare. Se apleacă și mă ia de mână.

— Iartă-mă. Nici nu-mi pot imagina cât de oribil trebuie să fi fost pentru tine.

Dau din cap și îi strâng și eu mâna. Prea strâns. *Dă-i drumul.*Însă inima mea bate din ce în ce mai repede. Un nor turcoaz pare să radieze din pieptul meu, umflându-se ca fumul dintr-o pipă. Mirosul de rozmarin și cenușă revine. Țipetele fetei arse apar din nou la suprafață.

Dogoarea flăcărilor îmi învăluie fața. Fumul înăbușitor îmi umple plămânii. Cu fiecare secundă, focul trosnește mai aproape de corpul

meu, tăindu-mi orice șansă de a scăpa.

— Ajutor!

Cad la pământ. Plămânii refuză să respire aerul amar. Picioarele mi se poticnesc în vălvătaie...

— AJUTOR!

Smucesc de frâul Lulei. Ea scoate un mârâit amenințător când ne oprim brusc.

— Ce e?

Kaea întoarce imediat capul.

Îmi înfig degetele în blana Lulei, ca să le ascund tremurul. Nu mai am timp. Magia devine mai puternică.

Ca un parazit care se hrănește cu sângele meu.

— Amari, icnesc eu.

Gâtlejul îmi arde de parcă ar fi încă plin de fum.

— Sunt îngrijorat. N-a mai ieșit niciodată din palat. Ar putea fi rănită.

— Știu, mă liniștește Kaea.

Mă întreb dacă tot așa vorbește și cu Tata când își pierde el cumpătul.

— Dar nu e complet lipsită de apărare. Există un motiv pentru care regele a petrecut atât de mulți ani asigurându-se că amândoi puteți să vă folosiți de o sabie.

Cu o sforțare, dau din cap, prefacându-mă că ascult când Kaea continuă să vorbească. Din nou îmi împing blestemul în adânc, ignorând felul în care parcă îmi subțiază aerul din jurul meu. Dar și după ce magia se retrage, inima tot îmi bate nebunește.

Puterea arde înăuntrul meu. Batjocoritoare. Pervertind.

Ucide-o, îmi amintesc eu.

O s-o ucid pe fată. O să ucid blestemul ăsta.

Dacă nu pot...

Mă căznesc să respir adânc.

Dacă nu pot, sunt deja mort.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

AMARI

Obișnuiam să visez că urc.

Noaptea târziu, când toată lumea din palat se dusese la culcare, Binta și cu mine alergam pe holurile presărate cu torțe, lunecând peste pardoselile lustruite până la încăperea unde, ziua, Tata stabilea cu amiralul și comandanții strategiile de război. Ținându-ne de mână, plimbam torța peste harta Orïshei, o hartă care părea mare cât Orïsha însăși în ochii noștri de copii. Credeam că Binta și cu mine aveam să vedem lumea împreună.

Credeam că, dacă părăseam palatul, am fi putut fi fericite.

Acum, când mă țin agățată de peretele de stâncă al celui de-al treilea munte pe care îl urcăm astăzi, mă întreb de ce am visat vreodată că urc ceva mai înalt decât treptele palatului. Sunt lac de sudoare, care se îmbibă în pânza aspră a dashiki-lui meu. Un roi des de țânțari bâzâie și mă înțeapă în spate, ospătându-se în voie, fiindcă nu îndrăznesc să dau drumul stâncii ca să-i alung.

O altă zi plină din călătorie a trecut, deopotrivă cu, din fericire, o noapte de somn odihnitor. Deși vremea s-a încălzit, odată ce am plecat din Sokoto și am înaintat în junglă, am simțit cum Tzain și-a așezat din nou mantia peste mine când începusem să adorm. Cu noile noastre provizii, mâncatul nu mai este o problemă. Chiar și carnea de vulper și laptele de cocos au început să semene la gust cu puiul condimentat și ceaiul din bucătăria palatului. Am crezut că lucrurile s-au îmbunătățit, dar acum pieptul meu e atât de încordat, că abia mai pot respira.

Până la ora aceasta târzie din zi am urcat mii de metri, ceea ce ne oferă o priveliște surprinzătoare asupra junglei de dedesubt. Verdeața de toate nuanțele acoperă pământul, creând nesfârșite coronamente sub picioarele noastre. Un râu năvalnic șerpuiește prin desișul tropical, singura apă care se vede. A devenit din ce în ce mai subțire, pe măsură ce am urcat, îngustându-se până când a rămas o linie subțire și albastră.

— Cum poate exista ceva la înălțimea asta? întreb eu, între două gâfâieli.

Trag aer în piept și smucesc cu forță de stânca de deasupra capului meu. Mai devreme în călătoria noastră n-am testat fermitatea pietrelor de care mă apucam. Genunchii mei juliți îmi amintesc să nu repet greșeala.

Când stâncile se țin bine, mă salt mai sus pe versant, împingându-mi talpa goală într-o crăpătură. Îmi vine să plâng, dar mă forțez să n-o fac. Deja mi-am ascuns lacrimile de două ori. Ar fi umilitor să plâng din nou.

— Are dreptate, zice Tzain din spatele meu, căutând o zonă destul de largă ca să urce și Nailah.

Leonara e sperioasă după ce, pe creasta de dinainte, a fost gata să alunece în gol. Acum urcă numai după ce Tzain îi dovedește că e sigur.

— Continuați să urcați, răspunde Zélie de mai sus. E aici. *Trebuie* să fie aici.

— L-ai văzut, într-adevăr? întreabă Tzain.

Mă gândesc la momentul acela din coliba Mamei Agba, momentul în care viitorul a explodat dinaintea ochilor noștri. Totul părea atât de magic pe atunci! Furtul pergamentului chiar mi s-a părut o idee bună.

— Ne-am văzut pe noi trei urcând... încep eu.

— Dar ați văzut și acest templu legendar? stăruie Tzain. Numai pentru că Mama Agba ne-a văzut urcând nu înseamnă că Chândomblé e într-adevăr real.

— Nu mai vorbiți și continuați să urcați! strigă Zélie. Aveți încredere în mine. Eu știu că e real.

E aceeași justificare pe care ne-a strigat-o toată ziua, încăpățânarea cu care ne-a mânat din stâncă în stâncă. Realitatea și logica nu contează pentru ea. Are nevoie să creadă în asta atât de mult, încât eșecul nici nu încape între posibilități.

Privesc în jos ca să-i răspund lui Tzain, dar vederea copacilor din junglă la mii de metri mai jos îmi blochează toți mușchii. Îmi lipesc corpul de versant și mă încleștez de stânci.

— Hei, îmi zice Tzain, nu te uita în jos. Te descurci foarte bine.

— Minți.

Aproape că zâmbește.

— Continuă să urci.

Pulsul îmi vuiește în urechi când îmi întorc privirea în sus. Se vede următoarea terasă. Deși picioarele îmi tremură, mă cațăr mai sus. *Ceruri minunate, dacă m-arputea vedea Binta acum...*

Fața ei frumoasă se infiltrează în mintea mea în toată splendoarea ei de dinainte. Pentru prima oară de când am văzut-o murind, mi-o imaginez vie, zâmbind și alături de mine. A existat o noapte, în camera de strategie a Tatei, când ea și-a desfăcut boneta. Părul ivoriu i s-a revărsat în falduri mătăsoase.

Și ce-o să porți când o să traversăm Munții Olasimbo? mă tachinase ea când îi spusesem planurile mele de a evada împreună la Marea Adetunji. *Chiar dacă ai fi fugară, regina ar muri mai degrabă decât să-ți îngăduie să porți pantaloni.* Își dusese o mână la frunte și se prefăcuse că țipă, imitând tonul înalt al Mamei. Râsesem atât de mult în seara aceea, încât aproape că făcusem pe mine.

În pofida împrejurărilor, un zâmbet mi se strecoară pe față. Binta putea să imite pe toată lumea de la palat. Totuși zâmbetul meu se stinge când mă gândesc la visurile noastre pierdute și la planurile abandonate. Mă gândisem că am putea fugi prin tunelurile de sub palat. Odată ce am fi ieșit dincolo, nu ne-am mai fi întors niciodată. Totul mi se păruse atât de sigur la momentul acela, însă oare Binta știuse dintotdeauna că era un vis pe care ea nu avea să-l vadă?

Întrebarea asta nu-mi dă pace până când ajung la următoarea terasă și mă târăsc deasupra ei. Terasa se întinde pe o porțiune strâmtă, dar pentru mine destul de lată cât să mă culc pe iarba ei.

Când îmi dau drumul în genunchi, Zélie se lasă să cadă într-o grădină de bromelia indigene, zdrobind sub picioare petalele roșii ca sângele și purpurii. Mă aplec și inspir parfumul lor dulce. Bintei i-ar fi plăcut foarte mult.

— Putem să poposim aici? întreb eu, după ce parfumul garofițelor mă calmează.

Nu-mi închipui că am putea urca mai sus. Numai până aici ne-a putut aduce promisiunea Chândombléului.

Îmi ridic capul când Nailah se cațără cu ghearele peste marginea

terasei. Tzain vine după ea, șiroind de năduşeală. Îşi scoate dashiki-ul fără mâneci şi eu îmi plec privirea – ultima oară când am văzut trupul gol al unui băiat a fost când doicile mele ne făceau baie mie şi lui Inan.

Un val fierbinte de roşeaţă îmi năpădeşte obrajii când îmi dau seama cât de departe de palat am ajuns, într-adevăr. Deşi nu e ilegal ca membrii familiei regale şi kosidánii să se însoţească, aşa cum e pentru maji şi kosidáni, Mama l-ar fi aruncat în temniţă pe Tzain doar pentru ce a făcut adineauri.

Mă târăsc într-o parte, grăbită să sporesc distanţa dintre pielea dezgolită a lui Tzain şi faţa mea îmbujorată. Dar, când mă mişc, degetele mele întâlnesc ceva neted şi gol pe dinăuntru.

Mă întorc şi mă trezesc faţă în faţă cu un craniu crăpat.

— Ceruri! strig şi mă dau înapoi, simţind cum mi se ridică părul de pe ceafă.

Zélie sare în picioare şi-şi deschide bastonul, gata să lupte.

— Ce e? întreabă ea.

Fac semn spre craniul fracturat de deasupra unei grămezi de oase fărâmate. O gaură căscată deasupra găvanelor indică o moarte violentă.

— Poate era vreun alt căţărător? întreb eu. Cineva care n-a reuşit să ajungă la capăt?

— Nu, răspunde Zélie, cu o ciudată convingere. Nu-i asta.

Îşi lasă capul într-o parte şi se apleacă, să se uite mai îndeaproape. Un suflu îngheţat trece prin aer. Zélie întinde mâna spre ţeasta spartă. Nici nu atinge bine craniul cu degetele când...

Scot o exclamaţie scurtă când înăbuşitoarea căldură a junglei din jurul nostru se preface brusc într-un ger aspru. Frigul îmi trece prin piele, străbătându-mă până în măduva oaselor. Dar atacul îngheţat durează numai o clipă. La fel de repede cum a venit dispare, lăsându-ne uluiţi.

— Uh! gâfâie Zélie de parcă ar fi fost readusă la viaţă.

Strânge florile de bromelia cu atâta putere, că le rupe de pe tulpini.

— Pentru numele zeilor, ce-a fost asta? întreabă Tzain.

Zélie clatină din cap, făcând ochii din ce în ce mai mari, cu fiecare secundă.

— *L-am simțit.* A fost spiritul lui... viața lui!

— Magie, îmi dau eu seama.

Indiferent de câte ori aș vedea-o, manifestarea ei mă contrariază negreșit. În același timp ce avertismentele Tatei despre magie îmi revin în minte din copilărie, inima mea se umple de venerație.

— Haide!

Zélie se repede înainte, grăbită să urce următoarea pantă.

— A fost mai puternic decât orice am simțit vreodată. Templul trebuie să fie pe aproape!

Mă împleticesc după ea, dându-mi frica deoparte în dorința mea de a ajunge la ultima treaptă. Când mă ridic peste ultima stâncă, nu-mi pot crede ochilor. Chândomblé.

Chiar este aici.

Blocurile de piatră acoperite de mușchi sunt îngrămădite în munți mari de dărâmături, împrăștiate pe toată suprafața platoului. Ruinele sunt tot ce-a mai rămas din templele și altarele care odinioară împodobeau locul acesta. Spre deosebire de jungla și de munții de dedesubt, niciun greier nu țârâie, nicio pasăre nu cârâie, niciun țânțar nu bâzâie. Singurele semne că a existat odată viață sunt craniile răspândite pe jos, la picioarele noastre.

Zélie se oprește înaintea unei țeste, încruntată, deși nu se întâmplă nimic.

— Ce e? întreb eu.

— Spiritul său... Se *ridică*.

— Se ridică unde?

Fac un pas îndărăt, împiedicându-mă de o bucată de moloz. Un alt suflu înghețat mă umple cu o groază de nespus, dar nu pot să-mi dau seama dacă e real sau numai în mintea mea.

— Nu știu.

Zélie își masează ceafa.

— Ceva din templu îmi intensifică ashêul. Îmi pot simți cu adevărat magia.

Înainte să mai pot întreba ceva, Zélie se apleacă și atinge alt craniu.

Mâinile mi se strâng involuntar la piept; de data asta, nu frigul tăios emană din ea, ci o imagine scăldată în aur. Temple magnifice și turnuri se înalță în jur, construcții uluitoare decorate cu cascade

elegante. Bărbați, femei și copii negri, în robe îngrijite din piele întoarsă, forfotesc în jur, linii frumoase și simboluri împodobindu-le fețele și mâinile în elegante spirale albe.

Deși nu durează decât o clipă, imaginea așezării luxuriante îmi rămâne imprimată în spatele ochilor în timp ce privesc la dărâmăturile dinaintea mea. Chândombléa fost cândva strălucitor.

Acum e numai aer.

— Ce crezi că s-a întâmplat aici? o întreb pe Zélie, deși mă tem că știu deja.

Tata a distrus frumusețea magiei din viața mea. De ce n-ar fi făcut la fel și în restul lumii?

Aștept ca Zélie să-mi răspundă, dar ea nu zice nimic. Fața i se înăsprește cu fiece secundă – vede mai multe, ceva ce eu nu pot vedea.

O aură mov-pal începe să radieze din degetele ei, ieșind la suprafață când ea-și explorează puterile pentru prima oară. Privind-o, curiozitatea îmi crește. Ce altceva mai poate vedea? Deși gândul la magie încă îmi face inima s-o ia la goană, o parte din mine își dorește să-i pot simți și eu fluxul măcar o dată. Curcubeul care izbucnise din mâinile Bintei începe să-mi reapară în minte, până când îl aud pe Tzain strigând:

— Ia veniți să vedeți.

O luăm după sunetul vocii lui Tzain până ajungem în fața singurei construcții de pe munte rămase în picioare. Templul se înalță până la cer, clădit pe terasa ultimei pante stâncoase. Spre deosebire de construcțiile din blocuri de piatră, e făcut din metal înnegrit, tărcat cu galben și roz, ceea ce sugerează că odinioară lucea auriu. Vițele sălbatice și mușchiul au crescut pe margini, ascunzând nesfârșitele șiruri de rune străvechi gravate în friza templului.

Zélie se îndreaptă spre intrarea fără uși, dar Nailah scoate un mârâit jos.

— În regulă, Nailah.

Zélie o sărută pe bot.

— Tu stai aici, bine?

Nailah mormăie și se trântește în spatele unei grămezi de pietre sparte. Odată ce Nailah s-a așezat, noi intrăm în templu și suntem

întâmpinați de o aură magică atât de densă, încât aproape că-i simt greutatea. Tzain vine mai aproape de Zélie, iar eu trec cu mâna prin aer; oscilațiile energiei magice mi se scurg printre degete ca firele de nisip.

Raze de lumină străpung prin lucarna crăpată de deasupra, răsfrângându-se în ornamentele tavanului boltit. Desenele se continuă cu șiruri de stâlpi, împodobite cu bucăți de sticlă colorată și cristale scânteietoare.

De ce nu l-au distrus și pe ăsta? mă întreb eu în timp ce-mi plimb degetele peste sculpturi. Templul este ciudat de neatins, un copac singuratic într-o pădure arsă.

— Vedeți vreo ușă? întreabă Tzain din partea cealaltă a încăperii.

— Niciuna, răspunde Zélie.

Singurul obiect vizibil este o statuie mare, lipită de peretele îndepărtat, adunând praful și vițele crescute în voie. Ne ducem la aceasta, iar Tzain își plimbă mâinile peste piatra tocită de vreme. Statuia pare să fie a unei bătrâne îmbrăcate în robe bogate. O coroană de aur stă pe cozile ei împletite albe, singurul metal neoxidat la vedere.

— E o zeiță? întreb, cercetând sculptura de aproape.

În toată viața mea n-am văzut reprezentarea vreunei divinități. Nimeni n-ar fi îndrăznit să aducă vreuna în palat. Întotdeauna mi-am închipuit că prima oară când am să văd vreun zeu sau vreo zeiță o să fie înfățișat ca portretele regale care atârnau în sala principală. Însă, deși și-a pierdut luciul, statuia aceasta păstrează un aer maiestuos pe care nici cea mai iscusită pictură nu l-ar fi putut reda.

— Ăsta ce e?

Tzain indică un obiect din mâna femeii.

— Arată ca un corn.

Zélie se ridică să-l inspecteze.

— E ciudat...

Își plimbă mâna peste metalul ruginit.

— Aproape că-l aud în capul meu.

— Ce zice? întreb eu.

— E un corn, Amari. Nu *zice* nimic.

Mi se aprind obrajii.

— Păi, dacă e o sculptură, n-ar trebui să scoată niciun sunet!

— Taci puțin, mă oprește Zélie și își așază ambele mâini pe metal. Cred că încearcă să-mi spună ceva.

Îmi țin respirația când sprâncenele ei se încruntă. După câteva clipe lungi, mâinile ei încep să răspândească o lumină scânteietoare, argintie. Cornul pare să se hrănească din ashêul ei, devenind mai luminos pe măsură ce efortul ei sporește.

— Ai grijă, o previne Tzain.

— Am, încuviințează Zélie, deși începe să tremure. E aproape. Trebuie doar încă un imbold...

Un uruit lent se pornește sub picioarele noastre. Scot un țipăt scurt. Ne răsucim, surprinși, când o dală mare lunecă la o parte din podea. Deschiderea scoate la iveală niște trepte ce coboară în spirală într-o încăpere atât de întunecoasă, încât înghite orice alt detaliu în bezna ei.

— Oare o fi sigur? întreb eu.

Întunericul îmi face inima să-mi bată nebunește. Mă aplec să văd mai bine, dar nu există nici urmă de sursă de lumină.

— Nu există altă ușă, ridică Zélie din umeri. Ce altceva avem de ales?

Tzain dă fuga afară și se întoarce cu un femur carbonizat înfășurat cu o bucată ruptă din mantia lui. Zélie și cu mine tresărim și ne dăm înapoi, dar el trece pe lângă noi și aprinde cârpa cu cremenea, improvizând o torță.

— Veniți după mine, zice el, vocea lui poruncitoare dându-mi un pic de curaj.

Începem să coborâm în urma lui Tzain. Deși globul de lumină al torței ne arată treptele, nu reflectă nimic altceva. Țin o mână pe lângă peretele neregulat, numărându-mi respirațiile, până când în sfârșit ajungem la palierul următor. În clipa în care piciorul meu coboară de pe ultima treaptă, deschizătura de deasupra se închide cu o bubuitură asurzitoare.

— Ceruri!

Țipătul meu răsună în întuneric. Mă arunc spre Zélie.

— Ce facem acum? tremur eu. Cum ieșim de aici?

Tzain se întoarce, vrând să urce în fugă treptele, dar se oprește

când aude un șuierat în aer. În câteva secunde, torța lui se stinge, lăsându-ne într-o beznă completă.

— Tzain! strigă Zélie.

Șuieratul devine mai puternic, până când o pală de aer cald mă lovește ca ploaia. Când inspir, numaidecât îmi amorțesc mușchii și începe să mi se înceţoşeze mintea.

— Otravă, reușește Tzain să spună gâtuit, înainte de a-i auzi bufnetul corpului căzând la pământ.

Nici n-apuc să mă înfricoşez, că întunericul s-a și înstăpânit.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

INAN

Se lasă un val de tăcere când legiunea mea descinde în Sokoto. Nu durează mult să-mi dau seama de ce.

Suntem singurii gardieni de pe aici.

— Unde sunt patrulele? îi șoptesc eu Kaei.

Tăcerea e asurzitoare. S-ar zice că oamenii ăștia n-au dat niciodată cu ochii de blazonul orïshean. Numai cerurile știu ce ar fi făcut Tata dacă ar fi fost martor la totala lor lipsă de respect.

Descălecăm lângă un lac atât de limpede încât reflectă copacii care-l înconjoară ca o oglindă. Lula își clămpănește colții spre un grup de copii. Aceștia fug cât îi țin picioarele, iar ea începe să se adape.

— Nu postăm gardieni la popasurile călătorilor. Ar fi o irosire de forțe, de vreme ce oamenii vin și pleacă, nu locuiesc aici mai mult de câteva zile.

Kaea își desface coiful și vântul îi flutură părul. Pielea capului mă furnică de pofta de a face la fel, dar trebuie să-mi țin ascunsă șuvița albă.

Găsește-o. Inspir aerul curat, rece, încercând să uit de șuvița mea, măcar pentru un moment. Spre deosebire de căldura și de pâcla din Lagos, mica așezare este proaspătă. Înviorătoare. Respirațiile îmi domolesc arsura din piept în timp ce încerc să-mi țin blestemul în adânc, dar pulsul mi-o ia la goană când mă uit la divinerele din jur. Am fost atât de pornit s-o termin pe fată.

Nu m-am oprit să mă gândesc cum ea m-ar fi putut termina pe mine.

Strâng mânerul sabiei în timp ce ochii îmi trec de la o divineră la alta. Încă mai am până să-mi dau seama de amploarea magiei fetei. Cum m-aș putea apăra de atacul ei?

Și dacă ea luptă cu cuvintele ei? Un junghi de groază mă străbate; magia din mine crește. Tot ce ar trebui să facă ar fi să arate spre coiful meu, divulgând blestemul ascuns dedesubt. Kaea mi-ar descoperi

șuvița albă. Secretul meu ar fi la vedere pentru toată lumea...

Concentrează-te, Inan. Închid ochii, ținând strâns pionul cald de sênet. Nu-mi pot îngădui să mă las dus de val. Trebuie să-mi îndeplinesc datoria. Orïsha e încă sub atac.

În timp ce numerele impun ordinea în mintea mea, duc mâna la mânerul arcuit al pumnalului cu care arunc. Magic sau nu, o aruncare bine țintită o va dezarma. O lamă ascuțită încă îi poate străpunge pieptul.

Dar, cu toate planurile și manevrele mele, este evident că fata nu e aici. Deși nu lipsesc divinerele cu priviri sfidătoare, ochii ei argintii nu se află printre ele.

Dau drumul cuțitului de luptă și ceva despre care nu-mi dau seama exact ce este piere în pieptul meu. Seamănă cu dezamăgirea.

Se simte ca ușurare.

— Luați aceste anunțuri, îi instruiește Kaea pe soldați.

Le înmânează fiecăruia dintre cei zece oameni un rulou de pergament pe care e desenată fața încrezută a fetei.

— Găsiți pe oricine a văzut-o pe ea sau o leonară cu coarne de taur – de regulă nu se întâlnesc animale din acestea atât de aproape de țărmul nostru.

Kaea se întoarce spre mine, cu buzele strânse hotărât.

— O să-i interogăm pe negustori. Dacă ele au venit într-adevăr în sud, acesta ar fi primul loc din care să-și ia provizii.

Dau din cap și încerc să mă relaxez, dar e cu neputință când sunt atât de aproape de Kaea. Orice mișcare îi atrage privirile; orice sunet o face practic să-și ciulească urechile.

În timp ce merg în spatele ei, efortul de a-mi ține în frâu magia devine mai mare cu fiecare pas. Fierul armurii începe să mă apese ca plumbul. Deși mergem încet, nu pot păstra un pas egal. Cu timpul, încep să rămân în urmă. Mă aplec, cu mâinile sprijinite de genunchi. *Am nevoie să-mi trag un pic răsufla...*

— Ce faci?

Mă ridic imediat, ignorând cum blestemul din mine crește la iritarea din vocea Kaei.

— Co... corturile.

Fac semn spre adăposturile simple din fața mea.

— Le studiam.

Spre deosebire de stâlpii de metal și învelitoarele din piele de hippon pe care le folosim noi pentru corturi, acestea sunt făcute din crengi și acoperite cu mușchi. De fapt, există o stranie eficiență a construcției lor. Tehnici pe care armata le-ar putea adapta.

— Nu mi se pare că e timpul pentru arhitectura rudimentară.

Kaea își îngustează ochii.

— Concentrează-te pe ce avem de făcut.

Se întoarce pe un călcâi, pornind mai repede acum, după ce am făcut-o să piardă vremea. Mă grăbesc s-o urmez, dar pe când ne apropiem de căruțele cu coviltir, o femeie masivă îmi atrage privirea. Spre deosebire de ceilalți din tabără, ea nu se uită pieziș. Nu se uită deloc la noi. Atenția ei e îndreptată spre legăturica de pături pe care o ține în brațe.

Ca un strănut reținut, blestemul meu țâșnește la suprafață. Emoțiile femeii le resimt ca pe o lovitură în față: izbucnire de mânie, străfulgerări mocnite de frică. Însă, mai presus de toate, un fierbinte instinct de protecție, mârâind ca o leopanară de zăpadă care-și păzește puiul. Nu înțeleg de ce, până când din legăturica strânsă la pieptul ei începe să se audă un plânset.

Un copil...

Ochii mei coboară de la obrazul cafeniu-închis al femeii la bulgărele strâns în brațele ei. Groaza femeii mă străbate prin oase, dar hotărârea ei devine mai neînduplecată.

— Inan!

Redevin imediat atent – sunt obligat, ori de câte ori Kaea îmi strigă numele. Însă când ajung la coviltirele negustorilor, arunc o privire înapoi, la femeie, împingându-mi blestemul înăuntru, în pofida faptului că-mi arde stomacul. De ce se teme ea? Și ce treabă aș avea eu cu pruncul ei?

— Stai.

O opresc pe Kaea, când trecem pe lângă o căruță a unui negustor trasă de gheparnare. Animalele pestrițe se uită lung la mine cu ochi portocalii. Colți ascuțiți se ițesc în spatele buzelor colorate în negru.

— Ce?

Un nor turcoaz plutește în jurul intrării, mai mare decât cele care

au apărut înainte.

— Acesta are marfa mai diversă.

Încerc să-mi țin glasul liniștit când ne apropiem.

Și mirosul sărat de mare al sufletului fetei.

Deși mă împotrivesc magiei mele, mirosul ei mă învăluie când trec prin nor. Divinera apare în mintea mea perfect conturată, cu pielea neagră aproape luminând în soarele din Sokoto.

Imaginea nu durează decât o clipă, dar chiar și fulgurantă mă răscolește pe dinăuntru. Magia se hrănește ca un parazit din sângele meu. Îmi potrivesc coiful pe cap când intrăm în căruță.

— Poftiți, poftiți!

Zâmbetul larg al negustorului bătrân i se scurge de pe față ca vopseaua udă. Stă în picioare, apucându-se strâns de marginea căruței, ca să se sprijine.

Kaea îi vâră ruloul sub nas.

— Ai văzut-o pe fata asta?

Negustorul mijește ochii și își șterge ochelarii de cămașă. Fără grabă. *Trăgând de timp.* Ia pergamentul în mână.

— Nu pot spune că da.

Broboane de sudoare îi răsar pe frunte. Arunc o privire la Kaea; și ea observă, de asemenea.

Nu-ți trebuie magie ca să-ți dai seama că prostănacul ăsta minte.

Mă plimb prin căruță, căutând, dărâmând mărfurile ca să-i stârnesc o reacție. Zăresc o sticlă de căneală și o vâr pe furiș în buzunar.

Pentru o vreme, negustorul stă nemișcat. Prea nemișcat pentru cineva care nu are nimic de ascuns. Se încordează când mă apropii de o ladă, așa că o lovesc cu piciorul. Aşchiile de lemn sar în toate părțile. Un cufăr de fier apare dedesubt.

— Nu...

Kaea îl împinge pe negustor la perete și îl percheziționează, aruncând o legătură de chei spre mine. Le încerc pe rând în încuietoarea cufărului. *Cum îndrăznește să mă mintă.*

Când cheia se potrivește, deschid capacul, așteptându-mă să găsesc o dovadă incriminatoare. Dar atunci zăresc nestematele *filei* lui Amari. Mi se taie răsuflarea.

La vederea podoabei sunt purtat înapoi, la zilele când eram copii. La ziua când ea a purtat prima oară asta. Atunci când am rănit-o...

Mă înfășor în draperiile infirmeriei palatului. E o luptă să-mi înăbuș plânsul. În timp ce eu mă ascund, felcerul care îi îngrijește rănile lui Amari îi dezvelește spatele. Stomacul mi se zvârcolește când văd tăietura de sabie. Roșie și sângerândă, despicătura îi trece de-a lungul șirei spinării. Mai mult sânge curge cu fiecare secundă.

— Îmi pare rău, plâng eu în draperii, tresărind de fiecare dată când acele felcerului o fac să țipe. Îmi pare rău.

Îmi vine să strig: „Jur că n-o să te mai rănesc niciodată!"

Dar niciun cuvânt nu-mi iese din gură.

Ea stă întinsă pe pat. Țipând.

Rugându-se să-i înceteze chinurile.

Multe ore, Amari zace amorțită. Atât de sfârșită de puteri, că nici nu mai poate vorbi. În timp ce ea geme, camerista ei, Binta, se strecoară în pat lângă ea, șoptindu-i ceva care, nu știu cum, îi aduce un zâmbet lui Amari pe buze.

Ascult și privesc foarte atent. Binta o liniștește pe Amari așa cum niciunul dintre noi nu poate. Îi cântă să adoarmă cu vocea ei melodioasă, iar când Amari se lasă furată de somn, Binta ia fila *veche și ciobită a Mamei și o așază pe capul lui Amari...*

Nicio zi n-a mai trecut fără ca Amari să poarte fila aceea. Singura ceartă cu Mama pe care a câștigat-o vreodată. Ar fi fost nevoie de un gorilion să i-o mai smulgi de pe cap.

Dacă podoaba asta e aici, înseamnă că sora mea trebuie să fie moartă.

O împing pe Kaea la o parte și pun sabia la gâtul negustorului.

— Inan...

Cu un semn din cap, o reduc la tăcere pe Kaea. Ăsta nu e momentul pentru ierarhie sau discreție.

— De unde ai asta?

— Fa... fata mi-a dat-o! scâncește negustorul. Ieri!

Înșfac pergamentul.

— Ea?

— Nu.

Negustorul clatină din cap.

— A fost și ea aici, dar cealaltă fată mi-a dat-o. Avea pielea arămie. Ochii deschiși – ochi ca ai tăi!

Amari.

Asta înseamnă că e încă în viață.

— Ce-au cumpărat? ne întrerupe Kaea.

— O sabie... niște ploști. Se pare că plecau într-o călătorie, că se îndreptau spre junglă.

Kaea face ochii mari. Smulge pergamentul din mâna mea.

— Spre templu. Chândomblê.

— Cât de departe e?

— O zi întreagă călare, dar...

— Hai să mergem.

Înșfac fila și o iau spre ușă.

— Dacă ne grăbim, le prindem.

— Stai! strigă Kaea. Cu el ce facem?

— Vă rog, tremură negustorul. N-am știut că era furată! Eu plătesc taxele la timp. Sunt credincios regelui!

Ezit, uitându-mă la nenorocit.

Știu ce ar trebui să zic.

Știu ce ar face Tata.

— Inan? întreabă Kaea.

Duce mâna la sabie. Trebuie să dau ordinul. Nu pot să arăt slăbiciune. *Datoria înainte de sine.*

— Vă rog! imploră negustorul, pricepând șovăirea mea. Puteți să-mi luați căruța. Puteți să-mi luați tot ce am...

— A văzut prea mult, intervine Kaea.

— Stai puțin, șoptesc eu, cu pulsul bubuindu-mi în urechi. Morții arși din Ilorin îmi răsar în minte. Carnea scorojită.

Copilul plângând.

Fă-o, mă îndemn eu. *Un regat valorează mai mult decât o viață.* Dar prea mult sânge a fost deja vărsat. Atât de mult de mâinile mele...

Mai înainte să pot spune ceva, negustorul o zbughește spre ieșire. Roșul intens explodează în aer.

Sângele mă împroașcă pe piept.

Negustorul se prăbușește, cu o bufnitură grea.

Cuțitul de luptă al Kaei îi iese prin ceafă.

După un horcăit spasmodic, negustorul sângerează în tăcere. Kaea mă măsoară din ochi când se apleacă, scoţându-şi cuţitul de parcă ar culege un trandafir dintr-o grădină.

— Nu trebuie să-i tolerezi pe cei care-ţi stau în cale, Inan.

Kaea păşeşte peste cadavru, ştergând lama cuţitului.

— Mai ales pe cei care ştiu prea multe.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

AMARI

Un văl se ridică de pe mintea mea şi clipesc, venindu-mi în cunoştinţă. Vederea îmi înceţoşează trecutul şi prezentul. Pentru o clipă, argintul ochilor Bintei străluceşte.

Însă când halucinaţiile dispar, pâlpâirea flăcării lumânării dansează pe zidurile de piatră neşlefuită. Un şobolan trece în fugă peste picioarele mele şi dau să sar înapoi. Abia atunci îmi dau seama că sunt imobilizată, legată de Tzain şi de Zélie cu frânghii de neclintit.

— Hei? spune Zélie cu voce somnoroasă, mişcându-se în spatele meu.

Se zbate şi se răsuceşte, dar oricât încearcă, frânghiile nu cedează.

— Cesa'ntâmplat? cuvintele lui Tzain se încalecă.

Trage de frânghii, dar nici forţa lui considerabilă nu lărgeşte strânsoarea câtuşi de puţin. O vreme, icnetele lui sunt singurele sunete din cavernă. Apoi un alt sunet devine din ce în ce mai puternic; înlemnim când paşii cuiva se apropie.

— Sabia, îmi şuieră Zélie. Poţi s-ajungi la ea?

Degetele mele se şterg de ale ei când duc mâna în spate, spre mânerul sabiei, dar n-o găsesc.

— Nu mai e, îi şoptesc eu. Nu mai am nimic!

Cercetăm grota slab luminată, căutând arama mânerului sabiei mele, luciul bastonului lui Zélie. Cineva ne-a luat toate lucrurile. Nu avem nici măcar...

— Pergamentul? bubuie o voce groasă.

Mă crispez când un bărbat de vârstă mijlocie apare în lumina lumânării, îmbrăcat într-o robă de piele întoarsă fără mâneci. Spirale albe şi simboluri îi acoperă pielea neagră.

Zélie trage iute aer în piept.

— Un sêntaro...

— Un *ce* întreb eu în şoaptă.

— Cine-i acolo? mârâie Tzain, luptându-se cu frânghiile ca să vadă.

Își dezvelește dinții, sfidător.

Bărbatul misterios nici nu clipește.

Se sprijină într-un toiag cioplit din piatră, strângând măciulia sculptată în forma unui cap. O mânie de netăgăduit îi mocnește în spatele ochilor aurii. Încep să cred că n-o să se mai miște deloc, când deodată face un salt înainte; Zélie tresare când omul apucă o șuviță din părul ei.

— E drept, murmură el, cu o notă de dezamăgire. De ce?

— Ia mâna de pe ea! răcnește Tzain.

Deși Tzain nu reprezintă nicio amenințare, omul face un pas înapoi, dând drumul părului lui Zélie. Scoate pergamentul de sub cordonul robei sale și își îngustează ochii aurii.

— Ăsta a fost luat de la neamul meu, cu ani în urmă.

Accentul lui sună greoi și tulbure, diferit de toate dialectele Orïshane pe care le-am auzit. Mă uit lung la ruloul desfăcut din mâna lui, recunoscând câteva simboluri de pe pergament desenate și pe pielea lui.

— Ei ni l-au furat.

Vocea îi devine violentă.

— N-o să vă las să faceți la fel.

— Greșești, izbucnesc eu. Nu am venit aici să furăm!

— Exact asta au zis și ei înainte.

Strâmbă din nas la mine.

— Duhnești a sângele lor.

Mă fac mică, strângându-mă între umerii lui Tzain. Omul se uită la mine cu o ură pe care n-o pot abate.

— Nu te minte, se grăbește Zélie să spună, cu vocea întărită de convingere. Noi suntem altfel. Zeii ne-au trimis. O Clarvăzătoare ne-a îndrumat aici!

Mama Agba... Mă gândesc la cuvintele ei de despărțire. Noi suntem meniți să facem asta, îmi vine să strig. Dar cum aș putea să fiu convingătoare când în clipa de față tot ce-mi doresc este să nu fi dat niciodată cu ochii de pergament?

Nările lui sêntaro freamătă. Își ridică brațele și aerul vibrează cu amenințarea magiei. *O să ne omoare...* Inima îmi bate nebunește în piept. Aici se încheie călătoria noastră.

Avertismentele de odinioară ale Tatei îmi răsună în cap: *Împotriva magiei noi nu avem nicio șansă.* Împotriva magiei suntem fără apărare.

Împotriva magiei, murim...

— Am văzut cum obișnuia să fie aici odinioară, spune Zélie, gâtuită. Am văzut turnurile și templele, sêntari care arătau ca tine.

Omul își lasă încet brațele jos și înțeleg că Zélie i-a atras atenția. Ea înghite un nod din gât. Mă rog cerurilor să-și poată găsi cuvintele potrivite.

— Știu că ei au venit la tine acasă și au distrus tot ce ai iubit. Același lucru mi l-au făcut și mie. Și miilor de oameni care arată ca mine.

Vocea i se frânge și eu închid ochii. În spatele meu, Tzain devine rigid. Gâtlejul mi se usucă, dându-mi seama despre cine vorbește Zélie. Am avut dreptate.

Tata a distrus lăcașul ăsta.

Mă duc cu gândul înapoi, la toate ruinele, la craniile zdrobite, la privirea aspră din ochii lui Zélie. Satul pașnic, Ilorin, cuprins de flăcări. Lacrimile șiroiesc pe fața lui Tzain.

Cascada de lumină ce-a ieșit din palma Bintei îmi umple mintea, mai frumoasă decât razele soarelui însuși. Unde aș fi eu acum, dacă Tata i-ar fi îngăduit Bintei să rămână în viață? Cum ar fi arătat Orïsha, dacă el le-ar fi acordat o șansă acestor maji?

Rușinea mă strivește, mă face să vreau să mă ascund în mine însămi, când omul își ridică din nou brațele.

Închid ochii strâns, pregătindu-mă pentru durere...

Frânghiile dispar; lucrurile noastre apar iarăși lângă noi.

Sunt încă uluită de magie când misteriosul bărbat se îndepărtează, sprijinindu-se în toiagul lui. Când noi ne ridicăm, poruncește simplu:

— Urmați-mă.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

ZÉLIE

Apa șiroiește peste pereții ciopliți în timp ce înaintăm mai adânc în inima muntelui, însoțiți de bufnetul ritmic al toiagului călăuzei noastre. Lumânări aurii sunt înșirate de-a lungul zidurilor neșlefuite, străpungând întunericul cu flăcările lor domoale. În timp ce pășesc pe piatra rece, mă uit lung la necunoscut, încă nevenindu-mi să cred că un sêntaro se află în fața ochilor mei. Înainte de Raid, numai conducătorii celor zece clanuri de maji izbuteau să îi întâlnească o dată în viața lor. Mama Agba o să cadă pe spate când o să-i povestesc.

O împing pe Amari la o parte ca să mă apropii de sêntaro și să-i cercetez simbolurile tatuate pe ceafă. Ele îi tresar pe piele la fiecare pas pe care-l face, dansând în pâlpâirile flăcărilor.

— Se numesc sênbaría, răspunde omul, cumva simțindu-mi privirea. Limbajul zeilor, vechi ca vremea.

Deci așa arată. Mă aplec ca să studiez semnele care, la un moment dat, deveniseră limba noastră vorbită, yoruba, dându-ne grai ca să ne formulăm incantațiile.

— Sunt frumoase, răspund eu.

Omul încuviințează.

— Lucrurile pe care le creează Mama Cer întotdeauna sunt.

Amari deschide gura să vorbească, dar o închide la loc repede, de parcă s-ar fi răzgândit. Ceva din mine e iritat de felul în care merge, zgâindu-se la lucrurile pe care numai cei mai puternici maji din istorie au un drept să le vadă.

Ea-și drege glasul și pare să facă un mare efort, până-și găsește din nou putința vorbirii.

— Mă ierți, întreabă ea, dar dumneata ai vreun nume?

Sêntaro se întoarce și strâmbă din nas.

— Toată lumea are un nume, copilă.

— Oh, n-am vrut să spun...

— Lekan, i-o retează el. Olamilekan.

Silabele îmi trezesc ceva din străfundurile creierului.

— *Olamilekan*, repet eu. Belșugul meu... e sporit?

Lekan se întoarce spre mine cu o privire atât de pătrunzătoare, încât sunt convinsă că vede până în adâncul sufletului meu.

— Îți amintești limba noastră?

— Frânturi, spun eu. Mama m-a învățat-o când eram mică.

— Mama ta a fost un Secerător?

Rămân cu gura căscată de surpriză. Nu poți recunoaște puterile unui maji numai văzându-l.

— De unde știi?

— Pot s-o simt, răspunde Lekan. Sângele de Secerător curge bogat prin venele tale.

— Poți simți magia din persoanele care nu sunt maji sau divineri? întreb eu, cu gândul la Inan. E posibil ca un kosidán să aibă magie în sângele lui?

— Ca sêntari, noi nu facem deosebirea asta. Totul e cu putință când e vorba de zei. Tot ce contează e voința Mamei Cer.

Îmi întoarce spatele, lăsându-mă cu mai multe întrebări decât răspunsuri. Care parte din voința Mamei Cer are legătură cu mâinile lui Inan înfipte în gâtul meu?

Încerc să nu mă mai gândesc la el, în timp ce ne continuăm drumul. Mi se pare că am mers un kilometru și mai bine prin tuneluri, până când Lekan ne conduce într-un dom întunecat și larg, scobit în munte. Își ridică mâinile cu aceeași solemnitate ca și mai devreme, făcând aerul să zumzăie cu energie spirituală.

— *Ìmólè ăwon òrìshà,* scandează el, incantația yoruba curgând de pe buzele lui ca apa. *Tàn sí mi ní kíá báàyi. Tàn ìmólè sí ìpàsè awon omo re!*

Deodată flăcările înșirate pe lângă pereți se sting, la fel ca torța improvizată de Tzain. Dar după o clipă se reaprind cu un suflu nou, scăldând fiecare centimetru de piatră în lumină.

— Oh...

— Zei...

— Mari...

Ne minunăm când intrăm în domul decorat cu picturi murale atât de splendide că rămân mută. Fiecare metru de piatră e acoperit în culori vibrante înfățișând cei zece zei, clanurile de maji și totul dintre

primii și aceștia din urmă. Întrec cu mult portretele stângace ale zeilor care obișnuiau să existe înainte de Raid, ocazionalele chipuri pictate, rarele tapițerii țesute care erau scoase numai la adăpostul întunericului. Acelea erau niște raze de lumină pâlpâitoare. Acestea sunt ca uitatul la fața soarelui.

— Ce e asta? întreabă Amari cu răsuflarea tăiată, învârtindu-se în loc ca să cuprindă totul cu privirea.

Lekan ne face semn să ne apropiem și eu o trag pe Amari după mine, sprijinind-o când se împiedică. El își lipește mâinile de piatră, înainte de a răspunde:

— Originea zeilor.

Ochii lui aurii scânteiază și o energie strălucitoare îi scapă din palmă, impregnându-se în zid. Când aceasta călătorește de-a lungul picturilor, arta luminează și figurile capătă viață, treptat.

— Ceruri, exclamă Amari, strângându-mă de încheietură.

Magia și lumina irup când pictură după pictură se însuflețește sub ochii noștri.

— La început, Mama noastră Cer a creat cerurile și pământul, aducând viață în nemărginitul întuneric.

Lumini vii ies în spirale din palmele femeii în vârstă pe care o recunosc ca statuia de la suprafață. Roba ei purpurie flutură ca mătasea în jurul trupului ei regesc, în timp ce lumi noi prind viață.

— Pe pământ, Mama Cer a creat oamenii, copiii ei de sânge și os. În ceruri, a dat naștere zeilor și zeițelor. Fiecare avea să întruchipeze câte o bucată diferită din sufletul ei.

Deși am mai auzit-o pe Mama spunând povestea aceasta, niciodată nu mi s-a părut la fel de reală ca acum. Trece dincolo de tărâmul legendelor și al miturilor, în istorie adevărată. Privim cu toții cu ochii mari și gurile căscate cum oameni și zei răsar din Mama Cer în același timp. În timp ce oamenii cad pe pământul brun, zeitățile nou-născute plutesc în norii de deasupra.

— Mama Cer și-a iubit toți copiii, fiecare creat după chipul și asemănarea ei. Pentru a crea o legătură între noi toți, și-a împărțit darurile cu zeii și s-au născut primii maji. Fiecare zeitate a luat o parte din sufletul ei, o magie pe care voia s-o dăruiască oamenilor de jos. Yemoja a luat Lacrimile din ochii Mamei Cer și a devenit Zeița

Mării.

O zeiță neagră uluitoare, cu ochi albaștri vibranți, lasă să curgă o singură lacrimă peste lume. Când atinge pământul, explodează, creând oceane, lacuri, râuri.

— Yemoja a adus apa fraților și surorilor săi oameni, învățându-i pe cei care o venerau cum să controleze viața acestui dar. Discipolii ei au studiat sora zeitate cu neobosită disciplină, dobândind stăpânire desăvârșită asupra mării.

Nașterea Mareicilor, îmi amintesc eu deodată. Deasupra noastră, membrii pictați ai Clanului Omi împletesc apele după voia lor, făcându-le să danseze cu ușurință măiastră.

Lekan ne povestește despre originea fiecărui zeu, explicând fiecare zeitate și clanul maji corespondent, în timp ce trecem pe lângă picturi. Aflăm despre Sàngó, care a luat focul de la Mama Cer ca să-i creeze pe Arzători; Ayao, care a luat aerul din răsuflarea Mamei Cer ca să-i creeze pe Eolici. Studiem nouă zei și zeițe, până când nu mai rămâne decât una.

Aștept ca Lekan să înceapă să vorbească, dar el se întoarce spre mine, în privirea lui citindu-se pronunțat o invitație.

— Eu?

Fac un pas înainte, palmele îmi asudă când îi iau locul. Aceasta este partea din poveste pe care o știu cel mai bine, povestea pe care Mama mi-a spus-o de atâtea ori că până și Tzain ar putea s-o recite. Însă când eram copil, era numai un mit, o fantezie pe care adulții o puteau țese pentru ochii noștri tineri. Pentru prima oară, povestea pare reală, împletită în însăși urzeala vieții mele.

— Spre deosebire de surorile și de frații ei, Oya a preferat să aștepte până la sfârșit, vorbesc eu. Ea nu a luat un dar de la Mama Cer, precum ceilalți. În schimb, i-a cerut Mamei Cer să-i dea.

Privesc cum zeitatea mea soră se mișcă în pictură cu grația unui uragan, redată în toată strălucirea și măreția ei. Frumoasa de obsidian îngenunchează înaintea mamei sale, cu robele roșii fluturând ca vântul. Priveliștea îmi taie răsuflarea. Atitudinea ei emană o putere, o furtună care îi clocotește sub piele.

— Pentru răbdarea și înțelepciunea Oyei, Mama Cer a răsplătit-o cu stăpânirea asupra vieții, continui eu. Însă când Oya și-a împărțit

acest dar cu oamenii care o venerau, abilitatea s-a prefăcut în putere asupra morții.

Inima îmi bate mai repede când Secerătorii din Clanul Iku își etalează abilitățile letale, maji cum am fost născută eu să devin. Chiar și pictați, umbrele și spiritele lor se înalță, comandând armatele morților, distrugând viața în vijelii de cenușă.

Imaginile magice mă poartă cu gândul înapoi în Ibadan, privindu-i pe bătrânii nou aleși demonstrându-și dibăcia pentru clanul nostru de Secerători. Când Mama a fost aleasă, umbrele negre ale morții pe care le învârtea în jurul ei erau magnifice. Înspăimântătoare, totuși uimitoare, dansând pe lângă ea.

În clipa aceea am știut că n-aveam să văd cât voi trăi ceva la fel de frumos. Am sperat doar că într-o bună zi aveam să mă alătur ei. Voiam ca ea să mă privească și să se simtă măcar pe jumătate la fel de mândră.

— Scuze.

Mi se pune un nod în gât. Lekan pare să înțeleagă imediat. Cu un semn de încuviințare, face un pas înainte și continuă povestea.

— Oya a fost cea dintâi care și-a dat seama că nu toți copiii ei puteau mânui o putere atât de mare. A devenit exigentă în alegeri, ca și mama ei, împărtășindu-le abilitatea numai celor care arătau răbdare și înțelepciune. Frații și surorile sale i-au urmat exemplul și, curând, populația de maji a scăzut. În această nouă eră, toți majii au fost înzestrați cu păr alb și cârlionțat, un omagiu pentru înfățișarea Mamei Cer.

Îmi dau după urechi șuvițele drepte, cu obrajii încinși. Chiar dacă trec drept înțeleaptă, nu poate fi vreun zeu, sus, care să creadă că sunt răbdătoare...

Privirea lui Lekan se întoarce spre ultimul set de imagini din epopeea celestă, în care bărbații și femeile tatuați cu simboluri albe îngenuncheau și se închinau.

— Pentru a păzi voința zeilor pe acest pământ, Mama Cer i-a creat pe cei ca mine, sêntarii. Conduși de mamaláwo, noi avem rolul de gardieni spirituali, însărcinați să facem legătura între spiritul Mamei Cer și majii de pe pământ.

Se oprește puțin din povestit când pictura unei femei se ridică

deasupra sêntarilor cu un pumnal de fildeș într-o mână și o piatră luminoasă în cealaltă. Deși e îmbrăcată în robe de piele ca și frații și surorile ei, mamaláwo are pe cap o diademă împodobită.

— Ce ține în mâini? întreb eu.

— Pumnalul de os, răspunde Lekan, scoțându-l de sub robele sale. O relicvă sacră sculptată din scheletul celui dintâi sêntaro.

Pumnalul pare scăldat într-o lumină albastră mocnită, radiind o energie rece ca gheața. Aceleași sênbaría tatuate pe brațele lui Lekan strălucesc intens pe mânerul său.

— Oricine îl mânuiește primește putere din forța vieții tuturor celor care l-au mânuit înainte.

Lekan continuă:

— În mâna dreaptă, mamaláwo ține piatra-soarelui, un fragment viu din sufletul Mamei Cer. Ținând spiritul Mamei Cer, piatra o leagă de această lume, păstrând magia în viață. În fiecare secol, mamaláwo a dus piatra, pumnalul și pergamentul la un templu sacru pentru a îndeplini ritualul de legare. Făcându-se să sângereze cu pumnalul și folosind puterea impregnată în piatră, mamaláwo pecetluiește conexiunea spirituală a zeilor în sângele sêntarilor. Câtă vreme linia noastră de sânge a supraviețuit, și magia a trăit.

Când mamaláwo din pictura murală își intonează incantația, cuvintele ei dansează pe perete în simboluri pictate. De pe pumnalul ivoriu șiroiește sângele ei. Strălucirea pietrei-soarelui inundă întreaga pictură murală cu lumina sa.

— Și apoi ce s-a întâmplat? întreabă Tzain, privind pictura cu ochi inexpresivi, rigid în atitudinea sa. N-a mai îndeplinit ritualul? De aceea a murit magia?

Deși el spune *magia*, aud *Mama* în glasul lui. Asta a fost ceea ce a lăsat-o fără apărare.

Așa a reușit regele să ne-o răpească.

Vioiciunea dispare din ochii lui Lekan, iar picturile își pierd însuflețirea. Într-o clipă, magia frescei moare, rămânând doar o pictură obișnuită, uscată.

— Masacrul majilor – „Raidul", cum îl numește neamul vostru – nu a fost un eveniment întâmplător. Înainte să plec în pelerinaj, regele vostru a intrat în templele din Chândomblé, pretinzând că vrea să se

închine. De fapt, Saran căuta o armă împotriva zeilor.

Lekan se întoarce și nu-i mai putem vedea fața, ci numai simbolurile tatuate pe brațele lui. Acestea par să se strângă în timp ce el se încovoaie în lumina lămpii, uscându-se de durerea inimii sale.

— El a aflat despre ritual, despre cum magia din Orïsha era ancorată de sângele sêntarilor. Când m-am întors eu, Saran îi măcelărise pe toți ai mei, retezând conexiunea cu Mama Cer și smulgând magia din lumea noastră.

Amari își pune mâna la gură, în timp ce lacrimile îi șiroiesc pe obrajii îmbujorați. Nu pot să-mi dau seama cum poate fi un om atât de crud. Nu știu ce aș face dacă omul acela ar fi tatăl meu.

Lekan se răsucește iarăși cu fața la noi și, în clipa aceea, îmi dau seama că niciodată nu-i voi înțelege singurătatea, durerea. După Raid, eu rămăsesem totuși cu Tzain și cu Baba. El nu mai avusese decât scheletele, morții și mutenia zeilor.

— Saran a condus masacrele, unul după altul. În timp ce semenii mei sângerau de moarte pe podelele acestea și magia dispărea, el i-a instruit pe gardienii lui să îi ucidă pe majii voștri.

Închid ochii, dorindu-mi să alung imaginile de foc și sânge pe care mi le readucea în minte Raidul.

Strigătele lui Baba când un gardian i-a rupt brațul.

Mama trăgând din răsputeri de lanțul de majacite din jurul gâtului ei.

Țipetele mele când ei au târât-o afară din colibă.

— De ce n-au făcut ceva? strigă Tzain. De ce nu l-au oprit?

Pun o mână pe umărul lui și-l strâng, ca să-i domolesc furia. Îl cunosc pe fratele meu. Știu că atunci când strigă își maschează durerea.

— Neamul meu era însărcinat cu ocrotirea vieții oamenilor. Nu aveam voie să luăm viața nimănui.

Stăm astfel câteva clipe lungi, în care doar smârcâielile lui Amari întrerup tăcerea. Uitându-mă la picturile de pe pereți, încep să înțeleg până unde ar merge ceilalți ca să ne țină subjugați.

— Dar magia s-a întors acum, nu-i așa? întreabă Amari, ștergându-și ochii.

Tzain îi întinde o bucată ruptă din mantia sa, dar bunătatea lui nu

face decât să-i stârnească și mai multe lacrimi.

— Pergamentul a funcționat pentru Zélie și pentru Mama Agba, continuă Amari. A transformat-o și pe prietena mea. Dacă putem duce pergamentul pe la toți divinerii din Orïsha, nu va fi de ajuns?

— Saran a rupt vechea legătură dintre maji și zeii din ceruri când i-a ucis pe sêntari. Pergamentul readuce magia pentru că are abilitatea de a reaprinde conexiunea cu zeii, dar, ca să facem ca legătura asta să fie permanentă și să aducem magia înapoi de-adevăratelea, va trebui să îndeplinim ritualul sacru.

Lekan scoate pergamentul cu mult respect.

— Ani de-a rândul am căutat cele trei obiecte sfinte, aproape în zadar. Am izbutit să recuperez pumnalul de os, dar uneori mă temeam că Saran reușise să le distrugă pe celelalte.

— Nu cred că pot fi distruse, zice Amari. Tata i-a poruncit amiralului său să scape de pergament și de piatra-soarelui, dar a dat greș.

— Amiralul tatălui tău a dat greș pentru că obiectele sacre nu pot fi distruse de mâini omenești. Li s-a dat viață prin magie. Numai magia le poate aduce moartea.

— Și noi ce putem face? insist eu. Încă putem aduce magia înapoi?

Pentru prima oară, Lekan zâmbește, speranța licărind în spatele ochilor săi aurii.

— Solstițiul centenar e aproape, al zecelea secol de la darul făcut de Mama Cer oamenilor. Asta înseamnă că avem o ultimă șansă de a îndrepta răul care ni s-a făcut. O ultimă șansă de a păstra magia în viață.

— Cum? întreabă Tzain. Ce trebuie să facem?

Lekan desfășoară ruloul, interpretându-i simbolurile și desenele.

— La solstițiul centenar, o insulă sacră apare în largul coastei nordice a Mării Orinion. Pe ea se află templul zeilor noștri. Noi trebuie să ducem pergamentul, piatra-soarelui și pumnalul de os acolo și să recităm străvechea incantație de pe acest pergament. Dacă îndeplinim ritualul, putem crea noi ancore de sânge și să restabilim legătura, asigurând magia pentru o altă sută de ani.

— Și orice diviner va deveni un maji? întreabă Amari.

— Dacă puteți îndeplini ritualul înainte de solstițiu, orice diviner

care a ajuns la vârsta de treisprezece ani se va transforma.

Solstițiul centenar, repet eu în minte, calculând cât timp mai avem. Absolvirea de vară a școlii Mamei Agba întotdeauna cade la lună nouă, după recolta anuală de pește-tigru. Dacă solstițiul e aproape...

— Stai, spune Tzain, asta e peste mai puțin de o lună!

— Cum? exclam eu, cu inima strânsă. Ce se întâmplă dacă îl ratăm?

— Rataţi-l și Orïsha n-o să mai vadă niciodată magia.

Simt un gol în stomac, de parcă aș fi fost împinsă de pe munte. O *lună? O lună sau niciodată?*

— Dar magia deja se întoarce, zice Tzain, clătinând din cap. Vine prin pergament. Dacă îl putem duce la toţi divinerii...

— Nu așa funcționează, îl întrerupe Lekan. Pergamentul nu te conectează cu Mama Cer. Numai îți reaprinde legătura cu zeitatea soră. Fără ritual, magia n-o să dureze dincolo de solstițiu. Restabilirea conexiunii majilor cu Mama Cer e singura cale.

Tzain scoate harta, iar Lekan ne trasează un drum spre locul unde va apărea templul sacru. Mă rog ca destinația să fie aproape, dar Tzain face ochii cât cepele, alarmat.

— Staţi, zice Amari, ridicând mâinile. Avem pergamentul și pumnalul de os, dar unde e piatra-soarelui?

Se uită cu speranță la robele lui Lekan, dar nicio piatră luminoasă nu apare.

— Am fost pe urmele pietrei încă de când a fost scoasă prima oară de valuri la țărm, în Warri. Urmăream un fir călăuzitor în Ibeji, când spiritul meu m-a chemat înapoi aici. Presupun că trebuia să vă întâlnesc pe voi.

— Deci nu o ai? întreb eu.

Lekan clatină din cap, iar Tzain aproape că explodează.

— Atunci cum ar trebui să facem asta? Numai călătoria până acolo o să ne ia o lună întreagă!

Răspunsul e la fel de clar ca și picturile de pe pereți. Divinerii nu vor deveni niciodată maji. Saran îi va stăpâni întotdeauna.

— Nu ne poți ajuta tu? întreabă Amari.

— Vă pot ajuta, încuviințează Lekan. Dar am puteri limitate. Numai o femeie poate deveni mamaláwo. Eu nu pot îndeplini

ritualul.

— Dar va trebui s-o faci, stăruie Amari. Eşti singurul sêntaro rămas!

— Nu aşa funcţionează, clatină Lekan din cap. Sentarii nu sunt ca majii. Uniunea voastră cu zeii e cimentată în sângele vostru. De uniunea aceea cu Mama Cer este nevoie pentru a duce ritualul la bun sfârşit.

— Atunci cine poate face asta?

Lekan se uită la mine, cu privirea grea de semnificaţie.

— O maji. Una legată de zei.

Trebuie să treacă un moment până să prind înţelesul cuvintelor lui Lekan; când mă luminez, aproape că pufnesc în râs.

— Dacă Mama Cer a adus pergamentul la tine printr-un descendent al sângelui lui Saran, dorinţa ei este limpede.

Dorinţa ei e greşită, îmi stă pe limbă să replic. Eu nu-i pot salva pe maji. Abia mă pot salva pe mine.

— Lekan, nu.

Mi se strânge tot stomacul, ca atunci când Amari m-a apucat de mână, în piaţă.

— Eu nu sunt destul de puternică. N-am îndeplinit nici măcar o dată vreo incantaţie. Tu ai zis că pergamentul nu mă conectează decât cu Oya. Nici eu nu sunt conectată cu Mama Cer!

— Asta pot îndrepta.

— Atunci îndreaptă lucrurile pentru tine. Sau pentru Tzain!

Îl împing pe fratele meu înainte. Până şi Amari ar fi o alegere mai bună decât mine.

Însă Lekan mă ia de mână şi mă conduce în capătul celălalt al domului. Mai înainte să pot protesta, el îmi taie vorba.

— Zeii nu fac greşeli.

← • • • →

Broboane de sudoare se adună pe fruntea mea când urcăm un alt şir de trepte de piatră. Trecem de palier după palier, urcând spre vârful muntelui. Cu fiecare treaptă, mintea mea se răsuceşte şi se poticneşte, amintindu-mi toate modurile în care misiunea asta ar putea da greş.

Poate dacă am fi avut deja piatra-soarelui...

Sau dacă soldații regelui nu ne-ar sufla în ceafă...

Dacă Lekan ar fi ales pe altcineva să îndeplinească afurisitul de ritual...

Pieptul mi se încleștează, sufocându-mă de amenințarea eșecului. Îmi revin în minte zâmbetul lui Baba, speranța din ochii lui. *Câtă vreme n-o să avem magie, ei nu ne vor trata niciodată cu respect.*

Avem *nevoie* de acest ritual. E singura noastră speranță. Fără el, n-o să avem niciodată putere.

Regele o să ne trateze întotdeauna ca pe viermi.

— Am ajuns.

În sfârșit, urcăm și ultimele trepte și ieșim afară, în lumina asfințitului. Lekan ne conduce la o turlă de piatră strălucitoare care se ridică exact în vârful muntelui, mult deasupra templului prin care am intrat. Deși vreo câteva dale crăpate se pot observa la intrare, pare în mare măsură neatinsă. Piloni înalți sprijină construcția, cambrându-se în arcuri elegante.

— Uau, șoptesc eu, plimbându-mi degetele de-a lungul numeroaselor sênbaría cioplite care marchează fiecare coloană.

Simbolurile luminează în razele apusului care se strecoară prin arcade.

— Acolo.

Lekan face semn spre singurul accesoriu din turlă, un bazin mic de obsidian, în care o apă limpede, albastră scoate aburi. Lichidul începe să bolborosească în momentul în care ne apropiem, deși nu se vede niciun foc.

— Ce e asta?

— Trezirea ta. Când o să termin, spiritul tău va fi unit din nou de al Mamei Cer.

— Poți face asta? îl întreabă Amari.

Lekan dă din cap, cu o umbră de zâmbet jucându-i pe buze.

— Aceasta era datoria mea, între semenii mei. M-am pregătit pentru asta toată viața.

Își împreunează mâinile, cu privirea blândă și melancolică. Apoi deodată se schimbă, uitându-se la Tzain și la Amari.

— Voi trebuie să plecați, le face el semn. Deja am încălcat secole de tradiție lăsându-vă să veniți până aici. Nu vă pot îngădui să asistați

la cel mai sacru ritual al nostru.

— Ba bine că nu.

Tzain face un pas în fața mea, încordându-și mușchii provocator.

— Nu te las singur cu sora mea.

— Ar trebui să rămâi numai tu, șoptește Amari. Eu n-am niciun drept să văd...

— Nu.

Tzain întinde mâna în fața lui Amari, oprind-o să se întoarcă spre treptele de piatră.

— Rămâi. Fără noi, niciun ritual.

Lekan își strânge buzele.

— Dacă rămâneți, sunteți obligați să păstrați secretul.

— Jurăm, flutură Tzain din mână. N-o să spunem nimic.

— Nu te juca de-a jurământul, îl previne Lekan. Morții n-or să se joace.

Lekan își mută privirea la Amari; ea se pierde de tot. O lasă în pace și se prinde cu mâinile de marginea bazinului de obsidian. Apa dinăuntru imediat clocotește sub atingerea lui.

Gâtlejul mi se usucă, mă apropii de bazin și un nou val de aburi îmi învăluie fața. Oya, ajută-mă. Eu nici măcar nu pot să vând un pește fără să provoc distrugerea întregului meu sat. Cum adică să fiu eu singura speranță a majilor?

— Dacă accept, atunci va trebui să-i trezești și pe ceilalți.

Lekan își înăbușă o exclamație de frustrare.

— Mama Cer te-a adus aici...

— Te rog, Lekan. Trebuie s-o faci. Nu se poate să fiu eu singura.

Lekan pocnește din limbă și mă împinge spre bazin.

— Bine, se învoiește el. Dar trebuie să te trezesc pe tine mai întâi.

Pășesc șovăitor în bazin, lăsându-mă să alunec încet, până când apa mă acoperă, mai puțin capul. Hainele plutesc pe lângă mine, în timp ce căldura îmi mângâie toate membrele, alungând din ele blând tot efortul urcușului de peste zi.

— Să începem.

Lekan îmi ia mâna dreaptă și scoate pumnalul din faldurile robei sale.

— Ca să descuiem puterea divină, trebuie să sacrificăm ce e mai

divin în noi.

— Folosești magia de sânge? întreabă Tzain și face un pas spre mine, cu tot trupul încordat de frică.

— Da, zice Lekan, dar sora ta va fi în siguranță. O să am eu grijă.

Inima îmi bate cu repeziciune, amintindu-mi corpul epuizat al Mamei după ce folosise prima oară magia de sânge. Puterea nemărginită îi tocase toți mușchii. Chiar și cu ajutorul Tămăduitorilor, îi luase o lună întreagă să-și recapete putința de a merge.

Fusese un risc pe care și-l asumase ca să-l salveze pe Tzain, care aproape că se înecase pe când era copil, un sacrificiu care îi permisese lui să se agațe de viață. Dar, sacrificându-se pe ea însăși, fusese cât pe-aci să moară.

— O să fii bine, mă asigură Lekan, părând să-mi citească în minte. Asta nu e ca atunci când majii folosesc magia de sânge. Sentarii au abilitatea de a o stăpâni și îndruma.

Dau din cap, deși un junghi surd de frică încă îmi strânge gâtlejul.

— Iartă-mă, zice Lekan. Acum s-ar putea să te doară.

Trag iute aer în piept când îmi taie palma, scrâșnind din dinți la usturime, și sângele începe să curgă. Durerea se preface în șoc, fiindcă sângele meu luminează cu o strălucire albă.

Când picură în apă, simt cum mă părăsește ceva, ceva mai adânc decât o simplă tăietură. Picăturile roșii transformă lichidul albastru transparent în alb; clocotește încă și mai tare, cu fiecare picătură care cade.

— Acum relaxează-te.

Vocea tunătoare a lui Lekan coboară la un timbru blând. Ochii mei se închid parcă de la sine.

— Limpezește-ți mintea, respiră adânc. Eliberează-te din legăturile tale cu lumea.

Mă abțin să-i dau o replică. Sunt prea multe legături ca să le pot număra. Flăcările Ilorinului îmi pâlpâie în minte, ecourile țipetelor lui Bisi îmi răsună în urechi. Mâinile prințului se înfășoară în jurul gâtului meu. Strângând. Mai tare.

Dar pe măsură ce mi se înmoaie corpul în apa fierbinte, încordările încep să slăbească. Siguranța lui Baba... furia lui Inan... Una după alta,

poverile se scufundă. Mă părăsesc val după val, până când și moartea Mamei pare să se piardă în aburi.

— Bine, mă liniștește Lekan. Spiritul tău s-a curățat. Ține minte, orice ai simți, eu sunt aici.

Își pune o mână pe fruntea mea și cealaltă pe sternul meu, înainte de a începe să psalmodieze.

— *Omo Mama, Arábìnrin Óyà. Sí èbùn iyebíye rè. Tú idán mímó re sílé.*

O putere ciudată se înfășoară pe pielea mea. Apa fierbe cu o nouă intensitate, iar respirația mea devine mai rapidă când fierbințeala mă ia în stăpânire.

— *Omo Mama...*

Fiică a Mamei Cer, repet eu în minte.

— *Arábìnrin Óyà...*

Soră a Oyei.

— *Sí èbùn iyebíye rè...*

Dezvăluie-ți prețiosul dar.

— *Tú idán mímó re sílé.*

Eliberează-ți magia sfântă.

Aerul de deasupra noastră vibrează de energie electrică, mai puternică decât oricare alta simțită de mine până acum. Depășește impactul lui Inan asupra mea, eclipsează încărcarea la atingerea pergamentului prima oară. Vârfurile degetelor mele devin fierbinți, aprinzându-se cu lumină albă. În timp ce Lekan continuă incantația, puterea îmi străbate venele, iluminându-le pe sub piele.

— *Omo Mama, Arábìnrin Óyà...*

Cu cât răsună mai tare incantația lui, cu atât mai mult reacționează corpul meu. Magia îmi inundă fiecare celulă a făpturii, pulsând când Lekan îmi împinge capul sub apă. Cu țeasta apăsată de fundul bazinului, un nou tip de aer mi se oprește în gât. În sfârșit îi înțeleg descrierea Mamei Agba.

E ca și când aș respira pentru prima oară.

— *Omo Mama...*

Venele mi se umflă pe sub piele pe măsură ce magia crește, gata să explodeze. În spatele ochilor, văluri de roșu dansează în jurul meu, spărgându-se ca valurile, învârtejindu-se ca uraganele.

În timp ce mă las în voia frumosului lor haos, o întrezăresc pe Oya. Focul și vântul se împletesc în jurul ei ca spiritele, rotindu-se ca mătăsurile roșii ale fustelor ei.

— *Arábìnrin Óyà...*

Dansul ei mă hipnotizează, incendiind tot ce nu-mi dădusem vreodată seama că era închis în mine. Pârjolește prin mine ca o flacără, totuși îmi răcește pielea ca gheața, plutind în mări neștiute.

— *Sí èbùn iyebíye rè...* strigă Lekan pe deasupra apelor. *Tú idán mímó re sílé!*

Într-o răbufnire finală, tsunamiul se eliberează și magia pătrunde prin fiecare milimetru al ființei mele. Se impregnează în fiecare celulă, schimbându-mi sângele, umplându-mi mintea. În puterea sa zăresc începutul și sfârșitul simultan, legătura de nedesfăcut ce unește toate viețile noastre.

Roșul mâniei Oyei se învârte în jurul meu.

Argintiul ochilor Mamei Cer strălucește...

← • • • →

— Zélie!

Deschid ochii, descoperindu-l pe Tzain zgâlțâindu-mă de umăr.

— Ești bine? mă întreabă el, aplecându-se peste marginea bazinului.

Dau din cap, dar nu reușesc să articulez. Nu există cuvinte. Numai senzația furnicătoare rămasă în urmă.

— Poți să te ridici? întreabă Amari.

Încerc să mă salt în capul oaselor, dar de îndată ce ies din apă, lumea se învârte cu mine.

— Stai nemișcată, mă instruiește Lekan. Corpul tău are nevoie de odihnă. Magia de sânge îți secătuiește forța vitală.

Odihnă, repet eu. Odihnă când nu e timp. Dacă drumul indicat de Lekan spre piatra-soarelui e corect, trebuie să plecăm la Ibeji ca s-o găsim. Nu pot îndeplini ritualul fără piatră și deja nu mai avem timp. Solstițiul e doar la trei sferturi de lună depărtare.

— Trebuie să te dispensezi de o noapte, insistă Lekan, cumva simțindu-mi graba. Deșteptarea magiei e ca dobândirea unui simț nou. Corpul tău are nevoie de timp să se obișnuiască la noul efort.

Dau din cap și închid ochii, culcându-mă pe piatra rece. *Mâine o să*

pornești la drum. O să mergi la Ibeji, o să găsești piatra. O să te duci pe insula sacră. O să îndeplinești ritualul.

Repet planul, încă o dată și încă o dată, lăsând repetiția să mă poarte spre somn. *Ibeji. Piatra. Insula. Ritualul.*

Treptat, mintea îmi lunecă într-un întuneric plăcut, la câteva secunde distanță de somn. Aproape uit de mine când Lekan mă apucă de umeri și mă ridică în picioare.

— Vine cineva, strigă el. Repede! Trebuie să plecăm!

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

INAN

Ne târăsc prin jumătate de lume...

...de ce nu ne spun pur și simplu ce s-a furat...

...dacă bastardul ăsta își închipuie că vreau să mor pe stâncile astea...

— Inan, încetinește! strigă Kaea de jos.

Îmi ia un moment să-mi dau seama că nu e doar o altă voce din mintea mea.

Cu cât ne apropiem de Chândomblé, cu atât devin mai puternice.

Blestemate fie cerurile. Nemulțumirile gardienilor bâzâie ca albinele înfuriate în capul meu. Deși vreau să nu le mai aud, nu-mi pot permite să-mi înăbuș blestemul; chiar și cel mai mic efort în acest sens mă face să alunec pe stâncă.

Magia roade și răscolește totul înăuntrul meu, ca un virus care mă distruge de dinăuntru în afară. Dar nu am de ales. Nu pot să urc și să-mi slăbesc singur forțele.

Trebuie să las întunericul înăuntru.

Mă doare mai tare decât arsura care-mi mistuie pieptul când încerc să-mi țin puterile în frâu. De fiecare dată când un gând străin mă izbește, pielea mă furnică. Fiecare fulgerare a emoției altcuiva îmi face gura să se crispeze.

Magia șerpuiește prin mine, veninoasă, ca o mie de păianjeni alergându-mi pe piele. Vrea mai mult din mine. Blestemul vrea să-și forțeze calea în...

O mișcare bruscă și piatra de sub piciorul meu se desprinde.

Apoi și alte pietre de la picioarele mele se rostogolesc ca o avalanșă.

Gem și îmi lipesc corpul de peretele de stâncă, dând din picioare după un nou sprijin.

— Inan! strigă Kaea de pe o terasă de mai jos.

Mai mult o distragere a atenției decât un ajutor. Ea așteaptă cu leopanarii și ceilalți soldați, în timp ce eu stabilesc un alt traseu de

urcat.

Frânghia și cremenea îmi alunecă din buzunarele de la brâu când mă legăn. Și tiara lui Amari, de asemenea.

Nu!

Deși e un risc, dau drumul mâinii stângi, prinzând podoaba înainte să-mi scape. Când picioarele mele descoperă un nou punct de sprijin, amintiri pe care nu le pot reține ies la suprafață.

— *Lovește, Amari!*

Porunca Tatei răsună în ecou, între zidurile de piatră ale pivniței palatului. Adânc sub pământ, unde poruncile sale sunt lege. Micile mâini ale lui Amari tremurau, abia ridicând sabia de fier.

Nu era ca lupta cu săbiile de lemn la care ne obliga el, cu tăișuri boante care învinețeau, dar nu tăiau niciodată. Fierul era ascuțit. Cu tăiș ascuțit. Cu o lovitură corectă, nu ne-am fi învineți doar.

Am fi sângerat.

— *Am spus lovește!*

Strigătul Tatei era ca tunetul. O poruncă pe care nimeni n-o putea desfide. Totuși Amari a clătinat din cap. Și-a lăsat sabia să-i cadă din mâini.

Am tresărit când a zăngănit pe pământ. Ascuțit, pătrunzător. Sfidarea se auzea în fiecare sunet.

Ridic-o! aș fi vrut să-i strig.

Cel puțin, dacă ar fi lovit, m-aș fi putut apăra.

— *Lovește, Amari!*

Vocea Tatei a coborât cu o octavă, atât de joasă că ar fi putut crăpa granitul.

Totuși Amari s-a cuprins cu brațele și s-a întors cu spatele. Lacrimile îi șiroiau pe față. Tot ce a văzut Tata a fost doar slăbiciune. După tot acest timp, mă gândesc că s-ar fi putut să fie tărie.

Tata s-a întors spre mine, cu fața încruntată, licărind în umbrele flăcării torței.

— *Sora ta s-a ales pe ea însăși. Ca rege, tu trebuie să alegi Orïsha.*

Tot aerul a dispărut deodată din încăpere. Zidurile s-au închis peste noi. Ordinul Tatei răsună în mintea mea. Poruncile lui de a lupta împotriva voinței mele.

— *Lovește, Inan!* Mânia fulgeră din ochii lui. *Trebuie să lupți acum!*

Amari țipă și își astupă urechile. Totul din mine îmi cere să dau fuga lângă ea. S-o protejez. S-o salvez. Să-i promit că nu va mai trebui să ne luptăm niciodată.

— *Datoria înainte de sine!* Vocea Tatei devine aspră. *Dovedește-mi că poți să fii rege!*

În clipa aceea, totul s-a oprit.

M-am repezit înainte cu sabia mea.

— Inan!

Strigătul mânios al Kaei mă trage înapoi, pătrunzând prin adâncul amintirilor mele.

Mă apăs de coasta muntelui, cu un picior încă atârnând în aer. Icnesc și continui să urc, fără să mă opresc până când ajung la următoarea ieșitură de stâncă. Sudoarea îmi scaldă corpul, iar eu trec cu degetul mare peste blazonul împodobit de pe diadema lui Amari.

N-am vorbit niciodată despre asta. Nici măcar o dată. Nici după atâția ani. Amari a fost prea bună ca să aducă vorba. Eu, mult prea speriat.

Am dus-o cu noi, o prăpastie invizibilă mereu între noi doi. Amari n-a trebuit să mai coboare niciodată în pivnița aceea. Eu n-am mai ieșit niciodată.

Deși mușchii îmi tremură, pun tiara în buzunar. Nu e timp de pierdut. Am lăsat-o baltă pe sora mea o dată. N-o să mai repet greșeala.

Când mă ridic, spiritul fetei maji pulsează ca niciodată până acum. Un val pe care ea nu-l poate controla. Mirosul sărat de mare al sufletului ei e atât de puternic, încât copleșește parfumul iute al bromeliilor de sub nasul meu. Mă opresc când observ tulpinile culcate la pământ de la picioarele mele.

Urme...

A fost aici.

E aproape.

Eu sunt aproape.

Ucide-o, bate inima când mă agăț cu mâinile de marginea muntelui. *Ucide-o. Nimicește magia.*

Când fata o să fie în sfârșit în mâinile mele, tot chinul ăsta va fi meritat. O să-mi iau regatul înapoi.

Tiara lui Amari mă împunge în șold când continui să mă cațăr. N-am putut s-o salvez de Tata atunci. Dar astăzi am s-o salvez de ea însăși.

CAPITOLUL DOUĂZECI

ZÉLIE

— Mai repede! strigă Lekan când alergăm pe culoarele templului.

Tzain mă duce pe umeri, ținându-mă strâns cu brațul pe după mijloc.

— Cine este? întreabă Amari, deși tremurul vocii ei sugerează că știe deja.

Fratele ei a umplut-o o dată de cicatrice. Cine spune că n-o să se întâmple din nou?

— Bastonul meu? scâncesc.

Îmi consumă și ultimul dram de energie ca să vorbesc. Dar am nevoie de el ca să lupt. Îmi trebuie ca să ne țin în viață.

— Nici nu poți sta pe picioare.

Tzain mă prinde înainte să cad din spinarea lui.

— Taci. Și, pentru numele zeilor, încearcă să te ții!

Ajungem la capătul unui culoar, iar Lekan își lipește palmele de piatră. Simbolurile tatuate dansează peste pielea lui și pătrund în perete. Când brațul lui drept rămâne fără niciun sênbaría, piatra scoate un declic, lunecând într-o parte și deschizându-se spre o cameră aurie. Intrăm în ascunzătoarea minunată, plină din podea până-n tavan cu rafturi de suluri subțiri de pergamente colorate.

— Ne ascundem aici? întreabă Tzain.

Lekan dispare în spatele unui raft mare și se întoarce cu un braț de suluri negre.

— Am venit aici ca să luăm incantațiile astea, explică el. Puterile ei vor avea nevoie să se maturizeze, dacă va fi să îndeplinească rolul de mamaláwo.

Mai înainte ca Tzain să poată obiecta, Lekan le îndeasă în sacul meu de umăr, laolaltă cu pergamentul ritual.

— Bine, zice Lekan, acum urmați-mă!

Lăsându-ne conduși de Lekan, cârmim pe după colțurile templului cu viteză nouă, coborând nesfârșitele șiruri de trepte. Un alt perete lunecă deoparte și ieșim într-o latură a templului degradat,

întâmpinați de zăpușeala junglei.

În lumina muribundă a zilei, capul îmi zvâcnește. Tot muntele zbiară de viață. Deși un zbârnâit de energie spirituală zumzăise și înainte, acum așezarea templului mă copleșește cu țipete bântuite și strigăte. Spiritele ca niște umbre ale tuturor sêntarilor uciși se învolburează în jurul corpului meu ca magneții, găsindu-și drumul spre casă.

Deșteptarea magiei e ca dobândirea unui simț nou. Cuvintele lui Lekan îmi revin în minte. *Corpul tău are nevoie de timp să se obișnuiască.*

Numai că obișnuința nu vine. Magia îmi zdrobește toate celelalte simțuri, făcându-mi aproape imposibil să mai văd. Privirea mi se întunecă și mi se limpezește, în valuri succesive, în timp ce Tzain aleargă printre ruine. Lekan e gata să ne conducă prin desișurile junglei, când îmi aduc aminte.

— Nailah!

— Stai, șoptește Tzain după Lekan, oprindu-se din fugă. Leonara noastră e afară, la intrare.

— Nu putem risca...

— Nu! strig eu.

Tzain pune mâna peste gura mea, ca să-mi înăbușe strigătul. Cu gărzi sau nu, eu n-am s-o abandonez pe Nailah. N-am să-mi părăsesc cea mai veche prietenă.

Lekan scoate un oftat de frustrare, dar ne furișăm înapoi în templu. Vederea mi se încețoșează când ne apropiem, lipindu-ne cu spatele de zid, ca să ne uităm pe după colț, spre intrare.

Peste mormântul de cranii și ruine, îl văd pe Inan întinzând mâna și ajutându-și amiralul să se cațăre, în timp ce restul soldaților îndeamnă animalele de călărie să urce peste ultima margine. În ochi are o sclipire de apucat, o dorință de a ne găsi mult mai adâncă decât înainte. Mă uit ca să-l regăsesc pe prințul care tremura în scena lui de vis. În schimb, tot ce văd sunt mâinile care s-au înfipt în gâtul meu.

Înaintea lui Inan, trei gardieni calcă peste pietrele sparte și peste oasele sfărâmate. Sunt aproape.

Prea aproape ca să ne mai putem ascunde.

— *Sùn, èmí okàn, sùn. Sùn, èmí okàn, sùn.*

Lekan rostește o incantație cu glas scăzut, ca un ac trecând printr-o ață, mișcându-și toiagul în cercuri. Cuvintele fac să apară un fuior de fum alb, care se răsucește și se învârte prin aer.

Dormi, spirite, dormi, traduc eu. *Dormi, spirite, dormi...*

Ne uităm cum fuiorul înaintează pe pământ, ca un șarpe. Se înfășoară pe după piciorul celui mai apropiat soldat, tot mai strâns, până când îi pătrunde prin piele. Gardianul fandează brusc, prăbușindu-se în spatele unei grămezi de pietre. Ochii i se dau peste cap, de la spiritul lui Lekan, și apoi rămâne fără cunoștință.

Fuiorul alb se scurge afară din corpul lui și îl imobilizează și pe următorul soldat, în mod asemănător. În timp ce omul cade, Inan și amiralul ridică sălbaticii leopanari peste margine.

— Lekan, îl avertizează în șoaptă Amari, cu fruntea îmbrobonită de sudoare.

În ritmul ăsta n-o să reușim.

O să ne descopere mai înainte de a putea ieși.

Lekan iuțește incantația, mișcându-și toiagul de parc-ar amesteca tubani într-un ceaun. Spiritul se strecoară spre ultimul soldat, la câteva secunde distanță de Nailah. Ochii ei galbeni sclipesc cu o maliție de prădător. Nu, Nailah. Te rog...

— Ah!

Țipătul ascuțit al gardianului reverberează prin văzduh. Stoluri de păsări se înalță în zbor. Sângele țâșnește din coapsa lui, când Nailah își deschide la loc botul plin de colți.

Inan se răsucește imediat, cu furie ucigașă în ochi. Mă vede și își îngustează ochii; un prădător care în sfârșit și-a prins prada.

— Nailah!

Leonara mea saltă peste ruine, ajungând la noi cât ai clipi. Tzain îmi urcă trupul vlăguit în șa, apoi toți ceilalți se urcă lângă mine.

Tzain plesnește frâul când Inan și amiralul său își scot săbiile din teacă. Mai înainte să poată ajunge la noi, Nailah pornește, săgetând pe versantul muntelui. Pietre sparte se desprind de sub labele ei în timp ce urcă în fugă, prăbușindu-se cu zgomot peste marginea îngustă.

— Acolo! face semn Lekan spre desișul impenetrabil al junglei. E o punte la vreo câțiva kilometri în față. Dacă o trecem și o tăiem, n-o să

mai fie în stare să ne urmărească!

Tzain plesnește din frâul lui Nailah, iar ea țâșnește prin junglă cu o viteză înspăimântătoare, ocolind liane și arbori uriași. Scrutând prin frunziș, zăresc puntea în depărtare, dar un răget amenințător îmi aduce aminte că Inan e pe urmele noastre. Arunc o privire înapoi. Crengi groase se izbesc de trupul masiv al leopanarului de zăpadă în timp ce dă năvală prin desiș. Își dezvelește colții oribili când se apropie, flămândă ca stăpânul ei.

— Amari! strigă Inan.

Amari se încordează și mă strânge mai tare.

— Mai repede!

Nailah deja sprinta mai rapid decât o văzusem eu vreodată, dar cumva și-a găsit puterea să forțeze pasul. Salturile ei ne lungesc vițele, creând distanța necesară între noi și urmăritorii noștri.

Ieșim din desiș și ne oprim brusc, în fața unei punți șubrezi. Liane uscate leagă laolaltă scânduri sfărâmicioase; la o pală de vânt, toată construcția se zguduie.

— Unul câte unul, poruncește Lekan. N-o să ne țină pe toți odată. Tzain, condu-o pe Zélie...

— Nu.

Mă las jos din șa, aproape prăbușindu-mă când ating pământul. Picioarele parcă-mi sunt de gumă, dar mă silesc să fiu puternică.

— Nailah prima... la ea o să dureze cel mai mult.

— Zél...

— Du-te! strig eu. Nu mai avem timp!

Tzain scrâșnește din dinți și o apucă pe Nailah de dârlogi. O conduce peste puntea care scârțâie, crispându-se când lemnul geme la fiecare pas. În secunda în care ajung cu bine dincolo, o împing pe Amari înainte, dar ea nu-mi dă drumul la braț.

— Ești slăbită, zice ea gâtuită. N-ai să izbutești singură.

Mă trage spre punte, iar inima îmi sare în gât când fac greșeala să mă uit în jos. Sub scândurile putrede, stânci ascuțite amenință să tragă în țeapă pe oricine ar avea nenorocul să cadă.

Închid ochii și mă agăț cu putere de liane. Sunt deja despicate și zdrențuite. Groaza îmi încleștează pieptul atât de strâns, că nici nu mai pot respira.

— Uită-te la mine! îmi poruncește Amari, silindu-mă să deschid ochii.

Cu toate că și corpul ei tremură, o hotărâre sălbatică fulgeră din ochii ei de ambră. Vederea mi se întunecă și ea mă apucă de mână, forțându-mă să înaintez, scândură tânguitoare după scândură. Suntem la jumătatea punții când Inan dă buzna prin desiș, cu amiralul în urma lui, la câteva clipe distanță.

E prea târziu. N-o să reușim...

— *Àgbájo owó àwon òrìsà!* Lekan izbește cu toiagul în pământ. *Yà mi ní agbára à re!*

Corpul lui explodează cu o strălucire albă orbitoare, care înconjoară corpurile leopanarilor. Lasă toiagul să-i cadă și își ridică brațele. Odată cu ele, animalele se ridică în aer.

Inan și amiralul său scot un strigăt și se aruncă din spinările leopanarilor, îngroziți. Lekan își strânge iute brațele pe lângă corp, trimițând toți leopanarii peste marginea prăpastiei.

Oh, zei...

Corpurile lor masive se zvârcolesc și se răsucesc. Dau cu ghearele prin aer. Dar răgetele lor se curmă scurt, când sunt străpunse de stânci.

O furie cumplită pune stăpânire pe amiral. Cu un țipăt gutural, sare în picioare și se năpustește spre Lekan cu sabia.

— Vierme...

Face un salt înainte, dar se trezește ținută în loc de magia lui Lekan. Inan se grăbește în ajutorul ei, dar și el e prins în lumina albă – o altă muscă în pânza lui Lekan.

— Fugiți! strigă Lekan, cu venele umflate pe sub piele.

Amari mă trage înainte cât de repede poate, deși puntea slăbește cu fiecare pas pe care-l facem noi.

— Du-te, îi poruncesc eu. Nu ne ține pe amândouă!

— Nu poți...

— O să reușesc.

Mă sforțez să deschid ochii.

— Fugi odată. Dacă n-o faci, vom cădea amândouă!

Ochii lui Amari sclipesc, dar nu e niciun moment de pierdut. O rupe la fugă peste punte și sare pe margine, rostogolindu-se pe

pământ, în capătul celălalt.

Deși picioarele îmi tremură, mă căznesc să înaintez, trăgându-mă cu brațele de liane. *Haide.* Viața lui Lekan e în cumpănă.

Puntea scoate un scârțâit înfiorător, dar eu continui să mă mișc. Aproape am ajuns la capăt. O să reușesc...

Lianele plesnesc.

Stomacul îmi urcă în gât când puntea se prăbușește sub picioarele mele. Dau din brațe disperată să mă apuc de orice. Mă agăț de o scândură, când puntea se izbește de peretele de stâncă.

— *Zélie!*

Vocea lui Tzain e răgușită când se uită în jos, peste margine. Corpul meu tremură ca frunza, lipit de piatra muntelui. În clipa asta, o aud cum se crapă. Știu că n-o să țină.

— Urcă!

Cu vederea mea încețoșată, înotând în lacrimi, observ că puntea ruptă alcătuiește un fel de scară. Trei scânduri, atât am de urcat până să ajung la brațele lui Tzain întinse spre mine.

Trei scânduri între viață și moarte.

Urcă! Îmi poruncesc eu însămi, dar corpul meu nu se mișcă. *Urcă!* țip din nou. *Mișcă-te! Acum!*

Cu o mână tremurândă, apuc de scândura de deasupra și mă ridic.

Una.

Apuc de următoarea scândură și îmi trag din nou tot corpul în sus, cu inima bătându-mi în gât când mai plesnește o liană.

Două.

Încă o scândură și gata. *Poți s-o faci. Doar n-ai ajuns până aici ca să mori.* Întind mâna spre ultima scândură.

— Nu!

Scândura cedează cu trosnet sub mâna mea.

Timpul trece într-o fracțiune de secundă și într-o veșnicie. Vântul mă izbește în spinare cu furie, răsucindu-mă cu fața spre mormântul meu. Închid ochii să întâmpin moartea.

— Uh!

O forță ca de tunet oprindu-mă îmi strivește corpul, scoțându-mi tot aerul din piept. Lumina albă se înfășoară pe pielea mea – *magia lui Lekan.*

Ca mâna unui zeu, puterea spiritului său mă ridică, împingându-mă în brațele lui Tzain. Mă întorc să mă uit la Lekan, exact când amiralul rupe bariera.

— Lekan...

Sabia amiralului pătrunde prin inima lui Lekan.

Ochii lui se bulbucă și gura i se deschide. Toiagul îi cade din mâini.

Sângele lui Lekan împroașcă pământul.

— Nu! țip eu.

Amiralul își trage sabia înapoi. Lekan se prăbușește, smuls din lumea noastră într-o clipită. Când spiritul îi părăsește corpul, se varsă într-al meu. Pentru un moment, văd lumea prin ochii lui.

...alergând prin pajiștile templului cu ceilalți copii sêntaro, o veselie fără seamăn aprinsă în privirea lui aurie... corpul lui se încordează când mamaláwo îi tatuează fiecare centimetru de piele, pictându-i frumoasele simboluri cu alb... sufletul lui se sfâșie, încă o dată și încă o dată, când merge printre ruinele neamului său masacrat... spiritul lui se înalță ca niciodată înainte când îndeplinește prima și singura lui trezire...

Când viziunea se termină, o singură șoaptă persistă, un imbold legănându-se prin întunecimea minții mele.

— *Trăiește,* îmi șoptește spiritul lui. *Orice-ar fi, supraviețuiește.*

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

INAN

Până azi, magia nu avea chip.

Nu trecea dincolo de poveștile cerșetorilor și de șoaptele reținute în care servitorii spuneau legendele. Murise în urmă cu unsprezece ani. Nu mai trăia decât în frica din ochii Tatei.

Magia nu respira. Nu lovea sau ataca.

Magia nu-mi ucidea animalele de călărie și nu mă prindea fără veste în strânsoarea ei.

Mă uit peste marginea prăpastiei; corpul Lulei prăbușit, străpuns de un colț de stâncă. Ochii ei au rămas deschiși, cu privirea goală. Sângele îi pătează blana pestriță. Când eram copil, am văzut-o pe Lula sfârtecând un gorilion de două ori cât ea.

În fața magiei, leopanara n-a putut nici măcar să se lupte.

— Unu... am șoptit pentru mine, trăgându-mă la o parte de la priveliștea macabră. Doi... trei... patru... cinci...

Poruncesc numerelor să-mi încetinească pulsul, dar inima nu face decât să-mi bată și mai tare în piept. Nu urmează nicio mișcare. Niciun contraatac.

În fața magiei, noi devenim furnici.

Mă uit la un șir de insecte cu șase picioare până când simt ceva lipicios sub călcâiul metalic al cizmei. Mă grăbesc înapoi și urmez dâra picăturilor stacojii până la maji; e mort, dar sângele încă îi curge din piept.

Îl studiez, căci este într-adevăr prima oară când văd un maji. Viu, părea de trei ori mai mare decât este de fapt, o fiară învăluită în alb. Simbolurile care-i acoperă pielea neagră luminau când ne-a aruncat animalele de călărie prin aer. Cu moartea lui, simbolurile au dispărut. Fără ele, arată ciudat de uman, ciudat de gol pe dinăuntru.

Însă chiar și mort cadavrul lui înfășoară un fior rece în jurul gâtului meu. El mi-a ținut viața în mâini.

A avut toate ocaziile să mi-o curme.

Ating ușor cu degetul mare pionul hârșâit al Tatei, simțind fiori pe

piele când mă îndepărtez de cadavrul lui. *Acum înțeleg, Tată.*

Cu magia, noi murim.

Dar fără ea...

Privirea îmi alunecă înapoi la omul mort, la mâinile dăruite de ceruri, mai puternice decât pământul. Orïsha nu poate supraviețui puterii de tipul ăsta. Dar dacă aș folosi-o ca să-mi duc misiunea la bun sfârșit...

Un gust crâncen de amar îmi năpădește limba în timp ce noua strategie prinde contur. Magia lor este o armă; și a mea poate fi una. Dacă există maji care mă pot azvârli de pe o stâncă doar cu o fluturare de mână, atunci magia este singura mea șansă de a lua pergamentul înapoi.

Însă numai gândul acesta îmi urcă stomacul în gât. Dacă Tata ar fi aici...

Mă uit în jos la pion. Aproape că-i pot auzi glasul în minte.

Datoria înainte de sine.

Indiferent de costuri sau de victimele colaterale.

Chiar dacă e o trădare a tot ce știu, datoria mea de a proteja Orïsha vine pe primul loc. Dau drumul pionului.

Pentru prima oară, mă las în voia valului.

Începe încet. Fragmentat. Târându-se, membru după membru. Presiunea din piept mi se ușurează. Magia pe care o împingeam în mine începe să freamăte pe sub piele. La senzația vibrantă, stomacul mi se întoarce brusc, răscolindu-mi fiecare uncie a dezgustului. Dar inamicii noștri vor folosi magia asta împotriva noastră.

Dacă vreau să-mi îndeplinesc datoria și să-mi salvez regatul, trebuie să fac la fel.

Mă scufund în iureșul cald ce pulsează dinăuntru. Încet, apare un nor al conștiinței defunctului maji. Rărit și albastru ca și celelalte, răsucindu-se în fuior deasupra capului său. Când îl ating cu mâna, esența omului mort e prima care mă izbește: un iz intens. Rustic. Ca de lemn și de cărbune ars.

Buzele mi se crispează în timp ce mă cufund în spiritul lui încă rămas aici, înaintând în loc să fug de el. O singură amintire începe să pâlpâie în mintea mea. O zi liniștită, când templul lui palpita de viață. El alerga prin iarba bine cosită, ținându-se de mână cu un băiat.

Cu cât slăbesc mai mult controlul asupra magiei mele, cu atât devine mai clară amintirea pâlpâitoare. O pală de aer curat de munte îmi umple nările. Un cântec îndepărtat îmi sună în urechi. Fiecare detaliu devine bogat și solid. De parcă amintirea păstrată în conștiința lui ar fi a mea.

Cu timpul, o nouă informație începe să se fixeze. Un suflet. Un nume. Ceva simplu...

Lekan...

Tocuri metalice zăngănesc pe piatra terasei.

Ceruri! Cu o tresărire speriată, îmi silesc magia să se închidă.

Mirosul de lemn și de cărbune dispare într-o clipă. O durere ascuțită în stomac îi ia locul.

Strâng de puntea nasului, în timp ce capul mi se învârte de la schimbarea subită. Peste câteva momente, Kaea apare din desișul pădurii.

Părul leoarcă de sudoare îi stă lipit de pielea cafenie, acum stropită cu sângele lui Lekan. Când o văd apropiindu-se, duc mâna la coif să mă asigur că încă îmi acoperă capul. A fost cât pe-aci, mult prea aproape...

— Nu există nicio cale să ajungem dincolo, oftează ea, așezându-se lângă mine. Am cercetat pe un kilometru întreg. Cu podul distrus, nu putem trece de pe muntele ăsta pe celălalt.

Ca să vezi. Din scurta străfulgerare pe care am prins-o de la Lekan, ghicisem asta. Fusese inteligent. O luase pe singura cale care le-ar fi permis să scape.

— I-am spus să nu facă asta, zice Kaea și își dă jos platoșa neagră. Știam că n-o să meargă.

A închis ochii și a adăugat:

— El o să dea vina pe mine pentru reînvierea lor. N-o să se mai uite niciodată la mine cu aceiași ochi.

Cunosc privirea despre care vorbește; de parcă ea ar fi soarele și el cerul. Este privirea pe care Tata i-o rezervă ei. Cea pe care i-o dăruiește când crede că sunt singuri.

Mă aplec și îmi fac de lucru la cizmă, neștiind ce să spun. Kaea niciodată nu-și lasă garda jos în fața mea. Până azi, am crezut că nu-și pierde niciodată controlul.

În disperarea ei o văd pe a mea. Concesia mea, înfrângerea mea. Dar nu ăsta e rolul meu. Eu trebuie să fiu un rege mai puternic.

— Încetează cu lamentaţiile, mă răstesc eu. Încă n-am pierdut războiul.

Magia are un nou chip.

Asta înseamnă, pur şi simplu, că trebuie să atac cu o nouă armă.

— E un post de pază, la est de Sokoto, spun.

Găseşte-o pe fata maji. Găseşte pergamentul.

— Putem trimite vorbă despre podul prăbuşit cu şoimul tău de foc. Dacă ne trimit o legiune de robi de la obşte, putem construi altul.

— Minunat! Kaea îşi îngroapă faţa în palme. Hai să le facem mai uşor viermilor să se întoarcă şi să ne ucidă, odată ce puterile le sunt restabilite.

— O să-i găsim înainte să se întâmple asta.

Am s-o ucid.

O să ne salvez.

— Cu ce scop? întreabă Kaea. Numai adunatul oamenilor şi al proviziilor va dura nişte zile. Construcţia...

— Trei zile, o întrerup eu.

Cum îndrăzneşte să-mi pună la îndoială judecata? Amiral sau nu, Kaea nu poate nesocoti un ordin de la mine.

— Dacă muncesc ziua şi noaptea, o pot face, continui eu. Am văzut obşti construind palate din nimic.

— La ce-ar folosi un pod, Inan? Chiar dacă-l construim, până o să fie gata n-o să mai rămână nici urmă de viermele ăla.

Mă opresc şi mă uit peste râpă. Mirosul sărat de mare al sufletului fetei aproape că s-a stins, risipit în desişul junglei. Kaea are dreptate. Un pod n-ar face decât să ne ajute să trecem dincolo. Până la căderea nopţii, n-o să mai fiu în stare să adulmec nimic din mirosul fetei.

Cel puţin, dacă nu...

Mă întorc la templu, amintindu-mi cum a făcut glasurile să-mi invadeze mintea. Dacă a putut face asta, probabil o să-i îngăduie magiei din mine să simtă mai mult.

— Chândomblé.

Rearanjez piesele de sênet în minte.

— Ei au venit aici după răspunsuri. Poate găsesc şi eu câteva.

Da, asta e. Dacă descopăr ce îmi amplifică blestemul, o să-l pot folosi ca să-i iau urma fetei. Doar de data asta.

— Inan...

— O să meargă, o întrerup eu. Adună muncitorii și condu lucrările de construcție, cât timp fac eu cercetări. O să fie sigur niște urme de-ale fetei aici. O să dau de indicii despre locul spre care se îndreaptă.

Pun în buzunar pionul Tatei; în absența sa, aerul rece îmi lovește pielea. Lupta încă nu s-a terminat. Războiul abia a început.

— Trimite o solie și strânge o echipă. Vreau să văd robii aici până în zori.

— Inan, în calitate de căpitan...

— Nu-ți vorbesc în calitate de căpitan, i-o retez eu. Îți poruncesc ca prinț.

Ceva se rupe între noi, dar îmi silesc privirea să rămână fermă. Tata nu i-ar tolera fragilitatea.

Nici eu nu pot.

— Bine, își strânge ea buzele. Dorința ta e poruncă pentru mine.

Când se îndepărtează cu pași apăsați, văd fața fetei maji în minte. Vocea ei blestemată. Ochii ei de argint.

Mă uit lung peste râpă, spre locul unde a dispărut sufletul ei cu sare de mare printre copacii junglei.

— Continuă să fugi, șoptesc eu.

Vin după tine.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

AMARI

Acasă, la palat, toate ferestrele din apartamentele mele nu-mi îngăduiau decât să mă uit înăuntru. Tata pusese să se construiască noua aripă îndată după ce mă născusem, stăruind ca toate ferestrele să nu dea decât spre curtea interioară. Tot ce puteam zări din lumea de afară erau orhideele leopard din grădina regală, în plină floare. *Palatul este tot ce trebuie să te preocupe pe tine*, zicea Tata când îl rugam să mă lase să văd şi altceva. *Viitorul Orïshei este hotărât între aceste ziduri. Ca prinţesă, şi al tău va fi tot aici.*

Am încercat să îl ascult, să îngădui vieţii palatului să mă satisfacă pe deplin, cum o satisfăcea pe Mama. Am făcut un efort să mă împrietenesc cu celelalte oloye şi cu fiicele lor. Am căutat să găsesc distracţie în bârfele palatului. Dar, noaptea, obişnuiam să mă furişez în apartamentele lui Inan şi să ies în balconul care dădea spre capitala noastră. Îmi imaginam ce se afla dincolo de fortificaţiile de lemn ale Lagosului, frumoasa lume pe care tânjeam s-o văd.

Într-o bună zi, îi şopteam Bintei.

Într-o bună zi, într-adevăr, îmi zâmbea ea.

Visam, dar niciodată nu-mi imaginasem iadul unei jungle, toţi ţânţarii şi năduşeala şi pietrele ascuţite. Însă după patru zile prin deşert, sunt convinsă că nu există vreo limită a iadurilor pe care le cuprinde Orïsha. Deşertul nu-ţi dă nicio carne de vulper de mâncat, nicio apă sau lapte de cocos de băut. Tot ce-ţi dă este nisip.

Nesfârşiţi munţi de nisip.

În pofida eşarfei înfăşurate strâns în jurul feţei, abia pot respira, firişoarele de nisip îmi intră în gură, în nas, în urechi. Omniprezenţa lor e egalată doar de soarele nemilos, o ultimă tuşă pentru acest crâncen pustiu. Cu cât călătorim mai mult prin el, cu atât mă furnică degetele să apuc de frâiele lui Nailah şi s-o smucesc în direcţie opusă. Dar chiar dacă ne-am întoarce acum, unde în numele cerurilor m-aş duce?

Fratele meu mă vânează. Tata probabil îmi vrea capul. Nici nu-mi

pot închipui toate minciunile pe care le țese Mama în absența mea. Probabil dacă Binta ar mai fi la palat, aș risca să mă târăsc înapoi, cu coada între picioare. Dar până și ea a dispărut.

Nisipul e tot ce mi-a mai rămas.

Tristețea crește în mine când închid ochii și îmi amintesc chipul ei. Și cel mai neînsemnat gând la ea e aproape destul ca să mă ducă departe de iadul acestui deșert. Dacă ea ar fi aici, ar zâmbi, ar râde de firele de nisip care i s-au prins între dinți. Ar găsi frumusețea în toate acestea. Binta găsea frumusețe în orice.

Înainte să mă pot opri, gândurile la Binta mă poartă mai departe, amintindu-mi de zilele când eram împreună la palat. Într-o dimineață, când eram mici, eu am dus-o pe furiș în apartamentele Mamei, dornică să-i arăt bijuteriile mele preferate. Suindu-mă pe măsuța de toaletă, trăncăneam vrute și nevrute despre satele pe care Inan urma să le vadă în vizitele lui militare.

— Nu e drept, am scâncit eu. El o să bată tot drumul până la Ikoyi. O să vadă marea adevărată.

— O să ai și tu prilejul.

Binta stătea deoparte, cu mâinile lipite pe lângă corp. Oricât i-am făcut eu semn să vină lângă mine, ea stăruia să rămână pe loc, spunând că nu poate.

— Într-o bună zi.

Mi-am aranjat pe cap colierul de smaralde al Mamei care-mi plăcea în mod deosebit, captivată de felul în care sclipea în lumina oglinzii.

— Dar tu? am întrebat. Când o să plecăm, ce sat ai vrea să vezi?

— Oricare.

Ochii Bintei s-au tulburat.

— Totul.

Și-a mușcat buza de jos și un zâmbet i s-a ivit pe față.

— Cred că mi-ar plăcea totul. Nimeni din familia mea n-a călătorit vreodată în afara Lagosului.

— De ce nu?

Mi-am strâmbat nasul și m-am ridicat în picioare, întinzând mâna după caseta în care se afla vechea tiară a Mamei. Era la îndemână. M-am aplecat în față.

— Amari, nu!

Înainte ca avertismentul Bintei să mă oprească, mi-am pierdut echilibrul. Din smucitură, am răsturnat caseta. În numai două secunde, totul s-a rostogolit pe podea.

— Amari!

N-am să înțeleg niciodată cum de-a sosit Mama atât de repede. Vocea ei a răsunat sub intrarea boltită a camerei, când a dat cu ochii de dezordinea pe care o făcusem.

Cum mie îmi pierise graiul, Binta a ieşit în faţă.

— Cer umil iertare, Înălţimea Voastră. Mi s-a spus să vă lustruiesc bijuteriile. Prințesa Amari voia doar să mă ajute. Dacă trebuie să pedepsiți pe cineva, eu ar trebui să fiu aceea.

— Răzgâiată leneșă ce ești!

Mama a înşfăcat-o pe Binta de încheietură, smucindu-i braţul în sus.

— Amari e o prințesă. Nu e aici să-ți facă ție munca!

— Mamă, nu asta...

— Gura, se răstește Mama, mârâind în timp ce-o târăște pe Binta afară. E clar că am fost prea îngăduitori cu tine. O să-ți prindă bine învățăturile unui bici.

— Nu, Mamă! Stai...

Nailah se împiedică, scoţându-mă din abisul vinovăției. Faţa de copil a Bintei se destramă din mintea mea, în timp ce Tzain se chinuiește să ne ajute să nu ne ducem de-a dura pe un munte de nisip. Mă prind de curelele scăriței de la șa, iar Zélie se apleacă și mângâie blana lui Nailah.

— Îmi pare rău, fetițo, o alintă Zélie. Promit c-o să ajungem curând.

— Ești sigură?

Vocea mea se aude uscată, sfărâmicioasă ca nisipiul ce ne înconjoară. Dar nu-mi dau seama dacă nodul dureros din gât e de la lipsa apei sau de la amintirea Bintei.

— Suntem aproape.

Tzain se întoarce, mijind ochii să-i ferească de soare. Chiar și cu ochii aproape închiși, privirea lui adâncă, întunecată mă fixează, făcându-mi obrajii să roșească.

— Dacă nu ajungem astăzi, o să fim în Ibeji mâine.

— Și dacă piatra-soarelui nu e în Ibeji? întreabă Zélie. Dacă Lekan ne-a îndrumat greșit? Nu mai avem decât treisprezece zile până la solstițiu. Dacă nu e acolo, suntem condamnați.

Nu se poate să se fi înșelat...

Gândul îmi face stomacul gol să se încleștеze. Toată hotărârea pe care am simțit-o în Chândomblé se spulberă. *Ceruri.* Toate acestea ar fi mult mai simple dacă Lekan ar mai fi în viață. Cu el călăuză și cu magia lui, faptul că Inan ne urmărește n-ar mai fi un pericol. Am avea o șansă să găsim piatra-soarelui. Am putea chiar să fim pe drumul spre insula sacră pentru a îndeplini ritualul.

Însă fără Lekan, n-am făcut niciun progres ca să-i salvăm pe maji. Mai curând doar irosim timpul. Mărșăluind la moarte.

— Lekan nu ne-ar fi îndrumat greșit. E aici.

Tzain face o pauză, lungindu-și gâtul.

— Și dacă nu e un miraj, am ajuns.

Zélie și cu mine ne zgâim peste umerii lați ai lui Tzain. Căldura se reflectă din nisip în valuri, tulburând linia orizontului, dar, treptat, un zid de lut crăpat prinde formă în fața ochilor. Spre surprinderea mea, suntem doar trei dintre numeroșii călători care-și croiesc drum spre cetatea din deșert din toate direcțiile. Spre deosebire de noi, multe dintre grupurile migratoare călătoresc în caravane construite din lemn ferecat și înfrumusețate cu aur, vehicule atât de împodobite încât trebuie să aparțină nobililor.

Un fior de entuziasm mă străbate și-mi mijesc ochii să văd mai bine. Când eram copil, l-am surprins odată pe Tata prevenindu-și generalii despre primejdiile deșertului, un ținut forfotind de Pământici. Susținea că magia acestora putea preface fiecare fir de nisip într-o armă ucigătoare. Mai târziu în seara aceea, i-am spus Bintei ce aflasem, în timp ce-mi descurca părul cu pieptenele.

— Nu e adevărat, m-a corectat ea. Pământicii din deșert sunt pașnici. Își folosesc magia să creeze așezări din nisip.

Atunci, am încercat să-mi imaginez cum ar fi putut să arate o cetate din nisip, neținută în frâu de legile și de materialele ce guvernau arhitectura noastră. Dacă Pământicii într-adevăr comandau deșertul, cetățile lor magnifice trebuie să se fi năruit, dispărând odată cu ei.

Însă, după patru zile în cumplitul deșert, plăpânda colonie Ibeji sclipește. Primul semn de speranță în această dezolantă pustietate. *Mulțumesc cerurilor.*

Probabil o să supraviețuim, totuși.

Corturi și ahéré de lut ne întâmpină când trecem de zidul exterior. Ca și locuințele din cartierele sărăcăcioase ale Lagosului, colibele de nisip sunt solide și cubice, îmbăiate în razele soarelui. Cele mai mari ahéré se profilează la distanță, purtând un sigiliu pe care îl cunosc prea bine. Leopanarul de zăpadă sculptat scânteiază în soare, cu colții dezveliți gata să muște.

— Un post de pază, spun eu răgușit, încordându-mă în șaua lui Nailah.

Deși sigiliul regal e gravat în zidul de lut, în mintea mea flutură ca drapelele de catifea din sala tronului Tatei. După Raid, el a abolit vechiul sigiliu, un maiestuos leonar cu coarne de taur, care întotdeauna reușea să mă facă să mă simt în siguranță. În locul lui, a proclamat că puterea noastră va fi reprezentată de leopanarii de zăpadă: animale de călărie feroce. Pure.

— Amari, șoptește aspru Zélie, scoțându-mă brusc din gândurile mele.

Descalecă de pe Nailah și își înfășoară eșarfa mai strâns în jurul feței, îndemnându-mă să-i urmez exemplul.

— Hai să ne despărțim, propune Tzain.

Coboară din spinarea lui Nailah și ne dă plosca lui de apă.

— N-ar trebui să fim văzuți împreună. Voi luați apa. Eu o să găsesc un loc să stăm.

Zélie dă din cap și se îndepărtează, dar încă o dată Tzain zăbovește cu ochii la mine.

— Ești bine?

Mă silesc să încuviințez, deși nu izbutesc să vorbesc. O singură privire asupra sigiliului regal și e ca și când gâtlejul mi-a fost umplut cu nisip.

— Ține-te aproape de Zélie.

Pentru că ești slăbită, îmi imaginez eu că mi-ar spune cu dispreț, deși ochii lui sunt blânzi. *Pentru că, în ciuda sabiei pe care o porți, nu te poți apăra singură.*

Mă strânge ușor de braț, înainte s-o ia pe Nailah de căpăstru și s-o conducă în direcție opusă. Mă uit după silueta lui masivă, luptând cu dorința de a-l urma, până când Zélie îmi șuieră numele.

O *să fie bine*. Îmi fabric un zâmbet în privire, deși Zélie nici măcar nu se uită spre mine. Crezusem că lucrurile începuseră să se destindă între noi după Sokoto, dar orice bunăvoință mi-aș fi câștigat s-a risipit în secunda în care fratele meu a apărut la templu. În ultimele patru zile, Zélie abia dacă mi-a vorbit, de parcă eu aș fi cea care l-a ucis pe Lekan. Singurele momente în care pare că se uită la mine sunt cele în care o surprind holbându-se la spatele meu.

Mă țin aproape de ea în timp ce ne vedem de drum pe străzile pustii, căutând zadarnic de mâncare. Gâtul meu tânjește după o cană de apă rece, o felie de pâine proaspătă, o bucată zdravănă de carne. Însă, spre deosebire de cartierul negustorilor din Lagos, nu există tarabe pline de culoare în fața prăvăliilor, nicio etalare a deliciilor suculente. Orașul apare aproape la fel de mort de foame ca și deșertul care-l înconjoară.

— Zei! murmură Zélie cu năduf, oprindu-se puțin, în timp ce tremurul i se întețește.

Deși soarele arde nemilos, dinții ei clănțăne de parc-ar fi într-o baie de gheață. De la trezire încoace, tremură din ce în ce mai tare, trăgându-se speriată înapoi ori de câte ori simte că spiritele morților sunt pe aproape.

— Sunt chiar atât de mulți? șoptesc.

Gâfâie, când un frison se oprește.

— Parcă aș merge printr-un cimitir.

— Cu o arșiță ca asta, probabil chiar este.

— Nu știu.

Zélie se uită în jur, strângându-și eșarfa mai mult.

— De fiecare dată când mă lovește unul, simt gust de sânge.

Un fior mă zgâlțâie pe dinăuntru, deși transpir prin fiecare por.

Dacă Zélie simte gust de sânge, nu vreau să știu de ce.

— Probabil...

Mă întrerup, încremenind în nisip când o ceată de oameni se revarsă în stradă. Deși sunt ascunși de cape și măști, hainele lor pline de praf poartă sigiliul regal al Orïshei.

Gărzi.

Mă agăţ strâns de Zélie, care duce mâna la baston. Soldaţii trăsnesc a rachiu; unii se împiedică la fiecare pas. Picioarele mele tremură ca făcute din gelatină.

Apoi, la fel de repede cum au venit, se împrăştie, dispărând printre ahéréle de lut.

— Adună-te!

Zélie mă împinge. Fac eforturi să nu mă rostogolesc în nisip. Nu e niciun pic de simpatie în privirea ei; spre deosebire de Tzain, ochii ei argintii sunt furibunzi.

— Eu doar...

Cuvintele sunt firave, deşi vreau să sune puternice.

— Îmi cer iertare. Am fost luată prin surprindere.

— Dacă ai de gând să te porţi ca o mică prinţesă, predă-te gărzilor. Eu nu sunt aici ca să te apăr pe tine. Sunt aici să lupt.

— Nu-i drept, protestez, cuprinzându-mi trupul cu braţele. Şi eu lupt.

— Ei bine, având în vedere că tatăl tău a creat situaţia asta, dac-aş fi în locul tău, m-aş lupta un pic mai tare.

Cu acestea, Zélie îmi întoarce spatele, călcând apăsat şi împrăştiind nisipul la fiecare pas. Obrajii îmi dogoresc când mă iau după ea, având grijă să păstrez distanţa, de data asta.

Continuăm să mergem spre piaţa centrală din Ibeji, o adunătură de străduţe întortocheate şi colibe cubice construite din lut roşu. Când ne apropiem, vedem mai multe grupuri de nobili, bătători la ochi în caftanele lor de mătase strălucitoare şi cu servitorii înşiraţi în urma lor. Deşi nu recunosc pe niciunul, îmi potrivesc eşarfa mai bine, îngrijorată că şi cea mai mică suprafaţă descoperită mi-ar trăda identitatea. Dar ce caută ei aici, atât de departe de capitală? Sunt atât de mulţi nobili, încât numai robii din obşti îi depăşesc la număr.

Mă opresc un moment, înspăimântată de câţi umplu calea îngustă. Înainte, nu zărisem decât în treacăt robii aduşi să slujească palatului – întotdeauna prietenoşi, curaţi, educaţi pe placul Mamei. Ca şi despre Binta, credeam că ei duceau o viaţă simplă, în siguranţă între zidurile palatului. Nu m-am întrebat niciodată de unde veneau, în care alt loc ar fi putut sfârşi.

— Ceruri...

E aproape prea dureros să înduri priveliștea. În majoritate divineri, robii depășesc numărul locuitorilor cetății cu miile, îmbrăcați numai în niște zdrențe. Pielea lor neagră se bășică sub soarele pârjolitor, pătată de țărână și nisip aparent arse în însăși ființa lor. Fiecare e cu puțin mai mult decât un schelet umblător.

— Ce se întâmplă? șoptesc eu, înregistrând numărul copiilor înlănțuiți.

Aproape toți sunt tineri – chiar și cel mai în vârstă pare mai mic decât mine. Caut rezervele pe care probabil le sapă în mine, drumurile proaspăt construite, fortărețele ridicate în acest sat din deșert. Însă nu zăresc niciun semn al eforturilor lor.

— Ce fac ei aici?

Zélie își încrucișează privirile cu o fată neagră cu păr lung și alb ca al ei. Roaba poartă o rochie albă, ponosită; ochii îi sunt înfundați în orbite, goliți aproape și de ultima scânteie de viață.

— Sunt de la obști, murmură Zélie. Se duc unde li se spune.

— Dar, desigur, nu întotdeauna e atât de rău, nu?

— În Lagos, am văzut oameni care arătau mai rău.

Se îndreaptă spre postul de pază din piața centrală, în timp ce măruntaiele mele se răsucesc dureros. Deși în stomac n-am nimic, căci n-am mâncat, e răscolit de adevăr. Toți anii aceia în care am stat tăcută la masă.

Sorbind ceai în timp ce oamenii mureau.

Întind mâna să-mi umplu plosca la puț, ferindu-mă de căutătura răutăcioasă a gardianului. Zélie întinde mâna să facă la fel...

Sabia soldatului sfâșie aerul, prăvălindu-se cu furie.

Noi sărim înapoi, cu inimile bătând speriate. Lama se înfige în marginea de lemn unde mâna lui Zélie se odihnise cu o fracțiune de secundă înainte. Ea duce mâna la bastonul ascuns sub brâu, tremurând de furie.

Ochii mei urmăresc sabia în sus, spre soldatul încruntat care o mânuiește. Soarele i-a înnegrit pielea de mahon, dar privirea îi strălucește intens.

— Știu că voi, viermii, nu puteți citi, zice el cu dispreț spre Zélie, dar pentru numele cerurilor, învățați măcar să numărați.

Lovește cu lama într-o pancartă decolorată de vreme. Când nisipul curge din adânciturile lemnului, mesajul șters devine lizibil: O CANĂ = O MONEDĂ DE AUR.

— Serios? Zélie clocotește de mânie.

— Ne putem permite, șoptesc eu, întinzând mâna după sacul ei de umăr.

— Dar ei nu!

Arată spre robi. Vreo câțiva cară găleți cu apă de băut atât de murdară, că ai putea zice fără a greși că e numai nisip. Dar nu e momentul pentru revoltă. Cum poate Zélie să nu vadă asta?

— Umilele noastre scuze.

Fac un pas înainte, luându-mi cel mai respectuos ton. Reușesc să fiu aproape convingătoare. Mama ar fi mândră.

Pun trei monede de aur în mâna gardianului și iau plosca lui Zélie, silind-o să se dea înapoi ca s-o umplu.

— Poftim.

Îi pun plosca în mână, dar Zélie pocnește din limbă cu dezgust. O înșfacă și se întoarce la robi, apropiindu-se de fata neagră îmbrăcată în alb.

— Bea, o îndeamnă Zélie. Repede. Până nu ne vede zbirul vostru.

Tânăra roabă nu pierde nicio secundă. Bea cu lăcomie, fără îndoială savurând prima ei apă de băut după multe zile. După ce ia o înghițitură sănătoasă, trece plosca unui diviner înlănțuit în fața ei. Cu reticență, dau și celelalte două ploști rămase celorlalți robi.

— Ești prea bună, îi șoptește fata lui Zélie, lingându-și ultimele picături de pe buze.

— Îmi pare rău că nu pot face mai mult.

— Ai făcut mai mult decât destul.

— De ce sunteți atât de mulți? întreb eu, încercând să ignor uscăciunea gâtului meu.

— Zbirii ne-au trimis aici pentru arenă.

Fata face semn spre un loc abia vizibil dincolo de zidul de lut. La început, nu se remarcă nimic între dunele roșiatice și valurile de nisip, dar, curând, începi să vezi amfiteatrul.

Ceruri...

N-am mai văzut niciodată o construcție atât de vastă. O adunătură

de arcuri de piatră și coloane, arena se întinde mult peste deșert, acoperind mare parte din el.

— Voi o construiți?

Îmi încrețesc nasul. Tata n-ar aproba niciodată zbirilor să construiască un edificiu ca ăsta aici, la loc deschis. Deșertul e prea arid; ținutul ăsta nu poate susține prea mulți oameni.

Fata clatină din cap.

— Noi concurăm în ea. Zbirii spun că, dacă vom câștiga, din banii ăia o să ne plătească ei toate datoriile.

— Concurați? se încruntă Zélie. Pentru ce? Pentru libertatea voastră?

— Și bogății, intervine robul din fața fetei, cu apa scurgându-i-se pe bărbie. Destul aur cât să umpli o mare.

— Nu pentru asta ne pun ei să concurăm, îl întrerupe fata. Nobilii sunt deja destul de bogați. Nu au nevoie de aur. Ei vor relicva lui Babalúayé.

— Babalúayé? repet eu.

— Zeul Sănătății și al Bolii, îmi explică Zélie. Fiecare zeu are o relicvă legendară. A lui Babalúayé este *ohun èsó aiyé,* giuvaierul vieții.

— Și există cu adevărat? întreb.

— Doar un mit, răspunde Zélie. O poveste pe care majii le-o spun divinerilor la culcare.

— Nu e un mit, zice fata. Am văzut-o cu ochii mei. E mai degrabă o piatră decât un giuvaier, dar e reală. Asigură viața veșnică.

Zélie înclină puțin capul și se apleacă spre fată.

— Piatra asta... își coboară vocea, cum arată?

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

ZÉLIE

Arena zumzăie de sporovăială nobililor beţi, în timp ce soarele se lasă dincolo de orizont. Deşi se înserează, amfiteatrul răspândeşte lumină; felinarele atârnă de stâlpii de susţinere ai zidurilor. Trecem printre grupurile de soldaţi şi de nobili care umplu tribunele săpate în piatră. Mă sprijin de Tzain, căci mă împiedic la fiecare pas, croindu-ne drum printre treptele tocite de vreme şi acoperite de nisip.

— De unde au venit toţi oamenii ăştia? murmură Tzain.

Trece cu forţa printre doi kosidáni înfăşuraţi în caftane pline de praf. Deşi Ibeji nu se poate lăuda cu mai mult de vreo câteva sute de locuitori, mii de spectatori umplu tribunele, un număr surprinzător dintre ei fiind negustori şi nobili. Toată lumea se uită la bazinul adânc al arenei propriu-zise, împărtăşind la unison entuziasmul pentru jocuri.

— Tremuri, zice Tzain când ne aşezăm.

Fiorii mă străbat de sus în jos şi de jos în sus, făcându-mi pielea ca de găină.

— Sunt sute de spirite, şoptesc eu. Atât de mulţi au murit aici.

— E de înţeles, dacă robii au construit locul ăsta. Probabil au murit cu zecile.

Dau din cap şi iau o înghiţitură din plosca mea, sperând să scap de gustul de sânge din gură. Indiferent ce mănânc sau beau, senzaţia de cocleală nu se dă dusă. Sunt prea multe suflete în jurul meu captive în iadul apâdi.

Am învăţat mereu că, atunci când orïshanii mor, spiritele binecuvântate se ridică la alâfia: pace. O eliberare din suferinţa de pe pământul nostru, o stare de existenţă care se poate obţine numai în dragostea zeilor. Una dintre datoriile noastre sacre, ca Secerători, era să călăuzim sufletele spre alâfia şi, în schimb, ele aveau să ne împrumute puterea lor.

Dar spiritele îngreunate de păcat sau de traumă nu se pot ridica la

alâfia; nu se pot ridica de pe pământul ăsta. Încătușate de durerea lor, rămân în apâdi, retrăind cele mai sfâșietoare momente ale amintirii lor omenești, la nesfârșit.

Când eram copil, bănuiam că apâdi era un mit, un avertisment convenabil ca să-i obligi pe copii să se poarte frumos. Însă, odată trezită ca Secerător, pot *simți* tortura spiritelor, agonia lor neîmblânzită, durerea lor neîntreruptă. Îmi plimb ochii peste arenă, nevenindu-mi să cred că între zidurile acesteia sunt atât de multe spirite captive în iadul apâdi. N-am auzit niciodată de ceva asemănător. Pentru numele zeilor, ce s-a întâmplat aici?

— Ar trebui să ne uităm prin jur? șoptește Amari. Să căutăm prin arenă după vreun semn?

— Hai să așteptăm să înceapă competiția, zice Tzain. O să fie mai ușor când toată lumea va fi atentă la altceva.

În timp ce așteptăm, mă uit peste mătăsurile împodobite ale nobililor, studiind podeaua de metal a arenei adânci. E o privelişte neobişnuită printre cărămizile de nisip care umplu arcurile de piatră şi treptele crăpate. Caut pe fier un semn de vărsare de sânge: lovitura vreunei săbii, zgârietura ghearelor uriașe de la animalele de călărie sălbatice. Însă metalul e neatins şi nepătat. *Ce fel de competiție e asta...*

Un clopot răsună în aer.

Îmi înalţ iute privirea, când dangătul lui stârnește urale însuflețite. Toată lumea se ridică în picioare, silindu-ne pe Amari şi pe mine să ne suim pe trepte ca să putem vedea. Uralele devin mai puternice, atunci când un bărbat mascat, înveşmântat în negru, urcă o scară de metal până la o platformă mult deasupra podelei arenei. Are o aură ciudată, ceva impunător, ceva auriu...

Heraldul își scoate masca, dezvăluind o față zâmbitoare, de un cafeniu-pal, bronzată de soare. El își duce o pâlnie de metal la gură.

— Sunteți gata?

Mulţimea urlă cu o ferocitate care-mi face urechile să țiuie. Un uruit greu bubuie în depărtare, devenind din ce în ce mai puternic până când...

Porțile de metal se deschid brusc pe laturile podelei arenei şi valuri nesfârșite de apă dau năvală înăuntru. *Trebuie să fie un miraj.* Totuși,

mii de galoane se revarsă înăuntru. Apa acoperă podeaua de metal, izbind-o cu zgomotul unei mări.

— Cum e cu putință? șuier eu printre dinți, amintindu-mi de robii piele și os.

Atât de mulți murind fără apă și ei o irosesc pe asta?

— Nu vă aud, zice în zeflemea heraldul. Sunteți gata pentru bătălia *unică într-o viață?*

Când spectatorii îmbătați zbiară, porți de metal se deschid pe laturile arenei. Una după alta, zece ambarcațiuni de lemn plutesc înăuntru, navigând pe valurile falsei mări. Fiecare vas are vreo doisprezece metri lungime, catarge înalte și pânze nedesfăcute. Ele înaintează și echipajele lor își ocupă locurile la manevrarea șirurilor de vâsle și de tunuri.

Pe fiecare vas, un căpitan împopoțonat stă la cârmă. Dar când mă uit la echipaje, îmi stă inima.

Roaba în alb se află între zecile de vâslași, cu lacrimi în ochii ei negri, fata care ne-a spus despre piatră. Pieptul i se zbate vizibil. Ține strâns de o vâslă pentru viață.

— În seara asta, zece căpitani din tot cuprinsul Orïshei se luptă pentru o bogăție mai mare decât a unui rege. Căpitanul și echipajul care vor câștiga se vor îmbăia într-o mare de glorie, un ocean nesfârșit de aur!

Heraldul își ridică mâinile și doi soldați rostogolesc înăuntru un cufăr mare plin cu monede de aur lucitoare. Un ecou de venerație și de lăcomie trece prin tribune.

— Regulile sunt simple – ca să câștigi trebuie să ucizi căpitanul și echipajul fiecărei corăbii din joc. În ultimele două luni, nimeni n-a supraviețuit într-o luptă în arenă. Oare aceasta va fi, în sfârșit, noaptea în care vom încorona un biruitor?

Uralele mulțimii erup din nou. Căpitanii li se alătură, cu ochii sclipind la cuvintele heraldului. Spre deosebire de echipajele lor neajutorate, ei nu se tem.

Vor numai să învingă.

— Dacă un căpitan învinge astăzi, îl așteaptă un premiu special, o recentă descoperire mai valoroasă decât orice premiu am oferit înainte. Nu mă îndoiesc că din pricina zvonurilor despre

însemnătatea sa ați venit mulți dintre voi în seara asta.

Heraldul se plimbă țanțoș pe platformă, sporind tensiunea. Groaza mă cuprinde când își ridică iar pâlnia de metal la gură.

— Căpitanul care va învinge va pleca de aici nu numai cu aur. Va primi giuvaierul vieții, pierdut în timp până în momentul acesta. Legendara relicvă a lui Babalúayé. Darul nemuririi!

Heraldul scoate piatra luminoasă din mantia sa. Cuvintele mi se adună într-un nod în gât. Mai strălucitoare decât în pictura pe care Lekan a adus-o la viață, piatra-soarelui orbește. De mărimea unei nuci de cocos, raze oranj, galbene și roșii pulsează pe sub exteriorul neted de cristal. Exact obiectul de care avem noi nevoie pentru a îndeplini ritualul.

Ultimul obiect de care avem nevoie pentru a aduce magia înapoi.

— Piatra dă nemurirea? se miră Amari. Lekan n-a pomenit nimic despre asta.

— Nu, răspund eu, dar arată ca și când ar putea s-o facă.

— Cine crezi c-o să învin...

Înainte ca Amari să-și termine vorba, explozii asurzitoare sfâșie aerul.

Arena se cutremură când primul vas trage cu tunul.

Două ghiulele țâșnesc din țevile de metal, nemiloase în țintele lor. Nimeresc în vâslașii bărcii din spate, stingând vieți la impact.

— Ah!

O durere ascuțită îmi sfâșie corpul, chiar dacă pe mine nimic nu mă lovește. Gustul gros de sânge îmi năclăiește limba, mai puternic ca niciodată.

— Zél! strigă Tzain.

Cel puțin, cred că strigă. E imposibil să-l aud peste urlete. În timp ce vasul lovit se scufundă, uralele mulțimii amestecate cu țipetele morților îmi copleșesc mintea.

— Le simt, spun eu, strângând din dinți ca să evit un țipăt schilodit. Pe fiecare, fiecare moarte.

O închisoare din care nu pot scăpa.

Explozia tunurilor zgâlțâie zidurile. Așchii de lemn zboară prin aer și o altă ambarcațiune se duce la fund. Sânge și cadavre răpăie ca ploaia căzând în apă, în timp ce supraviețuitorii răniți se zbat să nu se

înece.

Fiecare nouă moarte mă izbește cum m-a izbit spiritul lui Lekan la Chândomblé, inundându-mi mintea și corpul. Capul mi se umple cu amintiri fragmentate, disparate. Corpul meu colectează toată durerea lor. Văd negru înaintea ochilor, intrând și ieșind din agonie, așteptând să înceteze oroarea. Deslușesc o străfulgerare a fetei în alb, numai că acum e înecată în roșu.

Nu știu cât timp durează – zece minute, zece zile.

Când baia de sânge este în sfârșit încheiată, sunt prea slăbită să mai gândesc, să mai respir. Din cele zece vase și căpitanii lor n-a mai rămas mai nimic, spulberate fiecare de mâna altuia.

— Se pare că e o altă noapte fără învingător!

Glasul heraldului bubuie peste strigătele spectatorilor. El agită ostentativ piatra, având grijă să reflecte lumina.

Scânteiază pe deasupra mării stacojii, strălucește deasupra cadavrelor plutind printre sfărâmăturile de lemn. La vederea ei, spectatorii urlă mai tare decât au făcut-o toată noaptea. Vor mai mult sânge.

Vor altă luptă.

— Va trebui să vedem dacă, mâine, căpitanii pot câștiga acest magnific premiu!

Mă reazem de Tzain și închid ochii. În ritmul ăsta, o să murim înainte să fi atins măcar piatra.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

INAN

Strigătele îndepărtate ale zbirilor răsună peste ciocăniturile abia deslușite ale construcției. Ordinele mânioase ale Kaei le domină. Deși fără tragere de inimă, pare să fi preluat comanda șantierului. După trei zile sub conducerea ei podul e aproape gata.

Însă, dacă trecerea noastră spre cealaltă parte a muntelui devine o realitate, eu n-am făcut niciun progres în găsirea indiciilor. Oricât de amănunțit caut, templul rămâne o enigmă, un mister perpetuu pe care nu-l pot descifra. Nici măcar slăbirea controlului asupra magiei mele nu e de ajuns ca să-i iau urma fetei. Nu mai am timp.

Dacă e să am vreo șansă de a găsi fata, trebuie să mă abandonez complet în voia magiei.

Concluzia mă torturează, punând sub semnul întrebării tot ce cred. Însă alternativa e cu mult mai rea. Datoria înainte de sine. Orïsha pe primul loc.

Trăgând adânc aer în piept, deblochez fiecare reținere până la ultima, încetul cu încetul. Durerea din piept scade. Treptat, înțepăturile magiei se ridică până îmi atinge pielea.

Sper că mirosul de mare o să fie cel dintâi pe care o să-l simt, dar ca în fiecare zi, până acum, numai mirosul de lemn și cărbune umple culoarele înguste.

Când cotesc după încă un colț, mirosul devine copleșitor, un nor turcoaz atârnă în aer. Îmi trec mâna prin el, îngăduind conștiinței remanente a lui Lekan să mă pătrundă.

— *Lekan, stai!*

Chiuituri și râsete răsună când trec de un alt colț. Mă lipesc de piatra rece când amintirile lui sêntaro mă invadează. Copii fantomă trec, toți strigând, pictați și despuiați. Veselia lor răsună și se propagă zgomotos între zidurile de piatră.

Nu sunt reali, îmi amintesc eu, cu inima bătându-mi tare în piept. Dar chiar în timp ce încerc să mă agăț de minciuna asta, o sclipire poznașă din ochii unui copil proclamă adevărul.

Cu torța în mână, merg mai departe, grăbindu-mă pe holurile înguste ale templului. Pentru o clipă, o boare de sare de mare plutește în aer, învăluită de mirosul de cărbune. Cotesc după colț și un alt nor turcoaz îmi apare. Alerg la el, strângând din dinți când o nouă strălucire a conștiinței lui Lekan mă ia în stăpânire. Mirosul lui de lemn devine pătrunzător. Aerul se mișcă. O voce blândă se aude.

— *Dar ai un nume?*

Tot corpul mi se crispează. Silueta timidă a lui Amari se materializează înaintea ochilor mei. Sora mea se uită la mine înspăimântată, frica umbrindu-i ochii de ambră. Un iz înțepător îmi ajunge la nări. Nasul mi se încrețește la mirosul de ars.

— *Toată lumea are un nume, copilă.*

— *Oh, n-am vrut să spun...*

— *Lekan, tună vocea lui în capul meu. Olamilekan.*

Aproape că izbucnesc în râs când o văd pe Amari; arată ridicol în haine de rând. Dar chiar și după toate acestea, ea e aceeași fată pe care o știu dintotdeauna: o pânză de emoții țesută în spatele unui zid de tăcere.

Propriile mele amintiri dau buzna – scurta privire pe care am schimbat-o peste podul rupt. Crezusem că am să fiu salvatorul ei; în schimb, eram pricina suferinței sale.

— *Belșugul meu... e sporit?*

Apare amintirea lui Lekan despre fata maji. Ea revine la viață în lumina pâlpâitoare a torței.

— *Îți amintești limba noastră?*

— *Frânturi. Mama m-a învățat-o când eram foarte mică.*

În sfârșit. După toate aceste zile, mirosul de mare mă lovește ca o rafală de vânt. Totuși, pentru prima oară de când drumurile ni s-au încrucișat, imaginea fetei nu mă face să duc mâna la sabie. Prin privirea lui Lekan ea e blândă și totuși izbitoare. Pielea ei neagră pare să lumineze în raza torței, accentuând umbrele din spatele ochilor ei argintii.

Ea e aleasa. Gândurile lui Lekan îmi răsună în minte. *Indiferent ce s-ar întâmpla, ea trebuie să supraviețuiască.*

— Aleasă pentru ce? întreb eu cu voce tare.

Numai tăcerea îmi răspunde.

Imaginea fetei și a lui Amari se risipește, lăsându-mă cu ochii pironiți în locul unde fuseseră ele. Mirosul ei dispare. Deși încerc să prind strălucirea aceea din nou, nu se întâmplă nimic. Sunt silit să merg mai departe.

Pe când pașii mei tulbură cu ecoul cotloanele și spărturile templului, simt schimbarea din corpul meu. Efortul de a-mi înăbuși blestemul a devenit o secătuire constantă. Un obol istovitor din fiecare respirație. Deși zumzetul magiei din cap încă îmi face stomacul să se strângă, corpul se desfată cu noua libertate. E ca și când aș fi petrecut ani înecându-mă sub apă.

Pentru o clipă, izbutesc să-mi umplu plămânii cu aer.

Cu respirații adânci, înaintez mai departe prin templu, străbătând holurile cu o nouă vigoare. Alerg după fantomele lui Lekan, căutând răspunsuri, sperând s-o găsesc din nou pe fată. Când trec de încă un colț, mirosul sufletului lui mă copleșește. Am intrat în camera de sub dom. Rămășițele conștiinței lui Lekan pulsează cu mai multă forță decât au făcut-o toată săptămâna. Un nor turcoaz pare să cuprindă întreg spațiul. Mai înainte să-mi fac curaj, camera fulgeră în alb.

Deși stau în umbră, conștiința lui Lekan îmbăiază zidurile neregulate în lumină. Rămân cu gura căscată când văd uluitoarea pictură murală a zeilor. Fiecare portret radiază în culori strălucitoare.

— Ce e asta? șoptesc, uluit la magnifica privelițe.

Picturile sunt atât de expresive, încât par să capete viață.

Îmi ridic torța spre zei și zeițe, spre majii care dansează la picioarele lor. E impresionant. Cotropitor. Destramă tot ce am fost învățat să gândesc.

Din copilărie, Tata m-a făcut să cred că oamenii care se agățau de mitul zeilor erau slabi. Se bizuiau pe ființe pe care nu le puteau vedea niciodată, devotându-și viețile unor entități fără chip.

Eu am ales să-mi pun credința în tron. În Tata. În Orïsha. Dar acum, privindu-i pe zei, mi-a pierit graiul.

Mă minunez la oceanele și la pădurile care răsar sub atingerea lor, la lumea Orïshei creată de mâna lor. O bucurie ciudată pare să respire prin straturile de vopsea, umplând Orïsha cu o lumină pe care nu știam că ar putea s-o aibă.

Vederea picturii murale mă silește să recunosc adevărul, confirmă tot ce mi-a spus Tata în sala tronului. Zeii sunt reali. Vii. Unindu-se cu firele vieților majilor. Dar dacă totul este adevărat, de ce, pentru numele cerurilor, a creat unul o legătură și cu mine?

Mă uit din nou cu atenție la fiecare portret, observând diferitele tipuri de magie care par să izvorască din mâinile zeilor. Când ajung la un zeu înveșmântat într-o robă bogată, de culoarea cobaltului, mă opresc. Magia mea blestemată se aprinde la vederea lui.

Zeul e înalt, impunător, cu mușchi sculptați. O ipélè albastru întunecat se întinde peste pieptul lui lat ca un șal, o culoare vibrantă pe pielea lui de un cafeniu-închis. Fumul turcoaz se răsucește în mâinile lui, întocmai ca filamentele de nori care apar cu blestemul meu. Când îmi mișc torța, un val de energie îmi freamătă pe sub scalp. Vocea lui Lekan se aude tunătoare în capul meu, în timp ce apare un alt nor albastru.

— *Orí a luat pacea din capul Mamei Cer pentru a deveni Zeul Minții, al Spiritului și al Viselor. Pe pământ și-a împărtășit acest dar unic cu oamenii care-l venerează, îngăduindu-le să se conecteze cu toate ființele omenești.*

— Zeul minții, al Spiritului și al Viselor... șoptesc pentru mine.

Încep să pun lucrurile cap la cap. Vocile. Străfulgerările emoțiilor celorlalți. Ciudatele scene de vis în care mă trezesc captiv. Asta e!

Zeul originii mele.

Mânia mă biciuiește când îmi dau seama. *Cu ce drept?* În urmă cu câteva zile nici nu știam de existența acestui zeu, totuși el și-a arogat dreptul de a mă otrăvi?

— De ce? strig și vocea îmi răsună sub dom.

Aproape că mă aștept ca zeul să-mi răspundă tot strigând, dar numai tăcerea mă întâmpină.

— O să-ți pară rău, murmur în barbă, neștiind dacă asta mă face țicnit sau dacă undeva, în ciuda zgomotului lumii, el mă poate auzi.

Ticălosul ar trebui să se căiască în ziua de azi. Magia cu care m-a blestemat el o să fie magia care o să-l distrugă.

Măruntaiele mele se zvârcolesc și mă întorc brusc, cu stomacul strâns ghem, în timp ce invit blestemul meu să mă cuprindă și mai mult. N-are rost să mă lupt împotrivă. Ca să găsesc răspunsurile pe

care le doresc, nu există decât un singur loc în care pot să mă duc.

Mă așez pe pământ și închid ochii, lăsând lumea să dispară, în timp ce magia se târăște prin venele mele. Dacă vreau să ucid blestemul ăsta, o să am nevoie de el în întregime.

O să am nevoie să visez.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

ZÉLIE

— E clar?

Amari aruncă o privire pe culoarele de piatră ce se deschid din podeaua arenei. Arcuri de piatră sfărâmate se înalță deasupra capetelor noastre, pietrele sunt crăpate sub picioarele noastre. După ce pașii gărzilor trec pe culoar mai departe, Amari face semn din cap și pornim în fugă. Șerpuim printre coloanele de piatră măcinate de vreme, străduindu-ne să ajungem la capăt mai înainte de a fi văzuți.

La câteva ore după ce și ultimul om a murit și spectatorii și-au părăsit locurile, soldații au golit marea roșie din arenă. Am crezut că ororile jocurilor aveau să se încheie cu asta, dar acum trosnetele bastoanelor răsună în tribunele pustii. Soldații poruncesc unui nou lot de robi să curețe sângele și rămășițele care n-au fost duse de apă când au golit stadionul. Curăță mizeria din seara asta doar pentru a face loc măcelului de mâine.

O să mă întorc, hotărăsc eu. *O să-i salvez.*

După ce o să îndeplinesc ritualul și o să aduc înapoi magia, după ce Baba o să fie în siguranță și teafăr. Am să conving un grup de Pământici să scufunde monstruozitatea asta în nisip. Heraldul acela o să plătească pentru fiecare viață de diviner irosită. Fiecare nobil o să dea socoteală pentru crimele sale.

Las gândurile de răzbunare să mă aline, în timp ce ne lipim de un zid neșlefuit. Închid ochii, concentrându-mă cât pot de tare. Piatra-soarelui îmi stârnește ashêul din sânge. Când deschid ochii, lumina sa e slabă, ca un licurici care se pierde în noapte, însă, treptat, crește, până când aura pietrei-soarelui încălzește pământul de sub tălpile mele.

— Dedesubt, șoptesc eu.

Ne furișăm prin culoarele goale și coborâm scările. Cu cât ne apropiem mai mult de podeaua pătată de moarte, cu atât mai mulți oameni suntem siliți să evităm. Când ajungem la ultimul nivel, suntem practic la un deget distanță de gardienii corupți și de robii

zdrobiți. Bastoanele lor trosnesc acoperindu-ne zgomotul pașilor. Ne strecurăm pe sub o boltă de piatră.

— E aici, șoptesc eu, arătând spre o ușă mare de fier.

Mănunchiuri de lumină strălucitoare răzbat prin crăpături, umplând bolta de căldura pietrei-soarelui. Îmi plimb mâna peste mânerul de metal al ușii, o roată cu spițe ruginită, fixată cu un lacăt uriaș.

Scot pumnalul pe care mi l-a dat Tzain și înfig vârful în îngusta gaură a cheii lacătului. Deși încerc să împing, e blocat de o complicată îmbinare de roți dințate.

— Poți să-l desfaci? întreabă el.

— Încerc.

E mult mai complex decât lacătul obișnuit. Ca să pătrund printre roțile dințate mi-ar trebui ceva mai ascuțit, ceva cu un cârlig la capăt.

Iau un cui subțire și ruginit de pe jos și îl apăs de zid, îndoindu-i vârful. Când e făcut cârlig, închid ochii și mă concentrez la delicata îmbucare a dinților rotițelor. *Răbdare.* Vechile învățături ale Mamei Agba îmi răsună în minte. *Lasă pipăitul să devină ochii tăi.*

Bătăile inimii mele o iau razna și ciulesc urechea după vreun zgomot de pași care se apropie, dar când împing pumnalul, dintele cedează. Încă o mică oscilație la stânga și...

Se aude un ușor declic. Lacătul se deschide și sunt atât de ușurată încât îmi dau lacrimile. Apuc de roata cu spițe și întorc la stânga, dar metalul nu se urnește.

— E blocat!

Amari ține de strajă în timp ce Tzain trage de roata ruginită cu toată puterea. Metalul geme și scârțâie destul de tare ca să acopere strigătele soldaților, dar roata nu se clintește.

— Ai grijă! spun eu printre dinți.

— Încerc!

— Încearcă mai mult...

Roata se rupe cu un scrâșnet chinuit. Ne uităm lung la metalul rupt din mâna lui Tzain. Pentru numele zeilor, acum ce-ar trebui să facem?

Tzain izbește cu umărul în ușă. Deși se cutremură la impact, refuză să cedeze.

— O să vă audă gărzile! șoptește Amari.

— Avem nevoie de piatră! răspunde Tzain, tot șoptit. Altfel cum o să punem mâna pe ea?

Mă crispez la fiecare izbitură a corpului lui Tzain, dar are dreptate. Piatra e atât de aproape, că fierbințeala luminii sale mă încălzește ca un foc de curând aprins.

Un șuvoi de blesteme îmi trece prin minte. *Oh, zei, dacă măcar am fi avut ajutorul altui maji.* Un Faur ar putea să îndoaie ușa de metal. Un Arzător ar putea topi de tot încuietoarea.

Jumătate de lună, mi-am reamintit eu. *O jumătate de lună ca să duci treaba asta la bun sfârșit.*

Dacă vrem să recuperăm piatra-soarelui la timp pentru a prinde solstițiul, trebuie s-o obținem în seara asta.

Ușa se mișcă un milimetru și tresar. Suntem atât de aproape. O pot simți. Încă vreo câteva izbituri și o să se deschidă larg. Încă vreo câteva împingeri și piatra-soarelui e a noastră.

— Hei!

Glasul unui gardian tună prin aer. Încremenim toți trei. Se aude bocănitul unor cizme pe dalele podelei, bubuind spre noi cu o viteză înfricoșătoare.

— Acolo!

Amari face semn spre un cotlon de dincolo de ușa pietrei-soarelui, încărcat cu ghiulele și lăzi cu praf de pușcă. Ne ghemuim pe după lăzi, când un tânăr diviner dă buzna în încăpere, părul lui alb strălucind în penumbră. În câteva secunde e încolțit de herald și de un gardian. Amândoi se opresc scurt când văd ușa forțată spre piatra-soarelui.

— Vierme! mârâie heraldul și își dezvelește dinții amenințător. Cu cine mai lucrezi? Cine a făcut asta?

Mai înainte ca băiatul să poată vorbi, trosnetul bastonului gardianului îl amuțește. Se prăbușește pe podeaua de piatră. În timp ce el țipă, încă un soldat vine să-l bată.

Tresar în spatele lăzii, lacrimile usturându-mi ochii. Spatele băiatului e deja carne vie de la bătăile de dinainte, dar niciunul dintre monștri nu contenește. O să moară sub loviturile lor.

O să moară din cauza mea.

— Zélie, nu!

Șuieratul lui Tzain mă face să șovăi o secundă, dar nu e destul să mă oprească. Mă ridic din ascunzătoarea noastră, luptându-mă cu greața la vederea copilului.

Carnea îi e sfârtecată nemilos. Sângele curge șiroaie pe spatele lui. Se mai ține în viață de un fir subțire, unul care se destramă sub ochii mei.

— Tu cine naiba ești? spumegă heraldul, scoțând o sabie scurtă.

Simt furnicături pe toată pielea când se apropie de mine cu sabia lui de majacite negru. Alți trei soldați i se alătură în fugă.

— Slavă zeilor! spun și mă silesc să râd, căutându-mi cuvintele ca să o scot la capăt. Te-am căutat peste tot!

Heraldul mijește ochii, neîncrezător. Apucă strâns bastonul.

— Mă căutai? repetă el. În beciul ăsta? În apropiere de piatră?

Băiatul geme și tresar când un gardian îl pocnește în cap. Rămâne nemișcat, în balta sângelui său. Arată ca o lovitură mortală. *Dar de ce nu-i pot simți spiritul?* Unde e ultima lui amintire? Durerea lui finală? Dacă s-a dus drept în alâfia, s-ar putea să nu-l simt, dar cum poate cineva să treacă în pace după o moarte ca asta?

Îmi forțez privirea înapoi la heraldul furios. Nu mai pot face nimic acum. Băiatul e mort. Și, dacă nu-mi vine rapid vreo idee, și eu sunt moartă.

— Știam c-o să te găsesc aici.

Înghit cu greu nodul din gât. Numai un singur pretext o să meargă.

— Vreau să intru în jocurile voastre. Lasă-mă să concurez mâine-noapte.

← • • • →

— Doar nu vorbești serios! exclamă Amari când ajungem, în sfârșit, în siguranța nisipurilor. Ai văzut baia aceea de sânge. Ai *simțit-o.* Acum vrei să fii în mijlocul ei?

— Vreau piatra, strig eu la ea. Vreau să rămân în viață!

În pofida ardorii mele, imaginea băiatului bătut se furișează înapoi în mintea mea.

Mai bine așa. Mai bine bătut până la moarte decât spulberat pe o barcă. Însă oricât mă străduiesc să mă conving, știu că nu e adevărat. Nu e nicio demnitate într-o moarte ca asta, bătut până la ultima

suflare pentru ceva ce nici măcar n-a făcut. Și nu i-am putut nici ajuta spiritul să treacă dincolo. N-am putut fi Secerătorul de care avea nevoie, oricât aș fi vrut.

— Arena e înțesată cu gărzi, mormăi eu. Dacă n-o putem lua în noaptea asta, în niciun caz n-o s-o putem fura mâine.

— Trebuie să existe ceva, intervine Tzain.

Firele de nisip i s-au lipit de picioarele mânjite de sânge.

— N-or să mai lase piatra acolo în noaptea asta, după toată povestea. Dacă putem afla unde o să ducă piatra...

— Mai avem treisprezece zile până la solstițiu. Treisprezece zile ca să traversăm Orïsha și să navigăm până la insula sacră. Nu avem timp de căutări. Trebuie să luăm piatra și să plecăm!

— Piatra-soarelui nu ne va fi de niciun folos când cadavrele noastre vor zăcea pe podeaua arenei, zice Amari. Cum o să supraviețuim? Competiția îi ucide pe toți.

— N-o să concurăm ca toți ceilalți.

Caut în sacul meu și scot unul dintre pergamentele negre ale lui Lekan. Cerneala albă sclipește în inscripția sa, care se traduce cu *Învierea morților*. Incantația era o practică obișnuită pentru Secerători, adesea prima tehnică pe care o deprindea un maji nou. Magia îi asigura celui care o folosea ajutorul unui spirit captiv în iadul apâdi, în schimbul ajutării acelui spirit să treacă în viața de apoi.

Dintre toate incantațiile din rulourile lui Lekan, aceasta era singura pe care o știam deja. În fiecare lună, Mama conducea un grup de Secerători pe vârfurile munților neumblați din Ibadan și folosea incantația pentru a curăța satul nostru de sufletele captive.

— Am studiat pergamentul ăsta, am spus eu grăbită. Are o incantație pe care Mama o folosea deseori. Dacă o pot realiza, o să fiu în stare să prefac spiritele morților din arenă în soldați în carne și oase.

— Te-ai țicnit? strigă Amari. În tribune abia de puteai respira, cu toate spiritele alea. Ți-ar lua ore în șir ca să-ți recapeți puterile și să pleci pe picioarele tale. Dacă n-ai putut s-o scoți la capăt cu magia acolo, sus, ce te face să crezi că poți s-o folosești în arenă, jos?

— Morții m-au copleșit pentru că n-am știut ce să fac. Nu eram în control. Dacă învăț incantația asta, putem avea o armată ascunsă.

Sunt mii de spirite furioase în arena aceea!

Amari se întoarce spre Tzain.

— Spune-i că e țicnită. Te rog.

Tzain își încrucișează brațele și își schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt, cântărind riscurile, în timp ce se uită de la Amari la mine.

— Vezi dacă poți să-l descifrezi. După aceea, o să hotărâm.

← • • • →

Noaptea senină aduce un frig asupra deșertului aproape la fel de aspru ca și soarele arzător. Deși vântul înghețat suflă nisipul de pe dunele de nisip care înconjoară cetatea Ibeji, năduşeala curge şiroaie pe pielea mea. Ore de-a rândul încerc să execut incantația, dar fiecare încercare iese mai prost decât cea dinainte. După o vreme, sunt nevoită să-i trimit pe Tzain și pe Amari înapoi la coliba pe care am închiriat-o. Cel puțin, acum pot da greș fără martori.

Țin ruloul lui Lekan ridicat în lumina lunii, încercând să înțeleg traducerea din yoruba mâzgălită în grabă sub sênbaría. De la trezire, amintirile mele despre limba veche sunt precise, la fel de limpezi ca atunci când eram mică. Însă ori de câte ori aș recita cuvintele, ashêul refuză să se pornească în mine. Niciun fel de magie nu apare. Și cu cât îmi crește frustrarea, cu atât îmi amintesc că n-ar trebui să fac asta de una singură.

— Haide, scrâșnesc din dinți. *Oya, bá mi sòrò!*

Dacă eu risc totul ca să fac lucrarea zeilor, ei de ce nu sunt aici când am cel mai mult nevoie de ei?

Las aerul să-mi iasă tremurat din piept și cad în genunchi, trecându-mi o mână prin noile bucle din păr. Dacă aș fi fost o maji înainte de Raid, înțeleptul clanului nostru m-ar fi ajutat să deprind incantațiile când eram mică. El ar fi știut precis ce trebuia să fac ca să-mi conving ashêul să se manifeste acum.

— Oya, te rog.

Mă uit din nou la pergament, încercând să descopăr ce-am sărit. Incantația ar trebui să creeze o încarnare, un spirit de mort să se întrupeze în materialele fizice din jurul meu. Dacă totul merge bine, încarnarea ar trebui să se producă în dune. Însă au trecut ore de când tot încerc și n-am reușit să mișc niciun fir de nisip.

Când îmi plimb mâna peste scriere, proaspăta cicatrice din palmă mă face să mă opresc. O ridic la lumina lunii, cercetând locul unde Lekan m-a crestat cu pumnalul de os. Amintirea sângelui meu luminat cu o strălucire albă încă îmi e limpede în minte. Răbufnirea de ashê a fost exaltantă, o năvală orbitoare pe care numai magia de sânge o poate da.

Dacă aș folosi asta acum...

Inima începe să-mi bată mai repede la acest gând. Incantația ar curge cu ușurință. N-aș avea nicio problemă să fac o legiune de incarnări să se ridice din pământ.

Însă mai înainte ca gândul să mă poată ispiti mai mult, vocea gâtuită a Mamei îmi revine în urechi. Obrajii ei trași. Respirația ei precipitată. Trioul de Tămăduitori care trudeau necontenit pe lângă ea.

Făgăduiește-mi, șoptise ea, strângându-mi mâna, după ce folosise magia de sânge ca să-l readucă la viață pe Tzain. *Jură acum. Orice ar fi, n-ai s-o faci niciodată. Dacă o faci, n-ai să supraviețuiești.*

I-am făgăduit. Am jurat pe însăși ashêul care avea să-mi curgă într-o zi prin vene. Nu-mi pot încălca legământul, pentru că nu sunt destul de puternică să execut o incantație.

Dar dacă asta nu merge, ce altceva am de ales? N-ar trebui să fie atât de greu. Cu vreo câteva ore mai devreme, ashêul vibra în sângele meu. Acum nu pot să simt absolut nimic.

Stai puțin.

Mă uit lung la mâini, amintindu-mi de tânărul diviner care a sângerat până la moarte sub ochii mei. Nu doar spiritul lui nu-l putusem simți. Nu mai simțisem influența morților de ore bune.

Mă întorc din nou asupra pergamentului, căutând un înțeles ascuns în spatele cuvintelor. E ca și când magia mea ar fi sângerat până la moarte în arenă. N-am mai simțit nimic de când...

Minoli.

Fata în alb. Ochii aceia mari, goi.

Atât de multe se întâmplaseră deodată, că nu-mi dădusem seama că spiritul fetei îmi transmisese numele ei.

Murind, celelalte spirite din arenă îmi transmiseseră numai durerea lor. Ura lor. În amintirile lor am simțit usturimea bicelor

gardienilor. Am simțit gustul sărat al lacrimilor pe limbă. Dar Minoli m-a dus în câmpurile din Minna, unde ea și frații ei cu nas ascuțit lucrau pământul pentru recolta de toamnă. Deși soarele dogorea nemilos și munca era grea, fiecare moment trecea cu un zâmbet, cu un cântec.

Ìwo ni ìgbókànlé mi òrìsha, ìwo ni mó gbójú lé.

Cânt versurile cu voce tare, vocea mea fiind purtată de vânt. În timp ce repet cuvintele, o altă voce înduioșătoare cântă în mintea mea.

Acolo și-a petrecut Minoli ultimele clipe, renunțând la arena brutală pentru ferma pașnică din mintea ei. Acolo a ales ea să trăiască.

Acolo a ales să moară.

— *Minoli*, șoptesc incantația în adâncurile minții mele. *Èmí àwon tí ó ti sùn, mo ké pè yín ní òní. E padá jàde nínù èyà mímò yín. Sùre fun mi pèlu èbun iyebíye re.*

Dintr-odată, nisipul începe să se învârtă în fața mea. Tresar și dau înapoi când vârtejul ca o ceață se înalță și se înfășoară în valuri, înainte de a se depune la loc pe pământ.

— Minoli?

Întreb cu voce tare, gâtuită de emoție, deși știu răspunsul. Când închid ochii, mirosul de pământ îmi umple nările. Boabe netede de porumb îmi alunecă printre degete. Amintirea ei strălucește: vie, vibrantă, însuflețită. Dacă amintirea e în mine cu atâta putere, trebuie să cred că și ea este.

Repet incantația cu convingere, întinzând mâinile în afară, spre nisip.

— *Minoli, te chem astăzi. Ieși la iveală în acest nou element, binecuvintează-mă cu prețioasa ta via...*

Sênbaria albe sar din pergament și îmi aleargă pe piele. Simbolurile dansează de-a lungul brațelor mele, insuflându-mi în trup o nouă putere. Îmi izbește plămânii ca prima gură de aer după o scufundare sub apă. Când nisipul se învârte în jurul meu cu forța unei furtuni, o siluetă din fire de nisip apare din vârtej, însuflețită cu aspectele elementare ale vieții.

— Oh, zei!

Îmi țin respirația când spiritul lui Minoli întinde o mână. Degetele ei din fire de nisip îmi ating obrazul, înainte ca toată lumea să dispară în întuneric.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

INAN

Aerul curat îmi umple plămânii. M-am întors. Scena de vis prinde viață. Cu câteva secunde mai devreme stăteam sub portretul lui Orí – acum stau în câmpul cu trestii unduitoare.

— A mers, șoptesc eu, nevenindu-mi să cred, plimbându-mi degetele peste tulpinile verzi aplecate.

Orizontul încă se pierde în alb, înconjurându-mă ca norii în cer. Dar ceva e schimbat. Data trecută, câmpul se întindea cât vedeam cu ochii. Acum trestiile moi alcătuiesc un cerc strâns în jurul meu.

Ating o altă tulpină, surprins de crestăturile aspre care radiază din mijlocul său. Mintea îmi trece în revistă căi de scăpare și planuri de atac, totuși îmi simt corpul straniu de în largul lui. E mai mult decât ușurarea de a nu-mi înăbuși magia, e senzația că respir din nou. Aerul din scena de vis e încărcat cu o tihnă nefirească, de parcă, mai mult decât oriunde în Orïsha, aici e locul căruia îi aparțin...

Concentrează-te, Inan. Duc mâna după pionul meu de sênet, dar nu-l pot ține aici. În schimb, scutur din cap, de parcă aș putea să scap de gândurile trădătoare. Asta nu este o casă. O pace. E doar inima blestemului meu. Dacă înfăptuiesc ceea ce trebuie, locul acesta nici n-o să mai existe.

Ucide-o. Ucide magia. Datoria mi se zvârcolește în minte până ce pune stăpânire pe inima mea. Nu am de ales.

Trebuie să-mi urmez planul.

Îmi închipui fața fetei. Într-o briză stârnită din senin, trestiile se despart. Ea se materializează ca un nor care se condensează, corpul ei alcătuindu-se în timp ce un fum albastru circulă de la picioarele la brațele ei.

Îmi țin respirația, numărând secundele. Când ceața albastră se ridică, mușchii mi se încordează; silueta ei de obsidian capătă brusc viață.

Stă cu spatele la mine, cu părul diferit de cum a fost ultima oară. Șuvițele albe care înainte cădeau în pânze netede, acum se revarsă în

valuri pe spatele ei.

Se întoarce. Ușor. Cu o grație aproape diafană. Însă când ochii ei argintii îi întâlnesc pe ai mei, rebela pe care o cunosc iese la atac.

— Văd că ți-ai vopsit părul, zice ea, arătând spre căneala care-mi ascunde șuvița albă, și zâmbește batjocoritor. Poate vrei să-ți adaugi un nou strat. O parte din părul tău de vierme încă se întrezărește pe dedesubt.

Fir-ar să fie. N-au trecut nici trei ore de când l-am cănit ultima oară. Din instinct, duc mâna la șuviță. Fata zâmbește mai larg.

— De fapt, mă bucur că m-ai chemat aici, micule prinț. E ceva pe care-mi doresc cu ardoare să-l aflu. Ați fost crescuți de același nemernic, dar Amari nu poate omorî nicio muscă. Deci, spune-mi, cum se face că tu ai devenit un asemenea monstru?

Tihna scenei de vis se destramă numaidecât.

— Nătângo, șuier eu printre dinți. Cum îndrăznești să-ți defăimezi regele?

— Ți-a plăcut vizita la templu, micule prinț? Cum te-ai simțit când ai văzut tot ce a distrus el? Ai fost mândru? Inspirat? Nerăbdător să faci la fel?

Amintirile lui Lekan despre sêntari îmi fulgeră prin minte. Ochii poznași ai copilului care alerga. După cum arăta templul, în ruine și plin de dărâmături, era clar că viețile acelora fuseseră curmate.

Un sâmbure de speranță din mine se rugase să nu fi fost mâna Tatei.

Vinovăția mă izbește ca sabia care a străpuns pieptul lui Lekan. Dar nu pot uita ce e în joc. *Datoria înainte de sine.*

Oamenii aceia au murit pentru ca Orïsha să supraviețuiască.

— Oare așa să fie?

Zélie face un pas înainte, tachinându-mă.

— Oare e remușcare ceea ce văd? Cumva micul prinț ascunde o mică inimă zbârcită în pieptul lui?

— Ești atât de ignorantă! clatin eu din cap. Prea orbită ca să înțelegi. Tata a fost cândva de partea voastră. I-a sprijinit pe maji!

Fata pufnește în râs. Îi resimt râsul furnicându-mi pielea.

— Neamul tău i-a ucis familia! strig. Neamul *tău* a provocat Raidul!

Face un pas înapoi, de parcă am lovit-o în stomac.

— E vina mea că oamenii tatălui *tău* au dat buzna în casa mea și mi-au luat-o pe mama?

O amintire a unei femei cu piele neagră îi umple mintea cu asemenea limpezime că se prelinge și în mintea mea. Ca și fata, femeia are buze pline, pomeți înalți și ochii ușor migdalați. Singura deosebire este privirea. Nu de argint. Neagră ca noaptea.

Amintirea oțelește ceva în fată.

Ceva întunecat.

Schimonosit de ură.

— Abia aștept, șoptește fata foarte încet. Abia aștept să afle el cine ești. Să vedem cât de îndrăzneț o să te mai simți când tatăl tău se va întoarce împotriva propriului fiu.

Un fior rece violent îmi săgetează șira spinării. *Se înșală.*

Tata s-a arătat dornic s-o ierte pe Amari de trădare. Când o să distrug magia, o să mă ierte pentru asta.

— Asta n-o să se întâmple, spun eu, încercând să par puternic. Eu sunt fiul lui. Magia n-o să schimbe lucrul ăsta.

— Ai dreptate, zice ea zeflemitor. Sunt sigură că o să te lase să trăiești.

Îmi întoarce spatele și se retrage între trestii. Convingerea mea șchioapătă. Privirea inexpresivă a Tatei îmi invadează mintea. Odată cu ea, aerul din jurul meu se rărește.

Datoria înainte de sine. Îi aud vocea. Seacă. Neșovăitoare. Orïsha întotdeauna vine pe primul loc.

Chiar dacă asta înseamnă să mă ucidă...

Fata scoate o exclamație. Mă încordez, răsucindu-mă, cercetez din ochi trestiile legănate de vânt.

— Ce e? întreb. *Am chemat spiritul Tatei aici?*

Dar nu apare nimic. Niciun om, cel puțin. Când fata pășește în orizontul alburiu ce-mi încătușează scena de vis, trestiile înfloresc sub picioarele ei.

Cresc aproape cât mine de înalte, de un verde bogat care se ridică spre soare. Ea mai face un pas ezitant spre orizont și zidul de trestii se întinde.

— Ceruri, ce...?

Ca un val spărgându-se pe plajă, trestiile se desfășoară pe întreg orizontul, împingând departe granița albă a scenei de vis. Căldura freamătă înăuntrul meu. *Magia mea...*

Cumva, ea o folosește.

— Stai pe loc! poruncesc.

Dar fata o ia la fugă, spre spațiul alb. Scena de vis se supune voinței sale, sălbatică și vie sub stăpânirea ei. În timp ce aleargă, trestiile care cresc sub tălpile ei se preschimbă în pământ moale, ferigi albe, copaci maiestuoși. Aceștia se ridică semeț spre cer, ascunzând soarele cu frunzele lor zimțate.

— Stai! urlu eu prin noua lume ce crește în urma ei.

Torentul de magie mă vlăguiește, lunecându-mi din piept și vâjâindu-mi în cap.

În pofida strigătelor mele, ea continuă să fugă, un foc din pasul ei prefăcând pământul moale în stâncă tare. Nu se oprește decât când e față în față cu o faleză incredibil de abruptă.

— Oh, zei, șoptește ea la vederea uriașei cascade create prin atingerea ei.

Aceasta spumegă ca un nesfârșit zid alb, vărsându-se într-un lac atât de albastru încât sclipește ca safirele Mamei.

Mă holbez la fată uluit, capul încă îmi zvâcnește în vâjâitul torentului de magie. Peste marginea falezei, frunzișul copacilor verde-smarald umple crăpăturile de-a lungul stâncii zimțate. Dincolo de malul îndepărtat al lacului, un mic pâlc de copaci se pierde în alb.

— Pentru numele cerurilor, cum ai făcut asta? întreb eu.

E o frumusețe în această lume nouă pe care nu o pot tăgădui. Îmi face întregul corp să vibreze de parcă aș fi băut o sticlă întreagă de rom.

Însă fata nu-mi dă nicio atenție. În schimb, își scoate pantalonii albi drapați. Cu un strigăt, se aruncă de pe faleză și plonjează în apă, împroșcând-o.

Mă aplec peste marginea stâncii când iese la suprafață, udă leoarcă. Pentru prima oară de când o cunosc, zâmbește. O adevărată bucurie îi luminează ochii. Imaginea mă aduce înapoi, mai rapid decât să pot s-o opresc. Amintirea râsului lui Amari îmi pătrunde în urechi. Urmează strigătele Mamei...

— Amari! țipă Mama, ținându-se de perete când alunecă.

Amari chicotește și țâșnește înainte, lăsând urme ude pe dalele pardoselii de la baia ei. Deși o armată de doici și de bone aleargă după ea s-o prindă, nu se pot măsura cu micuța încăpățânată. Acum, că Amari și-a pus în cap să le scape, au pierdut.

N-o să se oprească până ce nu obține ce dorește.

Sar peste o doică prăbușită și sprintez după sora mea, râzând atât de tare că abia mai pot respira. Într-o clipă, cămașa îmi iese peste cap. În următoarea, pantalonii îmi zboară prin aer. Slujitorii casei râd când noi fugim, înăbușindu-și chicotelile la privirea mânioasă a Mamei.

Când ajungem la bazinul regal, suntem două pericole despuiate, sărind exact la moment ca să-i facem fleașcă cea mai elegantă rochie a Mamei...

Nu-mi pot aminti ultima oară când Amari a mai râs atât de tare, cu apa făcând bulbuci la nasul ei. După ce am rănit-o, n-a mai fost niciodată la fel față de mine. Râsul a fost rezervat celor ca Binta.

Vederea fetei înotând îmi readuce totul în minte, dar cu cât mai mult mă uit, cu atât mai puțin mă gândesc la sora mea. Fata își scoate bluza și respirația mea se poticnește. Apa scânteiază în jurul pielii sale negre.

Uită-te în altă parte. Întorc capul, încercând să studiez în schimb crestăturile din stâncă. *Femeile te distrag,* ar zice Tata. *Atenția ta e concentrată asupra tronului.*

Doar pentru că sunt atât de aproape de fată pare un păcat, amenințând legea inviolabilă destinată să-i țină pe maji și pe kosidáni separați. Însă, în pofida regulii, ochii mei sunt atrași înapoi. Ea face imposibil să nu te uiți.

Un truc, hotărăsc eu. *Altă cale de a pătrunde în capul tău.* Dar când iese la suprafață, nu-mi mai găsesc cuvintele.

Dacă e un truc, funcționează.

— Pe cuvânt? reușesc eu să spun.

Încerc să ignor curbele corpului ei pe sub apa tremurătoare.

Ea își ridică privirea și își îngustează ochii, de parcă tocmai și-ar fi amintit că exist.

— Iartă-mă, micule prinț. Asta e cea mai mare apă pe care am văzut-o de când mi-ai ars casa.

Sătenii strigând din Ilorin se furișează iarăși în mintea mea. Strivesc vinovăția ca pe un gândac. *Minciuni.* E vina ei.

Ea a ajutat-o pe Amari să fure pergamentul.

— Ești nebună.

Îmi încrucișez brațele. *Uită-te în altă parte.* Continui să mă holbez.

— Dacă apa voastră ar costa o monedă de aur cana, și tu ai face exact același lucru ca mine.

O *monedă de aur cana?* Mă gândesc intens, în timp ce ea se scufundă din nou. Chiar și pentru coroană, suma asta e o exagerare. Nimeni n-ar putea cere un preț ca ăsta. Nici măcar în...

Ibeji.

Fac ochii mari. Am auzit despre gardienii corupți care conduc așezarea aceea din deșert. Sunt destul de corupți să umfle prețurile, mai ales când apa e puțină. Cu mari eforturi, reușesc să-mi rețin zâmbetul. Am prins-o. Și ea nici măcar nu bănuiește.

Închid ochii ca să părăsesc scena de vis, însă amintirea zâmbetului lui Amari mă face să mă opresc.

— Sora mea, strig, peste mugetul cascadei. E bine?

Fata se uită la mine lung. Nu mă aștept să-mi răspundă, însă ceva indescifrabil arde în ochii ei.

— E speriată, zice ea, în cele din urmă. Și n-ar trebui să fie singura. Ești un vierme acum, micule prinț.

Ochii i se întunecă.

— Și tu ar trebui să fii speriat.

← • • • →

Aerul greu îmi invadează plămânii.

Dens, apăsător și fierbinte.

Deschid ochii și descopăr imaginea pictată a lui Orí deasupra capului meu. *Sunt înapoi.*

— În sfârșit.

Fără voia mea, zâmbesc. Povestea asta o să se termine curând. Când o să pun mâna pe ea și pe ruloul acela, amenințarea magiei o să dispară pentru totdeauna.

Nădușeala îmi șiroiește pe spate, în timp ce mă gândesc la pașii următori de făcut. Cât de aproape de final este construcția podului? Cât de repede putem ajunge la Ibeji?

Sar în picioare și îmi înșfac torța. *Trebuie s-o găsesc pe Kaea.* Abia când mă răsucesc pe călcâie îmi dau seama că este deja aici.

Cu sabia întinsă drept spre inima mea.

— Kaea?

Ochii ei ca aluna sunt larg căscați. Un tremur foarte ușor al mâinii îi face sabia să tresalte. Schimbă mâna, ațintind-o ferm spre pieptul meu.

— Ce-a fost asta?

— Ce anume?

— Nu încerca! zice ea printre dinți. *Murmurai.* Și... și capul tău... era înconjurat de lumină!

Cuvintele fetei îmi răsună în urechi.

Ești un vierme acum, micule prinț. Și tu ar trebui să fii speriat.

— Kaea, lasă sabia jos.

Ea ezită. Ochii i se îndreaptă spre părul meu. *Șuvița...*

Probabil se vede din nou.

— Nu e ce crezi.

— Știu ce am văzut!

Sudoarea i se scurge de pe frunte, strângându-se deasupra buzei de sus. Se apropie mai mult cu sabia. Sunt silit să mă lipesc cu spatele de perete.

— Kaea, sunt eu. Inan. Nu ți-aș face niciodată vreun rău.

— De când? întreabă ea, cu sufletul la gură. De când ești un *maji?*

Șuieră cuvântul de parcă ar fi o insultă. De parcă aș fi leit Lekan. Nu băiatul pe care-l cunoaște de când s-a născut. Soldatul pe care l-a antrenat ani de-a rândul.

— Fata m-a infectat. Nu e ceva permanent.

— Minți.

Buzele i se schimonosesc cu dezgust.

— Ești... ești în cârdășie cu ea?

— Nu! Căutam indicii!

Fac un pas în față.

— Știu unde se află...

— Înapoi! răcnește Kaea.

Încremenesc, cu mâinile în aer. Mă privește ca pe un străin, nici urmă de recunoaștere în ochii ei.

Doar o frică nestăpânită.

— Sunt de partea ta, șoptesc eu. Am fost tot timpul. În Ilorin, am simțit că ea a pornit spre sud. În Sokoto, am simțit că trecuse pe la negustorul acela.

Înghit anevoie și inima îmi bate înnebunită, când Kaea mai face un pas spre mine.

— Nu sunt dușmanul tău, Kaea. Eu sunt singura șansă să le luăm urma!

Kaea se holbează la mine. Tremurul lamei din mâna ei crește. Insist:

— Sunt eu, *Inan*. Prințul moștenitor al Orïshei. Urmașul la tron al lui Saran.

La menționarea numelui Tatei, Kaea ezită. Sabia în sfârșit îi cade la pământ. *Mulțumesc cerurilor.* Picioarele mi se taie și mă sprijin moale cu spatele de perete.

Kaea își ține capul în mâini câteva minute, înainte să se uite la mine.

— De aceea te-ai purtat atât de ciudat toată săptămâna?

Încuviințez, cu inima încă bătând cu putere în piept.

— Am vrut să-ți spun, dar am avut bănuiala că aveai să reacționezi ca acum.

— Îmi pare rău.

Se sprijină cu spatele de perete.

— Dar după ce mi-a făcut viermele ăla, trebuia să fiu sigură. Dacă erai unul dintre ei...

Ochii ei se întorc la șuvița din părul meu.

— Trebuia să mă asigur că ești de partea noastră.

— Întotdeauna.

Strâng în pumn pionul Tatei.

— N-am șovăit niciodată. Vreau ca magia să moară. Am nevoie să păstrez Orïsha în siguranță.

Kaea mă studiază, ținându-și totuși garda sus.

— Unde e viermele acum?

— Ibeji, spun eu repede. Sunt sigur.

— Prea bine.

Kaea se îndreaptă și își vâră sabia în teacă.

— Am venit aici pentru că podul e gata. Dacă ei sunt în Ibeji, o să iau o echipă și o să pornim în noaptea asta.

— *Tu* o să iei o echipă?

— Tu trebuie să te întorci imediat la palat, zice Kaea. Când o să afle regele despre asta...

Abia aștept, revine vocea fetei. *Abia aștept să afle el cine ești. Să vedem cât de îndrăzneț o să te mai simți când tatăl tău se va întoarce împotriva propriului fiu.*

— Nu! spun eu. Ai nevoie de mine. Nu poți să le iei urma fără abilitățile mele.

— Abilitățile tale? Tu ești o *vulnerabilitate*, Inan. În orice clipă te poți întoarce împotriva noastră sau să-ți pui în primejdie singur viața. Și dacă mai află cineva? Gândește-te cum o să arate totul în ochii regelui!

— Nu poți face asta.

Întind mâna spre ea.

— El n-o să înțeleagă!

Kaea aruncă o privire spre hol, cu fața palidă ca un mort. Se întoarce să plece.

— Inan, datoria mea...

— Datoria ta este față de *mine*. Îți ordon să te oprești!

Kaea o zbughește la fugă, sprintând pe culoarele slab luminate. Alerg după ea și fac un salt înainte, doborând-o la podea.

— Kaea, te rog, doar... uh!

Ea-și înfige cotul în sternul meu. Aerul mi se oprește în gât. Se desprinde din strânsoarea mea, ridicându-se în picioare ca să urce scările.

— Ajutor!

Țipetele ei sunt înnebunite acum, răsunând prin sălile templului.

— Kaea, stai!

Nimeni nu poate ști despre asta. Nimeni nu poate ști ce sunt eu.

— E unul dintre ei! țipă ea. A fost tot timpul...

— Kaea!

— Opriți-l! Inan e un maji...

Kaea încremenește de parcă s-ar fi ciocnit de un zid invizibil.

Vocea îi amuțește. Toți mușchii îi tremură.

Energia turcoaz spiralează din palma mea spre țeasta Kaei, paralizând-o întocmai cum o făcuse magia lui Lekan. Mintea Kaei se zbate să se elibereze de strânsoarea mea mintală, luptând împotriva unei forțe pe care habar n-aveam că o posed.

Nu...

Mă holbez la mâinile mele care tresaltă. Nu-mi dau seama a cui frică îmi invadează venele.

Chiar sunt unul dintre ei.

Sunt chiar monstrul pe care-l vânez.

Respirația Kaei devine horcăită, în timp ce se zbate. Magia mea continuă să se reverse scăpată de sub control. Un țipăt sugrumat iese din gura Kaei.

— *Dă-mi drumul!*

— Nu știu cum! îi strig eu, frica înfășurându-se în jurul gâtului meu.

Templul îmi amplifică abilitățile. Cu cât mai mult încerc să-mi înăbuș magia, cu atât mai puternic se luptă ea să iasă.

Strigătele de agonie ale Kaei cresc. Ochii îi devin injectați. Sângele îi izvorăște din urechi și i se scurge de-a lungul gâtului.

Gândurile mele gonesc cu un milion de metri pe secundă. Toți pionii din minte mi se fac praf și pulbere. Nu există nicio cale să îndrept asta.

Dacă ea s-a temut de mine înainte, acum mă urăște.

— Te rog! o implor eu.

Trebuie s-o țin potolită. Trebuie să mă asculte. Eu sunt viitorul ei rege...

— *Uh!*

Un icnet tremurat scapă de pe buzele Kaei. Ochii i se dau peste cap.

Lumina turcoaz care o lega se evaporă.

Corpul îi cade cu o bufnitură la podea.

— Kaea!

Alerg la ea și îmi lipesc o mână de gâtul ei, dar pulsul îi bate slab sub degetele mele. După un moment, aproape că se oprește.

— Nu! strig eu, de parcă strigând aș putea s-o aduc la viață.

Sângele i se scurge din ochi, din nas. Îi șiroiește din gură.

— Îmi pare rău, îngaim înecat, printre lacrimi.

Încerc să-i șterg sângele de pe față, dar nu fac decât să i-l întind mai rău. Inima mi se strânge, umplându-se cu ecoul sângelui ei.

— Îmi pare rău.

Mi se înceţoşează vederea.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

— Vierme, şoptește Kaea.

Apoi, nimic. Corpul îi devine rigid.

Lumina se stinge din ochii ei ca aluna.

Nu știu cât timp stau ținându-i în brațe leșul Kaei. Sângele picură pe cristalele turcoaz ce-i acoperă ca promoroaca părul negru. Un semn al blestemului meu. Când ele sclipesc, mirosul de fier și de vin îmi umple nările. Fragmente din conștiința Kaei pun stăpânire pe mine.

Văd prima zi când l-a întâlnit pe Tata, cum l-a ținut când majii i-au ucis familia. Un sărut pe care l-au schimbat în taina sălii tronului, pe când Ebele sângera și-și dădea duhul la picioarele lor.

Bărbatul care o sărută pe Kaea e un străin. Un rege pe care eu nu l-am întâlnit niciodată. Pentru el, Kaea e mai mult decât soarele. Ea e tot ce i-a mai rămas din inima lui.

Și eu i-am luat-o.

Cu o tresărire, las corpul Kaei jos și mă dau îndărăt, îndepărtându-mă de nenorocirea însângerată. Îmi împing magia atât de mult înăuntru, încât durerea din piept e paralizantă, ascuțită ca sabia pe care i-aș fi putut-o înfige, cu același rezultat, Kaei în spate.

Tata nu poate afla niciodată despre asta.

Monstruozitatea asta nu s-a întâmplat niciodată.

Poate că Tata ar putea să-mi treacă cu vederea că sunt un maji, dar asta nu mi-ar ierta-o niciodată.

După tot acest timp, magia i-a răpit dragostea, încă o dată.

Fac încă un pas îndărăt. Apoi un altul. Încă unul și încă unul, până ce o rup la fugă de groaznica greșeală. Nu există decât o cale de a ieși din încurcătura asta.

Iar ea așteaptă în Ibeji.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

AMARI

Deși mai e până să înceapă jocurile, arena urlă de nerăbdare. Ovații bete răsună pe culoarele de piatră, fiecare spectator fiind însetat de sânge. *De sângele nostru.* Înghit anevoie și îmi apăs pumnul în șold, ca să-mi ascund tremurul mâinilor.

Fii curajoasă, Amari. Fii curajoasă.

Glasul Bintei răsună în mintea mea cu atâta claritate, încât îmi dau lacrimile. Când era în viață, sunetul vocii ei îmi dădea un soi de tărie lăuntrică, dar acum cuvintele sunt copleșite de zbieretele arenei de carnaj.

— O să le placă asta, rânjește heraldul, în timp ce ne conduce pe toți trei la subsol. Femeile nu concurează niciodată pe post de căpitani. Din cauza voastră, va trebui să-i taxăm dublu.

Zélie îl apucă pe Tzain de braț înainte ca el să poată reacționa și-l pironește pe herald cu o căutătură ucigașă. Degetele ei lunecă pe bastonul de metal.

Fă-o, aproape că șoptesc eu.

Dacă l-ar bate pe herald lăsându-l fără cunoștință, probabil am putea să mai facem o încercare de a fura piatra-soarelui. Orice ar fi mai bine decât soarta care ne așteaptă dacă ne urcăm în barca aceea.

— Destul cu vorba.

Zélie inspiră adânc și ia mâna de pe baston.

Îmi piere tot curajul când continuăm să înaintăm. *Înaintăm spre moarte.*

Când intrăm în pivnița ruginită ce adăpostește barca, echipajul desemnat pentru noi nici nu-și ridică ochii. Robii par mărunți pe lângă uriașa ambarcație de lemn, slăbiți de anii de muncă silnică. Deși majoritatea sunt divineri, cei mai în vârstă par să aibă doar cu un an sau doi mai mult ca Tzain. Un gardian le scoate lanțurile, un fals moment de libertate înainte de măcel.

— Comandați-i cum vreți, face semn nepăsător heraldul de parcă robii ar fi niște vite. Aveți treizeci de minute să vă plănuiți strategia.

Apoi încep jocurile.

Cu acestea, se întoarce, ieșind din pivnița întunecoasă. De îndată ce pleacă, Tzain și Zélie scot din sacii noștri felii de pâine și ploști cu apă, împărțindu-le echipajului. Mă aștept ca robii să devoreze sărăcăciosul festin, dar ei se uită lung la pâinea mucegăită de parcă e prima oară când văd vreodată mâncare.

— Mâncați, îi îndeamnă Tzain. Dar nu foarte repede. Luați-o încet, altminteri o să vi se facă rău.

Un copil diviner dă să ia o mușcătură din pâine, dar o femeie piele și os îl oprește.

— Ceruri! murmur.

Copilul nu poate avea mai mult de zece ani.

— Ce e asta? întreabă un kosidán mai în vârstă. Ultima noastră masă?

— N-o să moară nimeni, îi asigură Tzain. Faceți ce vă spun eu și o să plecați în viață și cu aurul pus în joc.

Dacă Tzain simte fie și jumătate din groaza pe care o simt eu, n-o arată. Stă drept, impunând respect, încrederea mustind în vocea și în mersul lui. Privindu-l pe el, aproape că-mi vine să cred că ar fi cu putință să fim bine.

Aproape.

— Nu ne puteți păcăli cu pâine, vorbește o femeie cu o cicatrice înfiorătoare peste un ochi. Chiar dacă vom câștiga, o să ne ucideți și o să păstrați voi aurul.

Tzain clatină din cap:

— Noi vrem piatra, nu aurul. Lucrați împreună cu noi și vă promit că o să primiți aurul până la ultima monedă.

Cercetez echipajul, urând acea mică parte din mine care-și dorește ca ei să se revolte. Fără echipaj, n-am putea intra în arenă. Zélie și Tzain n-ar avea altă posibilitate decât să stea departe de vas.

Fii curajoasă, Amari. Închid ochii și mă silesc să respir adânc. Sub pământ, amintirea vocii lui Binta e mai puternică, mai intensă în mintea mea.

— Nu aveți de ales.

Toți ochii se întorc la mine și obrajii mi se roșesc. *Fii curajoasă.* Pot să fac asta. Nu e nicio diferență față de o luare de cuvânt la prânzurile

de la palat.

— Nu e drept și nu e corect, dar se întâmplă. Indiferent dacă vreți sau nu să lucrați cu noi, va trebui să urcați pe vasul ăla.

Îmi încrucișez privirile cu Tzain și el îmi face semn să înaintez, îmi dreg glasul în timpul mersului, străduindu-mă să vorbesc fără șovăială.

— Fiecare căpitan care concurează în seara asta vrea doar să câștige. Lor nu le pasă cine o să fie ucis sau rănit. Noi vrem ca voi să trăiți. Însă asta n-o să se întâmple decât dacă aveți încredere în noi.

Echipajul se uită unul la altul, înainte să se întoarcă spre cel mai în putere dintre ei – un diviner aproape la fel de înalt ca Tzain. O tapiserie de cicatrice îi încrețește spatele, când iese în față și-l privește pe Tzain în ochi.

Aerul pare să-și țină respirația, în timp ce-i așteptăm hotărârea. Aproape că mi se înmoaie picioarele, când el întinde mâna.

— Ce ați vrea să facem noi?

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

AMARI

— Concurenții pe poziții!

Vocea heraldului tună sub arenă. Inima îmi sare din piept. Treizeci de minute au trecut ca într-o ceață, cât Tzain a discutat strategiile și a delegat comanda. Conduce oamenii ca un general cu experiență, înțelepțit de anii de război. Robii se agață de fiecare dintre cuvintele lui Tzain, cu o scânteie aprinsă în ochii lor.

— Bine, zice Tzain. Hai să facem asta.

Cu mai multă hrană și reînnoită speranță, robii au căpătat mai multă vigoare în mișcări. Însă, când toată lumea se urcă pe puntea vasului, picioarele mele devin ca de plumb. Vuietul torentului de apă se apropie, aducând înapoi toate cadavrele înecaților în furia sa. Deja pot simți apa trăgându-mă de picioare în jos.

Gata, asta e...

În câteva clipe, jocurile vor începe.

Jumătate dintre robi se așază la vâsle, pregătiți să ne asigure viteza. Ceilalți își ocupă locurile în jurul tunurilor, în formația eficientă pe care a conceput-o Tzain: doi robi la manevrarea țevii pentru țintă, doi la încărcatul tunului cu praf de pușcă. Peste puțin timp, toată lumea e pe punte.

Toată lumea, mai puțin eu.

Odată ce apa se ridică, îmi silesc picioarele de plumb să se miște și urc în barcă. Traversez puntea ca să-mi ocup locul în spatele unui tun, dar Tzain îmi taie calea.

— Tu nu trebuie să faci asta.

Groaza vâjâie atât de tare în urechile mele că-mi ia un moment ca să pricep cuvintele lui Tzain.

Tu nu trebuie să faci asta.

Tu nu trebuie să mori.

— Suntem numai trei persoane care știm despre ritual. Dacă urcăm toți în barcă...

Își drege glasul, fără să continue gândul fatal.

— N-am bătut atâta cale pentru nimic. Orice ar fi, unul dintre noi *trebuie* să supraviețuiască.

Bine. Cuvântul lunecă până în vârful buzelor mele, disperat să scape.

— Dar Zélie? mă sufoc eu, în schimb. Dacă e să rămână cineva în urmă, ea s-ar cuveni să fie.

— Dacă am fi avut o singură șansă în iad fără ea pe vasul ăsta, mi-aș fi convins eu însumi sora.

— Dar...

Mă opresc, când apa arenei năvălește în pivniță, împroșcând peste marginea bărcii. În câteva minute, pivnița va fi inundată, închizându-mă în această cameră mortuară. Dacă vreau să fug, trebuie s-o fac acum. Cât ai clipi o să fie prea târziu.

— Amari, pleacă, mă grăbește Tzain. Te rog. Noi o să luptăm mai bine dacă nu trebuie să ne facem griji că tu o să fii rănită.

Noi. Aproape găsesc energia să râd. În spatele nostru, Zélie se ține strâns de balustradă, cu ochii închiși, exersând incantația. În pofida fricii evidente, ea totuși luptă. Nimeni nu-i dă voie ei să fugă.

Dacă ai de gând să te porți ca o mică prințesă, predă-te gărzilor. Eu nu sunt aici ca să te apăr pe tine. Sunt aici să lupt.

— Fratele meu e pe urmele mele, îi șoptesc lui Tzain. Tata, de asemenea. Dacă o să stau deoparte acum, nu înseamnă că eu sau secretul pergamentului vom supraviețui. Doar o să-mi dea un pic de răgaz.

Când apa îmi udă picioarele, fac un pas înainte, alăturându-mă echipei de la tunuri.

— Pot face asta, mint eu.

Pot să lupt.

Fii curajoasă, Amari.

De data asta, mă agăț de cuvintele Bintei, înfășurându-le în jurul corpului meu ca pe o armură. Pot să fiu curajoasă.

Pentru Binta, trebuie să fiu oricum.

Tzain se mai uită în ochii mei un moment, apoi încuviințează. Se duce să-și ocupe locul. Cu un geamăt, barca țâșnește înainte odată cu apa, purtându-ne la bătălie. Navigăm prin ultimul tunel. Zbieretele mulțimii devin sălbatice, turbate după sângele nostru. Pentru prima

oară mă întreb dacă Tata știe de această „distracție”. Dacă ar ști, i-ar păsa?

Mă apuc cu mâna de balustradă cât pot de strâns, o încercare zadarnică de a-mi potoli frica. Mai înainte să-mi fac curaj, intrăm în arenă, expuși, afară unde să ne vadă lumea.

Mirosul de saramură și oțet mă izbește ca un zid și rămân clipind surprinsă la extraordinara privelițte. Nobilii umplu primele rânduri de deasupra arenei, mătăsurile în culori vibrante flutură, în timp ce bat cu pumnii în balustrade.

Întorcând capul, inima mi se face cât un purice când îmi încrucișez privirea cu un diviner tânăr, cu ochii mari, de pe altă barcă. Fața lui lipsită de expresie spune totul.

Pentru ca unul din noi doi să rămână în viață, celălalt trebuie să moară.

Zélie își împreunează degetele și își trosnește încheieturile, ducându-se la prova. Murmură incantația, concentrându-se să nu se lase distrasă, înainte să începem.

Mulțimea rage la fiecare barcă nouă ce intră în joc, dar când mă uit la adversari, am parte de o crâncenă revelație. Noaptea trecută au fost zece vase.

Astăzi sunt treizeci.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

ZÉLIE

Nu...

Număr încă o dată şi încă o dată, aşteptând să anunţe cineva că e o greşeală. Nu putem supravieţui la douăzeci şi nouă de vase. În planul nostru abia puteam supravieţui la zece.

— Tzain! ţip, alergând spre el, trădându-mi frica. Nu pot s-o fac! Nu-i pot scufunda pe toţi!

Amari vine şi ea, tremurând atât de tare că aproape se împiedică pe punte. Echipajul se târăşte în spatele ei, bombardându-l pe Tzain cu nenumărate întrebări. Ochii lui devin înnebuniţi când îl năpădim, încercând să se fixeze pe fiecare. Dar apoi falca i se încleştează. Închide ochii.

— Linişte!

Vocea lui se înalţă ca un tunet peste toată nebunia, amuţindu-ne strigătele. Îl privim cum cercetează arena, în timp de heraldul zgândăreşte mulţimea.

— Abi, ţinteşte în barca din stânga. Dele, în cea din dreapta, încheiaţi o alianţă cu echipajele adverse. Spuneţi-le că vom rezista mai mult, dacă scufundăm întâi vasele de mai departe.

— Dar dacă...

— Duceţi-vă! strigă Tzain, curmându-le obiecţiile, făcându-i pe frate şi pe soră să alerge. Rowes, continuă el, schimbare de plan! Numai jumătate dintre voi rămâneţi la vâsle. Cât să ne ţineţi în mişcare. N-o să prindem prea mare viteză, dar dacă rămânem pe loc suntem morţi.

Jumătate dintre robi se bulucesc să-şi reia poziţiile la vâsle. Tzain se întoarce spre noi, campionul la agbön revenit la viaţă sub ochii noştri.

— Voi, restul, duceţi-vă la linia tunurilor şi luaţi la ţintă vasele din faţă. Vreau foc continuu. Dar fiţi cumpătaţi – praful de puşcă n-o să ne ajungă prea mult.

— Şi arma secretă? întreabă Baako, cel mai puternic din echipaj.

Calmul de-o clipă pe care l-am simțit sub comanda lui Tzain se evaporează. Pieptul mi se încleștează atât de tare, că o durere ascuțită îmi cuprinde partea stângă. *Arma nu e gata,* îmi vine să strig. *Dacă în ea vă puneți nădejdea, veți muri.*

Acum pot să văd cum va fi: Tzain strigând deasupra apei, eu ținându-mi răsuflarea, încercând să nu-mi forțez magia să se reverse. *Eu nu sunt o maji ca Mama. Dacă nu voi fi Secerătorul de care au ei nevoie?*

— E sub control, îl liniștește Tzain. Doar aveți grijă să rămânem în viață destul ca s-o putem folosi.

— Cine e gata... pentru *bătălia unică într-o viață?*

Mulțimea urlă drept răspuns la incitarea heraldului. Zbieretele se sting, chiar și vocea lui amplificată. Îl apuc de braț pe Tzain, când echipajul se împrăștie. Gâtul îmi e atât de uscat, încât mi-e greu să vorbesc.

— Eu ce trebuie să fac?

— Avem nevoie de tine să scoți cât mai multe vase din luptă.

— Tzain, nu pot...

— Uită-te la mine.

Își așază ambele mâini pe umerii mei.

— Mama a fost cel mai puternic Secerător pe care l-am văzut vreodată. Tu ești fiica ei. Știu că poți să faci asta.

Pieptul mi se strânge, dar nu-mi dau seama dacă de frică sau de altceva.

— Încearcă.

Mă strânge de umeri.

— Chiar și o singură încarnare va fi de ajutor.

— *Zece... nouă... opt... șapte...*

— Să rămâi în viață! strigă el, înainte să se posteze lângă arsenal.

— *Șase... cinci... patru... trei...*

Ovațiile se ridică asurzitor, în timp ce alerg la balustrada bărcii.

— *Doi...*

Nu mai e cale de întoarcere, de acum. Ori obținem piatra...

— *Unu!*

...ori murim încercând.

Goarna sună și sar peste bord, pătrunzând în marea caldă cu viteză

ameţitoare. Când ating apa, barca noastră se cutremură.

Primele lovituri de tun.

Vibraţiile se propagă prin apă, zdruncinându-mă până în măduva oaselor. Spiritele morţilor îngheaţă spaţiul din jurul meu; morţi proaspete, din jocurile de azi.

Bine, îmi spun eu în minte, amintindu-mi de încarnarea lui Minoli. Pielea mi se înfioară când spiritele se apropie, limba mi se zbârceşte la gustul de sânge, deşi îmi ţin gura închisă. Sufletele sunt disperate după atingerea mea, după o cale să revină la viaţă. Gata.

Dacă sunt cu adevărat un Secerător, trebuie s-o dovedesc acum.

— *Èmí àwon tí ó ti sùn, mo ké pè yín ní òní...*

Aştept ca incarnările să apară în vârtejuri din apă, înaintea mea, însă numai câteva bule de aer se desprind din mâinile mele. Încerc din nou, absorbind din energia morţilor, dar oricât de tare m-aş concentra, nicio încarnare nu se iveşte.

Fir-ar să fie. Aerul din gât mi se răreşte, respiraţia mi se accelerează odată cu pulsul. Nu pot să fac asta. Nu pot să ne salvez...

O explozie tună deasupra.

Mă răsucesc, când vasul de lângă al nostru se scufundă. Cadavre şi lemne zdrobite cad buluc. Apa din jurul meu se înroşeşte. Un corp însângerat plonjează pe lângă mine spre fundul apei.

Oh, zei...

Groaza îşi înfige gheara în pieptul meu.

O ghiulea mai la dreapta şi acela ar fi putut fi Tzain.

Haide, mă îndemn eu, în timp ce aerul din plămânii mei se strânge mai mult. Nu e timp de dat greş. Am nevoie de magia mea acum.

Oya, te rog. Rugămintea mi se pare ciudată, ca o limbă pe jumătate învăţată şi în întregime uitată. Însă după trezirea mea, legătura dintre noi ar trebui să fie mai solidă ca niciodată. Dacă eu o chem, ea trebuie să răspundă.

Ajută-mă. Călăuzeşte-mă. Împrumută-mi puterea ta. Lasă-mă să-mi protejez fratele şi să eliberez spiritele captive în locul ăsta.

Închid ochii, adunând forţele energizante ale morţilor în oasele mele. Am studiat pergamentul. Pot să fac asta.

Pot să fiu un Secerător acum.

— *Emt ăwon ti 6 ti sun...*

O lumină de culoarea lavandei strălucește în mâinile mele. Sulițe de fierbințeală îmi gonesc prin vene. Incantația îmi deschide cu forță căile spirituale, permițându-i asheului să se reverse prin ele. Primul spirit țâșnește prin corpul meu, gata să-mi asculte porunca. Spre deosebire de Minoli, singurul lucru pe care-l aflu despre această încarnare este moartea sa; stomacul mă doare cumplit de la ghiuleaua care i-a sfârtecat măruntaiele.

Când închei incantația, prima încarnare plutește înaintea mea, un vârtej de răzbunare și bule de aer și sânge. Încarnarea ia formă umană, corpul închegându-se din apa ce ne înconjoară. Deși expresia sa este ascunsă de bule, simt hotărârea de luptă a spiritului său. Soldatul meu. Primul dintr-o armată de morți.

Pentru o fracțiune de secundă, triumful covârșește epuizarea din mușchii mei. Am reușit. Sunt un Secerător. O adevărată soră a Oyei.

Un junghi de tristețe fulgeră prin mine. Dacă m-ar putea vedea Mama acum.

Totuși îi pot onora spiritul.

O să-i fac mândri pe toți Secerătorii uciși.

— *Èmí àwon tí ó ti sùn...*

Ashêul începe să-mi scadă, dar psalmodiez, aducând încă o incarnare la viață. Arăt spre o barcă, apoi dau porunca.

— *Scufundați-o!*

Spre surprinderea mea, incarnările taie apa iute ca săgețile. Țâșnesc spre ținta arătată de mine, la o clipă distanță de o lovitură.

Apa se învolburează când lovesc, explodând drept prin coca vasului. Scândurile zboară ca sulițele, răsucindu-se când apa dă năvală înăuntru.

Am reușit...

Nu știu dacă s-o caut pe Oya în cer sau în propriile mâini. Spiritele morților au răspuns chemării mele. S-au supus voinței *mele!*

Apa înghite întreaga barcă, răsturnând-o. Însă mai înainte ca bucuria mea să se poată consolida, divinerii uciși cad în apă.

Mă învârt, apreciind pierderile colaterale. Echipajul căzut în apă se zbate să rămână la suprafață, înotând spre marginile arenei. Groaza mă lovește când văd o fată scufundându-se, cu membre imobile. Mi se strânge inima când corpul ei inconștient începe să se ducă la fund

ca plumbul.

— *Salvați-o!*

Emit comanda, dar legătura mea cu incarnările se topește ca ultima respirație rămasă în pieptul meu. Deja pot simți spiritele soldaților dispărând, lăsând iadul acestei arene pentru pacea vieții de după moarte.

În timp ce dau să mă ridic spre suprafața apei, incarnările plonjează ca pisicile-de-mare cu ac în coadă, înconjurând-o pe fată mai înainte să poată atinge fundul arenei. Ashêul zbârnâie prin venele mele când ele o ridică și o așază pe o bucată de lemn plutitor, asigurându-i o șansă de a trăi.

— Uhh! tușesc eu, când ajung la suprafață.

Ceva mă părăsește, iar incarnările dispar. Le trimit mulțumiri în tăcere spiritelor, în timp ce horcăi după aer.

— Ați văzut asta? tună glasul heraldului.

Arena erupe, neștiind ce a scufundat barca.

— Zélie! strigă Tzain de deasupra, cu un rânjet dement pe față, în pofida coșmarului din jurul nostru.

Zâmbetul lui are o lumină pe care nu i-am mai văzut-o de mai bine de zece ani, lumina pe care o avea ori de câte ori privea magia Mamei la lucru.

— Asta! îmi arată el. Continuă să faci asta!

Mândria se umflă în mine, încălzindu-mă pe dinăuntru. Trag adânc aer în piept, înainte de a mă scufunda din nou.

Apoi încep să psalmodiez incantația.

CAPITOLUL TREIZECI

AMARI

Haos.

Înainte de momentul acesta, niciodată n-am înțeles cu adevărat cuvântul. Haos însemna țipetele Mamei înainte de vreun prânz. Însemna buluceala oloyelor să-și ocupe scaunele aurite.

Acum haosul mă înconjoară, pulsând prin fiecare respirație și bătaie de inimă. Șuieră când sângele țâșnește prin aer, urlă când bărcile explodează nimicite.

Mă târăsc în patru labe la pupa vasului și-mi acopăr capul, când un bubuit răsună. Vasul nostru se zgâlțâie, când un alt tun îi lovește carena. Numai șaptesprezece vase mai plutesc, totuși cumva noi mai suntem încă în lupta asta.

Înaintea mea, toată lumea se mișcă dând dovadă de o precizie fără egal, luptând în pofida prăpădului. Tendoanele se umflă pe gâturile vâslașilor, în timp ce împing vasul înainte; năduşeala şiroieşte pe feţele echipajului care încarcă și mai mult praf de pușcă în tunuri.

Haide, țip la mine însămi. *Fă ceva. Orice!*

Însă oricât de mult mă străduiesc, nu pot ajuta. Nu pot nici măcar *să respir*.

Măruntaiele mi se strâng ghem când o ghiulea sfârtecă puntea altui vas. Strigătele răniților îmi zgârie timpanele ca sticla spartă. Mirosul de sânge întinează aerul, aducându-mi în minte cuvintele spuse odată de Zélie. În ziua în care am venit în Ibeji, ea a zis că simțea gustul morții.

Astăzi îl simt și eu.

— Păzea! strigă Tzain, făcând semn prin fum.

Un alt vas se apropie, vâslașii lui gâfâind, cu sulițele gata pregătite. *Ceruri...*

Vor să ne abordeze.

O să aducă bătălia aici!

— Amari, ia vâslele! răcnește Tzain. Ajută-mă în atacul ăsta!

Nesmintit, el pleacă, înainte să vadă paralizia din picioarele mele.

Plămânii mei nu au aer; de ce nu-mi pot aminti cum se respiră?

Te-ai antrenat pentru asta. Strâng sabia în mână, când vasul se apropie. *Ai sângerat pentru asta.*

Însă când echipajul inamic sare la bord, anii de lecții silite îmi îngheață în vârfurile degetelor. Deși încerc să-mi deschid lama, mâinile nu-mi fac decât să tremure. *Lovește, Amari!* Vocea Tatei mi se rostogolește în urechi, tăind adânc în cicatricea de pe spatele meu. *Ridică-ți sabia, Amari! Atacă, Amari! Luptă, Amari!*

— Nu pot...

După toți acești ani, încă nu pot. Nimic nu s-a schimbat. Nu mă pot mișca. Nu pot lupta.

Pot doar să stau nemișcată.

De ce mă aflu eu aici? Pentru numele cerurilor, ce-a fost în mintea mea? Aș fi putut lăsa pergamentul acela și să mă întorc la palat. Aș fi putut să plâng moartea Bintei în camera mea. Însă făcusem alegerea asta, o decizie fatală, care atunci păruse atât de corectă. Am crezut că mi-aș fi putut răzbuna prietena dragă.

În schimb, aveam doar să mor.

Mă lipesc cu spatele de parapetul vasului, ascunzându-mă, în timp ce echipajul luptă cu invadatorii. Sângele lor se varsă la picioarele mele. Durerea lor răsună, umplându-mi urechile.

Haosul mă învăluie, atât de copleșitor că abia mai pot vedea. Cu întârziere observ că una dintre săbii vine spre mine.

Lovește, Amari!

Totuși membrele mele nu se mișcă. Sabia șuieră spre gâtul meu...

Tzain strigă, pumnul lui trosnind falca omului.

Atacatorul se prăbușește, dar nu înainte să sfâșie brațul lui Tzain cu sabia.

— Tzain!

— Stai deoparte, strigă el, ținându-se cu mâna de bicepsul însângerat.

— Îmi pare rău!

— Doar nu sta în drum!

Lacrimi fierbinți de rușine îmi izvorăsc în ochi, în timp ce el o rupe la fugă. Mă retrag în colțul din spate al vasului. N-ar fi trebuit să mă urc pe punte. N-ar fi trebuit să mă aflu aici. N-ar fi trebuit să părăsesc

niciodată palatul...

Un trosnet asurzitor îmi face urechile să-mi țiuie. Vasul nostru se zgâlțâie violent, trântindu-mă pe punte. Mă apuc strâns de balustradă, când vasul se cutremură. Gata, asta e.

Am fost loviți.

Înainte să reușesc să mă ridic în picioare, o altă ghiulea străpunge puntea. Așchiile de lemn și fumul zboară prin aer. Cu o smucitură, prora vasului se ridică vertical. Fumul îmi umple plămânii, în timp ce alunec pe puntea mânjită de sânge.

Mă agăț de baza catargului și mă țin cât pot de strâns. Galoane de apă năvălesc peste carnajul de pe vas.

Cu o altă smucitură, vasul nostru începe să se scufunde.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

ZÉLIE

— Zélie!

Mă ridic la suprafața apei și întorc iute capul. Tzain se ține de balustrada vasului, cu dinții strânși de efort. Are sânge peste tot pe haine și pe față, dar nu-mi dau seama dacă e al lui.

Numai nouă vase mai plutesc în arenă. Nouă vase rămase în această baie de sânge. Însă pupa vasului nostru geme sub apă.

Vasul nostru se scufundă.

Trag adânc aer în piept și plonjez înapoi. Numaidecât, fierea îmi urcă în gât. Pâcla roșie și sfărâmături de vas fac cu neputință să văd ceva.

Mă chinui să-mi țin ochii deschiși, în timp ce dau din picioare cât pot de repede. Fiecare metru în jos înseamnă să înot prin apa groasă și grea de sânge.

— *Èmí àwon tí ó ti sùn...*

Deși spun incantația, ultimul strop de ashê mi se scurge printre degete. Nu sunt destul de puternică. Magia mea a secat. Dar dacă nu pot s-o fac, Tzain și Amari s-ar putea să moară. Vasul nostru se va duce la fund, șansa noastră de a obține piatra-soarelui va dispărea. N-o să fim în stare să aducem magia înapoi.

Mă uit lung la cicatricea din palmă. Chipul Mamei mi se arată o clipă în spatele pleoapelor.

Îmi pare rău, gândesc eu către spiritul ei.

Nu am de ales.

Îmi înfig dinții în mână. Gustul coclit al sângelui îmi umple gura când dinții îmi străpung pielea. Sângele se împrăștie în apă, luminând cu o strălucire albă care se înfășoară în jurul corpului meu. Ochii îmi ies din orbite când lumina mă străbate, vibrând în sângele meu, radiind în adâncul făpturii mele.

Ashê țâșnește prin venele mele, arzându-mi pielea de dinăuntru în afară.

— *Èmí àwon tí ó ti sùn...*

Valuri de roșu scânteiază în spatele ochilor mei.

Oya dansează pentru mine din nou.

Apa se învârte în jur, zvârcolindu-se cu o viață nouă și violentă. Magia de sânge preia controlul asupra voinței mele. Cu un val de apă, o nouă armată de incarnări spiralează înaintea ochilor mei.

Pielea lor de apă face bășici de sânge și lumină albă, revenind la viață cu forța unei furtuni. Alte zece incarnări se trezesc să se alăture armatei, apa învolburându-se când corpurile lor prind formă. Absorb în ele sângele și resturile de lemn din apă, creând o nouă armură pentru armata mea de morți. Toate se uită la mine, de îndată ce ultima incarnare se materializează.

— *Salvați barca!*

Soldații mei spirite țâșnesc prin apă ca rechinii cu înotătoare duble, mai feroce decât orice vas sau tun din vedere. Deși tot corpul îmi arde pe dinăuntru, exaltarea magiei covârșește haosul luptei noastre.

Plăcerea se răspândește prin mine în timp ce ei îmi urmează ordinele mute și dispar în spărturile lăsate de ghiulele. În secunda următoare, toată apa dinăuntru începe să curgă în afară.

Da!

Într-o clipă, vasul nostru câștigă forța de plutire, ridicându-se săltăreț la suprafață. Când toată apa e scoasă, incarnările se unesc cu lemnul, cârpind găurile cu resturile de apă din corpurile lor.

A mers!

Dar minunea mea nu durează mult.

Deși incarnările au dispărut, efectul magiei de sânge rămâne.

Pielea îmi este ca în flăcări în timp ce magia taie prin mine, arzând de parcă mi-ar sfârteca organele. Violența îmi sfâșie prin mușchi. Mâinile îmi amorțesc.

— *Ajutor!*

Încerc să țip, dar numai bule de aer îmi gâlgâie pe gât. Groaza mă pătrunde până în măduva oaselor. Mama avea dreptate.

Magia asta de sânge mă va nimici.

Înot spre suprafață, dar fiecare nouă mișcare e mai grea decât ultima. Nu mai simt nimic în brațe, apoi nici în picioare.

Ca spiritele răzbunătoare, magia de sânge mă copleșește,

agățându-se de gura mea, de piept, de piele. Deși fac eforturi să ajung la suprafață, nu mă pot mișca. Odată atât de aproape, vasul nostru devine din ce în ce mai departe.

— *Tzain!*

Marea stacojie îmi astupă sunetul țipetelor.

Puținul aer rămas în plămâni dispare.

Apa năvălește în loc.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

AMARI

Mă agăț de parapet, cu bătăile inimii gonind nebunește, în timp ce vasul se scufundă încet până se oprește brusc.

— A reușit!

Tzain dă cu pumnul în balustradă.

— Zél, ai reușit!

Dar când Zélie nu mai apare la suprafață, triumful lui Tzain dispare. Îi strigă numele, încă și încă o dată, până răgușește.

Mă aplec peste marginea vasului și cercetez apa cu ochii, disperată, căutând un mănunchi de păr alb pe fundalul roșu. N-a mai rămas decât un vas, dar Zélie nu e de văzut pe nicăieri.

— Tzain, așteaptă!

Sare peste bord, lăsând vasul fără căpitan. Ultimul vas se întoarce pe apă, schimbându-și cursul.

— Și uite-așa au rămas ultimii concurenți fără praf de pușcă! spune heraldul cu voce cântată. Însă numai un căpitan poate izbândi. Pentru a câștiga, numai un căpitan poate trăi!

— Tzain! țip eu peste parapet, cu inima tremurând, când ultimul vas se apropie.

Nu pot face asta singură. Avem nevoie de el ca să scufundăm ultimul vas.

Vâslașii adversarului trag din greu la rame, în timp ce aceia care fuseseră la tunuri se înarmează cu săbii. Echipajul nostru își abandonează posturile, luându-și repede sulițele și săbiile legate de vas. Deși eu tremur, ei nu șovăie. Sunt prompți, ageri, pregătiți să pună capăt iadului ăstuia.

Ușurarea mă cutremură până în străfundul sufletului când Tzain țâșnește la suprafață, cu un braț înfășurat strâns în jurul corpului lui Zélie fără cunoștință. Desfac o frânghie de pe parapet și o arunc peste margine; Tzain o leagă pe sub brațele lui Zélie și strigă la noi s-o ridicăm.

Trei robi mi se alătură și tragem, aducând-o pe Zélie pe punte.

Adversarul e la câteva clipe distanță, acum. Dacă ea își poate invoca incarnările încă o dată, putem trece vii și prin asta.

— Trezește-te!

O zgâlțâi pe Zélie, dar ea nu mișcă. Pielea îi e fierbinte la atingere. Sângele îi șiroiește pe la colțul gurii.

Ceruri, asta n-o să meargă. Trebuie să-l aducem înapoi pe Tzain. Trag cu unghiile de nodurile care-i leagă lui Zélie frânghia în jurul torsului, dar mai înainte de a desface ultimul nod, vasul adversarului se izbește într-al nostru.

Cu un urlet sălbatic, atacatorii sar pe punte.

Mă ridic brusc în picioare și-mi agit sabia ca un copil încercând să țină la distanță o leonară cu o flacără. Nu e nicio tehnică în mișcările mele, niciun semn de anii petrecuți în durere.

Lovește, Amari! Vocea Tatei bubuie în capul meu, aducându-mă înapoi în timp la lacrimile vărsate când mi-a poruncit să mă lupt cu Inan. Eu mi-am lăsat sabia să cadă la podea. Am refuzat.

Atunci sabia fratelui meu mi-a sfâșiat spatele.

Stomacul mi se răsucește când echipajul nostru se aruncă în luptă, șansa victoriei dându-le avânt. Biruiesc echipajul advers cu ușurință, trecând de săbiile lor și dând lovituri letale. Oameni înnebuniți aleargă spre noi, dar, din mila zeilor, echipajul nostru îi doboară. Unul moare la numai câțiva pași de mine, sângele umplându-i gura când un cuțit îi iese din gât.

Fă să se sfârșească, implor eu. *Doar îngăduie-mi să ies din asta!*

Dar în timp ce eu mă rog, căpitanul își face loc printre oameni, cu sabia întinsă. Îmi adun curajul pentru atac, dar îmi dau seama că nu spre mine vine. Sabia lui e îndreptată în jos, în lateral.

Pe Zélie o țintește.

Timpul îngheață când căpitanul înaintează, sabia lui sclipitoare venind din ce în ce mai aproape, cu fiecare secundă. Nu mai aud niciun sunet în jurul meu.

Apoi sângele țâșnește în aer.

Pentru o clipă, sunt prea șocată să-mi dau seama ce am făcut. Dar când căpitanul cade, și sabia mea cade cu el. Înfiptă drept în inima lui.

Arena amuțește. Fumul începe să se risipească.

Nu pot respira, când heraldul vorbește.
— Se pare că avem un învingător...

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

ZÉLIE

538.

De atâtea ori mi-a fost corpul sfâșiat în bucăți.

Atâtea spirite au pierit pentru competiție. Atâtea suflete nevinovate mi-au țipat în urechi.

Cadavrele plutesc printre resturile de lemn pe marea de sânge. Prezența lor murdărește aerul, invadându-mi plămânii cu fiecare respirație.

Oh, zei, ajutați-ne. Închid ochii, încercând să șterg tragedia. Și peste toate, ovațiile nu se mai opresc. Laudele nu mai contenesc. În timp ce stăm pe platformă, mulțimea jubilează de parcă ar fi vreun motiv să celebrezi baia asta de sânge.

Lângă mine, Tzain mă ține strâns; nu mi-a dat drumul, de fapt, de când m-a coborât pe brațe de pe vas. Fața lui nu trădează nicio emoție, dar îi pot vedea remușcarea.

Deși competitorul din el a triumfat, suntem încă acoperiți de sângele celor care au căzut. Poate că am învins, dar asta nu e nicio victorie.

În dreapta mea, Amari stă nemișcată, cu mâinile încleștate pe teaca ei fără sabie. N-a scos niciun cuvânt de când am coborât de pe vasul ăla, însă robii mi-au spus că ea a fost cea care m-a apărat și l-a ucis pe celălalt căpitan.

Văd în ea sămânța unui războinic.

Heraldul se silește să surâdă când Dele și Baako pleacă rostogolind cufărul cu aur. Aur pe care el probabil intenționa să-l păstreze, aur dat la schimb pentru fiecare moarte.

Mulțimea mugește când echipajul nostru este recompensat cu premiul, dar nici măcar un rob nu zâmbește la vederea bogăției. Bogăția și eliberarea din obști nu înseamnă nimic când oroarea a ceea ce s-a petrecut îi va bântui în fiecare noapte.

— Haide, pune-i punct.

Scrâșnesc din dinți, făcând un pas și ieșind de sub protecția lui

Tzain.

— Ai avut spectacolul pe care l-ai vrut. Dă piatra-soarelui!

Heraldul mijește ochii, pielea lui cafenie încrețindu-se în cute adânci.

— Spectacolul nu se termină niciodată, șuieră el, vorbind alături de pâlnia de metal. Mai ales când implică un vierme.

Cuvintele heraldului îmi face buzele să mi se zbată. Deși îmi simt corpul golit pe dinăuntru, nu mă pot abține să nu fac un plan. De câte incarnări ar fi nevoie să-l târască în carnaj, să-l înece pe fundul propriei mări roșii?

Heraldul trebuie să simtă tăcerea mea ca pe o amenințare, pentru că rânjetul încrezut i se șterge de pe buze. Face un pas înapoi și ridică pâlnia, întorcându-se spre mulțime.

— Și acum...

Vocea lui tună prin arenă. Cu toate că vorbele îi sunt sărbătorești, abia-și poate ascunde consternarea.

— Vă prezint... piatra nemuririi!

Chiar și de la distanță, căldura pietrei-soarelui se strecoară în oasele mele înghețate. Portocaliul și galbenul pulsează în spatele învelișului ei de cristal ca lava topită. Și ca un fluture de noapte, eu sunt atrasă de lumina ei sacră.

Ultima piesă, gândesc eu, amintindu-mi cuvintele lui Lekan. Cu pergamentul, piatra și pumnalul, în sfârșit avem tot ce ne trebuie. Putem să ne îndreptăm spre templul sacru și să îndeplinim ritualul. Putem aduce magia *înapoi.*

— Tu ai obținut asta.

Tzain pune o mână pe umărul meu și mi-l strânge.

— Orice s-ar întâmpla, sunt chiar lângă tine.

— Și eu, spune Amari încetișor, redobândindu-și glasul.

Deși are pe față sânge uscat, ochii ei sunt liniștitori.

Dau din cap spre ea și fac un pas înainte, întinzând mâna după piatra aurie. Pentru prima oară, mulțimea din jurul meu amuțește, curiozitatea tuturor atârnând greu în aer.

Îmi fac curaj pentru ce ar putea urma când voi ține în mână un fragment din sufletul Mamei Cer. Dar de îndată ce degetele mele ating suprafața lustruită, știu că nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru

asta.

Ca și trezirea, atingerea pietrei mă umple cu o forță mult mai intensă decât orice am simțit până acum. Energia pietrei-soarelui îmi încălzește sângele, electrizându-mi ashêul care țâșnește prin fiecare venă.

Mulțimea exclamă uimită când razele pietrei strălucesc printre degetele mele. Chiar și heraldul se dă înapoi; din câte știe el, piatra era doar o parte din șarlatania lui.

Valul continuă să mă umple, ridicându-se ca aburul fierbinte, închid ochii și îmi apare Mama Cer, mai splendidă decât orice altceva mi-am imaginat vreodată.

Ochii ei argintii strălucesc viu, în contrast cu pielea ca de abanos, încadrați de cristalele care atârnă de fila ce-i împodobește capul. Bucle albe, grele, cad în jurul feței sale ca ploaia, răsucindu-se cu puterea ce radiază din făptura ei.

Spiritul ei mă străbate ca fulgerul trecând printr-un nor de furtună. E mai mult decât senzația respirației.

E însăși esența vieții.

— *Èmí àwon tí ó ti sùn...* șoptesc primele cuvinte ale incantației ca pentru mine, desfătându-mă cu un val de magie fără seamăn.

Cu puterea pietrei-soarelui, aș putea să readuc sute de incarnări din moarte. Aș putea comanda o armată de neoprit.

Am putea spulbera arena, doborându-l pe herald, pedepsind fiecare spectator care a ovaționat la acest măcel doar pentru distracție. Însă nu asta vrea Mama Cer.

Unul câte unul, morții gonesc țipând prin mine, nu ca să devină incarnări, ci ca să scape. E întocmai ca lucrarea de curățare pe care o făcea Mama la fiecare lună plină. O purificare fianală ca să ajute spiritele să treacă la alâfia.

Pe măsură ce sufletele scapă de trauma lor pentru pacea vieții de după moarte, imaginea Mamei Cer din mintea mea începe să se estompeze. O zeiță cu pielea ca noaptea îi ia locul, îmbrăcată în valuri de roșu, frumoasă, cu ochii căprui închis.

Ceruri.

Oya strălucește în mintea mea ca o torță împotriva întunericului. Spre deosebire de haosul pe care l-am întrezărit când am folosit

magia de sânge, viziunea are o grație diafană. Stă nemișcată, dar parcă întreaga lume se mișcă în prezența ei. Un zâmbet triumfător i se schițează pe buze...

— *Uh!*

Deschid imediat ochii. Piatra-soarelui luminează atât de puternic în mâinile mele încât sunt silită să-mi întorc capul. Deși valul inițial de putere de la atingerea ei a trecut, încă o pot simți răspândită prin corpul meu, cosându-mi fiecare rană lăsată de distrugătoarea magie a sângelui.

Treptat, lumina orbitoare se risipește și imaginea uluitoare a Oyei dispare din capul meu. Mă împleticesc înapoi, încleștând mâna pe piatră, și cad în brațele lui Tzain.

— Ce s-a întâmplat? șoptește Tzain, cu ochii mari de uimire. Aerul... A părut că întreaga arenă se cutremura.

Strâng piatra la piept, încercând să mai păstrez imaginile care mi-au trecut prin fața ochilor minții. Lumina care scânteia din cristalele cu care era împodobită fila Mamei Cer; felul în care pielea zeiței Oya sclipea, neagră și fermecătoare ca o regină a nopții.

Așa trebuie să se fi simțit Mama... Gândul acesta îmi umple inima. De aceea își iubea ea magia.

Asta înseamnă să te simți *viu*.

— Nemuritoarea! strigă un om din mulțime și clipesc nedumerită, îndreptându-mi silit atenția spre arenă.

Strigătul traversează tribunele, până când toate glasurile se alătură. Scandează toți acest titlu fals, înverșunați în lauda lor.

— Ești bine? întreabă Amari.

— Mai mult decât bine, îi răspund cu un zâmbet.

Avem piatra, pergamentul, pumnalul.

Și acum avem într-adevăr o sansă.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

AMARI

Durează ore bune până când atmosfera de sărbătoare se domolește, deși nu înțeleg cum ar avea cineva poftă să sărbătorească. O îngrozitoare pierdere de vieți ca aceasta. Dintre care una curmată chiar de mâna mea.

Tzain încearcă să mă apere de gloată, dar nici măcar el nu poate stăvili forța spectatorilor când ieșim din arenă. Ne conduc cu paradă pe străzile din Ibeji, născocind titluri ca să comemoreze ocazia. Zélie devine „Nemuritoarea", în timp ce Tzain domnește cu titlul de „Comandantul". Când trec eu, spectatorii strigă cel mai ridicol supranume dintre toate. Mă rușinez când răsună încă o dată: „Leonara!"

Îmi vine să le strig că se înșală; să înlocuiască „leonara" cu altceva mai potrivit, cum ar fi „laşa" sau „impostoarea". Nu e niciun pic de ferocitate în ochii mei, nicio fiară ascunsă în mine. Porecla lor nu e decât o minciună, dar, incitat de băutură, niciunui spectator nu-i pasă. Ei doar au nevoie de ceva să strige. Ceva să glorifice.

Când ne apropiem de coliba de lut pe care am închiriat-o, Tzain în sfârşit ne smulge din mâinile lor. Călăuzite de el, izbutim să ajungem în ahéré, unde ne ducem cu rândul în spatele colibei, să ne spălăm de sânge.

Turnând apă rece peste mine, îmi frec pielea cât pot de tare, disperată să scot toate rămăşiţele iadului acela de pe pielea mea. Când apa devine roşie, mă gândesc la căpitanul pe care l-am ucis. *Ceruri...*

A fost atât de mult sânge.

l-a îmbibat caftanul bleumarin, lipindu-i-l de piele, a pătruns prin tălpile încălţărilor mele de piele, mi-a pătat tivul pantalonilor. În ultimele sale clipe, căpitanul a dus o mână tremurătoare la buzunar. Nu ştiu ce voia să scoată. Mai înainte de a reuşi, mâna i-a căzut, moale.

Închid ochii şi îmi înfig unghiile în palme, suflând prelung şi

tremurător aerul din piept. Nu știu ce mă tulbură mai mult: că l-am ucis sau că aș putea s-o fac din nou.

Lovește, Amari! Un vag ecou al vocii Tatei îmi bâzâie în urechi.

Mi-l șterg din minte și spăl și ultima urmă din sângele arenei de pe pielea mea.

Înapoi, în ahéré, piatra-soarelui luminează în sacul de umăr al lui Zélie, îmbăind pergamentul și pumnalul de os în tonuri de roșu și galben floarea-soarelui. Cu o zi în urmă, nu-mi venea să cred că avem două dintre obiectele sacre, și acum iată-le pe toate trei laolaltă. La douăsprezece zile distanță de solstițiul centenar, putem ajunge în voie pe insula sacră și să ne mai și rămână timp. Zélie poate îndeplini ritualul. Magia se va întoarce cu adevărat.

Zâmbesc în sinea mea, amintindu-mi luminile sclipitoare care-au țâșnit din mâna Bintei. Lumini nu retezate scurt de sabia Tatei, ci durând o veșnicie. O frumusețe pe care s-o pot vedea în fiecare zi.

Dacă reușim, moartea Bintei nu va fi fost în zadar. Într-un fel sau altul, lumina Bintei se va răspândi în toată Orïsha. Golul pe care mi l-a lăsat ea în inimă s-ar putea vindeca, într-o bună zi.

— Nu-ți vine să crezi? șoptește Tzain din prag.

— Cam așa ceva, îi arunc un zâmbet. Sunt doar recunoscătoare că s-a terminat totul.

— Am auzit că au terminat cu afacerea asta. Fără cufărul cu bani, nu-și mai pot permite să mituiască zbirii pentru alți robi.

— Slavă cerurilor!

Mă gândesc la toți tinerii divineri care au pierit. Deși Zélie le-a ajutat spiritele să treacă, morțile lor încă apasă pe umerii mei.

— Baako mi-a spus că el și ceilalți robi o să folosească aurul ca să plătească datoriile mai multor divineri. Dacă au noroc, o să poată salva sute de oameni din obști.

Tzain dă din cap, uitându-se la Zélie, care doarme într-un colț al colibei. Proaspăt spălată, e aproape ascunsă în blana moale a lui Nailah, refăcându-și forțele după orbitoarea expunere la puterea pietrei-soarelui. Privind-o, nu mai simt ostilitate, ca de obicei. Când echipajul i-a spus că eu am fost cea care a pus capăt luptei, mi-a aruncat o privire care aproape aducea a zâmbet.

— Crezi că tatăl tău știa despre asta?

Ridic brusc capul. Tzain își lasă ochii în jos și fața i se înăsprește.

— Nu știu, spun liniștit. Dar dacă ar fi știut, nu cred că s-ar fi sinchisit s-o oprească.

O tăcere stingheritoare se lasă între noi, răpindu-ne scurtul moment de destindere. Tzain întinde mâna după un sul de bandaje, dar tresare. Durerea din brațul lui trebuie să fie prea mare.

— Dă-mi voie.

Mă apropii, evitând bandajele înroșite din jurul bicepsului său. Singura lui rană din bătălie, suferită din pricină că eu i-am stat în cale.

— Mulțumesc, murmură Tzain, când îi dau sulul.

Stomacul mi se încleștează de vinovăția care mă macină pe dinăuntru.

— Nu-mi mulțumi. Dacă aș fi stat departe de vasul ăla, n-ai mai fi avut rana asta.

— Dar n-aș mai fi avut-o nici pe Zél.

Îmi susține privirea cu o expresie atât de blândă, încât mă ia pe nepregătite. Am fost aproape convinsă că avea să-mi poarte pică, însă, când colo, el e recunoscător.

— Amari, m-am gândit...

Ia sulul de bandaj, îl desface și apoi îl rulează la loc.

— Când trecem prin Gombe, ar trebui să te duci la garnizoană. Să le spui că ai fost răpită, să dai toată vina pe noi.

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat pe vas?

Încerc să-mi păstrez vocea egală, dar un ton ascuțit mi se strecoară fără voie. Asta de unde a venit? În urmă cu un moment îmi mulțumea că sunt aici.

— Nu!

Tzain se apropie, punând o mână ezitantă pe umărul meu. Pentru cineva atât de masiv ca el, atingerea aceasta e surprinzător de tandră.

— Ai fost umitoare. Nici nu vreau să mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi fost aici. Dar expresia de pe fața ta, după aceea... Dacă rămâi, nu pot să-ți promit că n-o să mai fie nevoie să ucizi.

Mă uit în pământ, numărând crăpăturile din lut. Îmi oferă o altă cale de scăpare.

Încearcă să-mi păstreze mâinile nemânjite de sânge.

Mă gândesc iarăși la momentul acela de pe vas, când am regretat totul și mi-am dorit să nu fi furat niciodată pergamentul. Propunerea lui este exact ieșirea pentru care m-am rugat. Am tânjit după ea din adâncul inimii.

Ar putea să meargă...

Deși un val de rușine mă lovește numaidecât, îmi imaginez ce s-ar întâmpla dacă m-aș preda. Cu povestea bine ticluită, lacrimi din belșug, minciunile perfecte, i-aș putea convinge pe toți. Dacă mă arăt îndeajuns de răvășită, Tata ar putea crede că am fost răpită de majii cei răi. Totuși, chiar în timp ce cântăresc această posibilitate, deja știu răspunsul.

— Rămân.

Înăbuș acea parte din mine care ar fi vrut să se predea, îngropând-o adânc.

— Pot să fac asta. Am dovedit-o în seara asta.

— Numai pentru că poți lupta nu înseamnă că ești menită pentru asta...

— Tzain, nu îmi spune mie ce sunt menită să fac!

Cuvintele lui mă înțeapă ca niște ace, mă încuie înapoi în spatele zidurilor palatului.

Amari, stai dreaptă!

Nu mânca aia.

Este mai mult decât destul desert pentru tine...

Nu.

Nu mai vreau. Am trăit viața asta înainte și mi-am pierdut cea mai dragă prietenă din cauza asta. Acum, că am scăpat, n-o să mă mai întorc niciodată. Cu evadarea mea trebuie să fac mai mult.

— Sunt o prințesă, nu o proprietate. Nu mă trata altfel. Tata e responsabil pentru suferința asta. *Eu* o să fiu cea care o să îndrepte lucrurile.

Tzain se dă înapoi și ridică mâinile, împăciuitor.

— Bine.

Îmi las capul într-o parte.

— Asta a fost?

— Amari, eu te vreau aici. Am ținut doar să știu că e alegerea ta.

Când ai luat pergamentul acela, n-aveai cum să bănuiești că totul avea să se schimbe în felul acesta.

— Oh...

Fac un efort să-mi reţin zâmbetul. *Eu te vreau aici.* Cuvintele lui îmi ard urechile. Tzain într-adevăr vrea să rămân.

— Păi, mulţumesc, spun liniștit, așezându-mă. Și eu vreau să fiu aici. În pofida a cât de tare sforăi.

Tzain zâmbește și asta îi îmblânzește toate liniile aspre de pe față.

— Nici tu nu ești prea silențioasă, Prințesă. După cum sforăi, ar fi trebuit să-ți zic Leonară de la bun început.

— Ha!

Îmi îngustez ochii și iau ploștile pentru apă de jos, rugându-mă să nu mă fi înroșit la față.

— O să-mi aduc aminte de asta, data viitoare când o să mai ai nevoie să iei un sul de bandaje.

Tzain surâde când ies din colibă, un surâs într-o parte, care-mi înviorează fiecare pas. Aerul rece al nopții mă întâmpină ca un vechi prieten, încărcat cu aroma de ogogoro și vin de palmier de la sărbătorire.

O femeie cu capul acoperit cu o glugă mă zărește și zâmbește.

— Leonara!

Exclamația stârnește ovațiile celor din jurul ei. Asta-mi face obrajii să mi se încingă, dar, de data asta, porecla parcă nu-mi mai sună așa greșit. Făcându-le timid cu mâna, fug de mulțime, topindu-mă în umbre.

Probabil am făcut o greșeală.

Probabil că leonara trăiește totuși în mine.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

INAN

Aerul deșertului este ucigător.

Mă taie la fiecare respirație.

Fără instrucțiunile ferme ale Kaei, răsuflările mi se învălmășesc și se amestecă, date peste cap. De magia care a răpit-o.

Când călărisem alături de Kaea, nu-mi dădusem seama cum trecea timpul. Călătorind singur, minutele se prefac în ore. Zilele se scurg în nopți. Mai întâi se termină merindele. Apa le urmează îndeaproape.

Iau plosca atârnată la șaua pantenarei furate și storc și ultimele picături. Dacă Orí într-adevăr mă privește din cer, acum probabil râde.

Atac de maji.
Kaea ucisă.
Urmăresc pergamentul.
...Eu

Mesajul pe care l-am trimis acasă cu soldații trebuie să parvină curând.

Cunoscându-l pe Tata, o să trimită gărzi în clipa în care o să-l primească, ordonându-le să se întoarcă repede cu capul vinovatului sau să nu se mai întoarcă deloc. Nici nu-i trece prin gând că eu sunt monstrul pe care-l vânează.

Vinovăția mă sfâșie pe dinăuntru ca magia pe care o înăbuș. Tata n-o să înțeleagă niciodată cât de mult mă pedepsesc deja.

Ceruri.

Capul îmi vuiește de la efortul de a-mi ține magia în adânc. O împing până în măduva oaselor, mai departe decât aș fi crezut că pot ajunge. Acum e doar o durere în piept sau o răsuflare întretăiată, un tremur constant care-mi zgâlțâie mâinile. Ura arzătoare din ochii Kaei. Veninul din ultimul său cuvânt.

Vierme.

Îl aud neîntrerupt. Un iad din care nu pot scăpa. Prin acel singur cuvânt scârbos, Kaea m-ar fi putut foarte bine declara nepotrivit să fiu rege.

Ocara compromite toate strădaniile mele de până acum. Datoria pe care mă lupt s-o îndeplinesc. Destinul la care Kaea însăși m-a silit.

Fir-ar să fie. Închid ochii să alung amintirile acelei zile. Kaea a fost cea care m-a găsit după ce am rănit-o pe Amari, ascuns în cel mai întunecat colț al camerei mele, ținând strâns de sabia însângerată.

Când am azvârlit sabia pe podea, Kaea a luat-o și mi-a pus-o înapoi în mână.

Ești puternic, Inan. A zâmbit. *Nu lăsa puterea asta să te sperie. O să ai nevoie de ea toată viața. O să ai nevoie de ea ca să fii rege.*

— Putere, spun eu cu dispreț.

Exact de puterea aia am nevoie acum. Mi-am folosit magia doar ca să-mi apăr regatul. Kaea, mai întâi de toți, ar fi trebuit să înțeleagă asta.

Nisipul mă lovește în față când trec de zidurile de lut ale cetății Ibeji. Fac un efort să-mi alung gândurile de la Kaea. E moartă. Nu pot schimba asta.

Amenințarea magiei încă mai e în viață.

Ucide-o. În puterea nopții, mă așteptam ca așezarea din deșert să doarmă, dar străzile din Ibeji sunt pline cu rămășițele unei sărbătoriri. Nobili de rang mic și localnici ai cetății beau vârtos din cupele lor, unul mai beat decât celălalt. Din când în când strigă nume mitice, ovaționând pentru „Leonara", „Comandantul" sau „Nemuritoarea". Nimeni nu dă vreo atenție soldatului prăfuit care călărește prin mijlocul lor, nici nu catadicsește să arunce vreo privire la sângele uscat ce-mi acoperă pielea. Nimeni nu-și dă seama să sunt prințul lor.

Trag de frâiele pantenarei, oprindu-mă în fața unui localnic ce arată destul de treaz ca să-și aducă aminte cum îl cheamă. Întind mâna ca să smulg afișul mototolit.

Atunci simt miros de mare.

Deși mi-am apăsat și ultima picătură din blestem în adâncul ființei, mirosul ajunge drept la țintă. Clar, ca o briză de-a oceanului. Mă lovește ca primul strop de ploaie după multe zile de secetă. Dintr-

odată, totul se focalizează.

Ea e aici.

Smucesc de frâie și pantenara pornește spre sursa mirosului.

Ucide-o. Ucide magia.

Vreau viața mea înapoi.

Mă opresc într-un gang, între două șiruri de ahéré de lut. Mirosul este acum copleșitor. E aici. Ascunsă. În spatele uneia dintre ușile astea.

Gâtul mi se sugrumă când descalec de pe pantenară și îmi scot sabia din teacă. Lama lucește, reflectând o rază de lună.

Dobor cu o lovitură de picior prima ușă.

— Ce faci? strigă o femeie.

Chiar și cu ceața care-mi încetinește gândurile, pot să văd că nu e ea.

Nu e fata.

Nu ceea ce-mi trebuie.

Trag aer adânc și caut din nou, lăsând mirosul sărat de mare să mă conducă. Aici, ușa asta. În *această* ahéré. Singurul lucru care-mi mai stă în cale.

Pun la pământ ușa colibei și mă năpustesc înăuntru, cu dinții dezveliți într-un mârâit. Ridic sabia ca să lupt...

Nu e nimeni aici.

Cearșafuri împăturite și haine vechi atârnate în cui, de pereți. Toate pătate de sânge.

Altminteri, coliba e goală, singurele urme fiind firele de păr căzute din blana leonarei și inconfundabilul parfum al fetei.

— Hei! strigă un om de afară.

Nu mă întorc să mă uit.

Ea a fost aici. În cetatea asta. În coliba asta.

Și acum a plecat.

— Nu poți să...

O mână mă apucă de umăr.

În clipa următoare, mâinile mele sunt la gâtul omului.

Lasă să-i scape un scâncet, când îmi lipesc vârful sabiei de pieptul lui.

— Unde e?

— Nu știu despre cine vorbești, strigă el.

Las sabia în jos peste pieptul lui. O dâră de sânge apare. Lacrimile lui par aproape argintii în lumina lunii.

Vierme, șoptește fata cu vocea Kaei. *N-ai să fii niciodată rege. Nici măcar nu mă poți prinde.*

Îmi intensific strânsoarea pe gâtul omului.

— *Unde e?*

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

ZÉLIE

După șase zile de mers prin iadul deșertului, pădurile luxuriante ale văii râului Gombe sunt o priveliște bine-venită. Ținutul deluros respiră viu, plin de arbori care sunt atât de mari, încât într-un trunchi ar putea încăpea o întreagă ahéré. Mergem printre uriașii verzi, la lumina lunii ce răzbate printre frunzele lor, îndreptându-ne spre râul șerpuitor. Vuietul lui înăbușit pare un cântec în urechile mele, blând ca valurile oceanului spărgându-se.

— E atât de liniștitor, toarce Amari.

— Știu. E aproape ca acasă.

Închid ochii și mă desfat cu sunetul susurat, lăsându-l să mă umple cu senzația de calm pe care o simțeam dimineața, devreme, atunci când trăgeam plasele de pește cu Baba. În largul mării, era ca și când trăiam în lumea noastră. Erau singurele momente când mă simțeam cu adevărat în siguranță. Nici măcar gărzile nu ne puteau atinge.

Mușchii mi se relaxează când mă cufund în amintire. Nu m-am mai simțit astfel de săptămâni bune. Cu obiectele sacre risipite în diverse colțuri și cu sabia lui Inan în ceafă, fiecare secundă părea furată. Nu aveam ce ne trebuia pentru ritual, iar șansele de a ne obține obiectele erau mult mai mici decât de a fi uciși pe drum. Dar acum le avem pe toate trei: pergamentul, piatra-soarelui și pumnalul de os sunt în mâinile noastre, în siguranță. Pentru prima oară, sunt mai mult decât în largul meu. Cu șase zile rămase până la solstițiul centenar, în sfârșit simt că putem izbândi.

— Crezi că o să se spună povești despre asta? întreabă Amari. Despre noi?

— Ar fi cazul, pufnește Tzain în râs. După toată mizeria prin care a trebuit să trecem pentru această magie, am merita un întreg festival.

— Și cum ar începe povestea? întreabă visătoare Amari, mușcându-și buza de jos. Cum ar numi-o? „Invocatorii magici”? „Restauratorii magiei și artefactele sacre”?

— Asta nu sună cine știe ce, strâmb eu din nas, întinzându-mă pe

spatele îmblănit al lui Nailah. Un titlu ca ăsta nu trece testul timpului.

— Și dac-ar fi ceva mai simplu? propune Tzain. „Prințesa și Pescarul”?

— Asta sună ca o poveste de dragoste.

Îmi dau ochii peste cap. Pot simți zâmbetul din vocea lui Amari. Nu mă îndoiesc că, dacă m-aș ridica, l-aș surprinde și pe Tzain zâmbind, de asemenea.

— Sună ca o poveste de dragoste, îi tachinez eu, însă de fapt nu e. Dacă voi vreți neapărat o poveste de dragoste, de ce nu-i spuneți „Prințesa și Jucătorul de agbön”?

Amari întoarce brusc capul, obrajii începând să i se împurpureze.

— N-am vrut să spun... eu... încercam să spun...

Închide gura ferm, mai înainte să mai poată bălmăji și altceva.

Tzain îmi aruncă o privire urâtă, dar fără răutate. Când ne apropiem de râul Gombe, încă nu mă pot hotărî dacă e înduioșător sau enervant cum cea mai mică tachinare îi face pe amândoi să amuțească.

— Oh, zei, e o fiară!

Mă las să alunec pe la coada lui Nailah, aterizând pe unul din bolovanii mari și netezi presărați de-a lungul malului mâlos. Râul e lat, arcuindu-și albia prin inima pădurii și printre trunchiurile copacilor masivi. Îngenunchez în noroi și, cu palmele căuș, iau apa și o duc la gură, amintindu-mi cum îmi ardea gâtul după ea, în deșert. Răceala ca de gheață a apei e atât de plăcută în aerul umed, încât sunt ispitită să-mi îngrop toată fața în ea.

— Zél, nu încă, zice Tzain. O să fie apă și mai sus. Mai avem încă de mers o bucată de drum.

— Știu, dar iau doar o înghițitură. Lui Nailah i-ar prinde bine un pic de odihnă.

O scarpin între coarne pe Nailah și-mi îngrop fața în grumazul ei, zâmbind când și ea își freacă botul de mine. Până și ea urâse deșertul. De când ieșiserăm din el, pășea mai suplu și mai vioi.

— Pentru Nailah, atunci, încuviințează Tzain. Nu pentru tine.

Sare și se ghemuiește lângă apă, umplându-și cu grijă plosca.

Un zâmbet înflorește pe buzele mele. Prilejul e prea bun să-i rezist.

— Pe zei, ce-i asta? strig și arăt aiurea.

— Ce...

Mă reped și-l îmbrâncesc. Tzain sloboade un țipăt când se vede răsturnat, căzând în apă cu un pleoscăit. Amari tresare când Tzain iese la suprafață, ud fleașcă și clănțănind de frig. El se uită țintă în ochii mei și un zâmbet răutăcios își face loc pe fața lui.

— Te-ai ars.

— Mai întâi să mă prinzi!

Nu apuc s-o rup la fugă, că Tzain face un salt și mă apucă de un picior. Țip când mă trage în apă. E atât de rece încât îmi înțeapă pielea ca o mie de ace de lemn de-ale Mamei Agba.

— Zei! bolborosesc, disperată după aer.

— A meritat? râde Tzain.

— E prima oară când te-am păcălit de nici nu mai știu când, așa că o să spun da.

Amari sare din spinarea lui Nailah, chicotind și clătinând din cap.

— Voi doi sunteți caraghioși.

Zâmbetul lui Tzain se transformă în rânjet răutăcios.

— Suntem o echipă, Amari. N-ar trebui să fii și tu ridicolă?

— Categoric nu.

Amari se dă înapoi, dar n-are nicio șansă. Tzain se ridică din apă ca un piton orïshan. Amari nu face decât vreo câțiva metri, înainte ca el s-o prindă. Zâmbesc când ea țipă înalt, râzând, turuind toate scuzele care-i trec prin minte. Tzain o aruncă pe un umăr.

— Nu știu să înot.

— Nu-i așa de adâncă, râde el.

— Sunt o prințesă.

— Și prințesele nu fac baie?

— Am pergamentul la mine!

Și-l scoate de la brâu, amintindu-i lui Tzain de propria-i strategie. Ca să nu ținem toate obiectele sacre într-un singur loc, el duce pumnalul de os, Amari, pergamentul, eu, piatra-soarelui.

— Observație valabilă!

Tzain îi smulge pergamentul din mână și-l pune pe șaua lui Nailah.

— Și acum, Maiestatea Voastră, baia regală vă așteaptă.

— Tzain, nu!

Țipătul lui Amari e atât de puternic, încât păsările își iau zborul din copaci, speriate. Tzain și cu mine izbucnim în râs, când ea se prăbușește în apă, dând bezmetic din mâini și din picioare, deși poate sta în picioare.

— Nu e amuzant, dârdâie Amari, zâmbind în pofida voinței sale. O să plătiți pentru asta.

Tzain îi face o plecăciune.

— Dă-ți toată silința.

Un nou tip de zâmbet mi se zugrăvește pe față, unul care mă încălzește chiar dacă stau pe malul râului înghețat. A trecut mult prea mult de când nu l-am mai văzut pe fratele meu jucându-se. Amari se luptă, sincer, să-l bage cu capul la fund, deși n-are decât jumătate din greutatea lui, acum și murat de apă. Tzain îi face jocul, strigând de prefăcută durere, lăsând-o să creadă că ar putea învinge...

Deodată, râul dispare.

Copacii.

Nailah.

Tzain.

Lumea se învârte în jurul meu, în timp ce o forță familiară mă ia pe sus.

Când învârtitul se oprește, trestiile îmi gâdilă picioarele. Aerul rece îmi umple plămânii.

Până să-mi dau seama că am intrat în scena de vis a prințului, sunt azvârlită înapoi în lumea reală.

Respir greu, încleștându-mi mâna pe piept, în timp ce răceala râului îmi lovește tălpile din nou. Întrezărirea scenei n-a durat decât o clipă, dar a fost puternică, mai puternică decât oricând până acum. Un fior mă străpunge până în adâncul sufletului, când îmi dau seama ce s-a întâmplat. Inan nu e doar în visele mele.

E aproape.

— Trebuie să plecăm.

Tzain și Amari râd prea tare ca să mă audă. El a ridicat-o în brațe, amenințând c-o aruncă din nou.

— Stați!

Dau cu piciorul și împroșc cu apă spre ei.

— Trebuie să plecăm. Nu suntem în siguranță aici.

— Ce tot zici? chicotește Amari.

— Inan, spun eu repede. Este apr...

Vocea mi se oprește în gât. Un zgomot înfundat se apropie.

Capetele noastre se întorc imediat în direcția zgomotului, un bufnet ritmic, constant.

La început, nu-l pot desluși, dar când se apropie recunosc niște labe ale unui animal în fugă. Iar când cârmesc pe după cotul râului, în sfârșit văd ceea ce mi-a fost frică: Inan gonește spre noi.

Turbat, în spinarea pantenarei sale.

Șocul îmi încetinește mișcările. Ieșim valvârtej din râu. Apa care mai devreme era bucuria noastră, ne îngreunează, Amari și Tzain se luptă cu curentul puternic ca să iasă. Suntem idioți. Cum am putut fi atât de nesăbuiți? Secunda în care ne-am îngăduit să ne relaxăm este chiar secunda în care Inan în sfârșit ne-a prins.

Dar cum a putut Inan să treacă peste podul rupt din Chândomblé? Cum a știut pe unde s-o ia? Chiar dacă ne-a luat, cumva, urma spre Ibeji, noi am plecat din iadul acela în urmă cu șase nopți.

Dau fuga la Nailah și urc prima. Tzain și Amari se cațără rapid în spatele meu. Dar mai înainte de a plesni din frâu, mă întorc – *ce mi-a scăpat?*

Unde sunt soldații cu care călătorea înainte? Amiralul care l-a ucis pe Lekan? După ce-a supraviețuit loviturii unui sêntaro, cu siguranță Inan nu s-ar aventura să atace fără ajutoare.

Însă, în ciuda oricărei logici, niciun soldat nu apare pe urmele lui. Micul prinț e vulnerabil. Singur.

Și eu pot să-l învinge într-o luptă.

— Ce faci? strigă Tzain, când las frâiele lui Nailah, oprind-o mai înainte de a porni.

— Mă ocup eu de asta.

— Zélie, nu!

Dar nu privesc înapoi.

Îmi arunc sacul de umăr la pământ și sar din spinarea lui Nailah, aterizând ghemuit. Inan își oprește animalul de călărie și descalecă, agitându-și sabia, gata să verse sânge. Cu un geamăt, pantenara cade ca secerată, dar Inan pare să nu observe nimic.

Pete stacojii i se ghicesc pe uniformă, în ochii lui ca ambra i se

citește o disperare arzătoare. Și, cu toate acestea, pare mai slab. Oboseala emană din el ca febra. Ceva țicnit îi joacă în privire.

Înăbușirea puterilor l-a secătuit.

— Stai!

Glasul lui Amari tremură.

Deși Tzain încearcă s-o țină pe loc, ea se dă jos din șaua lui Nailah. Picioarele ei sprintene nu scot niciun zgomot când aterizează și înaintează, șovăind, pe lângă mine.

Din obrajii lui Amari s-a scurs toată culoarea și-i văd frica aceea care a chinuit-o toată viața. Fata care s-a agățat de mine, în urmă cu mai multe săptămâni, atunci, în piață. Prințesa cu cicatricea traversându-i tot spatele.

Dar când pășește, ceva diferit se insinuează în atitudinea ei, o hotărâre ca atunci, pe vasul din arenă. Aceasta îi permite să se apropie de fratele ei, îngrijorarea eclipsându-i groaza din ochi.

— Ce s-a întâmplat?

Inan își întoarce sabia de la mine spre pieptul lui Amari. Tzain sare să lupte, dar îl apuc de braț.

— Las-o să încerce.

— Dă-te la o parte din calea mea.

Vocea lui Inan e poruncitoare, dar un tremur îi mișcă mâna.

Amari se oprește o secundă, luminată de razele lunii reflectate de tăișul sabiei lui Inan.

— Tata nu e aici, zice ea, în cele din urmă. N-o să mă rănești.

— N-ai de unde să știi.

Amari își înghite un nod din gât.

— Poate că tu nu știi, dar eu știu.

Inan nu zice nimic câteva momente lungi. Nemișcat. Prea nemișcat. Norii se despart și luna se ivește, luminând spațiul dintre ei doi. Amari face un pas înainte. Apoi încă unul, mai mare, de data asta. Când își duce mâna la obrazul lui Inan, lacrimile îi umplu ochii lui de ambră.

— Nu înțelegi, zice el gâtuit, încă strângând sabia în mână. A nimicit-o pe ea. O să ne nimicească pe noi *toți*.

Ea? Dacă Amari știe sau nu despre cine vorbește Inan, nu pare să-i pese. Îi pleacă sabia spre pământ, ca liniștind un animal sălbatic.

Pentru prima oară observ cât de diferit arată, de fapt, ea și fratele ei, ce contrast între fața ei rotundă și maxilarul colțuros al lui Inan. Deși au aceiași ochi de culoarea ambrei și tenul arămiu, aici se pare să se încheie asemănările lor.

— Acelea sunt cuvintele Tatei, Inan. Deciziile lui. Nu ale tale. Noi suntem propriii noștri stăpâni. Facem *propriile* noastre alegeri.

— Dar el are dreptate, spune Inan cu vocea spartă. Dacă nu oprim magia, Orïsha o să fie cucerită.

Ochii lui se întorc la mine și eu strâng mai tare bastonul în mână. *Încearcă numai*, îmi vine să-i strig. M-am săturat să fug.

Amari îi întoarce blând capul lui Inan, cu ambele mâini, înapoi la ea.

— Nu Tata este viitorul Orïshei, frate. Ci noi suntem. Noi suntem de partea cea bună, în povestea asta. Poți să treci și tu de partea asta, dacă vrei.

Inan se uită lung la Amari și, pentru o clipă, nu știu cine e. Căpitanul nemilos; micul prinț; un maji speriat și fragil? E un dor în ochii lui, o dorință de a renunța la luptă. Însă când își ridică bărbia, ucigașul pe care-l cunosc e înapoi.

— Amari... strig eu.

Inan o împinge la o parte și se repede la mine, cu sabia ațintită spre pieptul meu. Sar în fața lui Tzain, rotind bastonul. Amari a încercat.

Acum e rândul meu.

Aerul răsună când sabia lui Inan se ciocnește de metalul bastonului meu. Aștept o șansă să contraatac, dar acum, că adevăratul Inan s-a trezit, n-o să-mi ofere niciuna. Deși obosit, loviturile lui sunt feroce, întărâtate de ura față de mine, ură pentru ceea ce știu eu. Totuși, în timp ce-i parez fiecare lovitură, și mânia mea crește. Monstrul care mi-a ars satul, omul responsabil pentru moartea lui Lekan. Sămânța tuturor problemelor noastre.

Și eu îl pot șterge de pe fața pământului.

— Văd că mi-ai urmat sfatul, îi strig eu, făcând un triplusalt ca să-i evit lovitura săbiei. Abia ți se mai vede șuvița. Câte straturi, de data asta, micule prinț?

Îmi aduc năprasnic bastonul spre țeasta lui, țintind să ucid, nu să

schilodesc. M-am săturat de luptă.

M-am săturat să ne stea el în cale.

Se ferește de bastonul meu, dar împunge rapid cu sabia spre măruntaiele mele. Mă răsucesc la o parte și lovesc. Din nou, armele noastre se ciocnesc cu un zăngănit ascuțit.

— N-ai să învingi, șuier eu, brațele tremurând sub forță. Dacă mă ucizi pe mine, n-ai să schimbi ceea ce ești.

— Nu contează.

Inan sare înapoi, eliberându-se din încleștare ca să dea o nouă lovitură.

— Dacă tu mori, moare și magia.

Se năpustește la mine și-și ridică sabia, cu un strigăt.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

AMARI

În pofida atâtor ani în care m-am antrenat cu fratele meu, privindu-l cum luptă acum, mi se pare că mă uit la un străin. Deși mai lent ca de obicei, loviturile lui Inan sunt nemiloase, alimentate de o furie arzătoare pe care nu pot s-o înțeleg. În timp ce el și Zélie schimbă lovituri și contralovituri, lupta decurge într-un continuu zăngănit între sabie și baston. Când încleștarea lor îi duce mai departe, în pădure, Tzain și cu mine alergăm după ei.

— Ești bine? mă întreabă Tzain.

Mi-aș dori să pot spune da, însă privindu-l pe Inan, simt cum mi se rupe inima. După tot acest timp, e foarte aproape să facă lucrul care se cuvine.

— O să se omoare unul pe altul, șoptesc eu, tresărind la loviturile lor pline de ură.

— Nu, clatină Tzain din cap. Zél o să-l ucidă.

Mă opresc și-i studiez mișcările lui Zélie, puternice și precise, ca întotdeauna. Însă ea nu încearcă să-l pună la pământ – luptă să-l ucidă pe fratele meu.

— Trebuie să oprim asta!

Alerg spre ei, ignorând rugămintea lui Tzain să stau deoparte. Vâltoarea luptei i-a dus pe frații noștri în josul unui deal, adânc în valea împădurită. Mă grăbesc să ajung la ei, deși, cu cât mă apropii, cu atât nu știu ce să fac. Să-mi deschid sabia sau să rămân neînarmată și să risc să intru între ei? Amândoi sunt atât de înverșunați încât nu știu dacă vreuna dintre variante i-ar putea opri. Nu știu dacă i-ar face măcar să ezite.

Însă, în timp ce alerg, o nouă dilemă îmi abate gândurile; presiunea unor ochi nevăzuți. E o presiune pe care aș recunoaște-o oriunde, abilitate perfecționată într-o viață întreagă petrecută sub puterea ei între zidurile palatului.

Când senzația se intensifică, mă opresc, căutându-i sursa. Oare Inan a chemat soldații? Nu-i stă în obicei să lupte singur. Dacă

armata se apropie, noi suntem mai vulnerabili decât credeam.

Dar sigiliul Orïshei nu apare. În schimb, frunzele se agită deasupra noastră. Mai înainte să-mi pot deschide sabia, un plesnet de bici trosnește prin aer...

Nailah se prăbușește cu un chelălăit, cu niște bolas grele înfășurate de picioarele ei și în jurul botului. Mă întorc, exact când o plasă e aruncată peste corpul ei masiv, capturând-o cu ușurința unui braconier experimentat. Răgetele captivei se schimbă în scâncete speriate, zbătându-se zadarnic să se elibereze. Scâncetele se sting și se transformă în liniște. E neajutorată când cinci soldați ies din pădure și încep s-o târască.

— Nailah!

Tzain sare în acțiune, agitându-și cuțitul de jupuit animale. Se repede înainte cu o viteză impresionantă, cu lama pregătită să spintece...

— *Uh!*

Tzain se rostogolește pe pământ ca un bolovan, legat de mâini și de picioare cu bolas. Cuțitul de vânătoare zboară în iarba pădurii, iar o plasă e aruncată peste el, prinzându-l ca pe o felină din junglă.

— Nu!

Alerg după el și-mi deschid sabia, cu inima bătându-mi nebunește în piept. Mă feresc fără probleme de șuierul unor bolas azvârlite spre mine dar când cei cinci care au capturat-o pe Nailah își fac din nou apariția, nu mai știu încotro s-o iau. Abia se pot desluși, mascați și îmbrăcați în haine negre, se contopesc cu umbrele pădurii. În străfulgerări disparate, le zăresc ochii negri și ageri. *Nu sunt soldați...*

Dar dacă nu sunt gardieni de-ai lui Inan, cine sunt luptătorii ăștia? De ce ne atacă? Ce caută?

Vâjâi sabia spre cea dintâi siluetă care se apropie și mă feresc ca să evit lovitura alteia. Fiecare atac este o irosire de timp prețios, timp pe care Tzain și Nailah nu-l au.

— Tzain! strig eu, în timp ce mai multe siluete mascate ies din întuneric și-l duc cu ele.

El se luptă împotriva plasei din răsputeri, dar o lovitură rapidă în cap îl lasă fără cunoștință.

— Tzain!

Cobor sabia spre unul dintre agresori ce fandează spre mine, lovind o clipă prea târziu. Omul mascat îmi apucă arma și mă dezarmează. Un altul îmi acoperă fața cu o pânză udă.

Mirosul acid îmi ustură nările și gâtul cu mare repeziciune, în timp ce vederea mi se întunecă.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

ZÉLIE

Țipetele lui Amari reverberează printre copaci.

Inan și cu mine încremenim la mijlocul atacului. Ne întoarcem repede capul și o vedem pe Amari luptându-se cu un bărbat mascat, la câțiva metri depărtare.

Deși ea se zbate, o mănușă neagră îi astupă gura. Ochii i se dau peste cap și devin sticloși.

— Amari!

Inan pornește spre ea și eu îl urmez. Dar pădurea e pustie. N-o pot găsi pe Nailah.

Nu-l pot vedea pe Tzain.

— Tzain?

Mă lipesc cu spatele de un copac și cercetez siluetele arborilor ce umplu valea. Un nor de praf în depărtare, un corp prins într-o plasă, greu și puternic. O mână fără vlagă lipită de sfori. *Nu...*

— Tzain!

O rup la fugă.

Mai repede decât știam că pot fugi.

E ca și când aș avea din nou șase ani, întinzând mâna după lanț, trăgând cu ghearele după Mama.

Îmi alung amintirile, strigând numele lui Tzain în noapte. Nu se poate întâmpla așa ceva. Nu mie. Nu lui Tzain.

Nu din nou.

— *Tzain!*

Țipetele mele mă râcâie pe gât, picioarele îmi tremură, în timp ce fug mâncând pământul. Îl depășesc pe Inan, pornit după Amari. Pot să-l salvez...

— Nu!

Frânghii strânse mi se înfășoară de glezne, trântindu-mă la pământ. Mi se taie respirația și o plasă îmi prinde corpul în capcană.

— Ah!

Țip din nou, mă zvârcolesc și lovesc orbește, în timp ce sunt târâtă

prin pădure. L-au luat pe Tzain. Au luat-o pe Amari.

Iar acum o să mă ia și pe mine.

Pietre și crengi îmi sfâșie pielea, scap bastonul din mână. Încerc să scot pumnalul lui Tzain, dar și acesta îmi scapă din mână. Țărâna îmi intră în ochi, usturându-mă, când clipesc să dau gunoaiele la o parte. E în zadar. Am pierdut...

Frânghia care trage de plasa mea plesnește.

Corpul mi se rostogolește și se oprește, iar cei doi oameni mascați care mă cărau cad brusc cu capul înainte. Cât ai clipi, Inan se repede asupra lor, lovindu-i cât încă sunt la pământ.

Unul dintre oamenii mascați reușește să fugă, parcă dispărând în golul de sub rădăcinile unui copac. Celălalt se mișcă prea încet; Inan îl izbește în tâmplă cu mânerul sabiei și genunchii i se înmoaie.

Când omul se prăbușește, Inan se întoarce spre mine. Își potrivește mai bine mâna pe sabie.

Un foc nimicitor arde în spatele ochilor lui.

Degetele îmi tremură când trag să rup frânghiile cu mâinile goale, căznindu-mă să mă eliberez. Cum Inan se apropie, sigiliul Orïshei reflectă razele lunii, reînviindu-mi toată suferința îndurată sub privirea leopanarului ei. Cizmele gardienilor. Sângele în țărână. Lanțul negru din jurul gâtului Mamei.

Felul în care l-au călcat pe Tzain în picioare.

Felul în care m-au aruncat pe mine la pământ.

Fiecare nouă amintire îmi strânge dureros pieptul, strivindu-mi coastele. Respirația mi se taie când Inan se lasă la pământ și-mi țintuiește brațele cu genunchii lui.

Așa se sfârșește...

Sabia lui Inan sclipește în coborâre.

...exact cum a început.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

INAN

Sunt atât de aproape.

Acest unic gând mă mistuie când mă apropii de fată. Captivă în plasă, e lipsită de apărare. Fără baston. Fără magie.

Cu această unică moarte, mi-aș îndeplini datoria. Aș proteja toată Orïsha de nebunia ei. Orice păcat comis de-a lungul vânătorii acesteia s-ar șterge. Singura ființă care știe de blestemul meu ar pieri odată cu ele.

— Ha!

Îi țintuiesc brațele la pământ cu genunchii, apăsând mai tare când se zbate. O împing cu o mână în stern și cu cealaltă ridic sabia, orientând-o ca să înfig lama în inima ei.

Dar în clipa în care mâna mea îi atinge pieptul, magia din mine răbufnește prin pielea mea. O forță care nu poate fi oprită. Mai puternică decât orice acces de magie pe care l-am simțit până acum.

— Uh! gâfâi eu.

Lumea dispare într-un nor albastru arzător. Deși mă lupt, nu pot ieși din el.

Blestemul mă ține la pământ.

Ceruri roșii.

Țipete ascuțite.

Sânge șiroind.

Într-o clipită, toată lumea fetei se perindă prin fața ochilor mei. Durerea inimii ei îmi sfâșie pieptul.

Mai cumplită decât știam eu că poate fi durerea.

Stânci reci îmi zdrelesc tălpile goale când ea urcă munții cu piscuri acoperite de zăpadă din Ibadan. Mirosul cald de orez jollof mă învăluie. Inima mi se oprește când gardienii doboară cu lovituri de picior ușa casei lor. Soldații Orïshei.

Soldații *mei.*

Simpla lor vedere mă sufocă, precum unui gorilion care m-ar strânge de gât.

O mie de imagini fulgeră pe dinaintea mea, o mie de crime purtând sigiliul Orïshei.

Leopanarul de zăpadă strălucește, când pumnul îmbrăcat în fier al gardianului izbește în falca tatălui ei.

Sclipește când lanțul mânjit de sânge se înfășoară în jurul gâtului mamei sale.

Eu văd totul. Lumea pe care a creat-o Tata.

Durerea pe care ea a fost silită s-o trăiască.

— *Mama!*

Zélie țipă. Un strigăt atât de chinuit că nici nu mai sună omenesc.

Tzain o acoperă în colțul colibei lor, o disperată încercare de a o ascunde de suferința lumii.

Totul trece în viteză. O străfulgerare, totuși o întindere de timp nesfârșită.

Lovind în dreapta și în stânga, în timp ce fuge după mama ei.

Înlemnind când ajunge la copac...

Ceruri.

Groaza mă arde pe creier cu un fier înroșit. O maji legată cu un lanț de majacite. Ornamente ale morții.

Spânzurată ca toată lumea s-o vadă.

E o rană care reverberează prin miezul ființei mele. O sentință pentru orice diviner care a supraviețuit acelei nopți.

În Orïsha Tatei acesta este singurul sfârșit pe care l-ar putea avea majii.

Îmi cheltui toate resursele să împing amintirile lui Zélie înapoi. Mâhnirea ei, ca un curent răzbunător, mă trage în adânc.

Cu un salt, revin înapoi la realitate.

Sabia mea stă suspendată deasupra pieptului ei.

Blestemat fie cerul.

Mâna îmi tremură. Momentul uciderii încă mai atârnă între noi. Totuși nu mă pot hotărî să mișc.

Nu când tot ce am în fața mea este o fată speriată și frântă.

E ca și când aș vedea-o pentru prima oară: ființa omenească din spatele învelișului de maji. Frica incrustată în durere. Tragedia provocată în numele Tatei.

Tata...

Adevărul ustură, o băutură tare arzând pe gâtul meu în jos.

Unde sunt ticăloșii împotriva cărora Tata întotdeauna mă prevenea? Nu sunt decât familii pe care el le-a sfâșiat.

Datoria înainte de sine. Crezul lui îmi răsună în urechi.

Tatăl meu.

Regele ei.

Originea întregii suferințe.

Cu un strigăt, lovesc. Zélie tresare la viteza sabiei mele.

Sforile legăturilor cad pe pământ.

Ochii i se deschid brusc și se târăște înapoi, așteptând atacul din partea mea. Dar nu vine.

Nu poate fi o altă persoană purtând sigiliul Orïshei care să-i pricinuiască durere.

Zélie rămâne cu gura căscată. Întrebări și nedumerire atârnă de arcul buzelor ei. Însă după aceea capul i se întoarce brusc spre omul mascat de jos. Face ochii cât cepele, dându-și seama.

— Tzain!

Sare în picioare, aproape împiedicându-se și căzând din pricina grabei. Numele fratelui ei răsună în ecou prin întuneric.

Când nu primește niciun răspuns, cade în genunchi. În pofida voinței mele, mă las și eu la pământ, lângă ea. În sfârșit știu adevărul.

Și totuși, în numele cerurilor, ce ar trebui să fac?

CAPITOLUL PATRUZECI

ZÉLIE

Nu știu cât timp zac pe pământ.

Zece minute.

Zece zile.

Un frig cum n-am mai simțit niciodată pătrunde în oasele mele.

Frigul de a fi singură.

Nu înțeleg. Cine au fost oamenii aceia mascați? Ce-au căutat? S-au mișcat atât de repede, n-am fi avut nicio șansă să-i evităm.

Decât dacă am fi continuat să fugim...

Adevărul îmi umple gura de amărăciune. Nici cel mai rapid dintre atacatorii mascați nu s-ar fi putut compara cu Nailah la viteză. Dacă am fi continuat să călărim, pur și simplu, în spinarea lui Nailah, oamenii aceia nu ne-ar fi prins în ambuscadă. Amari și fratele meu ar fi fost în siguranță. Însă eu am ignorat avertismentul lui Tzain și el a plătit pentru asta.

Tzain întotdeauna plătește pentru mine.

Când am alergat după soldații care o luaseră pe Mama, el a îndurat bătaia lor doar ca să mă aducă înapoi. Când am salvat-o pe Amari din Lagos, el a renunțat la casa lui, la echipa lui, la trecutul lui. Iar când eu am decis să mă lupt cu Inan, nu eu am fost cea răpită. Ci el. Întotdeauna Tzain plătind pentru greșelile mele.

Ridică-te, îmi poruncește o voce în minte, mai aspră ca oricând. *Du-te după Tzain și Amari. Adu-i înapoi, acum!*

Oricine ar fi acești oameni mascați, au făcut o greșeală fatală. Una de care o să am grijă să fie ultima lor greșeală.

Deși îmi simt corpul ca de plumb, mă ridic în picioare și mă duc spre locul unde zac întinși Inan și omul mascat.

Inan e sprijinit de trunchiul unui copac, cu fața schimonosită, încă strângându-se cu o mână de piept. Când mă vede venind, își încleștează mâna pe mânerul sabiei, dar tot nu atacă.

Focul acela pe care îl invocase ca să lupte cu mine este stins; în cenușa lui, cearcăne adânci i-au apărut sub ochi. Pare mai mic decât

înainte. Oasele îi ies prin pielea din care culoarea a pierit.

Se luptă cu magia... Când înțeleg, mi se pare că aerul din jur îngheață. El își înăbușă magia.

Se luptă să devină din nou neputincios.

Dar de ce? Mă uit la el, din ce în ce mai nedumerită. De ce m-a scos din plasa aia? De ce nu-și ridică din nou sabia împotriva mea?

Nu contează de ce, îmi spune din nou vocea aspră din cap. Indiferent de motivele lui, eu sunt încă vie.

Dacă mai pierd timp, fratele meu s-ar putea să sfârșească mort.

Îi întorc spatele lui Inan și îmi așez apăsat piciorul pe pieptul omului mascat. Îmi ard palmele să-i scot masca, dar o să-mi fie mai ușor dacă nu-i pot vedea chipul. Părea un uriaș când mă târa prin pădure. Acum, corpul lui fără vlagă pare fragil. Absolut vulnerabil.

— Unde i-ați dus? întreb.

Băiatul se mișcă, dar tace. *Alegere greșită.*

Cea mai greșită alegere.

Îmi recuperez bastonul de pe jos și îl izbesc, zdrobindu-i oasele mâinii. Inan ridică brusc capul, când băiatul scoate un urlet violent, care răsună în noapte.

— Răspunde-mi! răcnesc eu. Unde i-ați dus?

— Nu șt... *ah!*

Țipetele lui devin mai ascuțite, dar nu sunt destul de puternice. Vreau să-l aud plângând. Vreau să-l văd sângerând.

Îmi las bastonul jos și-mi scot pumnalul de la brâu. *Pumnalul lui Tzain...*

Cu toată mâhnirea mea, mi-l amintesc pe Tzain când mi l-a pus în mână, înainte să intru în Lagos.

Pentru orice eventualitate, a zis el, în ziua aceea.

Pentru orice eventualitate l-am pus în primejdie.

— Spune-mi!

Lacrimile îmi ustură ochii.

— Unde e fata? Unde e fratele meu? Unde e *tabăra* voastră?

Prima lovitură e intenționată, o tăietură în braț ca să-l fac să vorbească. Dar când sângele țâșnește, ceva din mine se descătușează, ceva sălbatic pe care nu-l pot stăpâni.

A doua lovitură e rapidă, a treia urmează mai repede decât vezi cu

ochii. Partea cea mai întunecată a mâniei mele se dezlănțuie și îl tai încă o dată și încă o dată, revărsându-mi toată durerea.

— Unde sunt?

Înfig pumnalul în mâna lui, în timp ce vederea mi se încețoșează. Mama dispare în întuneric. Corpul prins în plasă al lui Tzain dispare, de asemenea.

— Răspunde-mi! urlu eu, ridicând pumnalul încă o dată. Unde l-au dus? *Unde e fratele meu?*

— Hei!

O voce strigă de deasupra, dar abia de-o aud. Ei au luat magia. Ei au luat-o pe mama. N-o să-l ia și pe Tzain.

— O să te ucid.

Îndrept pumnalul deasupra inimii băiatului cu mască și ridic mâna.

— O să te uci...

— Zélie, nu!

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU

INAN

Mă reped și o apuc de ambele încheieturi, la țanc.

Ea înțepenește când o ridic în picioare.

În clipa în care o ating, magia din mine zbârnâie, amenințând să mă absoarbă din nou în amintirile lui Zélie. Strâng din dinți și împing bestia neagră în adâncul meu, la loc. Numai cerurile știu ce o să se întâmple dacă mă pierd din nou în mintea ei.

— Dă-mi drumul, șuieră ea.

Vocea ei. Încă mai e încărcată cu toată furia și ferocitatea de dinainte. Habar nu are că acum i-am văzut amintirile.

Că acum o văd pe ea.

Incapabil să mă opresc, mă îmbăt de vederea lui Zélie, fiecare rotunjime, fiecare trăsătură. Semnul din naștere de forma unei seceri, de-a lungul liniei gâtului ei. Petele albe plutind în apele argintii ale ochilor ei.

— Dă-mi drumul, repetă Zélie mai feroce decât înainte.

Își ridică genunchiul spre vintrele mele; sar înapoi la moment.

— Așteaptă.

Încerc s-o fac să judece, dar, fără omul mascat, furia ei găsește o nouă țintă. Degetele i se încleștează pe pumnalul grosolan. Se încordează din nou să atace.

— Hei...

Zél. Cuvântul răsare deodată în mintea mea. O voce aspră. Vocea fratelui ei.

Tzain îi spune Zél.

— Zél, stai!

Pare străin pe buzele mele, dar Zélie se oprește, uluită să-și audă numele de alint. Sprâncenele i se încruntă de durere. Întocmai cum s-au încruntat când gărzile i-au târât mama, luând-o de lângă ea.

— Calmează-te.

Îmi slăbesc strânsoarea. O mică dovadă de încredere.

— Trebuie să te oprești. O să ucizi singurul nostru fir călăuzitor.

Ea se uită lung la mine. Lacrimile ce-i atârnau de genele negre îi cad pe obraji. Un alt val de amintiri dureroase se pregătește să iasă la suprafață. Trebuie să-mi adun puterile ca să le țin la distanță.

— Al nostru? întreabă Zélie.

Sună chiar mai straniu, ieșind de pe buzele ei. N-ar trebui să avem nimic în comun. N-ar trebui să fim un „noi".

Ucide-o. Ucide magia.

Totul era atât de simplu înainte. Asta e ceea ce ar fi vrut Tata.

E ceea ce el deja a făcut.

Însă acea maji spânzurată de copac continuă să fie o rană adâncă în creierul meu. Doar una dintre nenumăratele crime ale Orïshei.

Uitându-mă la Zélie, în sfârșit am răspunsul la întrebarea pe care mi-a fost prea frică s-o pun. Eu nu pot fi ca Tata.

Eu n-am să fiu genul acela de rege.

Îi dau drumul la încheieturi, dar pe dinăuntru dau drumul la mult mai multe. Tacticile Tatei. Orïsha lui. Tot ce îmi dau seama acum că nu vreau să fiu.

O țară în care un prinț și un maji ar putea trăi laolaltă. O țară unde chiar și Zélie și cu mine am putea fi un „noi".

Dacă vreau să-mi îndeplinesc cu adevărat datoria față de regatul meu, aceasta este Orïsha pe care trebuie s-o conduc.

— Al nostru, repet eu, străduindu-mă să fiu convingător. Avem nevoie unul de celălalt. Ei au luat-o și pe Amari.

Ochii ei mă cercetează. Cu speranță. Și împotrivindu-se speranței, în același timp.

— Ai amenințat-o pe Amari cu sabia acum zece minute. Nu vrei decât pergamentul.

— *Vezi* pergamentul ăla?

Zélie se uită în jur, după locul unde și-a aruncat sacul înainte de lupta noastră, dar când dă cu ochii de el, îi cade fața. I-au răpit fratele. Și animalul de călărie, și pe aliata sa. Iar pergamentul de care aveam nevoie amândoi a dispărut.

— Chiar dacă îmi vreau sora înapoi sau pergamentul, oamenii aceia le au pe amândouă. Deocamdată, interesele noastre sunt pe aceeași linie.

— N-am nevoie de tine, spune Zélie, îngustând ochii. O să-i găsesc

și singură.

Dar frica iese prin porii ei ca năduşeala.

Frica de-a fi singură.

— Fără mine ai fi fost fără cunoştinţă, într-o plasă. Singurul tău îndrumător spre tabăra lor ar fi mort. Chiar crezi că-i poţi ataca pe luptătorii aceia fără ajutorul meu?

Mă aştept ca ea să recunoască. Însă nu face decât să se uite urât. Continui să-i vorbesc.

— O să iau rarul tău moment de tăcere drept un „nu".

Ea se uită la pumnalul din mână.

— Dacă-mi dai un motiv să nu te ucid...

— E amuzant că-ţi închipui c-ai putea.

Stăm faţă în faţă de parcă încă ne-am lupta, un baston nevăzut contra unei săbii nevăzute. Însă când nu mi se mai poate împotrivi, Zélie se duce înapoi la băiatul care sângerează la pământ.

— Bine, micule prinţ. Acum ce facem?

Sângele îmi clocoteşte la auzul poreclei, dar fac un efort s-o ignor. Noua Orïsha trebuie să înceapă de undeva.

— Ţine-l sus.

— De ce?

— Pentru numele cerurilor, fă-o!

Ea-şi arcuieşte o sprânceană sfidător, dar îl ridică pe bietul nenorocit. Pleoapele lui se zbat uşor şi geme. O fierbinţeală stingheritoare freamătă în aerul dintre mine şi Zélie când mă apropii.

Îl examinez pe băiatul mascat. *Ambele mâini rupte. Mai multe răni decât pot număra.* Atârnă ca o păpuşă de cârpe în mâinile ei. O să fim norocoşi dacă nu sângerează şi moare înainte de a vorbi.

— Ascultă aici.

Îl apuc de bărbie, silindu-l să mă privească în ochi.

— Dacă vrei să trăieşti, îţi sugerez să începi să vorbeşti. Unde i-aţi dus pe ai noştri?

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI

AMARI

Primul e junghiul de durere din cap, care mă săgetează cu atâta forţă încât mă trezește. Imediat după aceea simt usturimea nenumăratelor tăieturi și julituri care-mi acoperă pielea.

Clipesc și deschid ochii, dar întunericul rămâne; mi-au legat un sac peste cap. Țesătura aspră mi se lipește de nas când trag prea adânc aer în piept, într-o încercare zadarnică de a-mi potoli gâfâitul.

Ce înseamnă asta?

Mă împing în față, dar brațele mă țin în loc, am încheieturile legate de un stâlp. *Stai, nu un stâlp.* Mă străduiesc să pipăi suprafața aspră. *Un copac...*

Asta înseamnă că suntem încă în pădure.

— *Tzain?* încerc să strig, dar am un căluș în gură.

Jumările de porc de la cină îmi întorc stomacul pe dos. Oricine ar fi oamenii ăștia, și-au luat măsuri de precauție să ne rămână necunoscuți.

Mă străduiesc să aud încă un indiciu – o apă curgătoare, o mișcare a altor prizonieri. Însă niciun sunet nu răzbate până la mine. Sunt obligată să scotocesc prin amintirea proprie dacă vreau să deduc mai multe.

Deși nu pot vedea, închid ochii, rememorând atacul surpriză: Tzain și Nailah dispărând în plase, izul acid care m-a făcut să-mi pierd cunoștința. Atât de multe siluete mascate, rapide și tăcute, contopindu-se cu umbrele. Luptătorii străini sunt vinovații.

Ei ne-au doborât pe toți.

Dar de ce? Ce urmăresc oamenii ăștia? Dacă scopul lor era să ne jefuiască, deja au reușit. Dacă ne doreau moartea, eu n-aș mai fi respirat acum. Trebuie să fie altceva la mijloc, au urmărit alt scop. Dacă o să am timp destul, o să-l aflu. O să pot pune la cale un plan de a scăpa...

— S-a trezit.

Mă încordez, rămânând nemișcată, când aud o voce de femeie.

Ceva foșnește și niște pași se apropie. Recunosc mirosul slab de salvie când ea ajunge lângă mine.

— S-o chemăm pe Zu?

De data asta percep o tărăgănare în vorbirea ei, un accent pe care l-am auzit numai la nobilii din răsărit. Mă gândesc la harta Orïshei pe care o avea Tata. În afară de Ilorin, singura așezare răsăriteană îndeajuns de mare ca să aibă nobili în palate este Warri.

— Zu poate să aștepte, îi răspunde o voce de bărbat, vorbirea lui având același ritm răsăritean.

Căldura care emană din corpul lui ajunge la mine ca un val când se apropie.

— Kwame, nu!

Sacul îmi e smuls de pe cap cu atâta forță, încât gâtul îmi e smucit înainte. Durerea din cap îmi explodează odată cu revărsarea de lumină a felinarului. Vederea mi se încețoșează, dar fac eforturi să observ cât mai multe din jur.

Chipul unui diviner îmi umple câmpul vizual, ochi căprui-închis mijiți a suspiciune. O barbă deasă îi scoate în evidență falca bine definită. Când se apleacă spre mine, zăresc un cercel mic de argint prins în urechea lui dreaptă. În pofida expresiei amenințătoare, băiatul nu poate fi mai în vârstă decât Tzain.

În spatele lui stă o fată diviner, frumoasă, cu pielea neagră și ochi de pisică. Bucle lungi și albe îi coboară pe spate, acoperindu-i brațele, când și le încrucișează. Un cort de pânză spațios ne înconjoară, construit în jurul trunchiurilor a doi arbori mamut.

— Kwame, măștile noastre.

— Nu avem nevoie de ele, răspunde el și-i simt răsuflarea caldă pe obraz. Pentru prima oară, ea este cea în pericol. Nu noi.

În spatele lui, un alt corp stă legat de o uriașă rădăcină de copac, cu capul ascuns sub un sac. *Tzain.* Răsuflu ușurată când îl recunosc, dar ușurarea nu durează mult. O pată îmbibă partea de sus a sacului lui Tzain, groasă și întunecată. Pe toată pielea are tăieturi și vânătăi; transportarea lui până aici trebuie să se fi făcut cu cruzime.

— Vrei să vorbești cu el? mă întreabă Kwame. Spune-mi de unde aveți pergamentul ăsta.

Îmi îngheață sângele în vene când îmi flutură pergamentul prin

fața ochilor. *Ceruri. Ce altceva a mai luat?*

— Îți ard palmele după sabia ta?

Kwame pare să-mi citească gândurile, scoțând pumnalul de os de la brâu.

— Nu l-aș fi putut lăsa pe iubitul tău cu o armă ca asta.

Kwame taie legătura călușului, fără să clipească, nici măcar când îmi crestează din greșeală obrazul.

— Ai o șansă, zice el, printre dinții strânși. Nu te osteni să minți.

— L-am luat din palatul regal, spun eu repede. Suntem într-o misiune de a aduce înapoi magia. Ni s-a dat de către zei.

— Mă duc să-o chem pe Zu... începe fata din spatele lui.

— Folake, așteaptă!

Tonul lui Kwame e aspru.

— Fără Jailin, trebuie să găsim răspunsurile la ea.

Se întoarce iarăși la mine, îngustându-și din nou ochii.

— Un kosidán și o nobilă sunt într-o misiune de a aduce magia înapoi, totuși niciun maji nu-i cu voi?

— Avem o...

Mă opresc, prefirând informațiile pe care mi le-a dezvăluit cu simpla lui întrebare. Îmi aduce aminte de mesele comune de la palat, când trebuia să caut adevărul în spatele tuturor zâmbetelor și ale minciunilor. El crede că suntem singuri. Asta înseamnă că Zélie și Inan trebuie să fi scăpat. Sau că n-au fost niciodată prinși. *E chiar posibil să fie încă în siguranță...*

Nu știu încă dacă asta ar trebui să-mi dea speranță. Împreună, Zélie și Inan ne-ar putea găsi. Dar, după cum se luptau, unul dintre ei ar putea fi deja mort.

— Ți-au secat minciunile? întreabă Kwame. Bine. Atunci, spune adevărul. Cum ne-ați găsit? Câți sunteți? Ce face o nobilă ca tine cu un pergament ca ăsta?

Un pergament ca ăsta?

Îmi înfig unghiile în pământ. *Bineînțeles.* De ce n-am observat imediat? Kwame nici n-a clipit când am spus că voiam pergamentul ca să aduc magia înapoi. Și, cu toate că e un diviner, când l-a atins prima oară magia din el nu a reacționat.

Pentru că nu eprima oară când îl atinge...

De fapt, s-ar putea să fie exact lucrul pe care-l căutau el și tovarășii lui mascați cu grijă.

— Ascultă...

— Nu, mă întrerupe Kwame și se duce la Tzain, smulgând sacul de pe capul lui.

Tzain e semiconștient, capul i se bălăngănește într-o parte. Neliniștea îmi strânge pieptul ca o gheară când Kwame pune pumnalul de os la gâtul lui Tzain.

— Spune adevărul.

— Asta fac! țip eu, zbătându-mă în legături.

— Trebuie să-o aducem pe Zu.

Folake se retrage spre intrarea cortului, de parcă distanța ar absolvi-o de groază.

— Avem nevoie de adevăr, strigă și Kwame. Ea minte. Știu că și tu vezi asta!

— Nu-l răni, îl rog eu.

— Ți-am dat o șansă, zice Kwame și își strânge buzele. Asta e din vina ta. N-am să-mi pierd familia încă o dată...

— Ce se întâmplă?

Ochii mi se îndreaptă imediat spre intrarea cortului, când intră o fată, cu pumnii strânși. Dashikiul ei verde pare luminos pe lângă fața ei brună ca nuca de cocos. Părul alb îi stă umflat în jurul capului, pufos ca un nor. N-are mai mult de treisprezece ani, dar Kwame și Folake iau poziție de drepți în prezența ei.

— Zu, la tine veneam, zice iute Folake.

— Am vrut mai întâi niște răspunsuri, adaugă Kwame. Iscoadele mele i-au găsit la râu. La ei era pergamentul.

Ochii căprui-închis ai lui Zu se măresc când înșfacă pergamentul de la Kwame și îi cercetează cerneala decolorată de timp. După cum își mișcă degetul mare peste simboluri, am confirmarea care-mi trebuia.

— Ai mai văzut pergamentul ăsta și înainte.

Fata se uită la mine, observând tăieturile din pielea mea, spărtura din fruntea lui Tzain. Face eforturi să-și păstreze fața impasibilă, dar colțurile gurii i se crispează.

— Ar fi trebuit să mă treziți și pe mine.

— N-a fost timp, zice Kwame. Porniseră la drum. Trebuia să acționăm, altminteri nu i-am mai fi ajuns.

— Numai ei? întreabă Zu. Sau erau mai mulți?

— Încă doi, răspunde Folake. Ne-au scăpat. Și Jailin...

— Ce-i cu el?

Folake schimbă o privire vinovată cu Kwame.

— Încă nu s-a întors. S-ar putea să fi fost prins.

Zu se schimbă la față. Mototolește pergamentul în strânsoarea mâinilor.

— Nu v-ați dus după el?

— N-a fost timp...

— Nu era în puterea ta să decizi asta! îl repede Zu. Noi nu lăsăm pe nimeni în urmă. Datoria noastră este să-i păstrăm teferi pe toți!

Kwame își lasă capul în piept. Își schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt și își încrucișează brațele.

— Era pergamentul în joc, Zu. Dacă vin mai mulți soldați, avem nevoie de el. Am cântărit riscurile.

— Noi nu suntem soldați, îi întrerup eu. Nu facem parte din armată.

Zu îmi aruncă o privire înainte de a se posta în fața lui Kwame.

— Ne-ai pus pe toți în primejdie. Sper că ți-a plăcut să te joci de-a regele.

Deși cuvintele ei sunt aspre, sunt totodată încărcate de tristețe. Cu sprâncenele ei subțiri încruntate, arată mai tânără și decât este.

— Strânge-i pe ceilalți în cortul meu, îl instruiește ea pe Kwame, înainte de a arăta spre Tzain. Folly, curăță-i și bandajează-i capul. Ultimul lucru de care am nevoie este să facă vreo infecție.

— Și cu ea, Folake arată spre mine, ce vrei să facem?

— Nimic.

Zu își întoarce privirea către mine, din nou imposibil de citit.

— Ea nu pleacă nicăieri.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI

INAN

Tăcerea ne înconjoară.

Densă și apăsătoare.

Singurele sunete între mine și Zélie sunt pașii noștri, în timp ce urcăm cu greu cel mai înalt deal din pădure. Mă uimește că, în pofida solului moale și al plaselor grele, oamenii mascați au lăsat atât de puține urme. Ori de câte ori cred că găsesc o potecă, aceasta pare să dispară.

— Pe aici.

Zélie o ia înainte, furișându-se printre copaci.

Urmând sfatul băiatului mascat pe care l-am interogat, caut pe trunchiurile de copaci simbolurile pictate ale poporului său: un *X* din două seceri divergente. Potrivit spuselor lui, urmărirea simbolurilor discrete e singura noastră cale de a le descoperi tabăra.

— Uite încă unul, îmi arată Zélie în stânga, schimbând direcția pe care mergeam.

Urcă plină de hotărâre, dar eu mă chinui să țin pasul cu ea. Atârnând pe umărul meu, luptătorul inconștient îmi îngreunează corpul, silindu-mă să mă lupt pentru fiecare respirație. Aproape am uitat cât de tare mă durea să respir atunci când mă străduiam să-mi înăbuș magia.

Luptând cu Zélie, am fost obligat să ridic bariera. Aveam nevoie de toate forțele mele ca să câștig controlul. Acum îmi consumă și ultima picătură de vlagă efortul de a-mi bloca din nou magia. Oricât de dârz m-aș lupta, riscul de a simți durerea lui Zélie încă mă pândește. O amenințare constantă și în creștere...

Piciorul îmi alunecă. Scot un mormăit, înfigând călcâiul mai adânc în pământ, ca să nu mă duc de-a rostogolul pe panta dealului. Poticneala asta e tot ce-a așteptat blestemul meu.

Ca o leopanară scăpată din cușcă, magia izbucnește liberă.

Închid ochii, când esența lui Zélie mă invadează ca un val de flux zdrobitor. Mai întâi rece și ascuțit, apoi blând și cald. Mirosul de

mare mă învăluie, cerul senin al nopții oglindindu-se luminos în valurile sale negre. Drumuri la piața plutitoare împreună cu Tzain. Ore petrecute într-o mică barcă rotundă cu Baba.

Sunt fragmente, fragmente din ea, care luminează ceva în mine. Însă lumina nu durează decât o clipă.

Apoi mă înec în bezna durerii sale.

Ceruri. Resping toate astea, alung orice părticică din ea și din virusul ăsta. Când a trecut, mă simt mai ușor, deși efortul înăbușirii îmi provoacă junghiuri ascuțite în piept. Ceva din ființa ei îmi stârnește blestemul, aducându-l la suprafață cu fiecare ocazie. Spiritul ei pare să-mi dea târcoale, izbindu-mă cu forța unei mări furtunoase.

— Mă încetinești, îmi strigă Zélie, apropiindu-se de vârful dealului.

— Vrei să-l cari *tu?* întreb. Aș fi mai mult decât bucuros să-l văd sângerând pe tine.

— Poate dac-ai înceta să-ți mai înăbuși magia, ai putea să te descurci cu o greutate în plus.

Poate dacă ți-ai închide tu mintea nenorocită, mi-aș putea găsi atăta energie ca să te blochez și să nu te mai las să intri.

Dar îmi mușc limba; nu toate părțile minții ei sunt nenorocite. O dragoste pătimașă se împletește în amintirile despre familia ei, ceva ce n-am simțit niciodată. Mă gândesc la zilele de odinioară, când mă luptam cu Amari, la nopțile petrecute tresărind la mânia Tatei. Dacă Zélie ar fi vizitată de magia mea, ce parte din mine ar vedea?

Întrebarea nu-mi dă pace și strâng din dinți ca să pot încheia ultima parte din urcuș. Când ajung în vârf, las corpul prizonierului nostru jos și mă duc până la platoul dealului. Vântul îmi biciuiește fața și mi-ar plăcea să-mi scot coiful.

Arunc o privire spre Zélie; ea deja îmi cunoaște secretul. Pentru prima oară de când m-am trezit cu șuvița asta mizerabilă, nu e nevoie să mi-o mai ascund.

Mă apropii de marginea platoului, spre panta abruptă, îmi desfac coiful și mă desfat cu felul în care briza îmi răcorește pielea capului. A trecut atât de mult de când nu mi-am mai putut scoate coiful fără teamă.

Dedesubtul nostru, dealurile împădurite ale văii râului Gombe se

desfășoară cât vezi cu ochii sub umbre și lumina lunii. Arbori mamut acoperă pământul, dar de aici, de sus, un simbol unic se arată clar. Spre deosebire de arborii crescuți la întâmplare prin pădure, acest crâng e aranjat, alcătuind un cerc uriaș. Din punctul nostru de observație, *X*-ul lor special e abia vizibil, pictat pe unele dintre frunzele copacilor.

— Ne-a spus adevărul.

Zélie pare surprinsă.

— Nu prea i-am dat de ales.

— Totuși, zice ea, ridicând din umeri. Ar fi putut minți cu ușurință.

În interiorul cercului copacilor, a fost construit un zid ascuns, din pământ, pietre și crengi împletite. Deși rudimentar, zidul e înalt, ridicându-se câțiva metri pe trunchiurile copacilor.

Două siluete înarmate cu săbii stau înaintea zidului, păzind ceea ce trebuie să fie poarta. Ca și băiatul pe care l-am interogat, luptătorii poartă măști și sunt îmbrăcați complet în negru.

— Tot nu înțeleg cine sunt, murmură Zélie ca pentru sine.

Aceeași întrebare mă intrigă și pe mine. În afară de locul taberei lor, singurul lucru pe care l-am mai aflat de la băiat a fost că și poporul lui era în căutarea pergamentului.

— Poate dacă nu l-ai fi bătut gata să-l omori, am fi putut obține mai multe răspunsuri.

Zélie mârâie.

— Dacă nu l-aș fi bătut, n-am fi găsit nicicând locul ăsta.

Înaintează cu pași hotărâți, pornind să coboare terenul împădurit.

— Unde-ți închipui că te duci?

— Să-i iau pe frații noștri înapoi.

— Stai, o apuc eu de braț. Nu putem să dăm buzna, pur și simplu.

— Pot doborî doi oameni.

— Sunt mult mai mulți de doi.

Fac semn spre zonele din jurul porții. Lui Zélie îi ia un moment să deslușească prin umbre. Soldații ascunși stau atât de nemișcați încât se contopesc total cu întunericul.

— Sunt pe puțin treizeci, numai pe partea asta. Și nu i-am pus la socoteală pe arcașii din copaci.

Îi arăt un picior care se leagănă printre crengi, singurul semn de viaţă în frunzişul des.

— Dacă formaţia lor e pe potriva oamenilor de pe sol, ar trebui să ne aşteptăm la cel puţin cincisprezece, sus.

— Atunci o să atacăm înainte de zori, decide Zélie. Când nu se pot ascunde.

— Lumina zilei n-o să schimbe numărul lor. Trebuie să presupunem că sunt cu toţii la fel de abili ca oamenii care i-au răpit pe Amari şi pe Tzain.

Zélie strâmbă din nas la mine; şi eu mi-am dat seama că numele fratelui ei sună ciudat, ieşind de pe buzele mele.

Se întoarce; buclele ei albe strălucesc în lumina lunii. Avea părul drept ca o sabie înainte, dar acum e ca un ciorchine de spirale strânse, fluturând mai departe în vânt.

Zulufii ei îmi aduc aminte de una dintre amintirile sale de demult, pe vremea când era copil şi cârlionţii ei erau chiar şi mai deşi. Mama ei chicotea când încerca să-i pieptene părul lui Zélie într-un coc, invocând prin magie nişte umbre negre ca s-o ţină pe Zélie, căci fiica ei nu stătea locului o clipă.

— Care-i planul nostru? îmi întrerupe Zélie gândurile.

Îmi întorc atenţia la zid, lăsând detaliile bătăliei să-mi alunge toate amintirile despre mama lui Zélie şi părul ei.

— Gombe e la numai o zi călare. Dacă plec acum, pot veni cu soldaţii, dimineaţă.

— Vorbeşti serios?

Zélie face un pas înapoi.

— Vrei să amesteci soldaţii în asta?

— Ne trebuie o forţă dacă e să pătrundem în tabăra aia. Ce altă alegere avem?

— Cu soldaţii, *tu* ai o şansă, mă împunge Zélie cu degetul în piept. Eu, *nu*.

— Băiatul ăla e un diviner, îi arăt spre prizonier. Dacă sunt mai mulţi dincolo de zid? Ei au pergamentul acum. Nu ştim cu ce va trebui să ne înfruntăm.

— Bineînţeles. Pergamentul. Mereu pergamentul. Cât de fraieră sunt să cred că de fapt importantă e salvarea fratelui meu şi a *surorii*

tale...

— Zélie...

— Inventează alt plan, îmi cere ea. Dacă sunt divineri în spatele zidului ăluia și tu chemi gărzile, n-o să ne mai vedem frații înapoi. O să moară de îndată ce-o să sosească soldații tăi.

— Nu-i adevărat...

— Adu-ți gărzile aici și eu o să le spun secretul tău.

Își încrucișează brațele.

— Când o să vină după noi, o să fiu sigură că o să te ucidă și pe tine.

Măruntaiele mi se răsucesc și fac un pas înapoi. Sabia Kaei lovește din nou în mintea mea. Frica din strânsoarea ei. Ura din ochii ei.

O ciudată tristețe mă cuprinde; bag mâna în buzunar și-mi strâng pumnul în jurul pionului Tatei. Îmi înghit toate cuvintele pe care-mi vine să i le azvârl înapoi. Măcar dacă ea s-ar înșela.

— Și atunci ce propui să facem, fără gărzi? insist eu. Nu văd cum am putea trece de zidul ăla fără o forță de luptă.

Zélie se întoarce spre tabără și își înfășoară brațele în jurul corpului. Tremură, chiar dacă umiditatea din jur pe mine mă face să transpir.

— O să mă ocup eu să intrăm, zice ea, în cele din urmă. Odată ce pătrundem, fiecare pe drumul lui.

Deși n-o spune, știu că se gândește la pergament. Odată ce zidurile acelea vor fi trecute, lupta pentru el va fi mai feroce ca oricând.

— La ce plan te gândești?

— Asta nu-i treaba ta.

— Ba este, de vreme ce îmi pun viața în mâinile tale.

Ea-și întoarce privirea spre mine. Tăioasă. Neîncrezătoare. Dar apoi își apasă mâinile de pământ. Un zumzet se pornește în aer.

— *Èmí àwon tí ó ti sùn...*

Cuvintele ei supun pământul voinței sale. Acesta se despică, se sfărâmă și crapă. O siluetă de pământ se ridică sub atingerea ei. Adusă la viață de magia mâinilor ei.

— Ceruri! blestem eu văzând puterea ei.

Când a învățat trucul ăsta? Dar ei nu-i pasă de ce aș putea afla eu; se întoarce iarăși cu fața spre tabără.

— Se numesc incarnări, zice ea. Ascultă poruncile mele.

— Câte poți face?

— Cel puțin opt, poate mai multe.

— Nu-i de ajuns, clatin eu din cap.

— Sunt puternice.

— Sunt prea mulți luptători acolo, jos. Ne trebuie o forță mai puternică...

— Bine.

Zélie se întoarce pe-un călcâi.

— Dacă atacăm mâine-noapte, o să mă gândesc cum să fac mai mulți, dimineață.

După câțiva pași, se oprește.

— Și un sfat, micule prinț. Nu-ți pune viața în mâinile mele, decât dacă vrei ca viața aia să se sfârșească.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI PATRU

ZÉLIE

Broboane de sudoare îmi trec prin dashikul tăiat și picură pe piatra muntelui. Mușchii îmi tremură de la încordarea de a exersa o sută de incantații, însă Inan nu se lasă. Se ridică după ultima noastră ciorovăială, ștergându-și pământul întărit de pe pieptul gol. Deși o vânătaie se umflă pe obrazul lui de la ultima mea incarnare, Inan își ia poziție, hotărât.

— Încă o dată.

— Fir-ar să fie, gâfâi eu. Dă-mi o pauză.

— Nu e timp pentru pauze. Dacă nu poți face asta, avem nevoie de un alt plan.

— Planul e bun, spun eu printre dinți. Ce altceva mai vrei ca să-ți dovedesc? Incarnările o să fie puternice, n-o să avem nevoie de atât de multe...

— Sunt peste cincizeci de luptători acolo, jos, Zélie. Bărbați înarmați, gata de bătălie. Dacă-ți închipui că opt incarnări o să fie destul...

— E mai mult decât destul pentru tine!

Arăt spre vânătaia care se formează pe ochiul lui Inan, spre sângele care-i pătează mâneca dreaptă a caftanului său.

— Tu abia te poți lupta cu una. De ce crezi că ei ar putea ține piept la mai multe?

— Pentru că ei sunt *cincizeci!* strigă Inan. Eu nu folosesc totalitatea puterilor mele, poate nici jumătate. N-ar trebui să-ți fiu eu etalonul.

— Atunci dovedește-mi că greșesc, micule prinț.

Îmi strâng pumnii, nerăbdătoare să-i vărs mai mult din sângele lui regal.

— Arată-mi cât de slabă sunt. Arată-mi cât de puternic ești cu adevărat!

— Zélie...

— *Destul!* răcnesc eu, apăsându-mi palmele pe pământ.

Pentru prima oară, calea mea spirituală se deblochează fără incantație; ashêul se scurge și incarnările zboară. Cu un uruit, vin la viață, ridicându-se din pământ la porunca mea mută. Inan face ochii mari când zece incarnări dau năvală peste deal.

Însă în scurtul moment de dinaintea atacului, ochii lui se îngustează. O venă i se umflă pe gât. Mușchii i se încordează în trupul lui solid. Magia îi apare la suprafață ca o briză caldă, încingând aerul dintre noi.

Taie două incarnări; acestea se prăbușesc la pământ. Lovește fulgerător împotriva celorlalte, ferindu-se de ele și atacând în același timp. *Fir-ar să fie.* Îmi mușc obrazul pe interior. E mai rapid decât un soldat obișnuit.

Mai ucigător decât un prinț oarecare.

— *Èmí àwon tí ó ti sùn...* intonez din nou, dând o nouă viață altor trei incarnări.

Sper că năvala lor îl va încetini pe Inan, dar după câteva secunde nebunești, el e în picioare, singur. Sudoarea îi șiroiește pe frunte, pământul uscat îi scrâșnește sub tălpi.

Douăsprezece incarnări mai târziu, el tot în picioare este.

— Mulțumită?

Deși gâfâie, pare mai viu decât l-am văzut vreodată. Nădușeala îi lucește pe curburile mușchilor; pentru prima oară, e mai mult decât piele și os. Fața îi este inundată de culoare, când înfige sabia într-o crăpătură din pământ.

— Dacă eu, cu puteri depline, pot doborî douăsprezece, cum crezi c-o să se descurce cincizeci de luptători?

Îmi apăs palmele de stâncă. O să fac o incarnare pe care să n-o poată învinge. Pământul uruie, dar ashêul meu e prea secătuit ca să sufle viață în noi soldați. Dacă nu recurg la magia de sânge, nu o pot face. Oricât de tare mă străduiesc, nicio încarnare nu mai apare.

Dacă Inan îmi vede disperarea pe chip sau o simte cu magia lui, nu știu. Își strânge puntea nasului între degete, ca să-și înăbușe un geamăt.

— Zélie...

— Nu! i-o retez eu.

Ochii mi se întorc spre sacul meu de umăr. Piatra-soarelui e

ascunsă sub pielea sacului, ispitindu-mă în tăcere.

Dacă aș folosi-o, aș putea conjura incarnări mai mult decât suficiente ca să doboare cincizeci de luptători. Însă Inan nu știe că o am. Iar dacă oamenii aceia mascați vor pergamentul, o să vrea și piatra-soarelui, de asemenea. Frustrarea îmi crește, deși știu că am dreptate. Am o șansă să recuperez pergamentul și pumnalul de os, dar dacă piatra-soarelui cade în mâinile altui maji, acela o să devină prea puternic pentru mine ca s-o mai iau vreodată înapoi.

Însă, dacă aș folosi magia sângelui...

Mă uit la mâna mea; urmele mușcăturii din jurul degetului mare tocmai au început să prindă coajă. Un sacrificiu de sânge ar fi mai mult decât de ajuns, dar, după cele întâmplate în arena din Ibeji, nu mai vreau să folosesc a doua oară magia de sânge.

Inan se uită lung la mine așteptând, ceea ce-mi întărește răspunsul. Nu pot să folosesc niciuna.

— Doar am nevoie de mai mult timp.

— Nu avem timp.

Inan își trece o mână prin păr; șuvița albă pare mai groasă acum decât înainte.

— Nu ești nici măcar pe-aproape de reușită. Dacă nu poți să faci asta, trebuie să chemăm gărzile.

Trage adânc aer în piept, iar căldura magiei lui începe să scadă. Culoarea i se retrage din obraji. Vigoarea i se stinge, pe măsură ce-și închide magia.

E ca și când însăși viața i-a fost absorbită.

— Poate că problema nu sunt eu.

Vocea mi se frânge și închid ochii. Îl urăsc pentru că mă face să mă simt slabă. Îl urăsc pentru că se face el însuși slab.

— Dacă ai încerca să-ți folosești magia, n-am mai avea nevoie de gărzi.

— Nu pot.

— Nu poți sau nu vrei?

— Magia mea nu are capacități ofensive.

— Ești sigur? stărui eu, amintindu-mi poveștile Mamei și picturile lui Lekan despre Conectori. N-ai împietrit niciodată pe cineva? N-ai lansat niciodată un atac mintal?

O umbră trece rapid peste chipul lui, ceva ce nu pot citi. Își încleștează mâna pe sabie și își întoarce privirea. Aerul devine mai rece, când își împinge magia mai mult înăuntrul său.

— Pentru numele zeilor, Inan. Fii puțin mai hotărât. Dacă magia ta ar putea ajuta la salvarea lui Amari, de ce să nu faci tot ce poți?

Fac un pas spre el, încercând să-mi îndulcesc tonul.

— O să-ți păstrez secretul tău prostesc. Dacă folosim magia pentru a ataca...

— Nu!

Tresar și mă dau înapoi la forța refuzului lui Inan.

— Răspunsul meu e *nu*.

Înghite anevoie.

— Nu pot. N-am să mai fac niciodată asta. Știu că te îngrijorează gărzile, dar eu sunt prințul lor. Îți făgăduiesc că o să le țin sub control...

Mă întorc cu spatele, ducându-mă din nou spre marginea platoului, unde începe panta. Când Inan mă strigă pe nume, strâng din dinți, ca să mă abțin să nu-l pocnesc cu bastonul. N-o să-l salvez niciodată pe fratele meu. N-o să iau niciodată înapoi pumnalul sau pergamentul. Clatin din cap, luptându-mă cu vârtejul de emoții care vrea să explodeze.

— Zélie...

— Spune-mi, micule prinț, mă răsucesc brusc spre el. Ce doare mai mult? Senzația care te cuprinde când îți folosești magia sau durerea de-a o înăbuși complet?

Inan tresare.

— N-ai cum să înțelegi.

— Ba înțeleg perfect.

Mă proptesc în fața lui, destul de aproape ca să-i văd tuleiele de pe obraji.

— Ți-ai lăsa sora să moară și ai sta să vezi toată Orïsha arzând, numai să-ți păstrezi secretă magia.

— Păstrându-mi secretă magia este modul în care păstrez Orïsha în siguranță!

Aerul se încălzește, când puterea lui izvorăște din nou.

— Magia este sursa tuturor problemelor noastre. Este rădăcina

suferinței Orïshei!

— *Tatăl* tău este rădăcina suferinței Orïshei! spun eu, cu vocea tremurând de mânie. El este un tiran și un laș. Atât o să fie vreodată!

— Tatăl meu e regele tău, mă înfruntă Inan. Un rege care încearcă să-și protejeze poporul. A înlăturat magia pentru ca Orïsha să fie în siguranță.

— Monstrul acela a înlăturat magia ca să poată măcelări mii de oameni. A înlăturat magia pentru ca nevinovații să nu se poată apăra!

Inan se oprește puțin. Aerul continuă să se încălzească, în timp ce vinovăția i se strecoară pe față. Vorbește rar:

— A făcut ceea ce a crezut că e bine. Dar n-a greșit îndepărtând magia. A greșit cu prigoana care a urmat.

Îmi înfig mâinile în păr, simțind că iau foc la ignoranța lui Inan. Cum își poate apăra tatăl? Cum poate să nu vadă ceea ce se petrece de fapt?

— Lipsirea noastră de magie și prigoana asupra noastră sunt unul și același lucru, Inan. Fără magie, suntem viermi. Fără magie, coroana ne tratează ca pe niște scursuri!

— Nu magia e răspunsul. N-ar face decât să intensifice lupta. Poate că tu nu poți avea încredere în tata, dar ai putea învăța să ai încredere în mine, să ai încredere în soldații mei...

— Să am *încredere* în soldații tăi?

Țip atât de ascuțit, încât fără îndoială toți luptătorii ascunși în această pădure izolată îmi aud vocea tremurând.

— Aceiași soldați care i-au prins mamei mele un lanț de gât? Soldații care aproape l-au omorât pe tata în bătaie? Soldații care mă pipăie ori de câte ori au ocazia, așteptând doar ziua în care o să poată lua totul, când o să fiu silită să intru în obști?

Inan face ochii mari, dar insistă:

— Soldații pe care-i cunosc eu sunt buni. Ei țin Lagosul în siguranță...

— Oh, zei!

Mă îndepărtez cu pași îndârjiți. Nu pot asculta asta. Sunt o neghioabă că mi-am închipuit că am putea fi vreodată aliați.

— Hei! strigă el după mine. Vorbesc cu tine.

— Am terminat de vorbit, micule prinț. Evident, n-o să înțelegi

niciodată.

— Și eu aș putea spune același lucru!

Aleargă după mine, cu pași trudnici.

— Nu ai nevoie de magie ca să îndrepți lucrurile.

— Lasă-mă în pace...

— Dacă ai putea doar vedea de unde vin eu...

— Pleacă...

— Nu trebuie să-ți fie frică...

— Îmi e *totdeauna* frică!

Nu știu ce mă surprinde mai tare – forța din glasul meu sau cuvintele înseși.

Frică.

Îmi e totdeauna frică.

E un adevăr pe care l-am încuiat în suflet cu ani în urmă, un fapt pe care m-am luptat din răsputeri să-l depășesc. Pentru că, atunci când m-apucă, sunt ca paralizată.

Nu pot respira.

Nu pot vorbi.

Dintr-odată, mă prăbușesc la pământ, lipindu-mi palma peste gură, ca să-mi înăbuș suspinele. Nu contează cât de puternică devin, cât de multă putere îmi oferă magia mea. Ei întotdeauna mă vor urî, pe lumea asta.

Întotdeauna îmi va fi frică.

— Zélie...

— Nu, șoptesc eu, printre suspine. Oprește-te. Tu crezi că știi cum e, dar nu știi. N-ai să știi niciodată.

— Atunci, ajută-mă.

Inan îngenunchează lângă mine, având grijă să păstreze distanța.

— Te rog. Vreau să înțeleg.

— Nu poți. Au construit lumea asta pentru tine, au construit-o ca ea să te iubească. Nu te-au blestemat niciodată pe stradă, nu ți-au spart niciodată ușile casei tale. Nu ți-au târât mama de gât și-au spânzurat-o s-o vadă toată lumea.

Acum, că adevărul mi-a ieșit din gură, nu mai pot face nimic să-l opresc. Pieptul mi se umflă de suspine. Degetele îmi tremură de groază.

Frică.

Adevărul taie precum cel mai ascuţit cuţit pe care l-am văzut vreodată.

Orice aş face, întotdeauna o să-mi fie frică.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI CINCI

INAN

Precum ploaia din cer curge durerea lui Zélie.

Îmi pătrunde în piele.

Pieptul meu e îngreunat de suspinele ei. Inima mi se sfâșie de chinul ei.

Și în tot acest timp simt o groază cum n-am mai cunoscut niciodată. Îmi strivește sufletul.

Distruge orice dorință de a trăi.

Nu se poate să fie asta lumea ei...

Nu se poate să fie viața pe care Tata a construit-o. Însă cu cât mai mult sunt prins în suferința lui Zélie, cu atât mai limpede îmi devine că frica asta este întotdeauna prezentă.

— Dacă soldații tăi ar fi aici, totul ar fi la fel de distrus, la fel de lipsit de speranță. Nu se poate trăi sub tirania lor. Singura noastră salvare e puterea.

De îndată ce cuvintele îi ies de pe buze, suspinele lui Zélie încetează. E ca și când și-ar fi amintit un adevăr mai profund. O cale de a scăpa de durere.

— Oamenii tăi, gărzile tale – nu sunt altceva decât ucigași, violatori și hoți. Singura deosebire între ei și criminali e uniforma pe care o poartă.

Se ridică în picioare și își șterge lacrimile.

— Minte-te cât vrei, micule prinț, dar nu te preface nevinovat cu mine. N-o să-l las pe tatăl tău să scape basma curată cu ceea ce a făcut. N-o să las ignoranța ta să-mi reducă la tăcere durerea.

Cu acestea, dispare. Pașii ei silențioși se topesc în pădure.

În clipa aceea îmi dau seama cât de tare m-am înșelat.

Nu contează dacă sunt în mintea ei.

N-o să-i înțeleg niciodată toată durerea.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘASE

AMARI

Exista o încăpere în palat în care Tata dispărea. În fiecare zi, întotdeauna la douăsprezece și jumătate.

Se ridica de pe tron și traversa holul principal, cu Amiralul Ebele într-o parte și Comandantul Kaea în cealaltă.

Înainte de Raid, m-am ținut după ei, curiozitatea mânându-mi picioarele mici. În fiecare zi îi priveam dispărând pe scările acelea reci de marmură, până în ziua în care m-am hotărât să-i urmez până la capăt.

Picioarele mele erau atât de scurte că a trebuit să mă agăț de balustrada de alabastru, grăbindu-mă pas cu pas. Îmi închipuiam o cameră plină de plăcinte moín moín și prăjituri de lămâie, jucării strălucitoare care m-ar putea aștepta. Însă, când am ajuns aproape de ultima treaptă, n-am simțit mirosul dulce-înțepător de citrice și zahăr. N-am auzit bucurie sau râsete. În pivnița rece nu erau decât strigăte.

Țipetele unui băiat.

Un trosnet puternic a răsunat prin aer – pumnul Kaei izbind în falca slujitorului. Kaea purta inele ascuțite pe degete; când l-a lovit pe servitor, inelele i-au crăpat pielea.

Probabil am țipat când am văzut băiatul însângerat. Probabil că am țipat, pentru că s-au întors toți să se uite la mine. Nu știam numele servitorului. Știam doar că era cel care-mi făcea mie patul.

Tata m-a ridicat în brațe și m-a sprijinit pe șold, ducându-mă afară fără să arunce vreo privire.

— Închisorile nu sunt locuri potrivite pentru o prințesă, a zis el, în ziua aceea.

Un alt trosnet a răsunat când pumnul Kaei a lovit din nou.

La apusul soarelui, când lunga zi se preschimbă în noapte, mă gândesc la cuvintele de atunci ale Tatei. Mă întreb ce-ar zice dacă m-ar putea vedea acum. Probabil m-ar încătușa el însuși.

Ignor junghiul din umeri și trag de legăturile mele, răsucindu-mi

mâinile până ce frânghia îmi roade încheieturile, înroșindu-mi pielea, aproape să-mi dea sângele. După ce am frecat frânghia în sus și-n jos peste o bucată de scoarță de copac toată ziua, fibrele sunt scămoșate, dar trebuie să le mai tocesc până să mă eliberez.

— Ceruri, oftez eu, cu năduşeala strânsă deasupra buzei.

Pentru a zecea oară mă uit prin cort după ceva mai ascuțit.

Totuși singurul lucru de aici, în afară de Tzain, e pământul.

Singura dată când am zărit o clipă afară a fost când a intrat Folake să ne aducă apă. În spatele foii de la intrarea cortului era Kwame, uitându-se mânios. Pumnalul de os se mai afla încă în mâna lui.

Un fior mă străbate și închid ochii, străduindu-mă să respir adânc. Nu-mi pot scoate din minte imaginea pumnalului pus la gâtul lui Tzain. Dacă n-ar fi șuierul slab al respirației lui, m-aș îndoi că mai e încă în viață. Folake i-a curățat și i-a bandajat rana, însă el nici n-a tresărit o dată până acum.

Trebuie să-l scot de aici mai înainte ca ei să se întoarcă. Trebuie să găsesc o cale de a-l salva, pe el, pumnalul și pergamentul. A trecut deja o noapte întreagă. Nu mai avem decât cinci zile până la solstițiul centenar.

Foaia de la intrarea cortului e dată la o parte și mă opresc din zvârcolelile mele. Zu s-a întors, în sfârșit. Astăzi, poartă un caftan negru, înfrumusețat cu mărgele verzi și galbene cusute pe poale. În locul copilei milităroase pe care am văzut-o seara trecută, acum arată mai mult a fata care este.

— Cine sunteți voi? o întreb. Ce vreți?

Ea abia dacă-mi aruncă o privire. În schimb, îngenunchează lângă Tzain.

— Te rog, spun cu inima bătându-mi nebunește. El n-are nicio vină. Nu-i face rău.

Zu închide ochii și își așază mâinile mici peste bandajele de pe capul lui Tzain. Respirația mi se oprește când o lumină portocalie blândă radiază din palmele ei. Deși e slabă, la început, luminează mai puternic, din ce în ce mai strălucitor, inundând cortul cu căldura ei. Lumina din mâinile ei continuă să strălucească până ce îi înconjoară în totalitate capul lui Tzain.

Magie...

Simt aceeași uimire înfricoșată care m-a cuprins și când lumina a scăpat din mâinile Bintei. Ca și a Bintei, magia lui Zu e frumoasă, atât de diferită de ororile pe care Tata m-a învățat să le cred. Dar cum face asta? Cum s-a dezvoltat magia ei atât de repede și atât de deplin? Trebuie să fi fost foarte mică la momentul Raidului. Când a învățat incantațiile pe care le șoptește acum?

— Ce-i faci?

Zu nu răspunde, cu dinții strânși într-o grimasă. Broboane de sudoare răsar pe tâmplele ei. Un tremur foarte ușor îi străbate mâinile. O lumină îi umple pielea lui Tzain când tăieturile lui vizibile se strâng și dispar. Vânătăile negre și purpurii se șterg complet, redevenind băiatul frumos care a luptat alături de mine.

— Slavă cerurilor.

Corpul mi se relaxează când Tzain geme, primul sunet pe care-l scoate de când am fost răpiți. Deși rămâne inconștient, se mișcă puțin în legăturile sale.

— Ești Tămăduitor? o întreb eu.

Zu îmi aruncă o privire, deși parcă nu mă vede deloc. E concentrată asupra juliturilor de pe pielea mea, ca și când ar căuta alte lucruri pe care le poate vindeca. De parcă nevoia ei de a vindeca nu stă numai în magia sa, ci e în inima ei.

— Te rog, mai încerc eu o dată. Noi nu suntem dușmanii voștri.

— Totuși aveați pergamentul nostru?

Al nostru? Devin atentă la cuvânt. Nu poate fi o coincidență faptul că ea, Kwame și Folake sunt toți maji. Trebuie să fie mai mulți în afara cortului ăstuia.

— Nu eram singuri. Fata pe care Kwame n-a putut s-o prindă era maji, un Secerător puternic. Am fost la Chândomblé. Un sêntaro ne-a dezvăluit secretele pergamentului...

— Minți.

Zu își încrucișează brațele.

— O kosidână ca tine n-ar întâlni niciodată un sêntaro. Cine sunteți, de fapt? Unde e restul armatei voastre?

— Îți spun adevărul.

Umerii mi se pleoștesc.

— La fel cum i l-am spus și lui Kwame. Dacă niciunul dintre voi nu

mă crede, n-am ce să fac.

Zu oftează și scoate pergamentul din caftanul ei. Când îl desfășoară, expresia i se îmblânzește și un aer de tristețe îi ia locul.

— Ultima oară când am văzut pergamentul ăsta, mă ascundeam sub o barcă de pescar. Am fost silită să stau și să mă uit cum gărzile regelui mi-au ucis sora.

Ceruri...

Zu are același grai tărăgănat. Trebuie să fi fost în Warri când Kaea a recuperat pergamentul. Kaea a crezut că-i ucisese pe toți noii maji, dar Zu, Kwame și Folake găsiseră, probabil, o cale de a supraviețui.

— Îmi pare atât de rău, șoptesc eu. Nu-mi pot închipui cum a fost.

Zu rămâne tăcută câteva momente lungi. O sfârșeală o apasă, făcând-o să pară mult mai bătrână decât frageda ei vârstă.

— Eram copil când s-a întâmplat Raidul. Nici măcar nu-mi amintesc cum arătau părinții mei. Tot ce-mi amintesc e că îmi era frică.

Zu se apleacă, trăgând de iarba de la picioarele ei până ce iese cu rădăcini cu tot din pământ.

— Întotdeauna m-am întrebat cum ar fi fost să trăiesc cu amintirea a ceva atât de cumplit. Acum nu mai trebuie să-mi închipui.

Chipul Bintei îmi revine nechemat în minte: zâmbetul ei luminos, luminile ei orbitoare. Pentru o clipă, amintirea strălucește în toată gloria de odinioară.

Apoi se colorează în roșu, înecând-o în sânge.

— Tu ești o nobilă.

Zu se ridică și vine spre mine, cu un nou foc aprins în ochii ei.

— Practic pot mirosi asta la tine. N-o să-l las pe regele vostru să ne ucidă.

— Eu sunt de partea voastră, clatin din cap. Eliberează-mă și o să-ți dovedesc. Pergamentul poate face mai mult decât să dea magia înapoi celor ce îl ating. Conține un ritual care o să aducă magia înapoi pe tot pământul.

— Acum înțeleg de ce Kwame e bănuitor.

Zu se dă un pas înapoi.

— El crede că ați fost trimiși să vă infiltrați în tabăra noastră. Cu asemenea minciuni deștepte, cred c-ar putea să aibă dreptate.

— Zu, te rog...

— Kwame!

Vocea ei se frânge. Se apucă de marginea de la gât a caftanului, când el intră.

El își plimbă degetele pe lama pumnalului de os, pe față având clar zugrăvită amenințarea.

— E timpul?

Bărbia lui Zu tremură când dă din cap. Închide ochii strâns.

— Îmi pare rău, șoptește ea, dar trebuie să ne apărăm.

— Pleacă, o sfătuiește Kwame. Nu e nevoie să asiști la asta.

Zu își șterge lacrimile și iese din cort, aruncându-mi o ultimă privire. După ce pleacă ea, Kwame se proțăpește în fața mea, umplându-mi câmpul vizual.

— Sper că ești gata să spui adevărul.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘAPTE

INAN

— Zélie?

Îi strig numele, deși mă îndoiesc c-o să răspundă la chemarea mea. După felul în care a fugit de lângă mine mai devreme, mă întreb dacă o s-o mai găsesc totuși.

Soarele începe să apună, dispărând după dealurile de la orizont. Umbre răsucite se întind în jurul meu, când mă sprijin de un copac să mă odihnesc.

— Zélie, te rog! strig între două gâfâieli, înfigându-mi mâna în scoarța copacului când o suliță de durere îmi străbate tot corpul.

De la cearta noastră, magia mă opărește, răzbunătoare. Și să respir îmi dă spasme ascuțite prin tot pieptul.

— Zélie, îmi pare rău.

Însă, deși cererea de iertare se răspândește în ecou prin pădure, cuvintele par goale – nu știu pentru ce îmi pare rău. Că nu înțeleg sau că sunt fiul tatălui meu? Orice scuză pare neînsemnată față de tot ce a făcut el deja.

— O nouă Orïsha, murmur eu.

Acum, c-o spun cu voce tare, pare mai ridicol. Cum aș vrea să îndrept ceva, când eu sunt legat inevitabil de problemă?

Ceruri.

Zélie face mai mult decât să-mi invadeze mintea. Însăși prezența ei dă peste cap tot ce am fost învățat să gândesc, tot ce știu că am nevoie. Noaptea se pogoară peste noi și încă nu avem niciun plan. Fără incarnările ei, o să pierdem totul în mâna oamenilor acestora mascați. Frații noștri, pergamentul...

O durere ascuțită îmi înțeapă abdomenul. Mă aplec, ținându-mă de trunchiul copacului pentru sprijin. Ca o leopanară sălbatică, magia râcâie cu ghearele ca să-și croiască drum și să iasă la suprafață.

— *Mama!*

Închid ochii. Mintea îmi răsună de ecourile țipetelor lui Zélie. Strigăte amare pe care niciun copil n-ar fi trebuit vreodată să le

scoată. Traumă la care n-ar fi trebuit niciodată să fie martor.

Pentru ca magia să dispară definitiv, trebuie să moară toți majii, până la ultimul. Câtă vreme au gustat din puterea aceea, nu se vor opri niciodată să lupte ca s-o aducă înapoi.

Chipul Tatei îmi apare în minte. Voce calmă. Ochi inexpresivi.

L-am crezut.

În pofida fricii pe care am simțit-o, i-am admirat tăria fără șovăire.

— Ai putea face mai multă gălăgie?

Deschid ochii brusc; din nu știu ce motiv, magia mi se potolește în prezența lui Zélie.

— Văitându-te așa, sunt surprinsă că luptătorii nu te-au capturat deja.

Zélie înaintează, calmându-mi mai mult magia. Spiritul ei se așterne peste mine ca briza răcoroasă a oceanului, iar eu mă las să alunec pe pământ.

— Nu e vina mea, gâfâi eu printre dinți. Doare.

— N-ar durea dacă ai accepta-o. Magia te atacă fiindcă i te împotrivești.

Fața îi rămâne dură, dar sunt surprins la nota de milă din tonul său. Iese din umbre și se sprijină de un copac. Ochii ei argintii sunt roșii și umflați, semnul lacrimilor vărsate mult timp după disputa noastră.

Dintr-odată, retrăirea durerii din trecutul ei nu mi se mai pare o pedeapsă de ajuns. Eu sufăr pentru momentele ei. Biata fată a suferit toată viața.

— Asta înseamnă că o să lupți alături de mine? întreb.

Zélie își încrucișează brațele.

— N-am încotro. Tzain și Amari sunt încă prizonieri. Nu-i pot elibera de una singură.

— Și cum rămâne cu incarnările?

Zélie scoate o sferă luminoasă din sacul ei; numaidecât, vechile conversații cu Kaea se derulează din nou în mintea mea. Cu modul în care razele portocalii și roșii pulsează sub exteriorul de cristal al globului, obiectul ăsta nu poate fi decât piatra-soarelui.

— Dacă ei caută pergamentul, o să vrea și asta, de asemenea.

— Ai avut-o la tine tot timpul ăsta?

— N-am vrut să risc și s-o pierd, dar o să mă ajute să fac toate incarnările de care avem nevoie.

Dau din cap; pentru prima oară, planul ei pare solid. Asta ar trebui să fie de ajuns, dar miza devine mult mai serioasă decât până acum.

Oamenii tăi, gărzile tale – nu sunt altceva decât ucigași, violatori și hoți. Singura deosebire între ei și criminali e uniforma pe care o poartă.

Cuvintele ei răsună în mintea mea. Nu mai e vorba doar despre un baston apăsat împotriva sabiei mele.

După tot ce s-a întâmplat, nu mai avem cale de întoarcere. Unul dintre noi trebuie să cedeze.

— M-ai întrebat ce doare mai mult.

Mă chinui să vorbesc, căci cuvintele ar vrea să rămână în mine.

— Senzația care mă cuprinde când îmi folosesc magia sau durerea de-a o înăbuși complet? Nu știu răspunsul.

Strâng în pumn pionul tocit de sênet, fixându-mi atenția asupra modului în care îmi înțeapă palma.

— O urăsc cu totul.

Amenințarea lacrimilor îmi ustură ochii. Îmi dreg glasul, disperat să le țin în frâu. Nu-mi pot decât imagina cum ar lovi pumnul Tatei dacă m-ar putea vedea acum.

— Îmi urăsc magia.

Îmi cobor vocea.

— Disprețuiesc felul în care mă otrăvește. Dar, mai mult ca orice, urăsc felul în care mă face să mă urăsc pe mine însumi.

Îmi ia mai multă putere decât am să-mi ridic capul și să-i întâlnesc privirea lui Zélie. Să mă uit la ea îmi răscolește fiecare rușine tăinuită din mine.

Ochii lui Zélie înoată din nou în lacrimi. Nu știu ce coardă sensibilă am atins. Sufletul ei sare-de-mare pare să se retragă. Pentru prima oară, îmi doresc să rămână.

— Magia ta nu e otravă, zice ea, cu voce tremurătoare. Ci tu ești. Tu o înăbuși, tu lupți împotriva ei. Tu cari după tine jucărioara aia prostească.

Se apropie cu pași apăsați și-mi smulge pionul de sênet din mână, vârându-mi-l sub nas.

— Ăsta e majacite, idiotule. Mă mir că nu ți-au căzut degetele.

Mă holbez la pionul lipsit de lustru, căruia aurul și rugina maronie îi ascund culoarea originală. Întotdeauna am crezut că piesa fusese vopsită în negru, dar chiar să fi fost făcută din majacite?

O iau din mâinile ei, ținând-o cu grijă, simțind cum îmi înțeapă pielea. Și în tot timpul ăsta eu crezusem că o strângeam prea tare.

Bineînțeles...

Îmi vine să râd la ironia situației. Revelația mă duce cu gândul înapoi la momentul în care am primit pionul. Ziua în care Tata mi l-a „dăruit".

Înainte de Raid, jucam împreună sênet în fiecare săptămână. O oră în care Tata devenea mai mult decât un rege. Fiecare piesă și mutare erau o lecție, o învățătură pentru ziua când aveam să cârmuiesc.

Dar după Raid, n-a mai fost timp de jocuri. N-a mai fost timp pentru mine. Într-o zi, am făcut greșeala de a aduce jocul în sala tronului, iar Tata mi-a azvârlit piesele în față.

Lasă-le, s-a răstit el când m-am aplecat să le adun. *Servitorii curăță. Regii, nu.*

Pionul acesta a fost singura piesă pe care am reușit s-o salvez.

Rușinea mă străbate în unde, în timp ce mă uit lung la metalul învechit.

Singurul dar pe care mi l-a făcut el vreodată, iar în miezul darului este ura.

— Ăsta aparține tatălui meu, zic eu, încet.

O armă secretă luată de la alții care au disprețuit magia. Creată să-i distrugă pe cei ca mine.

— Te agăți de el cum se agață un copil de păturica lui.

Zélie lasă să-i scape un oftat greu.

— Lupți pentru un om care o să te urască totdeauna doar pentru ceea ce ești.

Ca și părul ei, privirea de argint luminează sub razele lunii, mai sfredelitoare decât orice ochi au văzut vreodată prin mine. Eu mă holbez.

Mă holbez, deși simt nevoia să vorbesc.

Las pionul să cadă pe pământ și îi dau un șut. Trebuie să trasez o linie în nisip. Am fost o oaie. O oaie, când regatul meu avea nevoie să mă port ca un rege.

Datoria înainte de sine.

Crezul se destramă înaintea ochilor mei, deopotrivă cu minciunile Tatei. Magia poate că e periculoasă, dar crima de a o stârpi n-a făcut domnia cu nimic mai bună.

— Știu că nu poți avea încredere în mine, dar dă-mi șansa asta ca să-ți dovedesc contrariul. O să fac cumva să intrăm în tabăra aceea. O să-l aduc înapoi pe fratele tău.

Zélie își mușcă buza.

— Și când o să găsim pergamentul?

Ezit; chipul Tatei apare pentru o clipă în mintea mea. *Dacă nu oprim magia, toată Orïsha va arde.*

Însă singurele focuri pe care le-am văzut eu au fost cele puse de mâna lui. A lui și a mea. I-am dăruit întreaga mea viață. Nu mai pot accepta alte minciuni de la el.

— E al vostru, hotărăsc eu. Indiferent ce tu și Amari încercați să faceți... n-o să vă stau în cale.

Îi întind mâna și ea se uită lung la ea; nu știu dacă vorbele mele sunt de ajuns. Dar, după un lung moment, își pune palma într-a mea. O căldură ciudată mă cuprinde la atingerea ei.

Spre surprinderea mea, mâinile ei sunt bătătorite, probabil asprite de folosirea bastonului. Când îi dau drumul, ne ocolim unul altuia privirea, uitându-ne în schimb la cerul nopții.

— Deci facem asta? întreabă ea.

Încuviințez.

— O să-ți arăt ce fel de rege pot fi.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI OPT

ZÉLIE

Oya, te rog, fă să meargă asta.

Înalț o rugăciune mută, cu inima bătându-mi tare în piept. Ne mișcăm printre umbre, ghemuindu-ne la periferia taberei oamenilor mascați. Planul meu părea perfect înainte, dar acum, că a venit timpul, nu mă pot opri să mă gândesc la toate modurile în care ar putea da greș. Dacă Tzain și Amari nu sunt înăuntru? Dacă va trebui să ne confruntăm cu un maji? Și ce-o să facă Inan?

Îi arunc o privire, groaza crescând la vederea lui. Planul meu a început cu mine dându-i micului prinț piatra-soarelui; fie mi-am pierdut mințile, fie deja am pierdut lupta asta.

Inan se străduiește să deslușească înainte, cu maxilarul strâns când numără paznicii din jurul porții. În locul armurii lui obișnuite, poartă hainele negre ale luptătorului pe care l-am capturat.

Încă nu știu ce să cred despre el, despre toate lucrurile pe care m-a făcut să le simt. Văzându-i ura greșit îndreptată, mă simt transportată înapoi în timp, înfășurată în întunecimea zilelor de după Raid. Când am disprețuit magia. Când am învinuit-o pe Mama.

Când am blestemat zeii pentru că ne făcuseră diferiți.

Un nod dureros se ridică în gâtul meu, când încerc să uit durerea aceea de demult. Încă mai pot simți umbra minciunii dinăuntru, îndemnându-mă să-mi urăsc sângele, să-mi smulg părul alb.

Aproape că m-a mâncat de vie ura împotriva mea, țesută din minciunile lui Saran. Însă el deja mi-o luase pe Mama. Nu l-aș fi putut lăsa să ia și adevărul.

În lunile ce-au urmat după Raid, m-am agățat de învățăturile Mamei, mi le-am gravat în inimă până când au curs prin mine ca sângele. Indiferent ce spunea lumea, magia mea era frumoasă. Chiar și în absența puterilor, zeii mă binecuvântaseră cu un dar.

Însă lacrimile lui Inan mi-au readus totul în minte, minciuna mortală pe care lumea asta ne silește s-o înghițim. Saran a făcut bine.

Inan deja se urăște pe sine mai tare decât l-aș fi putut urî eu.

— Bine, șoptește el. E timpul.

Îmi trebuie un neobișnuit efort să-mi descleștez degetele și să-i dau sacul meu de piele.

— Nu te întinde prea mult, mă previne el. Și, nu uita, păstrează câteva incarnări deoparte, ca să ne folosească la apărare.

— Știu, știu, îmi dau eu ochii peste cap. Dă-i drumul.

Cu toate că nu vreau să simt nimic, inima mi se strânge când Inan iese din umbre și pornește hotărât spre poartă. Amintirea mâinii lui aspre într-a mea îmi revine deodată în minte. O ciudată stare de bine m-a cuprins la atingerea lui.

Cele două siluete mascate postate la intrare își îndreaptă armele spre el. Cei ascunși în umbre se mișcă, de asemenea. De sus, aud un cor de zbârnâituri: corzi de arcuri cu săgeți întinse bine.

Deși știu că Inan poate simți totul, pășește cu obraznică încredere în sine. Nu se oprește până ce nu e la nicio sută de metri, la jumătatea distanței dintre mine și intrare.

— Am venit să fac un schimb, declară el. Am ceva pe care-l vreți voi.

Lasă sacul meu la pământ și scoate piatra-soarelui. Ar fi trebuit să-l previn de năvala magiei. Chiar de la depărtare, aud un icnet.

Un tremur se întinde de la mâinile lui până la cap, palmele pulsându-i cu o lumină albastră blândă. Mă întreb dacă Orí i-a apărut în spatele ochilor.

Spectacolul este exact ce le trebuie măștilor. Câțiva se furișează afară din umbre și încep să-l încercuiască, ținând armele ridicate și gata să lovească.

— În genunchi! poruncește o femeie mascată, conducând precaut șarja în afara porții.

Își înalță securea și face un semn din cap, scoțând din umbră mai mulți dintre luptătorii ei.

Oh, zei. Sunt deja mai mulți decât ne-am așteptat noi. *Patruzeci... cincizeci... șaizeci?* Și câți alții îl mai țintesc din copaci?

— Aduceți întâi prizonierii.

— După ce te legăm pe tine.

Poarta de lemn se deschide. Inan o studiază pe femeia comandant și face un pas înapoi.

— Îmi pare rău. Mă tem că nu pot accepta târgul ăsta.

Țâșnesc din desișul pădurii, alergând cât de repede mă țin picioarele. Inan aruncă piatra-soarelui ca pe o minge de agbön, azvârlind-o cu toată puterea. Aceasta zboară prin aer cu o viteză impresionantă. Trebuie să sar ca s-o prind. O strâng la piept și execut un triplusalt când ating pământul.

— Ah! exclam eu, când piatra-soarelui mă invadează cu valul de putere îmbătător după care am început să jinduiesc.

Căldura îmi explodează pe sub piele când puterea ei țâșnește, aprinzând tot ashêul din sângele meu. În spatele ochilor mei, apare o imagine diferită a Oyei, mătăsuri roșii luminescente pe pielea ei neagră. Vântul îi flutură fustele și îi răsucește părul, făcând mărgelele să danseze în jurul feței.

O lumină albă radiază din palma ei când întinde mâna spre mine. Nu-mi pot simți corpul, totuși mă simt întinzând și eu mâna. Pentru un foarte scurt moment, degetele noastre se ating...

Lumea revine la viață cu un bubuit ca de tunet.

— Puneți mâna pe ea!

Cineva strigă în spatele meu, dar nu pot auzi cu adevărat. Magia vuiește din sângele meu, amplificând spiritele în toate părțile. Ele mă caută, ridicându-se ca un val de tsunami. Zăngănitul lor acoperă sunetele viilor.

Ca fluxul atras de lună, sufletele se aruncă în mine.

— *Èmí àwon tí ó ti sùn...*

Îmi înfig mâna în pământ. Se despică adânc sub atingerea mea.

Pământul de sub picioarele noastre geme când o armată de morți se ridică de nicăieri.

Ies învârtindu-se ca un vârtej din pământ, un uragan de crenguțe, pietre și țărână. Corpurile lor se încheagă cu lumina argintie a magiei mele. Descătușez furtuna.

— Atacați!

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI NOUĂ

AMARI

Un trosnet sec răsună prin aer.

Mă clatin când pumnul lui Kwame izbește în falca lui Tzain.

Capul lui Tzain atârnă într-o parte, o masă de carne înroșită, înnegrită și învinețită.

— Oprește! țip eu, cu lacrimile șiroind pe obraji.

Sânge proaspăt picură în ochiul lui Tzain. Ce folos că tocmai fusese vindecat de Zu?

Kwame se răsucește și mă apucă de bărbie.

— Cine mai știe că sunteți aici? Unde sunt restul soldaților voștri?

În pofida a tot ce se întâmplă, vocea lui e gâtuită, aproape înecată de disperare. E ca și când și-ar face lui însuși la fel de mult rău cât îmi face mie.

— Nu e niciun soldat. Duceți-vă și găsiți-o pe fata maji cu care călătorim. Ea o să vă confirme că tot ce am spus eu e adevărat!

Kwame închide ochii și inspiră adânc. Stă atât de nemișcat, încât mă trece un fior.

— Când au venit în Warri, arătau ca tine.

Scoate pumnalul de os de la brâu.

— *Vorbeau* ca tine.

— Kwame, te rog...

Înfige pumnalul în piciorul lui Tzain. Nu știu care țipă mai tare, eu sau el.

— Dacă ești furios, rănește-mă pe mine!

Mă zbat lângă copac, trăgând zadarnic de legăturile mele. Dacă măcar m-ar tăia pe mine, în schimb. Să mă lovească. Să mă zdrobească *pe mine* cu pumnul.

Ca un berbece izbind în inimă, Binta își forțează intrarea în mintea mea. Și ea a suferit, de asemenea. A suferit în locul meu.

Kwame îl înjunghie încă o dată pe Tzain în coapsă și eu strig din nou, și ochii mi se încețoșează de noi lacrimi. Scoate pumnalul cu o mână tremurândă. Tremurul i se intensifică atunci când mută

pumnalul la pieptul lui Tzain.

— Asta e ultima ta șansă.

— *Nu* suntem dușmanii voștri! spun eu repede. Gărzile din Warri au ucis oameni pe care și noi i-am iubit!

— Minciuni.

Glasul lui Kwame se înecă. Reușește să-și oprească tremurul mâinii și ridică pumnalul.

— Gărzile alea *sunt* oamenii voștri. Ei sunt cei pe care îi iubiți voi...

Foaia de la intrarea cortului se deschide. Folake dă buzna înăuntru, aproape aruncându-se peste Kwame.

— Suntem atacați!

Kwame se schimbă la față.

— Gărzile ei?

— Nu știu. Cred că au un maji!

Kwame pune pumnalul de os în mâinile lui Folake și iese în fugă.

— Kwame...

— Rămâi pe loc! îi strigă el în urmă.

Folake se întoarce și se uită la noi. Lacrimile mele, sângele șiroind din piciorul lui Tzain... Își duce mâna la gură, apoi scapă pumnalul pe pământ și fuge din cort.

— Tzain? îl strig eu.

El strânge din dinți și se lipește de rădăcina copacului. Petele de sânge i se întind pe pantaloni. Clipește încet, deși ochii îi sunt umflați, aproape închiși.

— Ești bine?

Cele mai dureroase lacrimi care mi-au umplut vreodată ochii. Bătut. Înjunghiat. Și el, totuși, întreabă despre starea mea.

— Trebuie să ieșim de aici.

Trag de sforile ce-mi leagă mâinile cu mai multă îndârjire. Se aude un pârâit, iar legăturile încep să se destrame. Sfoara mă taie în carne, dar pieptul mi se umple de o altfel de durere.

E ca în zilele acelea de dinainte, de la palat, pe când legăturile mele erau lanțuri de aur. Ar fi trebuit să mă lupt cu acelea cum mă lupt acum.

Dacă aș fi făcut măcar puțin mai mult, Binta ar fi încă în viață.

Îmi încleștez dinții, înfigându-mi călcâiele în pământ. Cu un

geamăt, îmi proptesc un picior de scoarță și-mi împing tot trupul ca să mă eliberez.

— Amari.

Vocea lui Tzain e mai slabă, acum. A pierdut atât de mult sânge. Scoarța îmi pătrunde în talpă, dar apăs și mai tare, ca să forțez sforile.

Lovește, Amari!

Vocea Tatei îmi răsună în urechi, dar nu de tăria lui am eu nevoie.

Fii curajoasă, Amari, mă mângâie Binta, în schimb.

Fii Leonara.

— Uh! strig de durere.

Sună aproape ca un răget. Vocea lui Folake răspunde, de afară. Foaia intrării cortului se ridică...

Sforile se rup brusc. Mă prăvălesc înainte, căzând cu fața la pământ. Folake se repede la pumnalul de os. Mă ridic iute în picioare și mă arunc spre ea.

— *Ah!* o aud cum geme când mă izbesc cu capul în ea, doborând-o.

Ea înșfacă pumnalul de os, dar o lovesc în gât. Se îneacă și atunci îmi înfig cotul în burta ei.

Pumnalul de os îi cade din mână. Apuc strâns lama ivorie. Atingerea mă umple de un fior rece, o putere ciudată și violentă.

Lovește, Amari!

Chipul Tatei îmi apare din nou. Aspru. Neiertător.

Exact despre asta te-am avertizat. Dacă noi nu luptăm, viermii ăștia vor fi sfârșitul nostru.

Dar uitându-mă la Folake, văd cumva și durerea din ochii lui Kwame. Frica împovărând umerii mici ai lui Zu. Toată suferința rămasă în urma Tatei, viețile pe care deja le-a curmat.

Nu pot fi ca Tata.

Majii nu sunt dușmanii mei.

Dau drumul pumnalului și, răsucindu-mi trunchiul pentru mai mult avânt, lovesc cu pumnul în falca ei. Capul îi zvâcnește pe spate. Își dă ochii peste cap și își pierde cunoștința.

Sar peste ea și iau pumnalul, tai legăturile de la încheieturile lui Tzain. Nici nu apucă să cadă sforile la pământ, că am și început să i le leg în jurul coapsei.

— Du-te.

Tzain încearcă să mă împingă să plec, dar mâinile lui sunt fără vlagă.

— Nu e destul timp.

— Ssst.

Pielea lui e lipicioasă la atingere. Când strâng sfoara, șuvoiul de sânge încetinește. Însă abia de-și poate ține ochii deschiși. S-ar putea ca asta să nu fie de ajuns.

Arunc o privire în afara cortului – siluete fără măști aleargă în toate direcțiile, haosul creând acoperirea de care avem nevoie. Deși marginile taberei nu se văd, putem, cel puțin, să urmăm valul de oameni.

— Bine.

Rup o creangă dintr-un copac și intru la loc în cort, punând cârja improvizată în mâna dreaptă a lui Tzain. Îi duc celălalt braț peste umărul meu, încordându-mă ca să nu mi se mai înmoaie genunchii sub greutatea lui.

— Amari, nu.

Tzain se strâmbă, respiră repede și superficial.

— Taci, îl reped eu. N-am să te las în urmă.

Sprijinit de mine și ținându-și echilibrul cu bățul, Tzain face primul pas chinuit, cu piciorul cel bun. Reușim să ajungem până la intrarea cortului, unde ne oprim pentru un ultim moment de odihnă.

— N-o să murim aici, spun eu.

N-o să îngădui asta.

CAPITOLUL CINCIZECI

INAN

Terenul dinaintea mea e un labirint.

Un hățiș de măști și de incarnări de pământ.

Sprintez prin haos, ferindu-mă de săbii, sărind peste rădăcinile copacilor, încercând să ajung la poartă.

Mai multe siluete mascate ies în fugă, zăpăcite, încercând să dea de rostul demenței ăsteia. Incarnările lui Zélie țâșnesc din pământ ca niște munți. Împânzesc locul ca un roi de lăcuste, o molimă de care nu scapă nimeni.

Funcționează. Fără voia mea, mă trezesc zâmbind în timp ce gonesc. E un cu totul alt fel de bătălie. Un joc de sênet mai haotic decât orice mi-aș fi putut închipui vreodată.

De jur împrejurul meu luptătorii cad, țipând când incarnările lui Zélie îi prind. Soldații de pământ se înfășoară ca niște coconi în jurul atacatorilor, imobilizându-i.

Pentru prima oară, vederea magiei e entuziasmantă. Nu un blestem, ci un dar. Un luptător se aruncă spre mine și nici măcar nu trebuie să-mi duc mâna la sabie; o încarnare se izbește de el, doborându-l la o parte din calea mea.

Când sar peste luptătorul căzut, incarnarea de pământ se uită în sus. Deși nu are niște ochi propriu-ziși, îi pot simți privirea. Un fior mă străbate când mă apropii de poartă.

— Uh!

Strigătul e depărtat, totuși pare să răsune în ecou, în capul meu.

Mirosul de mare fluctuează.

Mă întorc; o săgeată i-a străpuns brațul lui Zélie.

— Zélie!

O altă săgeată vine în zbor, de data asta nimerind-o sub coaste. Impactul o pune la pământ. Noi incarnări se ridică să întâmpine săgețile frontal.

— Du-te! îmi strigă ea din capătul celălalt al câmpului de bătălie, găsindu-mă, în pofida învălmășelii.

Cu o mână ține piatra-soarelui, iar cu cealaltă își oprește sângerarea rănii de sub coaste.

Picioarele mele se târăsc ca în ciment, dar nu-i pot ignora instrucțiunile. Poarta e la numai câțiva metri. Frații noștri și pergamentul sunt încă înăuntru.

Îmi croiesc drum, izbutind să trec de poartă, spre tabără. Însă mai înainte de mă putea mișca mai departe, o privelițte diferită mă întrerupe.

Un diviner vânjos iese în fugă pe poartă. Sângele îi mânjește mâinile și fața. Din nu știu ce motiv, asta mă face să mă gândesc la Tzain.

Însă cel mai tulburător dintre toate este mirosul de fum și cenușă. Mă copleșește când trece în fugă pe lângă mine. Nu înțeleg de ce, până ce nu-mi întorc capul și văd mâinile divinerului începând să ardă.

Un Arzător...

Vederea mă oprește în loc, reaprinzând frica pe care Tata s-a străduit să o împlânte în mine toată viața. Arzătorii i-au incinerat prima familie a Tatei. Monștrii care l-au împins pe calea lui.

Un foc neîmblânzit vuiește în jurul mâinilor Arzătorului, vălătucind nori șocant de roșii. Flăcările sale luminează orbitor în noapte, trosnind cu atâta putere că, practic, urlă. Când îmi ajunge la urechi, sunetul se preface în țipete. Implorările zadarnice pe care trebuie să le fi strigat familia Tatei.

Un nou nor de săgeți se lansează din copaci la sosirea Arzătorului, silind-o pe Zélie să se retragă. E prea mult deodată ca să-i țină piept.

Piatra-soarelui îi alunecă din mâini.

— Nu!

Lumea se clatină, timpul încremenește când devine limpede grozăvia ce urmează. Arzătorul se repede după glob. Ăsta trebuie să fi fost planul lui de la bun început.

Zélie se întinde după piatră, chipul îndurerat fiindu-i luminat de văpaia din mâinile Arzătorului. Însă nu izbutește să ajungă.

Focul arde în pieptul lui, țâșnindu-i din gâtlej, din mâini și din picioare.

Blestemate fie cerurile.

Nu se compară cu nimic din ce am văzut vreodată.

Vâlvătaia e nimicitoare. Aerul se încinge devenind opărit. Pământul de sub picioarele Arzătorului e roșu-tăciune. Simpla lui prezență topește solul din jur ca metalul într-o forjă de fierar.

Picioarele mi se pun în mișcare înainte ca mintea să le prindă din urmă. Sprintez printre arborii mamut și paralizez măștile în cale. Nu am niciun plan. Niciun atac cu șanse de reușită. Cu toate acestea, alerg.

În timp ce mă căznesc să ajung la timp, Arzătorul își ține mâinile de foc în fața ochilor. Printre flăcări, arată aproape confuz, nesigur pe ce trebuie să facă.

Însă când pumnii i se încleștează, tot corpul lui începe să radieze malefic. O nouă putere, un adevăr redescoperit. El are puterea acum.

Și abia așteaptă s-o folosească.

— Zélie! urlu eu.

El se apropie cu pași mari de ea. Un furnicar de incarnări îl asaltează răzbunător, dar trece drept printre ele, fără șovăire, în timp ce ele se sparg în sfărâmături arzânde.

Zélie încearcă să se ridice de la pământ și să lupte, însă rănile ei sunt prea grave. Când cade înapoi, Arzătorul își ridică palma.

— Nu!

Fac un salt, aruncându-mă între mâna lui și corpul lui Zélie. O răbufnire de groază și de adrenalină gonește prin venele mele când mă trezesc față în față cu flăcările Arzătorului.

O cometă de foc se răsucește în mâna lui. Dogoarea topește aerul.

Magia mea se adună în piept. Mi se zvârcolește în degete. Imaginea puterilor mele blocându-i mintea Kaei se întoarce. Îmi ridic mâinile să lupt...

— Stați!

Arzătorul înlemnește.

Nedumerirea mă dezechilibrează când el se întoarce spre locul de unde a venit porunca. O fată străbate câmpul, cu sprâncenele subțiri încruntate de îngrijorare.

Razele lunii îi luminează fața, reflectându-se din puful părului alb de pe creștetul ei. Când ajunge la noi, se uită la șuvița albă din părul meu.

— Sunt de-ai noștri.
Cometa de foc din mâinile Arzătorului se stinge.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI UNU

ZÉLIE

A încercat să mă protejeze.

Surpriza asta întrece toate celelalte întrebări și nedumeriri. Se naște când Inan ia înapoi piatra-soarelui și o pune în mâinile mele. Crește când mă ridică în brațe și mă ține strâns la pieptul lui.

Urmând-o pe tânăra cu creastă de păr alb, Inan mă duce dincolo de poartă. Când trecem pe lângă ei, luptătorii își scot măștile și își descoperă pletele albe. Aproape fiecare persoană de dincolo de poartă e un diviner.

Ce e asta?

Încerc să înțeleg prin ceața durerii: Arzătorul, nenumăraţii divineri, copila care pare să-i conducă. Însă orice idee despre ce ar putea să însemne asta dispare când dăm în sfârșit cu ochii de tabăra lor.

În mijlocul cercului de arbori mamut se află o convergenţă de mai multe văi. Panta creează o depresiune, alcătuind o câmpie largă plină de corturi viu colorate, coviltire și căruțe. De departe, mă izbește mirosul dulceag de banane fripte și de orez jollof, cumva trecând peste gustul de cocleală al sângelui meu. Prind murmure în yoruba din mulţimea divinerilor, atât de mulţi cum n-am mai văzut de când eram copil.

Trecem pe lângă un grup ce așază flori în jurul unui vas înalt de culoarea lavandei. *Un altar.* O ofrandă pentru Mama Cer.

— Cine sunt toți acești oameni? o întreabă Inan pe fata căreia i se spune Zu. Ce anume faceți voi?

— Așteaptă un moment, te rog. O să vă aduc înapoi prietenii și o să vă răspund la întrebări, dar îmi trebuie puțin timp.

Zu șoptește unei divinere de lângă ea, o fată cu o fustă verde cu imprimeuri și o eșarfa din același material legată în jurul părului alb.

— Nu sunt în cort, îi răspunde divinera, tot în șoaptă.

— Atunci, găsiți-i.

Glasul fetei e încordat.

— N-au trecut de poartă, așa că nu trebuie să fie prea departe. Spune-le că îi avem pe prietenii lor. Știm că au spus adevărul.

Îmi lungesc gâtul să aud mai multe, dar un junghi mă săgetează până în măduva oaselor. Când mă chircesc, Inan mă strânge mai aproape de el. Bătăile inimii lui pulsează în urechile mele, egal și puternic, precum crestele valurilor. Mă las absorbită de ritm. Din nou mă simt cuprinsă de o extremă nedumerire.

— Arzătorul te-ar fi ucis, șoptesc eu.

Simpla apropiere de acel maji mi-a pârlit pielea. Încă mă mai doare și mă ustură, iar un petic de pe braț e plin de bășici.

Usturimea îmi amintește de aerul insuportabil de fierbinte, despre care am crezut că era ultimul pe care aveam să-l respir în viața mea. Pentru prima oară, magia n-a fost de partea mea.

A fost aproape sfârșitul meu.

— La ce te gândești? îl întreb.

— Tu ai fost în primejdie, răspunde el. Eu, nu.

Întinde mâna și-mi atinge ușor o tăietură de pe obraz. Un tremur ciudat mă traversează la atingerea lui. Orice răspuns posibil mi se îngrămădește într-un nod din gât. Nu știu ce să spun la asta.

Inan încă se mai scaldă în lumina cauzată de atingerea pietrei-soarelui. Cu magia lui încă vizibilă, chipul arămiu îi radiază de sănătate. În lumina felinarului, oasele îi sunt elegant pronunțate, nu ascuțite, gata să-i iasă prin piele.

— Aici e bine.

Zu ne duce într-un cort în care au fost improvizate câteva paturi.

— Așaz-o aici.

Zu arată spre un pat, iar Inan mă lasă jos cu grijă. Când capul mi se lovește de bumbacul aspru, îmi opresc cu greu un val de greață.

— Ne trebuie alcool și bandaje pentru răni, zice Inan.

Zu clatină din cap.

— O să am eu grijă.

Își apasă palmele pe rana de sub coastele mele și mă chircesc. O fierbințeală îmi înjunghie măruntaiele, în timp ce ea psalmodiază:

— *Babalúayé, dúró tì mì bayi bayi. Fún mi ní agbára, kí nle fún àwon tókù ní agbára...*

Cu un efort, îmi ridic capul; o lumină vie, portocalie, iese din

mâinile lui Zu. Suferința vie de la atingerea ei se preface în căldură și amorțeală. Arsura dinăuntru se răcește până la o durere surdă.

Lumina blândă din mâinile ei mi se infiltrează în piele, răspândindu-se prin fiecare mușchi sfâșiat și ligament rupt.

Las să-mi scape un lung oftat, când magia lui Zu îmi tămăduiește rănile.

— Ești bine?

Ridic ochii. Nici nu mi-am dat seama că îi strângeam mâna lui Inan. Fața începe să-mi dogorească, îi dau drumul și-mi plimb degetele peste locul unde săgeata m-a străpuns. Sângele încă mi se mai scurge pe piele, dar rana e complet vindecată.

Încă o dată întrebările se ridică duium, mai imperative acum, când nu mai trec prin ceața durerii. În ultima oră, am văzut mai multe tipuri diferite de magie decât am văzut în ultimii zece ani.

— E nevoie să începeți să vorbiți.

O studiez pe Zu; culoarea roșcată a pielii sale cafenii îmi este ciudat de familiară, ca a pescarilor care veneau cu barca în Ilorin la fiecare două luni, pentru a da păstrăvul lor de mare, proaspăt, la schimb pe peștele nostru tigru, preparat.

— Ce se întâmplă? Ce este locul ăsta? Unde sunt pumnalul de os și pergamentul? Și unde sunt frații noștri? Ai spus că îl aveați pe fratele meu...

Mă opresc, când foaia intrării cortului se ridică; Amari se împleticește înăuntru cu un Tzain pe jumătate fără cunoștință atârnat pe umerii ei. Sar în picioare s-o ajut. Fratele meu e atât de bătut că abia se ține pe picioare.

— Ce ați făcut? strig eu.

Amari scoate pumnalul de os și-l pune la gâtul lui Zu.

— Vindecă-l!

Fata se dă înapoi, cu mâinile ridicate.

— Așezați-l culcat.

Trage adânc aer în piept.

— O să vă răspund la toate întrebările, acum.

← • • • →

Stăm într-o tăcere încordată, rumegând lucrurile în minte, în timp ce Zulaikha îi vindecă piciorul și capul lui Tzain. În spatele ei, Kwame

și Folake stau în poziție de drepți, concentrați.

Când Kwame se mișcă, duc imediat mâna la sacul de piele, și caut căldura pietrei-soarelui. Mi-e greu să mă uit la el fără amintirea de neșters a flăcărilor în jurul feței lui.

Mă sprijin de Nailah, bucuroasă că suntem din nou împreună. Zu le poruncise alor ei să-mi elibereze animalul. Vâr sacul în spatele labei sale ca să-l țin, pe el și pe piatra-soarelui, ascuns din vedere. Dar când membrele lui Zu încep să tremure de la efortul incantației, mă trezesc dorindu-mi să scot piatra-soarelui și să i-o împrumut.

Privind-o pe Zu, parcă am din nou cinci ani și mă țin după Mama cu bandaje și oale cu apă caldă. Ori de câte ori Tămăduitoarea satului nu se putea ocupa singură de cel mai grav bolnav din Ibadan, ea și Mama lucrau împreună. Stăteau umăr lângă umăr, Tămăduitoarea folosind magia atingerii ei, în timp ce Mama se îngrijea ca pacientul să nu-și dea ultima suflare. *Cei mai buni Secerători nu doar comandă moartea, micuță Zél. Noi îi și ajutăm pe ceilalți să trăiască.*

Mă uit la mâinile mici ale lui Zu, amintindu-mi de mâinile Mamei. Deși tânără, Zu dovedește o mare abilitate asupra magiei sale. Totul începe să se lămurească odată ce aflăm că ea a fost cea dintâi divineră care a atins pergamentul.

— Nu mi-am dat seama ce aveam, spune ea, cu vocea răgușită de la efortul depus cu magia.

Mâinile lui Folake i-au întins o cană cu apă. Zu a mulțumit dând din cap și a luat o înghițitură.

— Nu eram pregătiți când gărzile lui Saran au năvălit în Warri și au atacat. Abia am scăpat după ce au luat pergamentul.

Inan și Amari se uită fix unul la celălalt, o conversație mută desfășurându-se în ochii lor. Vinovăția care s-a întrezărit pe fața lui Inan toată ziua se poate observa acum și pe fața lui Amari.

— După Warri, am știut că ne trebuia un loc în care să fim în siguranță. Un loc unde gărzile nu ne puteau vâna. A început cu numai câteva corturi, dar după ce am trimis mesaje codificate la toți divinerii din Orïsha, tabăra a început să crească.

Inan face un pas înainte.

— Ați construit așezarea asta în mai puțin de o lună?

— Nu am simțit asta, ridică Zu din umeri. Mai degrabă zeii au tot

trimis divinerii în direcția asta. Până să-mi dau eu seama ce se întâmplă, tabăra se construise singură.

O umbră de zâmbet apare pe fața lui Zu, dar se șterge când se întoarce spre Amari și Tzain. Înghite anevoie și își coboară privirea, plimbându-și mâinile în sus și-n jos pe brațe.

— Lucrurile pe care vi le-am făcut vouă... Zu se oprește. Lucrurile pe care eu am permis să vi se facă... îmi pare rău. Zău, mi-au produs greață. Însă când iscoadele noastre au văzut pe cineva nobil cu pergamentul, nu puteam risca.

Închide ochii strâns, o dâră subțire de lacrimi făcându-și loc printre pleoape.

— Nu puteam lăsa să se întâmple și aici ce s-a întâmplat în Warri.

Lacrimile lui Zu îmi aduc și mie lacrimile în ochi. Fața lui Kwame se schimonosește de suferință. Aș vrea să-l urăsc pentru ceea ce i-a făcut lui Tzain, dar nu pot. Nici eu nu sunt mai bună. Dacă e să vorbim drept, sunt chiar mai rea. Dacă Inan nu m-ar fi oprit, l-aș fi înjunghiat pe divinerul acela mascat până l-aș fi omorât, doar ca să obțin răspunsuri. Acum ar fi mușcat pământul, în loc să fie întins într-un pat și îngrijit, așteptând vindecarea de la Zu.

— Îmi pare rău, zice Kwame după un efort, cu vocea șoptită și gâtuită. Dar le-am promis oamenilor acestora c-o să fac totul ca să-i apăr.

Mintea mea zugrăvește din nou flăcările în jurul feței lui, dar cumva nu mi se mai par atât de amenințătoare. Magia lui mi-a înghețat sângele în vene, dar el lupta pentru poporul lui. Poporul *nostru*. Nici măcar zeii nu i-ar fi găsit vreo vină pentru asta. Cum să-i găsesc eu?

Zu își șterge lacrimile de pe obraji. În momentul acesta, pare mult mai tânără decât i-au permis împrejurările să fie. Mai înainte să mă gândesc, o iau în brațe.

— Îmi pare atât de rău, hohotește ea pe umărul meu.

— E în regulă, o mângâi eu pe spate. Ai încercat să-i aperi pe ai tăi. Ai făcut ceea ce trebuia să faci.

Îmi încrucișez privirea cu Amari și Tzain, iar ei încuviințează, plecând capetele. Nu o putem acuza. Nu când și noi am fi făcut exact același lucru.

— Poftim!

Zulaikha scoate pergamentul din buzunarul dashikiului său negru și mi-l pune în mâini.

— Orice ai nevoie, toată lumea de aici te susține. Pe mine mă ascultă pentru că eu am fost cea dintâi care am atins pergamentul, dar, dacă e adevărat ceea ce a spus Amari, tu ai fost aleasă de zei. Indiferent ce poruncești, cu toții vom da ascultare.

Rușinea îmi furnică pe sub piele la acest gând. Nu-i pot conduce pe oamenii aceștia. Abia de mă pot conduce pe mine însămi.

— Îți mulțumesc, dar voi faceți o treabă bună aici. Doar ține-i în siguranță pe oamenii aceștia. Datoria noastră este să ajungem la Zaria și să închiriem un vas. Solstițiul e la numai cinci zile depărtare.

— Am rude în Zaria, spune Folake. Negustori în care putem avea încredere. Dacă vin cu voi, vă pot face rost de corabia lor.

— Merg și eu, spune Zulaikha luându-mă de mână, cu speranță. Sunt destui oameni aici pentru pază și sunt sigură că vouă v-ar fi de folos un Tămăduitor.

— Dacă mă luați și pe mine... Kwame se oprește.

Își drege glasul și face un efort să se uite în ochii lui Tzain și ai lui Amari.

— Mi-ar plăcea să lupt alături de voi. Focul este întotdeauna o bună apărare.

Tzain îl fixează pe Kwame cu o privire rece, frecându-și cu mâna coapsa rănită. Deși Zu i-a oprit sângerarea, n-a fost îndeajuns de puternică să-i înlăture toată durerea.

— Protejeaz-o pe sora mea, altminteri, data viitoare, cât ai clipi, tu o să fii cel cu un pumnal înfipt în picior.

— Primesc asta.

Kwame întinde mâna. Tzain i-o strânge. O tăcere confortabilă umple cortul, când iertarea circulă prin strângerea lor de mână.

— Trebuie să sărbătorim!

Un zâmbet larg înflorește pe fața lui Zu, atât de luminos și de nevinovat că o face să arate a copila care ar fi trebuit să fie. Veselia ei e molipsitoare, chiar și Tzain se trezește surâzând.

— Voiam să fac ceva plăcut, o cale să-i aduc laolaltă pe toți cei din tabără. Știu că nu este timpul, dar ar trebui să ținem Àjoyò, mâine.

— Àjoyò?

Mă aplec spre ea, nevenindu-mi să-mi cred urechilor. Când eram copil, sărbătoarea Mamei Cer și a nașterii zeilor era pentru mine cea mai bună perioadă a anului. Baba întotdeauna ne cumpăra Mamei și mie caftane asemănătoare, de mătase și împodobite cu mărgele, cu trene lungi care ne coborau de pe umeri. La ultimul Àjoyò de dinainte de Raid, Mama a pus bani deoparte tot anul ca să poată cumpăra tortițe de aur pe care să mi le împletească în păr.

— Ar fi perfect.

Zu începe să vorbească mai repede, pe măsură ce se lasă cuprinsă de entuziasm.

— Am putea strânge corturile și să ținem procesiunea de deschidere. Să găsim un loc pentru poveștile sacre. Am putea construi o scenă și să lăsăm fiecare maji să atingă pergamentul. Toată lumea să-și poată vedea puterile întorcându-se!

Un fior de șovăială mă străbate, arzând cu ecoul focului lui Kwame. Cu doar o zi în urmă, transformarea tuturor acestor divineri în maji ar fi fost visul meu, dar pentru prima oară mă opresc. Mai multă magie înseamnă mai mult potențial, mai multe mâini greșite în care piatra-soarelui să poată cădea. *Însă dacă o să fiu atentă la piatră... dacă toți divinerii aceștia deja o ascultă pe Zu...*

— Ce zici? mă întreabă Zu.

Mă uit de la ea la Kwame. El îmi zâmbește.

— Sună grozav, hotărăsc eu. O să fie un Àjoyò de care oamenii n-o să uite niciodată.

— Cum rămâne cu ritualul? întreabă Amari.

— O să plecăm imediat după sărbătorire, o să avem destul timp. Mai avem cinci zile ca să ajungem la Zaria și, cu barca de la Folake, o să putem reduce durata călătoriei la jumătate.

Chipul lui Zu devine atât de radios, încât luminează de-a dreptul. Îmi strânge mâna și sunt surprinsă de căldura cu care mă învăluie. E mai mult decât o altă alianță. E începutul comunității noastre.

— Atunci o facem!

Zu o ia și pe Amari de mână, aproape țopăind.

— Măcar atât putem face. Nu mă pot gândi la un mod mai bun de a vă onora pe voi patru.

— Trei, o corectează Tzain.

Tonul lui sec taie prin mijlocul entuziasmului meu abia înmugurit. Face semn din cap spre Inan.

— El nu e cu noi.

Pieptul mi se strânge când Inan și Tzain își încrucișează privirile. Știam că avea să vină momentul ăsta. Doar speram să avem mai mult timp.

Zu dă din cap reținută, simțind tensiunea.

— O să vă lăsăm să vorbiți între voi. Sunt multe de făcut dacă vrem să fim gata pentru mâine.

Se îndreaptă spre ieșire, Kwame și Folake o urmează, lăsându-ne în tăcere. Sunt silită să mă uit la pergamentul din mâna mea. Și acum? Noi ce o să facem – *suntem măcar un „noi*"?

— Știu că o să-ți fie greu să accepți, vorbește Inan primul. Dar lucrurile s-au schimbat de când tu și Amari ați fost prinși. Îmi dau seama că înseamnă să-ți cer cam mult, dar dacă sora ta poate învăța să aibă încredere în mine...

Tzain se întoarce iute spre mine, căutătura lui încruntată lovindu-mă ca un baston în măruntaie. Chipul lui e cât se poate de grăitor: *Spune-mi că nu-i adevărat.*

— Tzain, dacă n-ar fi fost el, și eu aș fi căzut prizonieră...

Asta pentru că a vrut să mă ucidă el însuși. Și când luptătorii au atacat, el încă mai voia să-și înfigă sabia în inima mea.

Trag aer în piept și o iau de la început, plimbându-mi mâinile peste bastonul meu. Nu-mi pot permite să stric lucrurile. Am nevoie ca Tzain să mă asculte.

— Nu am avut încredere în el. La început, nu. Dar Inan a luptat de partea mea. Când am fost în primejdie, s-a aruncat făcând scut în fața mea.

Vocea pare să mi se facă mică. Incapabilă să mă uit la vreunul dintre ei, îmi fixez mâinile.

— El vede lucruri, simte lucruri pe care eu nu le-aș putea niciodată explica.

— De ce ar trebui să cred asta? Tzain își încrucișează brațele.

— Pentru că... mă uit la Inan. E un maji.

— Ce?

Amari rămâne cu gura căscată și se întoarce spre Inan. Deși am văzut că ochii ei îi studiaseră șuvița albă din păr și înainte, abia acum înțelege.

— Cum e cu putință?

— Nu știu, zice Inan. S-a întâmplat mai demult, în Lagos.

— Chiar înainte să ne arzi satul din temelii? strigă Tzain.

Inan își încleștează falca.

— Nu știam pe atunci...

— Dar ai știut când l-ai ucis pe Lekan.

— El ne-a atacat. Amiralul meu s-a temut pentru viețile noastre...

— Dar când ai încercat s-o ucizi pe sora mea, noaptea trecută? Erai un maji atunci?

Tzain încearcă să se ridice, dar se crispează, ducându-și iute mâna la coapsă.

— Stai să te ajut, încep eu, dar Tzain îmi dă supărat peste mână.

— Spune-mi că nu ești atât de idioată.

O altfel de durere fulgeră în spatele ochilor lui.

— Nu poți avea încredere în el, Zél. Maji sau nu, el nu este de partea noastră.

— Tzain...

— A încercat să te *ucidă!*

— Te rog, intervine Inan. Știu că nu vezi niciun motiv să ai încredere în mine. Dar eu nu mai vreau să mă lupt. Cu toții ne dorim același lucru.

— Și care-i ăla, mă rog? îl ia Tzain peste picior.

— O altfel de Orïsha, mai bună. Un regat în care majii ca sora ta să nu trebuiască să trăiască permanent în frică. Eu vreau să-l fac mai bun.

Inan își fixează ochii lui de ambră într-ai mei.

— Vreau să îndrept lucrurile împreună cu voi.

Fac un efort să-mi feresc privirea, temându-mă de ce ar putea trăda fața mea. Mă uit la Tzain, sperând că vorbele lui Inan l-au mișcat. Însă el își încleștează pumnii atât de tare, încât îi tremură brațele.

— Tzain...

— Las-o baltă.

Se ridică tresărind și se îndreaptă spre ieșirea cortului, luptându-se cu durerea din picior.

— Tu întotdeauna strici absolut totul. De ce te-ai opri acum?

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI DOI

AMARI

— Inan, așteaptă!

Îmi fac loc printre divinerii care au umplut porțiunea acoperită cu iarbă dintre două șiruri lungi de corturi. Privirile lor curioase îmi îngreunează întrucâtva pașii, dar nu sunt de ajuns ca să mă abată de la întrebările care-mi vuiesc în cap. Când Tzain a ieșit, Zélie a alergat după el, încercând în zadar să-l facă să înțeleagă, însă apoi fratele meu a fugit după ea, lăsându-mă singură în cortul acela.

Inan se oprește când îmi aude vocea, deși nu se întoarce. Ochii lui o urmăresc pe Zélie, uitându-se după ea până ce dispare în mulțime. Când se întoarce spre mine, nu știu care întrebare să i-o pun mai întâi.

E ca și când sunt din nou între zidurile palatului, atât de aproape de el, totuși mereu la o lume distanță.

— Ar trebui s-o pui pe Zulaikha să-ți vindece astea.

Mă apucă de încheieturi, inspectând vânătăile roșii-întunecate și sângele uscat, unde sforile mi-au tăiat carnea. Mi-a fost ușor să uit de durere când l-am cărat pe Tzain, dar acum zvâcnetul e constant, și rănile mă ustură ori de câte ori vântul rece îmi atinge brațele dezgolite.

— Când o să fie odihnită.

Îmi trag mâinile înapoi, încrucișându-mi brațele ca să le ascund.

— E prea slăbită după vindecarea lui Tzain și mai trebuie să aibă grijă și de Jailin. Nu vreau să-i fac vreun rău.

— Îmi amintește de tine.

Inan zâmbește, dar zâmbetul nu i se reflectă și în ochi.

— Și tu obișnuiai să capeți expresia aia țicnită pe față când aveai vreo idee și știai că ai să faci cum voiai.

Cunosc expresia despre care vorbește; are și el una la fel. Afișează un zâmbet atât de larg, încât nasul i se strânge și ochii aproape i se închid între cute. Cu expresia aceea mă scula din pat, noaptea, ca să mă furișez în grajdurile regale sau să mă arunc cu capul înainte într-

un butoi cu zahăr din bucătărie. Pe atunci când lucrurile erau mai simple. Înainte ca Tata și Orïsha să se vâre între noi.

— Am vrut să-ți dau asta.

Inan se caută în buzunar. Mă aștept la o amenințare de moarte din partea Tatei. Mi se taie respirația când văd sclipirea vechii mele fila.

— Cum?

Vocea mi se frânge când o pune în mâinile mele.

Deși ciobită, ruginită și pătată cu sânge, când o duc la piept simt cum mă încălzește pe dinăuntru. E ca și când aș avea o bucățică din Binta.

— O car după mine încă de la Sokoto. M-am gândit că ai vrea-o înapoi.

Strâng fila la piept și mă uit la el, inundată de un val de recunoștință. Dar recunoștința nu face decât să înrăutățească realitatea noastră.

— Chiar ești un maji?

Întrebarea își croiește drum afară din mine, în timp ce-i studiez șuvița de păr alb. Cu sau fără fila, eu tot nu înțeleg: Care sunt puterile lui? De ce el da și eu nu? Dacă zeii îi predestinează pe cei care primesc darurile lor, ce i-a făcut să-l aleagă pe Inan?

Inan dă din cap, trecându-și degetele peste șuviță.

— Nu știu cum sau de ce. S-a întâmplat când am atins pergamentul în Lagos.

— Tata știe?

— Mai respir încă, nu?

Inan încearcă să vorbească degajat, dar durerea îi răzbate printre cuvinte. Imaginea sabiei care a spintecat-o pe Binta mi se ivește nechemată în minte. E mult prea ușor să mi-l imaginez pe Tata implântând sabia aceea și în pieptul lui Inan.

— Cum ai putut?

Toate celelalte întrebări dispar, când aceasta care contează cel mai mult își face în sfârșit apariția. Simt cum fiecare moment când i-am luat apărarea în fața lui Zélie se umflă ca un balon în mine. Am crezut că știam adevărata inimă a fratelui meu. Acum nu mai sunt sigură că-l cunosc defel.

— Pot să înțeleg că ești sub influența Tatei, dar el nu-i aici, insist

eu. Cum aș putea avea vreodată încredere în tine, când ai luptat împotriva ta însuți tot timpul ăsta?

Umerii lui Inan se pleoștesc. Se scarpină în ceafă.

— Nu poți, zice el. Dar o să-ți câștig încrederea. Promit.

Într-o altă viață, cuvintele astea ar fi fost de ajuns, însă moartea Bintei încă îmi răneşte amintirile. Nu mă pot opri să nu mă gândesc la toate semnele, la toate şansele pe care le-am avut ca s-o eliberez din robia de la palat. Dacă aș fi fost mai vigilentă atunci, prietena mea ar fi încă în viață.

— Oamenii ăștia, adaug și strâng mai tare fila la piept, înseamnă lumea pentru mine. Te iubesc, Inan, dar n-o să-ți dau voie s-o rănești pe prietena mea maji cum m-ai rănit pe mine.

— Știu, dă Inan din cap. Dar jur pe tron că nu ăsta e scopul meu. Zélie mi-a deschis ochii despre cât de mult m-am înșelat în privința majilor. Știu că am făcut greșeli.

Vocea i se îmblânzește când îi rostește numele lui Zélie, de parcă și-ar aminti de cineva drag. Mai multe întrebări clocotesc în mine, când el se întoarce s-o caute cu ochii în mulțime, dar pentru moment le dau deoparte. N-am idee ce a putut ea face ca să-i schimbe părerea fratelui meu, dar singurul lucru care contează acum este că schimbarea este adevărată și definitivă.

— Pentru binele tău, sper că n-o să mai faci.

Inan mă măsoară de sus până jos, cu o expresie greu de descifrat.

— Asta-i o amenințare?

— E o fagăduială. Și dacă suspectez vreo trădare, o să ai de-a face cu sabia mea.

N-ar fi prima oară când săbiile noastre s-ar încrucișa. Cu siguranță nu s-ar sfârși ca ultima oară.

— O să-ți dovedesc că spun adevărul, și ție, și tuturor, declară Inan. Voi sunteți de partea cea bună, în povestea asta. Singura mea dorință e să stau și eu de partea asta.

— Bine.

Mă aplec să-l îmbrățișez, agățându-mă de promisiunea lui.

Însă când mâinile lui mă înconjoară, nu mă pot gândi decât că degetele lui sunt exact deasupra cicatricelor mele.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI TREI

ZÉLIE

În dimineața următoare, Zu intră grăbită în cortul meu.

— Am atât de multe să-ți arăt.

Mă zgâlțâie de braț.

— Zélie, *haide* odată. E aproape amiază!

Sătulă de ghionturi, mă dau bătută și mă ridic în capul oaselor, făcându-mi loc printre noile bucle din părul meu ca să mă scarpin în cap.

— Grăbește-te!

Zu îmi aruncă în brațe un dashiki roșu.

— Toată lumea așteaptă afară.

Când pleacă, îi arunc un zâmbet lui Tzain, dar el stă cu spatele la mine. Chiar dacă îmi dau seama că e treaz, nu scoate niciun sunet. Tăcerea greu de suportat care a dogorit între noi, noaptea trecută, se întoarce, oftaturile frustrate și cuvintele goale umplând cortul. Indiferent de câte ori am încercat să-mi cer iertare, Tzain n-a vrut să-mi răspundă.

— Vii și tu? întreb, liniștită. O plimbare ți-ar face bine la picior.

Nimic. Parcă vorbesc în gol.

— Tzain...

— Stau pe loc.

Se întoarce și își întinde gâtul.

— N-am chef să mă plimb cu *toată lumea.*

Îmi amintesc ce spusese Zu. Presupusesem că se referea la Kwame și Folake, dar Inan e probabil la intrarea cortului. Dacă Tzain e încă atât de supărat, să-l vadă pe Inan n-ar face decât să înrăutățească situația.

— Bine.

Îmbrac dashikiul și îmi prind părul la spate cu o eșarfa cu model alb-albastru pe care mi-a împrumutat-o Zu.

— Mă întorc repede. O să încerc să-ți aduc ceva de mâncare.

— Mulțumesc.

Mă agăț de răspunsul ăsta, repetându-l în minte. Dacă Tzain poate bombăni un soi de recunoștință acum, probabil că lucrurile se vor schimba în bine.

— Zél.

Se uită peste umăr, căutându-mi ochii.

— Ai grijă. Nu vreau să fii singură cu el.

Dau din cap și ies din cort, povara avertismentului lui Tzain copleșindu-mă. Însă de îndată ce pășesc în tabără, toată greutatea se evaporă.

Soarele inundă valea cea largă; fiecare acru de verdeață luxuriantă explodează de viață. Tinerii divineri forfotesc prin labirintul de colibe încropite în grabă, corturi și căruțe. Fiecare persoană strălucește, cu părul alb și modele în culori vibrante împletite pe dashikiurile și caftanele lor vesele. E ca și când promisiunea Mamei Cer se așterne în fața ochilor mei, revenită la viață după tot acest timp.

— Oh, zei!

Mă învârt, cuprinzând cu privirea toată priveliștea, când Zu îmi face semn să mă apropii. N-am mai văzut niciodată atâția divineri la un loc, mai ales cu atât de multă... bucurie. Mulțimea râde și zâmbește printre dealuri, cu părul alb strâns, împletit sau liber. O libertate neobișnuită emană din umerii lor, din mers, din ochi.

— Ferește!

Îmi arunc mâinile în sus, zâmbind când un grup de copii mici trec în fugă pe lângă mine. Cei mai în vârstă din mulțime par să aibă cu puțin peste douăzeci de ani, dar niciunul peste douăzeci și cinci. Dintre toți divinerii din fața noastră, ei sunt cei mai uimitori; niciodată în viața mea n-am întâlnit atâția divineri adulți în afara celulelor de închisoare sau a obștilor.

— În sfârșit!

Zu își petrece brațul pe sub al meu, afișând un zâmbet aproape prea mare pentru fața ei. Mă conduce pe lângă căruța vopsită în galben în care așteaptă Inan și Amari. Amari surâde când mă vede, dar se întunecă la față când nu-l zărește pe Tzain.

— A vrut să se odihnească, răspund întrebării ei nerostite.

Și n-a vrut să-l vadă pe fratele tău.

Inan se uită la mine, chipeș într-un caftan cobalt cu pantaloni

asortați, cu model. Arată diferit fără croiala sobră și metalele zimțate ale uniformei lui. Mai blând. Mai cald. Șuvița îi iese în evidență în părul său, pentru prima oară neascunsă sub un coif sau un strat de căneală. Ochii noștri zăbovesc unul asupra celuilalt, dar Zu n-are nevoie decât de o secundă ca să se strecoare între noi și să ne ia pe amândoi pe sus.

— Am făcut progrese, dar încă mai avem multe de pus la punct, dacă vrem să fim gata pentru seara asta.

Mi se pare că vorbește cu un milion de metri pe secundă, întotdeauna descoperind ceva nou pe care trebuie să-l spună înainte de a-și termina ultima frază.

— Aici e locul unde o să fie poveștile vechi.

Zu arată spre o scenă improvizată care ocupă o colină înierbată dintre două corturi.

— O divineră din Jumeta o să fie cea care o să le spună. Trebuie să faci cunoștință cu ea, este încântătoare. Credem că o să fie o Mareică. Oh, și aici! Aici o să-i punem pe divineri să atingă pergamentul. Abia aștept să-i văd, o să fie nemaipomenit!

Zulaikha se mișcă prin mulțime cu magnetismul unei regine. Divinerii se opresc și se uită când trecem pe lângă ei, făcându-și semne și șoptind despre noi, pentru că ea mă ține de mână. De obicei, nu pot să sufăr când ceilalți se holbează la mine, dar astăzi mă desfăt cu asta. Nu e ca holbatul gărzilor sau al kosidánilor care vor să dispar. Privirile divinerilor au un soi de stimă, un nou tip de respect.

— Aici e partea ce mai bună.

Zu face semn spre un luminiș larg, decorat cu felinare vopsite și pânze colorate.

— Aici o să aibă loc deschiderea procesiunii. Zélie, trebuie să iei și tu parte!

— Oh, nu cred că vrei asta, clatin eu din cap cu tărie, dar râd când Zu mă ia de încheietură și țopăie.

Veselia ei e molipsitoare; până și Inan zâmbește fără să vrea.

— Ai să fii grozavă! spune ea cu ochii mari. Nu avem încă un Secerător, iar costumul Oyei o să ți se potrivească perfect. Cu fusta aceea lungă și roșie și bluza aurie – Inan! Nu crezi c-o să arate nemaipomenit?

Inan face ochii mari și se bâlbâie, uitându-se când la mine, când la Zu, de parcă una dintre noi o să-l scutească de obligația de a răspunde.

— Zu, e în regulă, dau eu din mână. Sunt sigură că o să puteți găsi pe altcineva.

— Probabil așa ar fi cel mai bine, își regăsește Inan glasul.

Ochii i se îndreaptă spre mine un moment, înainte să și-i întoarcă în altă parte spunând:

— Dar, da, cred că Zélie ar arăta foarte frumos.

Fața mi se încinge, devenind și mai fierbinte când Amari ne studiază pe amândoi. Mă întorc cu spatele și îmi concentrez atenția în altă parte, încercând să ignor felul cum răspunsul lui Inan face să palpite ceva în mine. Încă o dată mi-aduc aminte de cum m-a dus în brațe până în tabără.

— Zu, ce-i aia?

Fac semn spre o căruță neagră la care așteaptă un șir lung de divineri.

— Acolo pictează Folake baajiurile clanurilor.

Ochii lui Zu sclipesc.

— Trebuie să-ți iei și tu unul!

— Un baaji? își încrețește nasul Amari, nedumerită.

Zu îi arată simbolul pictat pe gâtul ei. Îi prinde de mână pe Inan și pe Amari și-i trage după ea, luând-o la fugă.

— Sunt minunate. Veniți, trebuie să le vedeți acum!

Zu se mișcă repede, conducându-i prin mulțime. Eu mă gândesc să grăbesc pasul, dar e ceva în a merge prin tabăra aceasta care mă face să vreau să încetinesc. De fiecare dată când trec pe lângă un nou diviner, mintea mea fantazează nestrunită despre toate diversele tipuri de maji care ar putea deveni. Ar putea fi viitorii Eolici, în stânga mea, sau Clarvăzători, în dreapta. Cu zece clanuri, există o șansă ca și un viitor Secerător să se afle chiar în fața m...

Un necunoscut îmbrăcat în roșu și negru se ciocnește de mine. Mă apucă de mijloc, sprijinindu-mă înainte să cad pe spate.

— Iertare.

Îmi zâmbește.

— Picioarele mele au un obicei prost de a-mi urma inima.

— Asta-i...

Îmi pierd graiul. Străinul arată cum n-am mai văzut pe nimeni altcineva, niciun descendent de sânge orïshan. Chipul lui e ca roca de granit, bogat în subtonuri de aramă. Spre deosebire de ochii rotunzi ai orïshanilor, ai lui sunt migdalați și oblici, scoțând în evidență culoarea cenușie precum cerul de furtună.

— Roën, zice și zâmbește din nou. E o plăcere. Sper că o să găsești bunăvoința ca să-mi ierți stângăcia.

Accentul lui mănâncă *t*-urile și rostogolește *r*-urile în pronunție. Trebuie să fie un negustor, vreun comerciant din altă țară.

În sfârșit.

Îl măsor pe tânăr de sus până jos. Tzain îmi mai vorbise despre întâlniri, din când în când, cu străini, în timp ce călătorea prin Orïsha pentru meciurile lui de agbön, dar eu nu întâlnisem niciodată vreunul. De-a lungul anilor, auzisem descrieri inedite ale negustorilor din piețele aglomerate și ale călătorilor care treceau prin cele mai mari orașe ale Orïshei. Mereu sperasem că va veni unul și în Ilorin, dar nu reușeau niciodată să străbată toată calea până la țărmul nostru estic.

Întrebările mi s-au îmbulzit în minte, însă atunci mi-am dat seama că mâna lui se odihnea încă sub talia mea. Obrajii mi s-au încins și m-am dat la o parte de atingerea lui. N-ar fi trebuit să mă zgâiesc, dar după surâsul încrezut de pe buzele lui Roën, sunt aproape sigură că îi plăcea.

— Până ne vom revedea...

Îmi face cu ochiul și se îndepărtează țanțoș, continuând să-mi arunce priviri peste umăr. Dar după câțiva pași, apare Inan care-l apucă de braț.

Zâmbetul se șterge din ochii lui Roën, când se vede strâns ca în clește de Inan.

— Nu știu ce intenții ai, frate. Dar asta e o metodă bună de a-ți pierde o mână.

— Același lucru și când șterpelești, zice Inan, hotărât. Dă-l înapoi.

Străinul cu ochi cenușii îmi aruncă o privire; ridicând din umeri intimidat, scoate un baston pliabil din buzunarul pantalonilor drapați. Fac ochii cât cepele când duc mâna la brâul meu dezarmat.

— Cum naiba ai făcut asta?

Îmi smulg înapoi bastonul. Mama Agba ne învăţase să simţim mâna unui hoţ. Ar fi trebuit să-i simt atingerea.

— Prima ciocnire.

— Şi atunci de ce ai zăbovit? am întrebat eu. Dacă eşti atât de subtil, ai fi putut să pleci cu prada.

— N-am putut rezista.

Roën rânjeşte ca un vulper, dezvelind nişte dinţi care strălucesc un pic prea tare.

— Din spate n-am văzut decât un frumos baston. N-am ştiut că era al unei fete frumoase.

Mă uit încruntată la el, dar asta nu face decât să-i lăţească zâmbetul.

— Cum am spus şi mai înainte, iubire – îmi face o mică plecăciune – până ne vom revedea...

Cu acestea, pleacă agale, ducându-se la Kwame, undeva în depărtare. Îşi strâng unul altuia pumnii, într-un salut familiar, schimbând nişte cuvinte pe care nu le pot desluşi.

Kwame îşi întoarce o clipă ochii spre mine, înainte să dispară amândoi într-un cort. Nu mă pot abţine să mă întreb de ce Kwame avea întâlniri cu un individ ca acesta.

— Mulţumesc, îi spun lui Inan, în timp ce îmi plimb degetele pe simbolurile gravate ale bastonului.

E singurul lucru ce mi-a mai rămas din Ilorin. Singura legătură cu viaţa pe care am avut-o înainte. Îmi amintesc de Mama Agba, dorindu-mi să-i mai pot vedea pe ea şi pe Baba.

— Dacă aş fi ştiut că tot ce trebuie pentru a-ţi abate atenţia este un zâmbet seducător, l-aş fi încercat de mult.

— N-a fost zâmbetul lui, protestez şi îmi ridic bărbia cu mândrie. N-am mai văzut niciodată pe cineva dintr-o altă ţară.

— Zău, numai despre asta a fost vorba?

Inan surâde subtil, totuşi complet dezarmant. În timpul petrecut împreună, am văzut totul, de la furie la durerea gata să-i scape de pe buze, dar nimic măcar pe-aproape de un zâmbet adevărat, îi face s-apară o gropiţă în obraz, încreţindu-i pielea în jurul ochilor ca ambra.

— Ce-i? se interesează el.

— Nimic.

Pun bastonul înapoi la brâu. Între caftan și zâmbet, e greu de crezut că încă mă mai uit la micul prinț...

— *Uh!*

Surâsul lui Inan se preface într-o grimasă. Își încleștează dinții și se ține de sub coaste.

— Ce s-a întâmplat?

Pun o mână pe spatele lui.

— Vrei s-o chem pe Zu?

El clatină din cap, lăsând să-i scape un oftat de frustrare.

— Ăsta nu e tipul de suferință pe care să-l vindece ea.

Mi-am înclinat capul și l-am privit lung, până când mi-am dat seama de înțelesul ascuns din cuvintele lui. Arăta atât de diferit în caftanul cobalt, încât nici nu observasem că aerul din jurul lui era rece.

— Îți înăbuși magia.

Am simțit cum îmi bate inima în gol.

— Nu trebuie să faci asta, Inan. Nimeni de aici nu știe cine ești.

— Nu de asta.

Inan își adună curajul ca să-și poată îndrepta spatele.

— Sunt prea mulți oameni. Trebuie să-mi controlez magia. Dacă o las liberă, cineva ar putea fi rănit.

Încă o dată, întrezăresc micul prinț distrus care m-a atacat cu sabia lui; știam că era speriat, dar chiar îi era atât de frică de el însusi?

— Te pot ajuta eu.

Las mâna jos.

— Cât de cât, adică. Dacă înveți s-o controlezi, n-o să te mai chinuie astfel.

Inan se trage de gulerul caftanului, deși îi atârnă destul de larg în jurul gâtului.

— Nu te superi?

— E în regulă.

Îl apuc de braț și-l conduc în afara mulțimii.

— Vino. Știu un loc unde putem merge.

← • • • →

Râul Gombe susură lângă noi, umplând văzduhul cu cântecul lui.

Am crezut că noul mediu l-ar fi putut calma pe Inan, dar acum, că ne-am așezat, îmi dau seama că am nevoie ca eu să mă calmez. E nervozitatea care m-a cuprins când Zu mi-a cerut să conduc procesiunea întoarcerii majilor, numai că e mai puternică, de data aceasta. Nu știu cum să-l ajut pe Inan. Încă încerc să-mi deslușesc magia de Secerător din mine însămi.

— Vorbește-mi.

Trag aer în piept și mă prefac sigură pe mine, cum aș fi vrut să fiu.

— Cum se simte magia ta? Când o simți cel mai puternic?

Inan înghite în sec, mișcându-și degetele în jurul unui obiect fantomă.

— Nu știu. Nu înțeleg nimic din ea.

— Poftim.

Bag mâna în buzunarul meu și îi pun o monedă de aramă în palmă.

— Nu te mai agita, mă faci să mă mănânce și pe mine pielea.

— Asta ce-i?

— Ceva cu care să te poți juca fără să te otrăvești. Dă-i drumul și calmează-te.

Inan zâmbește din nou, de data asta fără rețineri, un zâmbet care îi urcă și îi îmblânzește ochii. Își plimbă degetul mare peste leopanarul gravat în centrul monedei, marcată ca fiind Orïshană.

— Nu cred că am ținut vreodată în mână o monedă de aramă.

— Uh, mă înec eu, degustată. Păstrează amănunte din-astea pentru tine, altminteri n-o să ți le pot răbda.

— Iartă-mă.

Inan testează greutatea monedei în palmă.

— Și îți mulțumesc.

— Mulțumește-mi prin a face treaba asta să meargă. Când a fost ultima oară când ți-ai lăsat cu adevărat magia să curgă liber?

Cu banul de aramă trecând printre degetele lui, Inan începe să se gândească.

— La templul acela.

— Chândomblé?

Dă din cap.

— Mi-a sporit abilitățile. Când am încercat să te găsesc, m-am așezat sub o pictură a lui Orí și... nu știu. A fost prima oară când am

simțit că exista ceva ce puteam ține sub control.

Scena de vis. Mă gândesc la ultima oară când fuseserăm acolo, întrebându-mă ce i-oi fi spus. Mă dădusem de gol cu ceva?

— Cum funcționează? îl întreb. Există momente când mi se pare că citești ca dintr-o carte în mintea mea.

— Mai mult o ghicitoare decât o carte, mă corectează Inan. Nu e întotdeauna limpede, dar când gândurile și emoțiile tale sunt intense, le simt și eu aidoma.

— Pățești asta cu toată lumea?

El clatină din cap.

— Nu în aceeași măsură. Toți ceilalți par ca prinși de ploaie. În schimb, tu ești întregul tsunami.

Încremenesc la puterea cuvintelor sale, încercând să-mi închipui cum ar fi asta. Frica. Durerea. Amintirile despre Mama când a fost smulsă de lângă mine.

— Sună îngrozitor, șoptesc eu.

— Nu întotdeauna.

Se uită la mine de parcă ar putea vedea drept în inima mea, drept în tot ceea ce sunt.

— Există momente când e uimitor. Cu adevărat frumos.

Îmi crește inima în piept. O buclă spiralată îmi cade peste față, iar Inan mi-o dă pe după ureche. Pe gât în jos simt că mi se face pielea de găină, când degetele lui îmi ating pielea.

— Magia ta e puternică.

Încerc să mă concentrez din nou asupra problemei.

— Crezi sau nu, la tine se petrece natural. Canalizezi instinctiv lucruri pentru care cei mai mulți maji ar avea nevoie de incantații puternice ca să le realizeze.

— Cum o pot stăpâni? întreabă Inan. Ce să fac?

— Închide ochii, îl instruiesc eu. Repetă după mine. Nu cunosc incantațiile de Conector, dar știu cum să cer ajutor de la zei.

Inan închide ochii și strânge în palmă moneda de aramă.

— E simplu – *Orí, bá mi sòrò.*

— Ba me sorro?

— *Bá mi sòrò.*

Îi corectez pronunția cu un zâmbet. E înduioșător cât de stângace

sună yoruba pe buzele lui.

— Repetă. Imaginează-ți-l pe Orí. Deschide-ți mintea și sufletul și cere-i ajutorul. Asta face un maji. Cu zeii de partea ta, nu ești niciodată singur.

Inan se uită în jos.

— Sunt întotdeauna acolo?

— Întotdeauna.

Mi-amintesc de toți anii aceia când eu le întorsesem spatele.

— Chiar și în cele mai negre timpuri, zeii sunt totdeauna acolo. Indiferent dacă le recunoaștem prezența sau nu, ei au întotdeauna un plan.

Inan strânge în pumn moneda de aramă, cu o expresie gânditoare pe față.

— Bine, dă din cap. Vreau să încerc.

— *Orí, bá mi sòrò.*

— *Orí, bá mi sòrò*, intonează el în șoaptă, răsucind printre degete moneda.

La început, nu se întâmplă nimic, dar când continuă, aerul începe să se înfierbânte. O aură albastră apare în mâinile lui. Lumina sa se strecoară spre mine.

Închid ochii, iar lumea dispare într-un vârtej, o vălătucire rapidă, întocmai ca deunăzi. Când învârtitul se încheie, sunt înapoi în scena de vis.

Dar, de data asta, când trestiile îmi gâdilă tălpile, nu mai am de ce să mă simt înfricoșată.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI PATRU

INAN

Aerul din scena de vis zumzăie ca o melodie. Ușor.

Rezonând.

În timp ce cântă astfel, ochii mei urmăresc pielea goală a lui Zélie în lac.

Ca o lebădă neagră, lunecă deasupra undelor scânteietoare, cu fața destinsă și cu o expresie pe care nu i-am mai văzut-o. E ca și cum pentru un moment, unul singur, n-ar mai apăsa toată lumea pe umerii ei.

Se scufundă pentru câteva secunde și reapare la suprafață, ridicându-și fața neagră spre razele de sus. Cu ochii închiși, genele îi par fără sfârșit. Buclele arată ca argintul pe pielea ei. Când se întoarce spre mine, mi se taie respirația. Pentru câteva clipe, uit să respir.

Și să gândesc.

Odată credeam că purta fața unui monstru.

— Știi, e neliniștitor dacă tu doar stai să te uiți.

Un surâs mi se strecoară pe față.

— Asta e metoda ta isteață de a mă convinge să vin și eu în apă?

Ea zâmbește. Un zâmbet minunat. Odată cu el, zăresc soarele. Când se întoarce, tânjesc din nou după soarele acela, căldura care se răspândește prin oasele mele. Cu imboldul ăsta, îmi scot cămașa și sar în lac.

Zélie pufnește și scuipă când o lovește valul iscat de plonjonul meu în oglinda încrețită a apei. Curentul mă trage la fund cu neașteptată forță. Dau din mâini și din picioare până ce mă înalț iarăși la suprafață.

Când înot, îndepărtându-mă de urletul cascadei, Zélie studiază pădurea din spatele nostru – marginile ei se întind mai mult decât putem vedea noi cu ochii. Mult mai departe de granița albă care se afla, ultima oară, pe malul său.

— Înțeleg că asta e prima oară când ești într-un lac? îmi strigă Zélie.

— Ce m-a dat de gol?

— Fața, răspunde Zélie. Arăți stupid când ești surprins.

Un zâmbet înflorește pe buzele mele, unul care mă vizitează din ce în ce mai des, în prezența ei.

— Îți cam place să mă insulți, nu-i așa?

— E aproape la fel de satisfăcător ca atunci când te bat cu bastonul.

De data asta, ea este cea care zâmbește. Și, văzând-o astfel, zâmbetul meu crește mai mult. Ea sare din apă ca un pește și apoi plutește pe spate, trecând printre trestiile purtate de curent și nuferii de la suprafață.

— Dac-aș avea magia ta, mi-aș petrece tot timpul aici.

Dau din cap, deși mă întreb cum ar arăta scena mea de vis fără ea. Tot ce creez eu sunt trestii veștejite. Cu Zélie, toată lumea curge.

— Pari în largul tău în apă, spun eu. Sunt surprins că nu ești o Mareică.

— Poate într-o altă viață.

Își plimbă mâna prin apă, privind cum i se scurge printre degete.

— Nu știu de ce e așa. Mi-au plăcut lacurile din Ibadan, dar nu se pot compara cu oceanul.

Ca o scânteie ce aprinde un foc, amintirea ei mă absoarbe: ochii ei tineri se deschid larg; uimirea respectuoasă în fața valurilor veșnice.

— Ai locuit în Ibadan?

Mă apropii de ea, respirând din ce în ce mai mult din ea. Deși nu m-am aventurat niciodată spre satul din nord, amintirile lui Zélie sunt atât de vii încât mi se pare că sunt acolo, acum. Mă minunez la priveliștile extraordinare din vârful muntelui, îmi umplu plămânii cu aerul rece al muntelui. Amintirile ei despre Ibadan au o căldură specială. Dragostea protectoare a mamei sale.

— Am locuit acolo înainte de Raid.

Vocea lui Zélie șovăie, când retrăiește cu mine momentele.

— Însă după aceea...

Clatină din cap.

— Erau prea multe amintiri. N-am mai putut rămâne.

Un abis de vinovăție se cască în pieptul meu, întinat de mirosul de carne arsă. Focurile pe care le-am privit din palatul regal revin în

prim-planul minții, viețile nevinovaților arși sub ochii mei de copil. O amintire pe care am înăbușit-o ca pe magia mea, o zi pe care mi-am dorit nespus s-o uit. Însă privind-o pe Zélie, acum totul îmi reînvie în minte: durerea. Lacrimile. Moartea.

— N-ar fi trebuit să stăm în Ilorin.

Zélie vorbește mai mult pentru ea decât pentru mine.

— Însă atunci am văzut eu marea.

Zâmbește ca pentru sine.

— Baba s-a înduplecat și mi-a spus că nu mai trebuia să plecăm niciodată.

În scena de vis, bătăile inimii lui Zélie mă lovesc cu o forță de neîndurat. Ilorin a fost fericirea ei. Iar eu îl arsesem din temelii.

— Îmi pare rău.

Cuvintele nu se lasă rostite cu glas tare. Mă urăsc mai mult când le aud. Sună nepotrivite. Palide în fața suferinței sale.

— Știu că nu pot îndrepta asta. Nu pot schimba ceea ce am făcut, dar... pot să reconstruiesc Ilorinul. Când se va termina asta, o să fie primul lucru pe care o să-l fac.

Zélie răspunde cu un hohot de râs zeflemitor. Sec. Fără urmă de veselie.

— Continuă să spui naivități din-astea. N-o să faci decât să dovedești că Tzain are dreptate.

— Ce vrei să spui? întreb. El ce crede?

— Că atunci când se va termina asta, unul dintre noi va fi mort. E speriat că eu voi fi aceea.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI CINCI

ZÉLIE

Nu știu de ce mă aflu aici.

Nu știu de ce l-am ademenit pe Inan să sară în apă.

Nu știu de ce în mine palpită ceva de fiecare dată când el înoată aproape de mine.

E doar temporar, îmi amintesc eu. *Nu e nici măcar ceva real.* Când se va termina asta, Inan va purta caftane. N-o să mă mai primească bucuros în scena lui de vis.

Încerc să mi-l imaginez pe războinicul sălbatic care a venit asupra mea cu sabia lui. În schimb, văd sabia care m-a eliberat din plasa oamenilor mascați. Îl văd pe el ridicându-se să țină piept flăcărilor lui Kwame.

Are o inimă bună. Cuvintele de demult ale lui Amari mi se învârt prin minte. Am crezut că tăgăduia adevărul din abnegație de soră. Însă ea văzuse toate părțile lui, nu?

— Zélie, nu ți-aș face niciodată rău.

Clatină din cap și face o grimasă.

— Nu după tot ce am văzut.

Când își ridică ochii spre mine, adevărul se reflectă clar din ei. Nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama mai devreme. Vinovăția și mila pe care le ducea el în spate... *Oh, zei!*

Trebuie să fi văzut totul.

— Am crezut că Tata n-a avut de ales. Întotdeauna mi s-a spus că a făcut ceea ce a făcut ca să păstreze Orïsha în siguranță. Dar după ce ți-am văzut amintirile...

Vocea i se stinge.

— Niciun copil n-ar fi trebuit să trăiască așa ceva.

Îmi întorc iarăși privirea spre undele lacului, neștiind ce să spun. Ce să simt. El a văzut părțile cele mai urâte din amintirile mele. Părțile pe care n-aș fi crezut niciodată că le-aș putea împărtăși cu cineva.

— Tata a greșit.

Inan vorbește atât de încet, încât aproape că nu se aude pe lângă vuietul cascadei.

— Poate că ar fi trebuit să-mi fi dat seama mai devreme, dar singurul lucru pe care-l pot face acum e să încerc să-i îndrept greșelile.

Nu-l crede, mă avertizez eu. *El trăiește într-o fantezie, un vis.* Dar la fiecare promisiune pe care o face, inima mea crește, sperând în secret că măcar una dintre ele e adevărată. Când Inan se uită la mine, recunosc același licăr de optimism care întotdeauna strălucește în ochii lui Amari. În pofida tuturor circumstanțelor, e hotărât să facă asta.

Chiar își dorește ca Orïsha să se schimbe.

Dacă Mama Cer ți-a adus pergamentul printr-un descendent de sânge al lui Saran, voința ei e limpede. Cuvintele lui Lekan răsună în mintea mea, în timp ce mă uit la Inan, fascinată de maxilarul lui puternic, de tuleiele care-i acoperă bărbia. Dacă unul dintre descendenții de sânge ai lui Saran e menit să mă ajute, oare s-ar putea ca zeii să vrea ca Inan să domnească și să schimbe garda? Asta face el aici? De ce l-au dăruit cu magia asta?

Inan vine mai aproape și bătăile inimii mele se întețesc. Aș putea să mă îndepărtez înot. Însă eu rămân nemișcată, cimentată în loc.

— Nu vreau să mai moară nimeni, șoptește el. Nu pot permite mai mult sânge pe mâinile familiei mele.

Minciuni frumoase. Atâta tot. Dar dacă nu sunt decât minciuni frumoase, de ce nu pot înota de lângă el?

Oh, zei, oare chiar nu e îmbrăcat? Ochii mei trec peste pieptul lui larg, peste formele sinuoase ale fiecărui mușchi. Însă, mai înainte să pot zări ceva sub apă, îmi ridic brusc ochii. Pentru numele Mamei Cer, ce fac?

Mă forțez să înot prin cascadă până ce ajung să mă sprijin cu spatele de stânca falezei. E absurd. De ce i-am îngăduit să mă aducă aici?

Sper că bubuitul apei o să-l țină pe Inan de partea cealaltă, dar în câteva clipe, trece înot pe sub apa cascadei ca să mi se alăture.

Pleacă. Le poruncesc picioarelor mele să bată apa, dar sunt prinsă în capcană de zâmbetul blând de pe buzele lui.

— Vrei să plec?

Da.

Asta ar trebui să spun. Dar cu cât înoată mai aproape, cu atât ceva din mine vrea mai mult să rămână. Se oprește înainte de a fi prea aproape, silindu-mă să-i răspund.

Vreau să plece?

Cu toate că inima îmi bate nebunește în piept, cunosc răspunsul.

— Nu.

Zâmbetul i se șterge și privirea îi devine languroasă, o expresie pe care nu i-am mai văzut-o până acum. Când alții se uită la mine în felul acesta, îmi vine să le scot ochii cu unghiile. Totuși, cumva, de privirea lui Inan nu mă mai satur.

— Pot să...?

Vocea i se stinge și obrajii îi roșesc, incapabil să dea glas dorinței. Însă nu are nevoie de cuvinte. Nu când o parte de netăgăduit din mine își dorește același lucru.

Dau din cap și el ridică o mână tremurătoare, mângâindu-mi obrazul. Închid ochii, furată de iureșul pe care-l stârnește simpla lui atingere. Îmi arde prin piept, mi se dezlănțuie pe șira spinării în jos. Mâinile lui lunecă peste obraji și mi se strecoară în păr, înnodându-și degetele printre bucle.

Oh, zei...

Dacă un gardian ar vedea vreodată asta, aș fi ucisă pe loc. Chiar și prinț, Inan ar putea fi aruncat în închisoare.

Dar, în pofida regulilor lumii noastre, cealaltă mână a lui Inan mă trage mai aproape, invitându-mă la abandon. Îmi închid ochii și mă las mai aproape de micul prinț decât ar fi trebuit să fiu vreodată.

Buzele lui le ating pe ale mele...

— Zélie!

← • • • →

Cu o tresărire, corpul meu sare înapoi în lumea reală.

Ochii mi se deschid imediat, tocmai când Tzain îl smulge pe Inan la o parte. Îl ridică de gulerul caftanului și îl aruncă la pământ.

— Tzain, oprește-te!

Mă ridic repede în picioare, intrând cu forța între ei.

— Stai departe de sora mea!

— Ar trebui să plec.

Inan se uită la mine o clipă, înainte de a se retrage printre copaci. Strânge tare moneda de aramă în mână.

— O să fiu în tabără.

— Ce te-a apucat? strig eu la Tzain, când Inan nu ne mai poate auzi.

— *Pe mine* ce m-a apucat? răcnește Tzain. Ceruri, Zél, ce mama naibii faci aici, în pădure? M-am gândit că ai putea fi rănită!

— Încercam să-l ajut. Nu știe să-și stăpânească magia. Îl face să sufere...

— Pentru numele zeilor, el este dușmanul. Dacă suferă, asta-i mai bine pentru noi!

— Tzain, știu că e greu de crezut, dar el vrea să îndrepte lucrurile în Orïsha. Încearcă s-o facă sigură pentru toți majii.

— Te-a spălat pe creier? clatină Tzain din cap. Asta o fi magia lui? Zél, ești o mulțime de lucruri, dar știu că nu ești *într-atât* de naivă.

— Nu înțelegi.

Îmi întorc privirea.

— Și n-ai fost niciodată obligat să o faci. Tu ești kosidánul perfect pe care toată lumea îl iubește. Iar mie, în fiecare zi, trebuie să-mi fie frică.

Tzain face un pas înapoi ca și când l-aș fi pălmuit.

— Ai impresia că nu știu cum e ca în fiecare zi să mă trezesc și să-mi fac griji că s-ar putea să fie ultima ta zi?

— Atunci dă-i o șansă lui Inan! Amari e doar o prințesă. Când magia o să se întoarcă, nu ea o să fie prima la tron. Dacă îl pot convinge pe prințul moștenitor, o să-l avem de partea noastră pe viitorul rege al Orïshei!

— Dac-ai putea auzi ce prostii scoți pe gură!

Tzain se trage de păr.

— Lui *nu-i pasă* de tine, Zél. Vrea doar să se culce cu tine!

Fața îmi ia foc. Întristarea se împletește cu rușinea. Acesta nu e Tzain. Acesta nu e fratele pe care îl iubesc.

— El este fiul omului care a ucis-o pe Mama, pentru numele zeilor. Cât de disperată trebuie să fii?

— Și tu tânjești după Amari! țip eu. Te face asta mai breaz?

— Dar ea nu e ucigașă! țipă și Tzain. Ea nu ne-a ars *satul* din temelii!

Aerul din jurul meu zbârnâie. Inima îmi bate nebunește în piept, în timp ce tirada lui Tzain continuă. Cuvintele lui taie adânc, mai ascuțit decât orice alt atac am înfruntat până acum.

— Ce ar spune Baba?

— Nu-l amesteca pe Baba în asta...

— Sau Mama?

— Taci! strig eu.

Zbârnâitul din aer crește până la un zumzet incandescent. Cea mai întunecată parte a furiei mele clocotește, deși încerc s-o înăbuș.

— Zei, dacă ar ști ea că a murit doar ca să poți fi tu târfa prințului...

Magia țâșnește din mine, fierbinte și violentă, dezlănțuită fără îndrumarea vreunei incantații. Ca o lance, o umbră răsucită se desprinde din brațul meu lovind cu furia morții.

Totul se petrece într-o fracțiune de secundă. Tzain scoate un strigăt. Eu mă împleticesc îndărăt.

Când s-a terminat, el se apucă de umăr.

Sângele șiroiește de sub palma lui.

Mă holbez la mâinile care îmi tremură, la umbrele înmănuncheate ale morții care se răsucesc în jurul lor. După o clipă, ele dispar.

Dar stricăciunile rămân.

— Tzain...

Clatin din cap; din ochi îmi curg lacrimi.

— N-am vrut. Îți jur. Nu asta am încercat!

Tzain se holbează la mine de parcă n-ar ști cine sunt. De parcă sunt o trădare a tot ce e între noi.

— Tzain...

Trece valvârtej pe lângă mine, cu chipul împietrit. Neiertător.

Îmi înăbuș un suspin și cad la pământ.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘASE

ZÉLIE

Rămân la marginea așezării până la apusul soarelui. Nu sunt nevoită să dau ochii cu nimeni, în pădure. Nu trebuie să dau ochii nici cu mine însămi.

Când nu mai pot sta în întuneric, mă întorc la cortul meu, dezamăgind-o pe Zu, rugându-mă să nu mă întâlnesc cu Tzain. Dar de îndată ce Amari mă vede, vine în fugă cu un caftan de mătase.

— Unde ai fost?

Mă ia de mână și mă duce în cortul ei, pur și simplu dezbrăcându-mă ca să-mi tragă rochia peste cap.

— E aproape timpul să înceapă festivitatea și nici măcar nu ți-am aranjat părul!

— Amari, te rog...

— Nu te osteni să te împotrivești.

Îmi dă peste mână, silindu-mă să stau nemișcată.

— Oamenii aceștia se bizuie pe tine, Zélie. Trebuie să te ridici la nivelul rolului.

Tzain nu i-a spus...

E singura explicație. Amari, ca o soră mai mare, îmi dă cu carmin pe buze și cărbune în jurul ochilor, apoi mă pune să-i fac și ei la fel. Dacă ar ști adevărul, n-ar face decât să se înfricoșeze.

— S-a făcut atât de creț, zice ea, strângându-mi cu agrafe una dintre șuvițe.

— Cred că e de la magie. Părul Mamei obișnuia să fie așa.

— Te prinde bine. Nici n-am terminat să te aranjez și arăți nemaipomenit.

Obrajii mi se învăpăiază și arunc o privire la caftanul de mătase pe care m-a silit să-l îmbrac. Modelele purpurii se împletesc cu nuanțe de galben vibrant și albastru întunecat; par foarte vii pe pielea mea neagră. Pipăi mărgelele cusute pe caftan în jurul gâtului, dorindu-mi ca Amari să îl ducă înapoi celei de la care l-a împrumutat. Nici nu-mi aduc aminte de ultima oară când am purtat o rochie; mă simt

dezbrăcată fără pânză care să-mi acopere picioarele.

— Nu-ți place? întreabă Amari.

— Nu contează, oftez eu. Nu-mi pasă ce port, vreau doar să scap de noaptea asta.

— S-a întâmplat ceva? mă descoase delicat Amari. Azi-dimineață, abia așteptai festivitatea. Acum Zu îmi spune că nu vrei să împarți pergamentul?

Închid gura strâns și frământ în mâini materialul caftanului. Modul în care zâmbetul se șterse de pe fața lui Zu mă umpluse de o rușine diferită. Toți oamenii aceștia așteaptă de la mine să-i conduc, iar eu nu pot nici măcar să-mi țin propria magie sub control.

Și nu e vorba doar de magia mea...

Amintirea infernului lui Kwame se dezlănțuie atât de fierbinte, încât pielea mi se înfioară la văpaia imaginată. Încerc să mă conving că nu am de ce să mă tem, dar tot ce simt acum e doar frică. Și dacă Zu nu l-ar fi putut controla? Dacă ea n-ar fi ieșit din tabără? Dacă, seara trecută, Kwame nu și-ar fi oprit flăcările, eu nici n-aș mai fi aici.

— Nu e timpul potrivit, spun, în cele din urmă. Solstițiul e la numai patru zile distanță...

— Și de ce să nu le dai înapoi acestor divineri puterile acum?

Amari îmi strânge părul ceva mai tare.

— Te rog, Zélie, vorbește cu mine. Vreau să înțeleg.

Îmi ridic genunchii la piept și închid ochii, aproape zâmbind la cuvintele ei. Îmi amintesc de zilele când vederea magiei o făcea să tresară speriată. Acum luptă pentru ea, în timp ce eu dau înapoi speriată.

Încerc să-mi alung amintirea expresiei lui Tzain, cea mai rece privire pe care am putut s-o primesc vreodată de la el. Recunosc groaza din ochii lui. Când Kwame a atins piatra-soarelui și a luat foc, și eu m-am uitat la fel la el.

— E din cauza lui Inan? insistă Amari, când eu rămân tăcută. Ți-e frică de ceea ce o să facă el?

— Nu Inan e problema.

Cel puțin, nu *această* problemă.

Amari face o pauză, îmi dă drumul la păr și îngenunchează lângă mine. Cu spatele drept și umerii ridicați, arată ca adevărata prințesă

ce este, regală într-o rochie aurie de împrumut.

— Ce s-a întâmplat cât Tzain și cu mine am lipsit?

Deși am o tresărire de inimă, îmi păstrez fața netulburată.

— Ți-am mai spus – am făcut echipă ca să vă aducem pe amândoi înapoi.

— Zélie, te rog, vreau să fii sinceră. Îl iubesc pe fratele meu cu adevărat. Dar nu i-am văzut niciodată această latură a firii lui.

— Și care anume e latura asta?

— Să se ridice împotriva tatălui meu? Să lupte *pentru* maji? S-a întâmplat ceva cu el și știu că are legătură cu tine.

Se uită la mine cu ochi cunoscători, iar eu simt că roșesc până în vârful urechilor. Mă gândesc la scena de vis, la momentul în care buzele noastre s-au atins.

— A aflat, ridic eu din umeri. A văzut ce a făcut tatăl vostru, ce fac gărzile lui acum. Vrea să găsească o cale de a îndrepta lucrurile.

Amari își încrucișează brațele și își înalță sprâncenele.

— Probabil mă crezi oarbă sau proastă și știi foarte bine că nu sunt oarbă.

— Nu știu despre ce vorbești...

— Zélie, te *soarbe din ochi*. Zâmbește ca și când... ceruri, habar n-am cum. Nu l-am văzut niciodată zâmbind așa cum îți zâmbește ție.

Îmi plec privirea în pământ, iar ea mă apucă de bărbie, silindu-mă să mă uit în ochii ei.

— Vreau să fii fericită, Zél. Mai mult decât îți dai tu seama. Dar îl cunosc pe fratele meu.

— Asta ce vrea să însemne?

Amari se oprește, strângându-mi într-o agrafa încă o șuviță de păr.

— Fie se pregătește să ne trădeze, fie se petrece altceva.

Îmi smulg bărbia din mâna ei și mi-o întorc spre podea. Vinovăția transpiră prin fiecare por al corpului meu.

— Vorbești ca Tzain.

— Tzain e îngrijorat și are tot dreptul să fie. Pot să-i vorbesc și să-l liniștesc, dar mai întâi vreau să știu dacă ar trebui.

N-ar trebui.

Asta e alegerea evidentă. Însă, în pofida tuturor lucrurilor rele pe care le-a făcut, amintirea lui Inan purtându-mă în brațe până în

tabără rămâne puternică. Închid ochii și respir adânc.

Nici nu mai știu care a fost ultima oară când m-am simțit atât de în siguranță în brațele altcuiva.

— Când mi-ai spus că Inan are o inimă bună, am crezut că ești naivă. Pe de-o parte, și eu mă socotesc naivă acum, dar am văzut inima aceea cu ochii mei. El m-a salvat de a fi capturată de luptătorii lui Zu; a făcut tot ce-a putut ca să vă aducă, pe tine și pe Tzain, înapoi. Iar când a avut prilejul să înșface pergamentul și să fugă, a rămas. A încercat să mă salveze.

Fac o pauză și caut cuvintele pe care vrea ea să le audă, cele pe care aproape că mi-e prea frică să le rostesc.

— El are o inimă bună. Cred că în sfârșit și-o ascultă.

Mâinile lui Amari se mișcă neliniștite. Și le apasă la piept.

— Amari...

Mă ia în brațe și mă strânge tare. Înlemnesc de surpriză. Neștiind ce altceva să fac, o îmbrățișez și eu, în cele din urmă.

— Știu că trebuie să ți se pară ridicol, numai că...

Se desprinde din îmbrățișare și își șterge lacrimile care amenință să-i curgă din ochi.

— Inan a fost întotdeauna prins la mijloc între bine și rău. Îmi doresc să cred că poate fi bun.

Dau din cap, gândindu-mă la ce vreau eu de la Inan. Mă scoate din minți de câte ori m-am gândit azi la el, la buzele lui, la zâmbetul lui. Oricât de mult încerc să mi-o alung, dorința rămâne – disperarea de a-i simți din nou atingerea...

Mai multe lacrimi amenință să-i curgă lui Amari din ochi și i le șterg eu, cu mâneca.

— Încetează, îi poruncesc. O să-ți strici machiajul.

Amari pufnește în râs.

— Cred că deja ai făcut tu asta.

— Ți-am spus să nu ai încredere în mine cu cărbunele!

— Cum poți mânui un baston și să nu ai mână sigură?

Ne pornim pe chicotit, un sunet atât de străin pentru mine, încât mă ia prin surprindere. Dar râsetele noastre amuțesc când Tzain intră brusc în cort. Când dă cu ochii de mine se oprește.

La început, mă privește ca pe o necunoscută, dar ceva din el se

topește.

— Ce-i? întreabă Amari.

Bărbia lui Tzain tremură. Își lasă privirea în pământ.

— Ea... Zél arată ca Mama.

Cuvintele lui îmi sfâșie și-mi încălzesc inima, în același timp. Tzain n-a vorbit niciodată așa de Mama. Uneori, mi se părea că o uitase de-adevăratelea. Însă acum, când privirile ni se întâlnesc, îmi dau seama că este exact ca mine; o poartă pe Mama în el ca pe aer, un gând de-o clipă la ea în fiecare răsuflare.

— Tzain...

— Începe procesiunea.

Se întoarce spre Amari.

— Ar trebui să terminați aici.

Și cu acestea a plecat, frângându-mi inima.

Amari mă ia de mână.

— O să vorbesc eu cu el.

— Nu.

Încerc să nu iau în seamă gustul amar din gură.

— O să se înfurie și pe tine.

Și orice i-ai spune, tot vina mea o să fie.

Mă ridic și trag de mânecile rochiei, netezind o cută care nu există. După o viață întreagă de greșeli, sunt atât de multe lucruri pe care le regret. Dar... ăsta e singurul lucru pentru care aș da orice să-l pot lua înapoi.

Cu o apăsare în piept, mă îndrept spre ieșire, prefăcându-mă că nu mă doare sufletul. Însă, mai înainte să pot ieși, Amari mă prinde din nou de mână, silindu-mă să mă așez.

— Tot nu mi-ai explicat de ce nu vrei să împarți pergamentul cu ceilalți.

Amari stă în picioare, studiindu-mă.

— E o vale întreagă de divineri acolo, așteptând să devină maji. De ce nu le oferim asta?

Vorbele lui Amari mă lovesc ca scatoalcele Mamei Agba. Ca sabia pe care Lekan a primit-o în piept. Ei au renunțat la tot doar ca să-mi ofere mie o șansă ca asta și totuși eu nu pot decât să-i dau cu piciorul.

Când m-am gândit prima oară cum voi da pergamentul celorlalți

în seara asta, nu m-am putut opri să nu-mi imaginez toată frumusețea și bucuria pe care noua magie avea să le răspândească. Pentru prima oară aveam să ne simțim ca înainte de Raid. Majii aveau să domnească din nou.

Dar acum, imaginea fiecărui diviner zâmbitor se preschimbă în toată suferința pe care ar putea s-o lase în urmă: Pământicii spintecând solul de sub picioarele noastre; Secerătorii pierzându-și controlul și descătușând valuri de moarte. Nu pot risca să le readuc magia. Nu fără reguli. Conducători. Planuri.

Și dacă nu pot face asta acum, cum o să fiu în stare să împlinesc ritualul?

— Amari, e complicat. Dacă își pierde cineva controlul? Dacă atinge piatra-soarelui persoana care nu trebuie? Am putea trezi un Cancer și să murim cu totii de vreo molimă!

— Ce tot spui?

Amari mă apucă de umeri.

— Zélie, de unde ți-au venit toate astea?

— Tu nu înțelegi... clatin din cap. N-ai văzut ce a putut face Kwame. Dacă Zu nu l-ar fi oprit... dacă zbirii ar putea deține tipul ăsta de putere sau cineva ca tatăl tău...

Gâtul mi se usucă la amintirea pârjolului.

— Închipuie-ți toți oamenii pe care i-ar incinera el, dacă ar putea conjura flăcările!

Dintr-odată, se revarsă din mine toate sentimentele înăbușite, frica și rușinea care m-au chinuit toată ziua.

— Și Tzain... încep eu, dar nici nu pot articula.

Dacă nu pot avea încredere nici măcar în mine însămi că o să-mi țin magia în stăpânire, cum m-aș putea aștepta să se descurce un maji care nu și-a încercat-o niciodată?

— Atât de multă vreme am crezut că aveam nevoie de magie ca să supraviețuim, dar acum... acum nu mai știu ce să cred. Nu avem niciun plan, nicio cale de a stabili niște reguli sau de a impune controlul. Dacă o aducem înapoi pur și simplu, ar putea fi răniți oameni nevinovați.

Amari rămâne tăcută câteva momente lungi, lăsând cuvintele mele să se decanteze. Ochii i se îmbunează și mă ia de mână.

— Amari...

— Vino, te rog.

Mă scoate afară din cort și, într-o clipă, sunt copleșită. Cât timp am stat noi înăuntru, așezarea s-a însuflețit. Valea explodează de energie tinerească, radiind lumină roșie de la multitudinea de felinare cu care a fost presărată. Plăcinte cu carne aromate și banane dulci trec pe sub nasurile noastre, în timp ce muzica vibrantă și tobele tunătoare ne pătrund prin piele irezistibil. Toată lumea dansează pe muzica veselă, fremătând de entuziasm în așteptarea procesiunii.

În nebunia festivă îl zăresc pe Inan, mai frumos decât are cineva dreptul să fie, într-o agbada albastru-închis, cu pantaloni de aceeași culoare. Când mă zărește și el, rămâne cu gura căscată. Pieptul îmi palpită sub privirea lui. Îmi întorc capul, disperată să nu simt nimic altceva. El se apropie, dar mai înainte să ajungă la mine, Amari mă trage după ea în mulțime.

— Haide, strigă ea în urmă, spre el. Nu putem pierde asta!

Trecem iute prin mulțime, în timp ce petrecăreții se împing și se leagănă în dreapta și-n stânga noastră. Deși pe de-o parte îmi vine să plâng, îmi lungesc gâtul să privesc mulțimea divinerilor în ansamblu, jinduind după veselia lor, după vitalitatea lor.

Copiii Orïshei dansează ca și când n-ar exista ziua de mâine, fiecare pas fiind o laudă adusă zeilor. Gurile lor slăvesc extazul eliberării, inimile lor cântă vechile cântece în yoruba ale libertății, îmi dansează timpanele la cuvintele limbii mele, cuvinte pe care odinioară credeam că n-aveam să le aud niciodată decât în capul meu. Par să lumineze văzduhul cu încântarea lor.

E ca și când întreaga lume poate respira din nou.

— Arăți magnific! zâmbește Zu, cercetându-mă admirativ. Toți băieții o să moară pentru un dans cu tine, deși cred că ai fost promisă!

Îmi înclin capul și îi urmăresc degetul care arată spre Inan; ochii lui mă urmăresc ca un leonar la vânătoare. Mi-aș dori să-i pot susține privirea, să-mi domolesc iureșul sângelui care-mi înflorește sub piele ori de câte ori se uită la mine astfel. Dar fac un efort și mă întorc cu spatele.

Nu-l pot răni din nou pe Tzain.

— *Mama! Òrìsà Mama, àwá un dúpè pé egbó igbe wá...*

Cu cât mai mult ne apropiem de centru, cu atât mai tare răsună cântecul. Mă poartă înapoi în munții Ibadanului, când Mama mi-l cânta ca să mă adoarmă. Vocea ei plutea bogată și blândă, catifea și mătase. Mă las pătrunsă de senzația familiară, în timp ce o fată mărunțică și cu o voce puternică dirijează mulțimea.

— *Mama, Mama, Mama...*

Vocile umplu noaptea cu cerescul lor cântec, când o tânără divineră cu piele deschisă la culoare și păr alb tuns scurt intră în cerc. Îmbrăcată în robe albastre bogate, arată ca și când Yemoja din picturile lui Lekan, zeița care a luat lacrimile Mamei Cer, a revenit la viață. Divinera se învârte și se răsucește pe melodie, cu un vas cu apă pus pe cap. Când corul ajunge la apogeu, ea aruncă apa în sus și deschide brațele larg, lăsându-se udată pe piele ca de ploaie.

Ovațiile mulțimii cresc când divinera se învârte și iese din cerc, în locul ei venind Folake, dansând sincopat. Mărgelele caftanului ei galben reflectă lumina, scânteind când îi saltă pe piele. Îi tachinează pe toți cu zâmbetul ei, dar pe Kwame cel mai mult. Când mulțimea nu mai rezistă, mâinile ei erup. Lumea ovaționează când scântei de lumină aurie îi sar din palme, dansând odată cu ea prin tabără.

— *Mama, Mama, Mama...*

Diviner după diviner intră în ring, fiecare costumat ca unul dintre copiii Mamei Cer. Deși nu pot face magie, imitațiile lor umplu mulțimea de bucurie. La sfârșit, o fată de vârsta mea pășește în față. E îmbrăcată în mătăsuri roșii vaporoase și o fila cusută cu mărgele îi sclipește pe frunte. *Oya...* Zeitatea mea soră.

Deși nu se compară cu strălucirea Oyei din viziunile mele, divinera are o aură magică aparte. Ca și Folake, are bucle lungi și albe care, când dansează, se înfășoară în jurul ei la fel ca și mătăsurile roșii ale robei. Într-o mână ține simbolul Oyei, irukere, un bici scurt cu funia împletită din păr de leonară. În timp ce se învârte de-a lungul cercului, laudele divinerei cresc.

— Și tu faci parte din asta, Zélie.

Amari își împletește degetele cu ale mele.

— Nu lăsa pe nimeni să răpească magia asta.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘAPTE

AMARI

Deși procesiunea se sfârșește, muzica și dansul continuă până târziu în noapte. Mușc dintr-o altă plăcintă moín moín, în timp ce urmăresc festivitățile, savurând felul în care plăcinta de fasole mi se topește în gură. O divineră trece prin fața mea cu o tavă de shuku shuku și aproape că-mi dau lacrimile când cocosul dulce îmi ajunge pe limbă.

— În sfârșit.

Răsuflarea lui Tzain îmi gâdilă urechea, trimițându-mi o furnicătură plăcută pe gât. Pentru un rar moment, e singur, nestingherit de roiul de divinere care au încercat să-i atragă privirile toată noaptea.

— Pardon? întreb, hălpăind restul de shuku shuku.

— Te căutam. Greu te găsește omul.

Îmi șterg firimiturile de pe buze, disperată să ascund faptul că am mâncat aproape jumătate din timpul festivalului. Deși rochia mea a început prin a-mi veni perfect, acum dau să crape cusăturile pe la șolduri.

— Ei bine, presupun că sunt greu de găsit când un cârd de fete îți blochează toate drumurile.

— Scuzele mele, prințesă, râde Tzain. Dar ar trebui să știi că îți ia timp să te apropii de cea mai drăguță fată de aici.

Zâmbetul i se încălzește, la fel ca în noaptea în care m-a aruncat în râu și a râs când am încercat să-l arunc și eu pe el. Era un lucru rar la el; după toate cele petrecute de atunci, nu eram sigură că aveam să-i mai văd latura asta din nou.

— Ce e?

— Mă gândeam, ridic eu din umeri și mă întorc spre marea de divineri dansatori. Mi-am făcut griji pentru tine. Ești bun și iertător, dar după ce ai fost torturat în cortul ăla, nu se poate să-ți fi venit ușor să ierți.

— Hmmm, surâde Tzain. Pot să mă gândesc la o mulțime de

moduri mai bune de a petrece noaptea închis cu o fată într-un cort.

Mi se înroșește atât de tare fața încât sunt convinsă că nu se potrivește deloc cu auriul rochiei mele.

— Cred că noaptea trecută a fost prima petrecută cu un băiat.

Tzain pufnește în râs.

— Și n-a fost exact așa cum ai visat întotdeauna?

— Nu știu... îmi duc un deget la buze. Mi-am imaginat-o cu mai puține sfori.

Spre surprinderea mea, un hohot îi scapă liber, mai răsunător decât a râs vreodată în prezența mea. Sunetul îmi umple pieptul. N-am mai făcut pe nimeni să râdă atât de tare de la Binta. Cuvinte nerostite înoată în mine, dar mai înainte să-i pot răspunde, un chicotit ne atrage atenția.

Mă întorc și o zăresc pe Zélie, la vreo câteva corturi depărtare, dansând la marginea mulțimii. Râde, în timp ce bea dintr-o sticlă de vin de palmier, ținând de mâini un diviner copil și învârtindu-se cu el. Deși zâmbesc la veselia ei, fața lui Tzain se întunecă, reluându-și tristețea pe care o arătase în cort. Însă toată tristețea dispare când Tzain îl zărește pe Inan. Fratele meu se uită la Zélie de parcă ea ar fi singurul trandafir roșu într-o grădină de trandafiri albi.

— Vezi asta? îl apuc eu de mână pe Tzain și îl conduc către un cerc de divineri zgomotoși.

Un ghem de emoții erupe în pieptul meu, când mâna lui se închide peste a mea.

Umerii largi ai lui Tzain croiesc o brazdă prin mulțime ca un păstor trecând printr-o turmă de oi. În câteva momente, ajungem la dansatoarea energică din mijlocul cercului, debordând de exuberanță și vitalitate. Rochia ei împodobită cu mărgele scânteiază în lumina lunii, accentuându-i fiecare tresăltare și legănare a șoldurilor. Toate rotunjimile corpului ei se mișcă în cercuri pe ritmul tobelor, electrizând mulțimea cu fiecare zvâcnet.

Tzain mă înghiontește înainte și îi apuc strâns brațul.

— Pentru numele cerurilor, ce faci?

— Intră acolo, râde el. E timpul să văd cum te miști.

— Ai băut prea mult ogogoro, zic eu râzând.

— Și dacă intru eu? mă întreabă Tzain. Dacă o fac, vii și tu?

— Categoric nu.

— Asta-i o promisiune?

— Tzain, am spus nu...

El sare în cerc, speriind-o pe dansatoare, făcând toată mulțimea să dea un pas înapoi. Pentru un lung moment nu face nicio mișcare, studiindu-i pe toți din jur cu o prefăcută seriozitate. Dar când sună cornii, practic explodează în dans. Se scutură și saltă de parcă i-au fost puse furnici roșii în pantaloni.

Râd atât de tare că nu mai pot respira, apucându-mă de divinera de lângă mine ca să mă sprijin. Fiecare mișcare pe care o face incită la mai multe urale, făcând să se dubleze cercul privitorilor.

În timp ce-și scutură umerii și se lasă la pământ, dansatoarea dinainte i se alătură, rotindu-se în spațiul de dans. Pielea mi se înfioară când îi văd mișcările, seducția iradiind din fiecare rotire a șoldurilor ei. Îl fixează pe Tzain cu o privire ademenitoare, care mă face să mă strâmb. Cum aș putea să fiu surprinsă? Cu zâmbetul lui blând, cu statura lui viguroasă, impunătoare...

Mâini bătătorite se încolăcesc pe încheieturile mele. Mâini mari. *Mâinile lui Tzain.*

— Tzain, nu!

Neastâmpărul lui învinge spaima mea. Până să-mi dau seama, mă trezesc în mijlocul cercului. Încremenesc ca paralizată când nenumăratele perechi de ochi se ațintesc asupra mea. Mă întorc să fug, dar Tzain mă ține strâns, învârtindu-mă și arătându-mă lumii.

— Tzain! țip eu.

Dar spaima se topește într-un acces de râs pe care nu-l pot opri. Entuziasmul mă invadează când mă mișc, cele două picioare stângi ale mele prinzând oarecum ritmul. Pentru o clipă, mulțimea dispare și nu-l mai văd decât pe Tzain – zâmbetul lui, ochii lui căprui blajini.

Aș putea trăi o veșnicie astfel, învârtindu-mă și râzând în siguranța brațelor lui.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI OPT

INAN

Zélie n-a fost niciodată mai frumoasă ca acum.

Mână în mână cu un băiețel diviner, strălucește în rochia ei vaporoasă violetă, o zeiță care face piruete prin mulțime. Mirosul sărat de mare al sufletului ei se ridică deasupra valului gros de arome ale mâncărurilor festivalului. Mă izbește cu toată forța.

Un talaz de ocean care mă absoarbe.

Privind-o, aproape că uit cu ușurință de maji. De coroană. De Tata. În clipa asta, nu mă pot gândi decât la Zél. Zâmbetul ei luminează lumea ca o lună plină într-o noapte fără de stele.

Când nu se mai învârte, îl îmbrățișează pe copil. El protestează ascuțit când ea-i plantează un sărut pe frunte. Dar de îndată ce băiețelul o rupe la fugă, trei tineri ies în față ca să-i ia locul.

— Mă scuzi...

— Bună, eu sunt Deka...

— Arăți minunat în seara asta...

Eu zâmbesc, când îi văd cum încearcă s-o farmece. Fiecare dintre ei cârâie nemulțumit de intervenția celorlalți. Cât se ciorovăiesc ei, pun o mână pe talia lui Zélie și o strâng.

— Îmi acordați acest dans?

Ea se răsucește iute, indignată. Apoi își dă seama că sunt eu. Când zâmbește, mă invadează senzația încântării ei. Dorința. O umbră de frică. Tzain i se ivește pentru o clipă în minte și eu o trag mai aproape de mine.

— O să te duc undeva unde nu ne poate vedea.

O răbufnire de căldură trece din corpul ei într-al meu. O strâng mai tare.

— O să iau asta drept un da.

O prind de mână și o conduc prin mulțime, ignorând privirile chiorâșe ale pretendenților ei. Ne croim drum spre pădurea de la marginea taberei. Departe de sărbătoare și dans. Aerul rece e ca o briză bine-venită. Poartă cu el mirosul focurilor de tabără, al scoarței

de copac și al frunzelor umede.

— Ești sigur că nu-l vezi pe Tzain?

— Foarte sigur.

— Dar cum rămâne cu... hop!

Zélie se împiedică și cade. Un chicotit de fetișcană îi scapă din gură. Eu îmi înăbuș râsul și o ajut, când un damf de vin de palmier cu miere îmi ajunge la nas.

— Ceruri, Zél, te-ai abțiguit?

— Aș vreau eu. Oricine a preparat băutura aia, în mod clar n-a știut ce face.

Mă ia de mână și se reazemă de un copac, să se sprijine.

— Cred că-i de la atâta învârtit cu Selim.

— O să-ți aduc niște apă.

Dau să plec, dar Zélie mă apucă de braț.

— Rămâi.

Degetele ei alunecă peste mâinile mele. Un fior mă străbate la atingerea ei.

— Ești sigură?

Ea dă din cap și chicotește din nou. Râsul ei cristalin mă atrage mai aproape.

— M-ai invitat la dans.

În ochi îi sclipește o luminiță jucăușă.

— Vreau să dansez.

Precum băieții înfocați ce o înconjuraseră pe Zélie mai devreme, fac un pas înainte. Destul de aproape ca să-i simt izul de vin de palmier din răsuflare. Când îmi trec mâna peste încheietura ei, își închide ochii și trage aer în piept. Degetele i se înfig în scoarța copacului.

Reacția ei îmi aprinde de dorință fiecare celulă din corp, o văpaie viscerală pe care n-am mai simțit-o niciodată până acum. Îmi trebuie toată puterea voinței ca să n-o sărut; ca să nu-mi plimb mâinile peste rotunjimile ei și s-o presez de copac.

Când pleoapele ei tremură și se deschid iarăși, mă aplec până-i ating urechea cu buzele.

— Dacă într-adevăr ne vom duce să dansăm, va trebui să te miști, micuță Zél.

Ea înlemnește.

— Nu-mi spune așa.

— Tu-mi poți spune mie „micule prinț”, dar eu nu-ți pot spune „micuță Zél”?

Mâinile îi cad pe lângă corp. Își întoarce fața într-o parte.

— Mama îmi spunea așa.

Ceruri.

Îi dau drumul. Duc o luptă să nu mă dau cu capul de copac.

— Zél, îmi pare rău. N-am vrut...

— Știu.

Se uită fix în pământ. Zburdălnicia i-a dispărut, înecată într-o mare de mâhnire. Dar apoi un val de groază se ridică înăuntrul ei.

— Ești bine?

Deodată, se agață de mine, apăsându-și fruntea în pieptul meu. Frica ei pătrunde în pielea mea. Mi se înfășoară de gât. O mistuie – nemiloasă și puternică – exact ca în ziua aceea, în pădure. Numai că acum nu o chinuie numai frica de rege și de oamenii lui, dar și de ravagiile pe care le-ar putea face umbrele morții din mâinile proprii.

Îmi încolăcesc brațele în jurul ei și o strâng la piept. Ce n-aș da să o eliberez de frica asta. Stăm așa câteva momente lungi, dispărând unul în brațele celuilalt.

— Miroși ca marea.

Ea clipește nedumerită.

— Spiritul tău, explic eu. Întotdeauna a mirosit ca marea.

Ea se uită la mine cu o expresie pe care nu i-o pot citi. Nici nu pierd prea mult timp încercând s-o descifrez. Mi-e destul să mă pierd în ochii ei. Să exist doar în privirea ei argintie.

Îi dau o șuviță rebelă pe după ureche. Ea își îngroapă din nou fața în pieptul meu.

— Mi-am pierdut controlul astăzi.

Vocea îi tremură.

— L-am rănit. L-am rănit pe *Tzain.*

Îmi deschid mintea ceva mai mult, doar până în punctul în care pierd încordarea. Amintirile lui Zélie mă năpădesc ca un val rostogolindu-se pe țărm.

Simt totul, veninul cuvintelor lui Tzain, umbrele care-au țâșnit cu

furie. Vinovăția, ura, rușinea rămasă în urma magiei sale.

O strâng pe Zélie mai tare, un val cald străbătându-mi tot corpul când și ea mă strânge înapoi.

— Și eu mi-am pierdut controlul odată.

— Și a fost cineva rănit?

— Cineva a murit, spun eu, liniștit. Cineva pe care-l iubeam.

Ea se retrage și își ridică ochii înlăcrimați spre mine.

— De aceea ți-e atât de frică de magia ta?

Încuviințez. Vinovăția pentru moartea Kaei se răsucește ca un pumnal în mine.

— N-am vrut să mai fie și altcineva rănit.

Zélie se sprijină la loc de pieptul meu și lasă să-i scape un oftat greu.

— Nu știu ce să fac.

— În ce privință?

— Cu magia.

Fac ochii mari. Mi-aș fi putut imagina orice, numai că am să aud îndoiala aceasta ieșind din gura ei nu.

— Asta e ceea ce vreau.

Zélie face un gest spre sărbătoarea plină de fericire.

— Asta e pentru ceea ce am luptat, dar când mă gândesc la ce s-a petrecut...

Vocea i se stinge. Umărul sângerând al lui Tzain îi inundă mintea.

— Oamenii aceștia sunt buni. Inimile lor sunt pure. Dar ce-o să se întâmple dacă eu aduc magia înapoi și majii răi încearcă să preia controlul?

Frica ei îmi e atât de familiară încât pare a mea. Totuși, cumva, nu e nici pe departe la fel de intensă ca înainte. Chiar și atunci când mă gândesc la flăcările lui Kwame, primul lucru care-mi vine în minte este cum s-au stins imediat când Zulaikha i-a cerut să se oprească.

Zélie deschide gura să continue, dar niciun cuvânt nu-i mai iese. Mă uit la buzele ei pline. Mă uit un pic prea lung, când ea și le mușcă.

— E atât de nedrept, oftează ea.

O privesc. E greu de crezut că nu visăm amândoi. De câte ori nu mi-am dorit s-o țin astfel în brațe? S-o simt ținându-mă și ea la fel de strâns?

— Tu poți să dansezi cât vrei în mintea mea, pe când eu n-am nicio idee ce se petrece în a ta.

— Chiar vrei să știi?

— Bineînțeles că vreau să știu! Îți dai seama cât e de stingheritor să nu ai niciun contr...

O lipesc cu spatele de scoarța copacului. Îmi apăs gura pe gâtul ei. Ea tresare când îmi plimb mâinile pe spatele ei. Un mic geamăt îi scapă de pe buze.

— Asta, șoptesc eu și, între două cuvinte, îi ating pielea cu gura. Asta gândesc eu. Asta se petrece în capul meu.

— Inan, șoptește ea, gâtuit.

Degetele i se înfig în spatele meu, trăgându-mă mai aproape. Totul din mine o dorește. Dorește asta. Tot timpul.

Cu dorința aceasta, totul devine limpede. Totul începe să aibă sens.

Nu e nevoie să ne temem de magie.

Singura noastră nevoie e a unuia de celălalt.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI NOUĂ

ZÉLIE

Nu poți.
Nu poți.
Nu poți.

Indiferent de câte ori repet cuvintele astea, dorința mea e la fel de dezlănțuită ca un animal de călărie scăpat de sub control.

Tzain o să ne omoare dacă află. Dar chiar în clipa în care gândul acesta îmi trece prin minte, îmi înfig unghiile în spatele lui Inan. Îl trag spre mine, strângându-l până când îi pot simți mușchii tari ai corpului. Vreau să simt mai mult. Vreau să-l simt pe *el*.

— Întoarce-te în Lagos cu mine.

Cu greu, îmi deschid ochii, nevenindu-mi să cred că am auzit bine.

— Ce?

— Dacă libertate e ceea ce vrei, întoarce-te în Lagos cu mine.

E ca un plonjon în lacurile de munte ale Ibadanului; un șoc visceral care mă smulge din fanteziile mele. O lume în care Inan e doar un băiat într-un caftan frumos; un maji, nu un prinț.

— Ai promis că n-o să mă împiedici...

— O să-mi țin cuvântul, mă întrerupe Inan. Dar, Zélie, nu despre asta este vorba.

Ziduri încep să se închidă în jurul inimii mele, ziduri pe care știu că le poate simți și el. Inan se dă înapoi, luându-și mâinile de pe spatele meu și așezându-le pe talia mea.

— Când o să aduci magia înapoi, nobilii o să lupte pe viață și pe moarte ca să te oprească. Raidul o să se repete la nesfârșit. Războiul n-o să se termine până ce o întreagă generație de orïshani n-o să moară.

Îmi întorc capul, dar în adâncul sufletului știu că are dreptate. Acesta e și motivul pentru care frica nu vrea să se dea dusă, motivul pentru care nu-mi pot îngădui să sărbătoresc cu adevărat. Zu a construit un paradis, dar când magia se va întoarce, visul o să se sfârșească. Magia nu ne aduce pace.

Ci doar ne dă o șansă de luptă.

— Și cum o să rezolve ceva întoarcerea mea în Lagos? întreb eu. Chiar acum, când noi stăm de vorbă, tatăl tău cere capul meu!

— Tata e speriat, zice Inan, clătinând din cap. Are o concepție greșită, dar frica lui e justificată. Tot ce a văzut coroana vreodată a fost distrugerea pe care o pot semăna majii. N-au trăit niciodată ceva asemănător cu... asta.

Face semn spre tabără, cu chipul luminat de atâta speranță, încât practic zâmbetul îi strălucește în întuneric.

— Zulaikha a creat toate acestea într-o lună, iar în Lagos sunt deja mai mulți divineri decât oriunde în alt colț din Orïsha. Numai închipuie-ți ce am putea realiza cu resursele coroanei în spate.

— Inan... încep eu, dar el îmi dă o șuviță pe după ureche și își plimbă degetul mare pe gâtul meu.

— Dacă tatăl meu ar putea vedea asta... dacă te-ar vedea *pe tine*...

Cu o simplă atingere, totul din mine se înfioară, împingând îndoiala deoparte. Mă înclin spre el, dornică de mai mult.

— O să vadă și el ce mi-ai arătat mie, spune Inan și mă ține aproape. Majii de astăzi nu sunt majii cu care a luptat el. Dacă întemeiem o colonie ca aceasta în Lagos, o să înțeleagă că nu are de ce se teme.

— Așezarea asta supraviețuiește numai pentru că nimeni nu știe unde suntem. Tatăl tău n-o să le îngăduie niciodată majilor să fie la un loc, decât înlănțuiți în obști.

— N-o să aibă de ales.

Mâinile lui Inan mă strâng mai tare, o scânteie de răzvrătire aprinzându-se în el pentru prima oară.

— Când magia o să fie înapoi, n-o să aibă puterea s-o mai ia. Chiar dacă e sau nu de acord cu mine la început, cu timpul va ajunge să înțeleagă ce e cel mai bine. Ne putem uni ca un singur regat pentru prima oară. Amari și cu mine vom conduce tranziția. O putem face, dacă tu o să fii acolo, lângă noi.

O flacără de speranță se aprinde în mine, una pe care ar trebui s-o sting. Viziunea lui Inan începe să se cristalizeze în mintea mea, construcțiile pe care Pământicii le-ar putea clădi, tehnicile pe care Mama Agba ni le-ar putea preda tuturor. Baba n-ar mai avea

niciodată grija taxelor. Tzain și-ar putea petrece restul vieții jucând ag...

Mai înainte să-mi pot duce gândul până la capăt, vinovăția mă înhață. Amintirea sângelui prelingându-se de sub mâna fratelui meu îmi spulberă orice entuziasm.

— N-o să meargă, șoptesc eu. Magia tot ar fi prea periculoasă. Oamenii nevinovați ar putea fi răniți.

— Acum câteva zile și eu aș fi zis același lucru. Dar, în dimineața asta, tu mi-ai dovedit că greșeam. Cu numai o lecție, mi-am dat seama că într-o zi chiar aș putea dobândi controlul. Dacă îi învățăm pe maji cum să facă același lucru în coloniile existente, s-ar putea reîntoarce în Orïsha după ce se vor antrena.

Ochii lui Inan se înviorează și cuvintele încep să-i curgă năvalnic.

— Zélie, numai imaginează-ți ce ar putea deveni Orïâsha. Tămăduitori ca Zu ar putea face să dispară toate bolile. O echipă de Pământici și de Fauri ar putea elimina nevoia de obști. Ceruri, gândește-te cum ar lupta armata cu incarnările tale conducând atacul.

Își lipește fruntea de a mea, apropiindu-se mult prea mult ca să mai judec limpede.

— O să fie o nouă Orïsha, spune el mai calm. Orïsha noastră. Fără bătălii. Fără războaie. Doar pace.

Pace...

A trecut atât de multă vreme, că am uitat ce înseamnă cuvântul. Pace simt numai în scena de vis. Tihna de a fi cuprinsă în brațele lui Inan.

Pentru o clipă, mă las ispitită să-mi imaginez un sfârșit al luptei majilor. Nu cu săbii și răsturnări de domnie, ci cu pace.

Cu Inan.

— Vorbești serios?

— Mai mult decât serios. Zél, am nevoie de asta. Vreau să-mi țin toate promisiunile pe care ți le-am făcut, dar nu pot s-o fac singur. Nici tu nu poți s-o faci numai cu magie. Dar împreună...

Un zâmbet încântător se desenează pe buzele lui, atrăgându-mă ca un magnet.

— Am fi de neoprit. O echipă cum n-a mai văzut niciodată Orïsha.

Mă uit peste umărul lui, la divinerii care dansează, zărindu-l în mulțime pe băiatul cu care dansasem eu. Salim se învârte singur de atât de multe ori că pică lat în iarbă.

Inan își coboară mâna de pe obrazul meu și își împletește degetele cu ale mele; căldura lui se răspândește peste mine ca o pătură moale când mă trage în brațele lui.

— Știu că suntem sortiți să lucrăm împreună.

Își coboară vocea.

— Cred... că suntem sortiți să fim împreună.

Cuvintele lui mă amețesc. Cuvintele lui sau alcoolul. Dar cu toată încețoșarea, știu că are dreptate. Aceasta este singura cale prin care toată lumea ar fi în siguranță. Singura decizie care poate pune capăt acestei lupte necontenite.

— Bine.

Inan mă cercetează din ochi. Speranța palpită în jurul lui ca bătăile slabe de tobe în aer.

— Pe cuvânt?

Încuviințez.

— Va trebui să-i convingem pe Tzain și pe Amari, dar dacă ești convins de asta...

— Zél, n-am fost niciodată mai hotărât ca acum.

— Și familia mea va trebui să vină în Lagos.

— N-aș accepta altminteri.

— Și tot va trebui să reconstruiești Ilorinul...

— O să fie primul lucru pe care Pământicii și Mareicii o să-l facă!

Mai înainte să pot ridica altă obiecție, Inan mă ia în brațe și se rotește cu mine. Zâmbetul lui se întinde atât de larg, încât e cu neputință să nu-i zâmbesc și eu. Râd când mă lasă jos, deși mai trece un moment până când lumea să se oprească din învârtit.

— Probabil n-ar trebui să decidem soarta Orïshei în timp ce ne învârtim într-o pădure.

El murmură o consimțire, ridicându-și lent mâinile de-a lungul trupului meu, înapoi la obraji.

— Probabil n-ar trebui să facem nici asta.

— Inan...

Mai înainte să-i explic că nu putem, că securea lui Tzain e proaspăt

ascuțită și la numai câteva corturi depărtare, Inan își lipește buzele de ale mele și totul se evaporă. Sărutul lui e tandru și totuși puternic, împingând cu blândețe în mine. Iar buzele lui... moi.

Mai moi decât știam că pot fi niște buze.

Ele aprind fiecare celulă a corpului meu și trimit căldură pe șira spinării în jos. Când în sfârșit se retrage, inima îmi bate atât de repede că mă simt ca și când tocmai am încheiat o luptă. Inan nu se grăbește să deschidă ochii și un zâmbet îmbătător îi înflorește pe față.

— Îmi cer scuze... își plimbă degetul mare peste buza mea de jos. Vrei să te întorci în tabără?

Da.

Știu că asta ar trebui să fac. Asta ar trebui probabil să facem amândoi. Însă acum, că am dat de gust, orice reținere din partea mea s-a dus.

Inan face ochii mari când îi iau capul între mâini și-i aduc cu forța buzele înapoi peste ale mele.

Reținerile pot aștepta până mâine.

În seara asta îl vreau pe el.

CAPITOLUL ȘAIZECI

AMARI

Râd cum n-am mai făcut-o de ani buni, când Tzain mă învârte, și mă învârte. Se apleacă să mă ridice din nou în brațe, dar se oprește, lăsându-mă pe pământ. Zâmbetul, care i se întinsese de la o ureche la alta, i se scurge deopotrivă cu năduşeala. Îi urmăresc linia privirii la moment ca să-l văd pe Inan luându-i fața lui Zélie între palme și îmbrățișând-o într-un sărut.

Ceruri!

O exclamație îmi scapă de pe buze. Am simțit că mocnea ceva între ei, numai că nu știam c-o să se aprindă atât de curând. Dar observând felul în care Inan o sărută pe Zélie acum, mai multe întrebări îmi asaltează mintea. Tandrețea cu care o ține, felul în care își plimbă mâinile pe trupul ei, trăgând-o spre el...

Obrajii mi se încing și mă întorc cu spatele; o îmbrățișare ca asta e mult prea intimă ca să fie privită. Dar Tzain nu împărtășește aceeași stinghereală. Dimpotrivă, pare să se holbeze mai abitir. Toți mușchii i se încordează, privirea îi devine dură, toată veselia s-a dus.

— Tzain...

Trece pe lângă mine, hotărât să atace cu o furie pe care nu i-o cunoșteam.

— Tzain!

Se mișcă de parcă nu m-ar vedea, de parcă nu se va opri până ce nu-și va înfige mâinile în gâtul fratelui meu.

Atunci Zélie îl apucă pe Inan și îi apropie buzele de ale ei.

La vederea acesteia, Tzain se oprește ca fulgerat. Se împleticește îndărăt, de parc-ar fi fost fizic lovit. Apoi dintr-odată cedează, rupându-se în două ca o crenguță între pumnii lui încleștați.

Pornește cu pași apăsați, trecând pe lângă mine, prin mulțimea divinerilor, croindu-și drum spre corturi. Mă chinui să țin pasul cu sprintul lui, când intră valvârtej în cortul lui. Trece de Nailah și de sacul lui Zélie ca să pună mâna pe secure...

— Tzain, nu!

Țipătul meu se lovește de urechi surde, el își vâră securea în sac. Împreună cu haina lui, merindele lui... și restul lucrurilor sale.

— Ce faci?

Tzain nu-mi răspunde, îndesându-și haina înăuntru de parcă și el și-ar fi sărutat sora. Întind mâna spre el, dar își smulge umărul, ferindu-se de atingerea mea.

— Tzain...

— Ce? răcnește el și eu tresar.

Face o pauză, răsuflând prelung.

— Iartă-mă, numai că... nu pot să fac asta. Am terminat.

— Cum adică ai terminat?

Tzain își leagă curelele sacului în spate și le strânge bine.

— Plec. Poți să vii cu mine dacă vrei.

— Stai, ce?

Tzain nu se oprește să-mi dea vreun răspuns. Mai înainte să mai pot zice și altceva, se năpustește afară din cort, abandonându-mă și ieșind în noapte.

— Tzain!

Mă grăbesc să mă duc după el, dar nu face nicio încercare de a mă aștepta. Trece ca furtuna prin tabără, lăsând totul în urma lui. Pot auzi vuietul slab al râului Gombe, când Tzain merge grăbit prin iarba înaltă. Străbate toată distanța până la următoarea vale înainte să-l pot prinde, în sfârșit.

— Tzain, *te rog!*

Se oprește, dar picioarele îi rămân încordate ca și când ar putea țâșni la drum în orice moment.

— Nu poți s-o iei un pic mai încet? mă plâng eu. Doar... respiră o dată! Știu că îl urăști pe Inan, dar...

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de Inan. Toată lumea poate face orice poftește, dar nu mă amestecați pe mine în treaba asta.

Îmi îngheață inima la cruzimea cuvintelor lui, năruind toată căldura pe care o pusese acolo înainte. Deși picioarele îmi tremură, fac un efort și mă apropii de el.

— Ești supărat. Înțeleg, dar...

— Supărat?

Tzain își îngustează ochii.

— Amari, m-am săturat să mă lupt pentru viața mea, m-am săturat să plătesc pentru greșelile tuturor. M-am săturat să mă dau peste cap ca să o țin în siguranță, când ea nu face decât să arunce la gunoi eforturile mele.

Își pleacă fruntea și umerii i se lasă în jos. Pentru prima oară de când îl cunosc pare mic; e tulburător să-l văd așa.

— Tot aștept ca ea să se înțelepțească, dar de ce-ar face-o, când eu sunt mereu aici? De ce s-ar schimba, când eu stau mereu prin preajmă, gata să repar ce strică?

Mai fac un pas spre el și îl iau de mână, strecurându-mi degetele printre ale lui. Sunt aspre.

— Știu că relația lor e... suprinzătoare, dar îți dau cuvântul meu, în adâncul sufletului, intențiile fratelui meu sunt pure. Zélie l-a urât pe Inan mai mult ca oricine. Dacă simte astfel pentru el acum, asta trebuie să însemne ceva.

— Înseamnă ce a însemnat mereu.

Tzain își retrage mâna.

— Zélie face o prostie și, mai devreme sau mai târziu, o să i se spargă în cap. Așteaptă tu explozia, dacă vrei, dar eu am terminat.

Vocea i se frânge.

— Oricum n-am vrut niciodată să iau parte la asta.

Tzain pornește din nou, iar eu simt cum ceva în mine se despică. Ăsta nu e omul pe care îl cunosc eu, omul pe care am început să-l...

Iubesc?

Cuvântul plutește în mintea mea, dar nu aș numi-o chiar așa. Iubire e un cuvânt prea puternic, prea intens pentru ceea ce simt. Pentru ceea ce mi se îngăduie să simt. Dar chiar și așa...

— Tu n-o abandonezi niciodată, strig eu în urma lui. N-ai făcut-o niciodată. Nici măcar când te-a costat totul. Întotdeauna ai fost lângă ea.

Ca Binta. Zâmbetul jucăuș al prietenei mele îmi răsare în minte, iluminând noaptea rece. Tzain iubește cu aceeași dăruire ca și ea, necondiționat – chiar și când n-ar trebui.

— De ce acum? continui eu. După tot ce s-a întâmplat, de ce faci asta?

— Pentru că el ne-a distrus casa! se întoarce Tzain brusc.

O venă i se umflă pe gât când urlă.

— Oameni înecați. Copii morți. Și pentru ce? Monstrul ăla a încercat săptămâni întregi să ne ucidă și acum ea vrea să-l ierte? Să-l îmbrățișeze?

Vocea lui Tzain se gâtuie, face o pauză, încleștând și descleștând încet pumnii pe lângă el.

— Pot s-o apăr de o mulțime de lucruri, dar dacă are de gând să fie atât de stupidă, atât de nechibzuită – o să-și găsească moartea. N-o să stau prin preajmă ca să văd întâmplându-se asta.

Cu acestea, se întoarce, își potrivește sacul pe umeri și continuă să meargă prin întuneric.

— Așteaptă, strig eu, dar de data asta Tzain nu încetinește.

Fiecare pas al lui îmi face inima să bată mai tare în piept. Tzain chiar o face.

Chiar pleacă.

— Tzain, te rog...

Un corn sună, sfâșiind noaptea.

Încremenim când alți corni i se alătură, amuțind tobele festivalului.

Mă întorc și-mi fuge pământul de sub picioare când sigiliul regal care întotdeauna m-a bântuit îmi apare înaintea ochilor, sclipind pe uniformă după uniformă. Ochii leopanarilor de zăpadă par să fulgere prin întuneric.

Oamenii Tatei sunt aici.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI UNU

ZÉLIE

Trag abrupt aer în piept când mâinile lui Inan lunecă pe șoldurile mele în jos. Mângâierile lui îmi fac fiecare părticică a corpului să explodeze; e prea greu să mă concentrez ca să-i răspund la sărut. Dar în vreme ce buzele mele uită ce să facă, Inan nu șovăie nicio fracțiune de secundă. Săruturile lui electrizante se mută de la gură pe gâtul meu, atât de intense că mi-e greu să respir.

— Inan...

Fața îmi ia foc, dar n-are rost s-o ascund. Știe prea bine ce efect au săruturile lui asupra mea, cum mă incendiază atingerea lui. Dacă emoțiile mele îl izbesc ca un tsunami, atunci trebuie să știe cât de mult îmi doresc asta. Cum trupul meu arde de dorința de a-i lăsa mâinile să exploreze și să rătăcească...

Inan își lipește fruntea de a mea și își duce mâinile sub talia mea, la spate.

— Crede-mă, Zél. Ce îți fac eu ție e nimic pe lângă ce îmi faci tu mie.

Inima îmi palpită și închid ochii când Inan mă lipește de el. Se apleacă pentru un alt sărut...

Un corn sună cu putere. Un bubuit reverberează prin aer.

— Ce a fost asta? întreb.

Ne oprim tresărind când un alt bubuit răsună.

Inan mă strânge mai tare, năpădit de o sudoare rece.

— Trebuie să plecăm.

— Ce se întâmplă?

— Zél, haide...

Mă eliberez din strânsoarea lui și o iau la fugă spre marginea pajiștei unde se ține sărbătoarea. Muzica se oprește și toată lumea încearcă să-și imagineze cauza zgomotelor. O panică în surdină erupe prin adunare, întrebările înmulțindu-se. Dar, treptat, sursa cornilor devine vizibilă.

Legiunea de gărzi regale pătrunde prin poarta pe care tocmai a

sfărâmat-o și înaintează până în vârful dealului ce domină valea. Luminează tot cerul negru cu flăcările roșii ale torțelor, orbitoare pe fundalul nopții.

O parte dintre soldați își pregătesc săgețile, alții își scot din teci săbiile ascuțite. Cei mai înspăimântători dintre ei țin în lese o haită de pantenare sălbatice; fiarele amenințătoare clămpănesc și fac spume la bot, înnebunite să pornească la vânătoare.

Inan mă prinde din urmă. Se oprește când dă cu ochii de privelişte. Din obraji îi piere toată culoarea. Își împletește degetele cu ale mele.

Comandantul trupelor iese în față, distingându-se prin liniile aurii incrustate în fierul armurii sale. Își ridică o pâlnie la gură, ca să putem auzi cu toții ce strigă.

— Acesta este singurul vostru avertisment! bubuie vocea lui în tăcere. Dacă nu vă supuneți, o să folosim forța. Predați pergamentul și fata și nimeni n-o să aibă de suferit.

Divinerii trec din stupoare în conversații șoptite, frica și confuzia răspândindu-se prin mulțime ca un virus. Unii încearcă să se retragă. Un copil începe să plângă.

— Zél, trebuie să plecăm, repetă Inan, apucându-mă încă o dată de braț.

Dar eu nu-mi mai simt picioarele. Nici să vorbesc nu pot.

— N-o să vă mai spun o dată! strigă comandantul. Predați-le sau o să le luăm cu forța!

Pentru moment, nu se întâmplă nimic.

Apoi o undă străbate mulțimea.

Deși mișcarea începe timid, în câteva secunde valurile de oameni se dau în lături. Eliberează calea pentru ca o singură persoană să treacă. Corpul ei zvelt înaintează cu pași mărunți. Coama albă îi saltă în spate.

— Zu... șoptesc eu, luptându-mă cu impulsul de-a fugi la ea și a o împinge înapoi în mulțime.

Se oprește, înaltă și calmă, sfidătoare mai presus de vârsta ei necoaptă. Caftanul verde-smarald îi flutură în vânt, scânteind pe pielea ei cafenie.

Deși nu are decât treisprezece ani, întreaga legiune își pregătește armele. Arcașii își încordează arcurile. Săbierii strâng frâiele

pantenarelor pentru șarjă.

— Nu știu despre care fată vorbiți, strigă Zu, vocea fiindu-i purtată de vânt. Dar pot să vă asigur că pergamentul nu e la noi. Aceasta este o sărbătoare pașnică. Ne-am adunat aici doar ca să ne cinstim tradiția.

Tăcerea care urmează e aproape asurzitoare. Îmi face mâinile să tremure în pofida voinței mele.

— Vă rog... spune Zu, făcând un pas înainte.

— Stai pe loc! strigă comandantul, scoțându-și sabia.

— Percheziționați-ne, dacă trebuie, răspunde Zu. Suntem de acord să ne căutați. Dar, vă rog, lăsați armele jos.

Își ridică mâinile, a capitulare.

— Nu vreau să fie nimeni rănit...

Se întâmplă atât de repede. Prea repede.

În clipa asta, Zu e în picioare.

În clipa următoare, o săgeată îi străpunge pieptul.

— *Zu!* țip eu.

Dar nu sună a fi vocea mea.

Nu-mi pot auzi vocea. Nu pot simți nimic.

Aerul moare în pieptul meu când Zu privește în jos, apucând cu mâinile ei mici de săgeată.

Tânăra fată cu zâmbetul prea mare pentru fața ei se ține de săgeata trasă cu ura Orïshei.

Se încordează, membrele îi tremură, cumva reușind să mai facă un pas înainte. Nu înapoi, unde noi am putea s-o protejăm.

Înainte, unde ea ne poate proteja pe noi.

Nu...

Lacrimile îmi tulbură vederea, curgându-mi pe obraji. Un Tămăduitor. Un copil.

Sângele se întinde pe mătasea caftanului ei. Verdele-smarald se întunecă de roșu.

Genunchii i se înmoaie și cade la pământ.

— Zu! pornesc în fugă spre ea, deși știu că nu mai poate fi salvată.

În clipa aceea, lumea explodează.

Săgețile zboară și săbiile scânteiază, când gărzile își dezlănțuie atacul.

— Zél, vino!

Inan mă smucește de braț, trăgându-mă înapoi. Dar în timp ce el încearcă să mă conducă într-o parte, un gând pune stăpânire pe mintea mea. Oh, zei.

Tzain.

Înainte ca Inan să poată protesta, o iau la goană, împiedicându-mă de mai multe ori, și mă întorc în vale. Țipetele de groază umplu noaptea. Divinerii aleargă care-ncotro.

Fugim în zadar, încercând disperați să scăpăm de arcașii ce trag din cer. Unul după altul, divinerii cad, străpunși de un atac cu săgeți ce pare să nu se mai sfârșească.

Dar groaza de arcași e uitată când uniformele cu sigiliul regal al Orïshei coboară și se răspândesc în mulțime. Soldații dau drumul pantenarelor turbate, îngăduindu-le fiarelor pe care le călăresc să-și înfigă colții în carnea divinerilor. Gărzile în armuri pătrund prin mulțime, cu săbiile ridicate și ascuțite. Nu arată nicio milă, nu fac nicio deosebire, ciopârțind pe toată lumea în calea lor.

— Tzain! țip eu, o altă voce într-un cor de strigăte.

Nu se poate să moară și el ca Mama. Nu ne poate părăsi, pe mine și pe Baba.

Dar cu cât mai departe alerg, cu atât mai multe corpuri cad la pământ, cu atât mai multe spirite se scurg odată cu sângele în pământ. Pierdut în mulțime, Salim plânge, țipetele lui ascuțite întrecând orice alte strigăte.

— Salim! țip eu, năpustindu-mă spre băiețelul dulce pe care l-am învârtit în brațele mele.

Un gardian vine spre el călare pe o pantenară însetată de sânge. Salim ridică brațele, predându-se.

El nu are nicio magie. Nicio armă. Nicio putere să lupte.

Gardianului nu-i pasă.

Sabia lovește.

— Nu! răcnesc eu, cu tot corpul îndurerat.

Lama sfârtecă trupul micuț al lui Salim.

Moare mai înainte să atingă pământul.

Ochii lui goi îmi îngheață sângele în vene. Și inima. Și măduva oaselor.

Nu putem învinge. Nu putem trăi. N-o să avem niciodată o șans...

Senzația mă lovește în adâncul sufletului, la fel de puternică precum bătăile inimii mele.

Îmi zdruncină magia din sânge. Îmi scoate aerul din plămâni.

Kwame trece pe lângă mine, alergând spre miezul bătăliei. În mână ține strâns un pumnal.

Apoi își crestează palma.

Magie de sânge.

Mă cuprinde o groază nespusă.

Mi se pare că lumea încetinește și rămâne în suspensie, întinzând secundele între momentul ăsta și ultimul pe care o să-l mai trăiască Kwame. Sângele lui luminează cu o strălucire albă, picăturile împroșcând pământul în cădere.

Numaidecât, lumina ivorie îl înconjoară, radiind din pielea lui neagră, arătând ca un zeu din ceruri.

Când îi ajunge în creștetul capului, îi pecetluiește soarta.

Focul izbucnește din pielea lui.

Tăciuni aprinși curg din corpul lui. Flăcările ard orbitor în jurul său. Îi erup din fiecare membru, îi țâșnesc pe gură, prin brațe, prin picioare. Vâlvătaia se ridică la mulți metri în aer, atât de puternică încât luminează toată scena măcelului. Șocul oprește atacul gărzilor când al lui Kwame abia începe.

Își împinge pumnii înainte. Torente de foc se revarsă peste așezare în valuri fierbinți. Incinerează totul în calea lor, mistuind soldații, distrugând tabăra.

Duhoarea de carne arsă umple aerul, amestecându-se cu mirosul de sânge.

Moartea lovește atât de repede încât soldații nici nu apucă să strige.

— Ahh!

Urletele de agonie ale lui Kwame se ridică deasupra tuturor celorlalte, prefăcând noaptea din neagră în roșie. Magia de sânge face prăpăd prin el, crudă și neiertătoare.

E mai impetuoasă decât orice flacără ar putea conjura un maji prin forțe proprii. El arde cu puterea zeului său, dar arde prin el.

Fața lui neagră devine roșie, venele sfâșiindu-se pe dinăuntru.

Pielea îi clocotește în băşici şi se cojește de pe carne, dând la iveală mușchii împletiți şi oasele. Nu o poate opri. Nu-i poate supraviețui.

Magia de sânge îl mistuie de viu, totuşi îşi folosește şi ultima suflare ca să lupte.

— Kwame! țipă Folake de la marginea văii.

Un diviner puternic o trage îndărăt, împiedicând-o să se arunce în para focului.

Un vârtej de flăcări țâşnește din gâtlejul lui Kwame, silind gărzile să se retragă şi mai mult. În timp ce pârjolește prin linia lor de atac cu ultimele secunde de viață, divinerii reacționează. Poporul meu fuge în toate direcțiile, scăpând prin zidurile de flăcări care lasă pământul pustiit.

Trăiesc, fugind din calea atacului fără sens al gărzilor.

Mulțumită lui Kwame, mulțumită magiei lui, ei supraviețuiesc.

Uitându-mă la foc, parcă întreaga lume se oprește. Strigătele şi zbieretele sunt înăbuşite şi nu se mai aud. Totul se întunecă. Promisiunile lui Inan îmi joacă prin fața ochilor, Orïsha noastră, un pact pe care lumea n-o să-i îngăduie să-l țină. *Pace.*

N-o să avem niciodată pace.

Câtă vreme n-o să avem magie, ei n-o să ne trateze niciodată cu respect. Cuvintele lui Baba îmi şuieră în minte. *Trebuie să ştie că le putem răspunde lovindu-i pe măsură. Dacă ei ne ard casele, şi noi o să le ardem pe ale lor.*

Cu un ultim strigăt, Kwame explodează ca o stea ce moare. Focul se răspândește în toate direcțiile, părăsind pământul cu ultimele rămăşițe din el însuşi.

Când ultimii tăciuni cad, inima mi se sfâşie în piept. Nu pot să cred că m-am îndoit vreodată de adevărul spuselor lui Baba. Ei n-o să ne îngăduie niciodată să devenim puternici.

Nouă o să ne fie întotdeauna frică.

Singura noastră speranță este să luptăm. Să luptăm şi să învingem.

Şi, ca să învingem, avem nevoie de magia noastră.

Eu am nevoie de pergamentul acela.

— Zélie!

Ridic imediat capul. Nu ştiu cât timp am stat nemişcată. Lumea pare să se mişte cu încetinitorul, îngreunată de sacrificiul lui Kwame,

târându-se cu toată durerea și vinovăția din mine.

Tzain și Amari se apropie, călărind pe spinarea lui Nailah. Tzain o mână pe Nailah spre mine, prin toată debandada taberei. Amari ține strâns la piept sacul meu.

Însă când numele meu se aude din gura lui, ceilalți gardieni ciulesc urechea.

— *Fata,* strigă ei unul la altul. *Fata! Ea e!*

Nu apuc să mai fac un pas că niște mâini se înfășoară pe brațele mele.

Pe pieptul meu.

Pe gât.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI DOI

AMARI

Când soarele se ridică deasupra văii, un suspin îmi îneacă pieptul. Razele pătrund în luminișul carbonizat unde a avut loc procesiunea, peste rămășițele înnegrite ale ceea ce a fost odată un loc al bucuriei.

Mă uit lung la pământul pârjolit unde Tzain și cu mine am dansat, amintindu-mi cum mă învârtise el, amintindu-mi sunetul râsului său.

Tot ce a rămas acum e sânge. Carcase goale. Cenușă.

Închid ochii, într-o încercare inutilă de a bloca priveliștea dureroasă. Deși e liniște, încă mai am în minte ecoul țipetelor divinerilor. Strigătele soldaților care i-au măcelărit, izbiturile săbiilor în carne. Nu mă mai pot uita, dar Tzain cercetează atent dezastrul, căutând-o pe Zélie în fiecare dintre fețele celor căzuți.

— N-o văd.

Vocea lui Tzain e o șoaptă ușoară, de parcă dacă ar vorbi mai tare, toate ar răbufni din el: furia lui, durerea lui, supărarea de a-i fi fost răpit încă un membru al familiei.

Fără voia mea, mă trezesc gândindu-mă la Inan: promisiunile lui, posibilele lui minciuni. Deși nu am curajul să cercetez printre morți, o pot simți în adâncul sufletului.

Corpul lui Inan nu zace pe acest pământ.

Nicio parte din mine nu vrea să creadă că asta este opera lui, totuși nu știu ce să cred. Dacă n-a fost trădarea lui, cum de ne-au găsit gărzile? Unde e fratele meu acum?

Nailah scâncește în spatele nostru și o mângâi, așa cum am văzut-o pe Zélie făcând de atâtea ori înainte. Un nod mi se ridică în gât când ea-și freacă botul de mâna mea, drept răspuns.

— Cred că au luat-o, spun eu, cât pot de grijuliu. Asta ar fi ordonat tatăl meu. E mult prea importantă ca s-o fi ucis.

Îmi închipui că explicația asta o să-i dea speranță, dar expresia lui Tzain rămâne neschimbată. Se uită fix la morții de pe jos, răsuflând scurt și puternic.

— Am promis, zice, cu voce gâtuită. Când a murit Mama, am

promis. Am spus că voi fi întotdeauna lângă ea. Am jurat că o să am grijă de ea.

— Ai avut, Tzain. Întotdeauna ai avut.

Dar el e pierdut în lumea lui, un loc mult prea îndepărtat, unde cuvintele mele nu ajung.

— Și Baba...

Trupul i se crispează; își încleștează pumnii încercând să se oprească din tremurat.

— I-am spus lui Baba. I-am... i-am spus că o să...

Pun o mână pe spatele lui Tzain, dar el se ferește de atingerea mea. Parcă toate lacrimile pe care Tzain și le-a oprit vreodată dau acum năvală și ies din ochii lui ca la un semn. Se lasă la pământ, apăsându-și pumnii de cap cu atâta forță de mă tem că o să-și facă rău. Durerea lui se revarsă crudă, doborându-i toate zidurile.

— Nu te poți da bătut.

Mă așez lângă Tzain, ca să-i șterg lacrimile. În pofida tuturor celor întâmplate, el întotdeauna a rămas puternic. Însă pierderea asta e prea greu de îndurat.

— Încă mai avem pergamentul, piatra și pumnalul. Până ce tatăl meu nu pune mâna pe artefacte, oamenii lui o s-o țină în viață. Putem s-o salvăm și să ajungem la templu. Încă putem să îndreptăm lucrurile.

— Ea n-o să vorbească, șoptește Tzain. Nu dacă ne pune pe noi în primejdie. O s-o tortureze.

Strânge pământul în pumni.

— E ca și moartă.

— Zélie e mai puternică decât orice persoană pe care o cunosc eu. O să supraviețuiască. O să lupte.

Dar Tzain clatină din cap, rămânând de neconvins oricât mă străduiesc eu.

— O să moară.

Strânge tare din ochi.

— O să mă lase singur.

Nailah scâncește mai tare și își împinge botul în Tzain, încercând să-i lângă lacrimile de pe față. Asta mă face praf pe dinăuntru, distrugând și ultimele fragmente de cumpăt ce mai stăteau în

picioare. E ca atunci când am privit lumina magică explodând din palma Bintei pentru ca, după câteva clipe, să văd sabia Tatei cum i se implântă în piept. Câte familii a lăsat Tata astfel, distruse fără putință de îndreptare, jelindu-și morții? De câte ori o să-i mai îngădui s-o facă?

Mă ridic în picioare pe culmea dealului și mă întorc spre cetatea Gombe, o urmă palidă a unui fuior de fum înainte de lanțul munților Olasimbo. Harta din camera de război a Tatei reapare în mintea mea și revăd clar *X*-urile care marcau bazele lui militare, în timp ce detaliile se readună în capul meu, un nou plan se încheagă. Nu-l pot lăsa pe Tzain să îndure această pierdere.

N-o să-l las pe Tata să învingă.

— Trebuie să plecăm, spun eu.

— Amari...

— Acum!

Tzain își ridică fruntea de la pământ. Mă aplec și-l iau de mână, ștergându-i dârele de lacrimi.

— Este o fortăreață de gărzi în afara cetății Gombe. Acolo trebuie s-o fi dus. Dacă putem intra, o putem scoate de-acolo.

Putem pune capăt tiraniei Tatei.

Tzain se uită la mine cu ochi îndureraţi, luptând împotriva scânteii de speranță care încearcă să se aprindă.

— Cum o să intrăm?

Mă întorc spre conturul cetății Gombe, profilat pe cerul nopții.

— Am un plan.

— O să meargă?

Dau din cap, pentru prima oară netemându-mă de luptă. Am fost Leonara, odată.

Pentru Tzain și Zélie, o să fiu din nou.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI TREI

ZÉLIE

Cătușele de majacite îmi ard pielea ca un fier înroșit, durerea pătrunzând drept prin încheieturile mâinilor și prin glezne. Lanțurile negre mă țin suspendată deasupra podelei celulei mele, făcându-mi cu neputință să recurg la vreo incantație. Sudoarea îmi șiroiește pe piele când o altă răbufnire fierbinte vine prin gura de aerisire. Fierbințeala asta trebuie să fie intenționată.

Fierbințeala va face durerea mai greu de suportat.

Trăiește... Ecoul cuvintelor lui Lekan îmi răsună în cap ca o zeflemea când sunt în fața morții.

Eu i-am spus că era o greșeală. I-am spus, le-am spus-o tuturor. I-am implorat să nu irosească șansa asta pe mine; acum uite ce am făcut. M-am ținut de râs și învârtit și săruturi, în timp ce regele a pregătit măcelărirea noastră.

Cizme cu flecuri metalice țăcănesc pe culoar. Tresar când se opresc în fața ușii mele. Ar fi mai simplu dacă celula mea ar avea gratii. Cel puțin, aș putea să mă pregătesc sufletește. Însă m-au închis într-o cușcă de fier. Numai două torțe mă împiedică de a fi în beznă completă.

Indiferent ce plănuiesc să facă, este clar că vor s-o ascundă și față de gărzi.

Înghit anevoie, o slabă încercare de a-mi alina gura uscată. *Ai mai făcut asta înainte*, îmi amintesc eu, *de mai multe ori decât ai putea număra.* Pentru o clipă, chibzuiesc dacă bătăile constante din partea Mamei Agba nu erau pentru a mă pedepsi, ci pentru a mă pregăti. Mă lovea atât de des încât devenisem pricepută la a le încasa, pricepută la a mă detașa de corp pentru a nu mai simți durerea. Să fi presimțit ea oare că viața mea avea să sfârșească astfel?

Fir-ar să fie. Lacrimile îmi înțeapă pleoapele la rușinea morților pe care i-am lăsat în urma mea. Mica Bisi. Lekan. Zulaikha.

Sacrificiul lor n-a dus la nimic, nu va fi niciodată răsplătit.

E numai vina mea. N-ar fi trebuit să rămânem pe loc. Cumva am

condus armata regelui la tabăra aceea. Dacă n-am fi fost noi, toți divinerii ar fi putut fi în viață. Zu ar mai fi trăit...

Gândurile mi se încetinesc.

Privirea încruntată a lui Tzain îmi fulgeră prin minte. Inima mi se strânge ghem. Oare Inan să fi făcut asta?

Nu.

Gâtlejul îmi arde de frica asta pe care o înghit ca pe fiere. N-ar fi făcut el așa ceva. După toate cele prin care am trecut, n-ar fi putut. Dacă voia să mă trădeze, a avut nenumărate ocazii. Ar fi putut să fugă cu pergamentul fără să mai ia viața atâtor nevinovați.

Chipul lui Amari îi ia locul chipului lui Tzain, cu ochii ei de ambră înecați de milă. *Fie se pregătește să ne trădeze, fie se petrece altceva.*

Zâmbetul lui Inan își face loc prin ura lor, privirea blândă în care m-a învăluit înainte să ne sărutăm. Însă imaginea se înnegrește și se deformează și arde până ce se înfășoară în jurul gâtului meu cu puterea strânsorii mâinii lui...

— Nu! închid ochii, amintindu-mi cum m-a ținut în brațe.

El m-a salvat. De două ori. Și a încercat să mă salveze încă o dată. Nu el a făcut asta. N-ar fi putut.

Un zornăit.

Prima încuietoare din afara ușii mele se deschide. Îmi fac curaj pentru suferință, agățându-mă de ultimul lucru bun ce mi-a mai rămas.

Cel puțin, Tzain e în viață. Cel puțin Amari a supraviețuit. Cu viteza lui Nailah, trebuie să fi ajuns departe. La asta trebuie să mă concentrez. Un singur lucru care a ieșit bine. Și Baba...

Usturimea lacrimilor amenință în spatele ochilor, când îmi amintesc surâsul pentru care m-am rugat să-l mai văd o dată. Când o să afle despre asta, n-o să mai zâmbească niciodată.

Închid ochii și lacrimile încep să cadă, înțepându-mă ca niște mici pumnale. Sper că a murit.

Sper că nu va trăi niciodată o astfel de durere.

Ultima încuietoare se desface și ușa geme, deschizându-se. Mă încordez.

Dar când Inan apare în cadrul ușii, toată apărarea mea se duce de râpă.

Corpul meu tresaltă în lanțuri când micul prinț intră în celulă, flancat de doi locotenenți. După atâtea zile în care l-am văzut în caftane obișnuite și dashikiuri de împrumut, am uitat cât de glacial arăta într-o uniformă de soldat.

Nu...

Îi cercetez chipul căutând un semn al băiatului care mi-a promis lumea. Băiatul pentru care aproape că am dat tot.

Însă privirea lui e distantă. Tzain a avut dreptate.

— *Mincinosule!*

Țipătul meu răsună în celulă.

Cuvintele nu sunt de ajuns. Nu pot tăia așa cum aș vrea eu, dar abia de mai pot gândi. Strâng cu mâinile de lanțurile de metal atât de tare că îmi pătrund în carne. Am nevoie ca durerea să-mi abată gândurile, altminteri nimic n-o să-mi mai stăvilească lacrimile.

— Plecați, le ordonă Inan locotenenților, uitându-se la mine de parcă aș fi fost un nimic.

De parcă n-aș fi fost în brațele lui cu doar câteva ore mai devreme.

— E periculoasă, Înălțimea Voastră. Nu putem să...

— A fost un ordin, nu o sugestie.

Gardienii schimbă o privire, dar părăsesc celula. Zeii știu că nu se pot împotrivi unui ordin direct de la prețiosul lor prinț.

Deșteaptă manevră. Nu-i greu de ghicit de ce vrea Inan să rămânem între patru ochi. Șuvița albă care strălucea atât de puternic în părul lui este ascunsă acum sub un nou strat de căneală. Nimeni nu poate afla adevărul despre micul lor prinț.

Ăsta să fi fost planul lui de la bun început?

Îmi adun și ultima fărâmă de putere ca să-mi păstrez fața imobilă. N-o să aibă plăcerea să-mi vadă durerea. N-o să știe cât de tare m-a rănit.

Ușa se închide, gărzile ne lasă singuri. El se uită la mine în timp ce ascultăm amândoi pașii gărzilor retrăgându-se. Abia când nu-i mai putem auzi, masca dură i se năruiește și redevine băiatul pe care-l cunosc.

Privirea ca de ambră a lui Inan se umple de spaimă și face un pas înainte, cu privirea ațintită la pata de sânge cea mai mare de pe rochia mea. Un val de aer cald îmi umple plămânii – nu știu când mi-

am oprit respirația. Nu știu când am început să am nevoie de el atât de mult.

Clatin din cap.

— Nu e sângele meu, șoptesc eu.

Nu încă.

— Ce s-a întâmplat? Cum ne-au găsit?

— Sărbătoarea, zice Inan și își pleacă ochii. Divinerii s-au dus în Gombe ca să cumpere provizii. Câțiva gardieni au devenit suspicioși și i-au urmărit.

Oh, zei. Îmi înăbuș cu greu noul val de lacrimi care vrea să iasă. Măcelăriți pentru o sărbătoare. Una pe care n-ar fi trebuit s-o ținem niciodată.

— Zél, nu avem prea mult timp, spune repede, cu vocea gâtuită și răgușită. N-am putut ajunge la tine până acum, dar tocmai a sosit o caravană militară. Vine cineva și atunci...

Inan se întoarce spre ușă, ciulind urechea.

— Zél, am nevoie să-mi spui cum să distrug pergamentul.

— Ce?

Nu se poate să fi înțeles eu bine. După tot ce s-a întâmplat, nu se poate să creadă că asta ar fi rezolvarea.

— Dacă-mi spui cum să-l distrug, te pot proteja. Tata o să te ucidă câtă vreme posibilitatea ca magia să revină este încă o amenințare.

Pentru numele zeilor.

Nici măcar nu-și dă seama că noi am pierdut deja. Pergamentul nu înseamnă nimic fără cineva care să-l citească. Dar nu-l pot lăsa să știe asta.

Ei o să ne ucidă pe toți dacă o să afle. O să șteargă de pe fața pământului fiecare bărbat, femeie și copil. N-o să ne poată opri până nu vom dispărea, până nu ne vor stârpi din existența pe lumea asta cu ura lor.

— ...sunt foarte cruzi, Zél.

Inan înghite anevoie, readucându-mă în prezent.

— Dacă nu renunți, n-o să supraviețuiești.

— Atunci n-o să supraviețuiesc.

Fața lui Inan se schimonosește.

— Dacă nu vorbești, o să te taie până o să spui!

Un nod mi se pune în gât; am bănuit și eu asta, dar nu pot vorbi.

— Atunci, o să sângerez.

— Zél, te rog.

Face un pas înainte, punându-și mâinile pe fața mea învinețită.

— Știu că aveam planurile noastre, dar trebuie să înțelegi că totul s-a schimbat...

— Bineînțeles că totul s-a schimbat! mă răstesc eu. Oamenii tatălui tău au ucis-o pe Zu! Pe Salim! Toți copiii aceia.

Clatin din cap.

— Nici măcar nu puteau să lupte și gărzile i-au ucis pe toți!

Inan face o grimasă, îndurerat. Soldații lui. Oamenii lui. Nimicirea noastră încă o dată.

— Zélie, știu.

Vocea i se frânge.

— Știu. De fiecare dată când închid ochii, corpul ei e tot ce văd.

Întorc capul, reținându-mi lacrimile. Zâmbetul strălucitor al lui Zu îmi umple mintea, veselia ei nesfârșită, lumina ei. Acum ar fi trebuit să fim la jumătatea drumului spre Zaria. Ea și Kwame ar mai fi încă în viață.

— N-ar fi trebuit să atace, șoptește Inan. Zulaikha merita o șansă. Dar soldații au crezut că tu folosiseși pergamentul ca să creezi o armată de maji. Iar după tot ce a făcut Kwame...

Vocea lui Inan se stinge. Toată mâhnirea care îl umpluse înainte pare să se micșoreze, copleșită de frică.

— Kwame a scos din luptă trei plutoane în câteva secunde. I-a ars de vii. A incinerat tabăra. Probabil și noi am fi morți, dacă n-ar fi ars el însuși.

Îmi înalț capul, dezgustată. Pentru numele zeilor, despre ce vorbește?

— Kwame s-a sacrificat ca să ne apere pe noi!

— Dar închipuie-ți cum a arătat în ochii gărzilor, zice Inan, grăbit. Știu că intențiile lui Kwame au fost pure, dar a mers prea departe. Ani de-a rândul noi am fost avertizați împotriva unei magii ca aceea. Ceea ce a făcut Kwame a fost mai rău decât orice ne-a povestit vreodată Tata!

Clipesc nedumerită, cercetându-i fața lui Inan. Unde e viitorul rege

care era gata să-i salveze pe maji? Prințul care s-a aruncat el însuși în fața flăcărilor ca să mă protejeze pe mine? Nu-l cunosc pe băiatul ăsta, înfricoșat, găsind scuze pentru tot ce a pretins că urăște. Sau poate că-l cunosc prea bine.

Poate că acesta este adevărul: micul prinț becisnic.

— Nu mă înțelege greșit, atacul a fost o ticăloșie. Știu că va trebui să ne împăcăm cu ideea. Însă în clipa asta trebuie să acționăm. Soldații sunt îngroziți că majii precum Kwame o să atace din nou.

— Bine.

Strâng lanțurile în mâini, ca să le ascund tremurul.

— Lasă să le fie frică.

Lasă să guste și ei groaza pe care ne-au vârât-o nouă pe gât.

— Zélie, te rog, scrâșnește Inan din dinți. Nu alege asta. Încă mai putem să ne unim popoarele. Lucrează cu mine și o să găsesc eu o cale pentru tine să te întorci în Lagos. O să salvăm Orïsha prin ceva mai sigur, ceva fără magie...

— Ce naiba ai pățit?

Strigătul meu se lovește în ecou de toți pereții.

— Nu e nimic de salvat! După ce au făcut ei deunăzi, nu mai e absolut nimic!

Inan se uită lung la mine, cu o sclipire de lacrimi în ochi.

— Tu crezi că eu vreau asta? Crezi că, după ce am plănuit un regat nou cu tine, vreau *asta?*

Îmi văd propria mâhnire în ochii lui. Moartea visului nostru. Viitorul Orïshei pe care nu-l va vedea niciodată.

— Am crezut că lucrurile pot fi diferite. Am *vrut* să fie diferite. Însă după ceea ce tocmai am văzut, nu avem de ales. Nu-i putem da poporului genul acela de putere.

— Întotdeauna e de ales, șuier eu. Iar gărzile tale și-au făcut alegerea lor. Dacă înainte au fost speriați de magie, acum ar trebui să le fie groază.

— Zélie, nu îngroșa numărul morților. Pergamentul e singura cale prin care i-am convins să te țină în viață. Dacă nu ne spui cum să-l distrugem...

Un alt țăcănit de cizme răsună pe culoar. Inan se dă înapoi exact când ușa se deschide.

— Am spus eu că puteți intra...?

Vocea i se stinge. Culoarea îi dispare din obraji.

— Tată?

Inan rămâne cu gura căscată de uimire.

Chiar fără coroană, e imposibil să nu-l recunoști pe rege.

Intră în celulă ca furtuna, aerul întunecându-se în prezența lui. Un val de emoții mă cuprinde când ușa celulei se închide la loc. Uit și să respir când îi întâlnesc ochii lipsiți de suflet ai celui care mi-a ucis Mama.

Zei, ajutați-mă.

Nu știu dacă sunt într-un vis sau într-un coșmar. Pielea mi se aprinde de o furie pe care n-am mai simțit-o, totuși pulsul îmi bate înnebunit de frică. Încă din primele zile de după Raid mi-am închipuit momentul ăsta, mi-am imaginat cum va fi când o să-l întâlnesc față în față. I-am orchestrat moartea de atât de multe ori în minte, încât aș putea umple un volum întreg cu detalii despre toate modurile în care ar trebui să moară.

Regele Saran își așază o mână pe umărul lui Inan. Fiul lui tresare, de parcă se aștepta la o lovitură. Dincolo de toate, sclipirea de groază din ochii lui Inan mă îndurerează. L-am mai văzut distrus înainte, dar asta e o latură a lui pe care nu i-o știu.

— Gărzile mi-au spus că ai urmărit-o până la răscoală.

Inan stă drepți și își încleștează falca.

— Da, domnule. Sunt în mijlocul interogatoriului. Dacă ne lași singuri, o să obțin răspunsurile de care avem nevoie.

Vocea lui Inan rămâne atât de egală, că aproape și eu îi cred minciuna. Încearcă să mă țină departe de tatăl lui. Probabil știe că o să mor.

Un fior rece mă străbate la acest gând, dar e rapid contracarat de un calm nepământean. Frica în prezența lui Saran e de netăgăduit, totuși nu-mi covârșește dorința de răzbunare.

În acest om – în acest nenorocit – stă întregul regat. O întreagă națiune de ură și oprimare, uitându-se drept în ochii mei. Poate că soldații din gardă au fost cei care au spart ușile din Ibadan în ziua aceea, dar ei au fost doar uneltele lui.

Aici se află inima.

— Dar Amiralul Kaea? își coboară Saran vocea. Asta e ucigașa ei?

Inan face ochii mari și se uită, fără voie, la mine, dar când Saran îi urmărește privirea, Inan își dă seama de greșeala făcută. Orice ar spune el acum, nu-l mai poate împiedica pe regele Orïshei să nu mă interogheze personal.

Cu toată căldura înăbușitoare a încăperii, simpla prezență a lui Saran îmi îngheață sângele în vene. Pielea mă arde și mai tare când vine lângă mine cu sabia lui de majacite. De atât de aproape, îi pot vedea și urmele de vărsat de pe obrajii cafenii întunecați, firele încărunțite de vârstă ce-i împestrițează barba.

Aștept insultele mizerabile, dar e ceva mai rău în felul în care mă privește. Distant. Fără interes. De parc-aș fi vreun animal scos din noroi.

— Fiul meu pare să creadă că tu știi cum a murit amiralul.

Inan face ochii cât cepele. Răspunsul e scris pe toată fața lui. *Cineva a murit*, mi-aduc eu aminte spusele lui de la festival. *Cineva pe care-l iubeam.*

Dar nu era un simplu cineva...

Era Kaea.

— Te-am întrebat ceva, izbucnește din nou vocea lui Saran. Ce i s-a întâmplat amiralului meu?

Fiul tău maji a ucis-o.

În spatele lui Saran, Inan sare un pas înapoi, parcă îngrozit de gândurile mele. Sunt secrete pe care ar trebui să le strig lumii întregi, secrete pe care le-aș putea împărtăși chiar aici. Însă ceva din groaza lui Inan îmi face cu neputință să le divulg.

Îmi întorc capul, în schimb, incapabilă să-l suport pe monstrul care a poruncit moartea Mamei. Dacă Inan e cu adevărat de partea mea, atunci, după ce o să mor, micul prinț s-ar putea să rămână într-adevăr singura speranță a divinerilor...

Saran mă apucă de bărbie și-mi întoarce din nou fața spre el. Tot corpul meu tresare. Calmul care se aflase în ochii regelui până adineauri explodează într-o furie turbată.

— Ai face bine să-mi răspunzi, copilă.

Și aș face. Într-adevăr aș face bine.

Ar fi perfect ca Saran să afle adevărul aici, să încerce să-l ucidă el

însuși pe Inan. Atunci Inan n-ar avea de ales decât să lupte. Să-l ucidă pe tatăl lui, să-i ia tronul și să scape Orïsha de ura lui Saran.

— Complotăm, nu-i așa? întreabă Saran. Pregătim acele prețioase incantații?

Își înfige unghiile în mine cu atâta sălbăticie încât îmi dă sângele.

— Fă o mișcare cât de mică și o să-ți tai personal mâinile alea nenorocite.

— Ta-Tată.

Vocea lui Inan e pierită, dar face un pas în față.

Saran aruncă o privire peste umăr, cu ura încă arzându-i în ochi. Totuși ceva din Inan îl oprește. Cu o smucitură violentă, îmi eliberează fața. Buzele i se crispează în timp ce-și șterge degetele pe haină.

— Presupun că ar trebui să fiu supărat pe mine însumi, cugetă el liniștit. Fii atent, Inan. Când eram de vârsta ta, am socotit că puteau rămâne în viață copiii viermilor. Am socotit că nu era nevoie ca sângele lor să fie vărsat.

Saran apucă de lanțurile mele, silindu-mă să-i întâlnesc ochii.

— După Raid, ar fi trebuit să fiți disperați să vă țineți departe de magie. Ar fi trebuit să vă fie frică. Să fiți supuși. Acum văd că ăștia ca voi nu pot fi educați. Voi, viermii, tânjiți toți după infecția care vă mânjește sângele.

— Ne-ai fi putut lua magia fără să ne ucizi. Fără să ne zdrobești trupurile în bătaie.

Sare cât colo când mă smucesc în lanțuri, sălbatică precum o leonară turbată. Mă ard degetele să dezlănțui magia ațâțată de partea cea mai întunecată a furiei mele. O furie iscată de tot ce ne-a luat el.

Noi arsuri insuportabile îmi sfâșie carnea când mă zbat în lanțurile de majacite, făcând tot ce-mi stă în puteri să-mi pun magia în funcțiune, în pofida puterii metalului negru. Fierul sfârâie pe carne și se ridică fum, dar mă zbat în zadar.

Saran mijește ochii, dar nu mai pot tăcea. Nu când sângele îmi fierbe și mușchii tremură ca să se elibereze.

N-o să-mi las frica să amuțească adevărul.

— Ne-ai zdrobit pe noi ca să-ți construiești domnia pe seama sângelui și oaselor noastre. Greșeala ta n-a fost că ne-ai lăsat în viață.

Ci să crezi că n-o să răspundem niciodată luptând!

Inan face un pas înainte, cu falca încleștată, cu ochii când la unul când la celălalt. Furia din privirea lui Saran scoate flăcări, deși lasă să-i scape un chicotit lung, lung.

— Știi ce mă intrigă la voi, ăștia? Întotdeauna începeți de la mijlocul poveștii. De parcă tatăl meu n-a luptat pentru drepturile voastre. De parcă *voi,* viermii, n-ați ars familia mea de vie.

— Nu poți înrobi un popor întreg pentru rebeliunea câtorva.

Saran își dezvelește dinții.

— Ba poți să faci ce vrei când tu ești regele.

— Ignoranța ta îți va aduce căderea, îi trântesc eu lui Saran în față. Cu sau fără magie, noi n-o să ne dăm niciodată bătuți. Cu sau fără magie, o să ne luăm înapoi ce ni se cuvine!

Saran mârâie.

— Curajoase cuvinte de la un vierme pe cale să moară.

Vierme.

Ca Mama.

Ca fiecare frate și soră uciși din porunca lui.

— Ar fi mai bine să mă ucizi acum, șoptesc eu, pentru că n-ai să pui mâna pe niciunul dintre artefacte.

Saran zâmbește fără grabă și sinistru, ca o felină din junglă.

— Oh, copilă, râde el. Eu n-aș fi atât de sigur de asta.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI PATRU

INAN

Zidurile celulei se închid sufocant. Sunt captiv în iadul ăsta. Îmi consum până la ultimul dram de voință ca să stau în picioare, să nu mi se înmoaie genunchii sub privirea mânioasă a Tatei. Însă, în timp ce eu abia mai pot respira, Zélie se revoltă. Sfidătoare și înfocată ca întotdeauna.

Fără să pună preț pe viața ei.

Fără nicio frică de moarte.

Oprește-te, îmi vine să strig. *Nu mai vorbi!*

Cu fiecare cuvânt, dorința Tatei de a o sfărâmă crește.

El bate cu pumnul în ușă. După două bătăi puternice, ușa de metal se deschide brusc. Intră felcerul fortăreței, flancat de trei locotenenți; toți își fixează privirile în podea.

— Ce se întâmplă?

Vocea mea e răgușită. E greu să articulez când fac eforturi să-mi suprim din nou magia. Nădușeala îmi șiroiește pe piele, când o altă rafală fierbinte pătrunde prin gura de aerisire.

Felcerul îmi aruncă o privire.

— Înălțimea Voastră dorește...

— Ești la ordinele mele, îl întrerupe Tata, nu ale lui.

Felcerul se grăbește să înainteze, scoțând un cuțit ascuțit din buzunar. Îmi înăbuș un strigăt când îi crestează gâtul lui Zélie.

— Ce faci? strig eu.

Zélie scrâșnește din dinți, când felcerul își apasă lama.

— Oprește! strig, cuprins de panică.

Nu acum. Nu aici.

Dau să fac un pas în față, dar Tata își trântește o mână pe umărul meu cu atâta putere, încât aproape cad grămadă. Privesc îngrozit cum felcerul taie un X puțin adânc pe gâtul lui Zélie. Cu o mână tremurătoare, împinge un ac gros, gol pe dinăuntru, în vena expusă.

Zélie încearcă să-și dea capul pe spate, dar un locotenent o ține nemișcată. Felcerul scoate o sticluță cu lichid negru și se pregătește

să introducă serul pe ac.

— Tată, oare e înțelept ce faci? mă întorc spre el. Ea știe lucruri. Sunt mai multe artefacte. Ea le poate găsi. E singura persoană care înțelege pergamentul...

— Destul!

Strânsoarea Tatei pe umărul meu devine ca de menghină. Acum îl înfurii. Dacă mai continui, o să-i provoace lui Zélie și mai multă durere.

Felcerul se uită din nou la mine, căutând parcă un motiv să se oprească. Dar când Tata dă cu pumnul în perete, felcerul toarnă serul printr-o deschizătură din acul gol drept în vena ei.

Corpul lui Zélie zvâcnește, cuprins de spasme. Serul i se răspândește pe sub piele. Respirația îi devine superficială și rapidă. Pupilele i se dilată.

Mie mi se strânge inima dureros și sângele îmi vâjâie în cap.

Și acesta e doar un ecou a ceea ce îi fac ei...

— Nicio grijă, vorbește Tata, confundând deznădejdea mea cu dezamăgirea. Într-un fel sau altul, o să ne spună tot ce știe.

Mușchii lui Zélie se contractă, zornăind lanțurile. Mă lipesc de perete, căci propriile mele coapse tremură. Mă chinui să-mi păstrez vocea în frâu. Să-mi păstrez calmul e singura mea șansă de a o salva.

— Ce i-ați dat?

— Ceva care să-l țină pe micul nostru vierme treaz, zâmbește Tata. Nu-l putem lăsa să-și piardă cunoștința mai înainte să aflăm ce ne trebuie.

Un locotenent scoate un pumnal de la brâu. Un altul îi sfâșie rochia lui Zélie, dezgolindu-i spatele cu pielea netedă. Soldatul ține lama deasupra flăcărilor torței. Metalul se încinge. Se înroșește.

Tata face un pas înainte. Convulsiile lui Zélie se intensifică; atât de violente încât doi locotenenți trebuie să se lupte ca s-o țină jos.

— Îți admir sfidarea, copilă. E impresionant că ai ajuns atât de departe. Însă eu nu mi-aș face datoria de rege dacă nu ți-aș aduce aminte ce ești de fapt.

Cuțitul îi arde pielea cu o furie atât de intensă, încât agonia ei se revarsă în mine.

— AAAH!

Un urlet cutremurător iese din gâtul lui Zélie. Mă sfredelește până în adâncul ființei mele.

— Nu! strig eu și mă reped la locotenentul cu pumnalul.

Dobor la pământ unul din gardienii care o țin pe Zélie.

Îl lovesc pe celălalt cu piciorul în pântece.

Pumnul meu îl nimerește pe locotenentul care-i ciopârțește spatele, dar înainte să mai pot face o mișcare, Tata ordonă:

— Țineți-l!

Numaidecât doi gardieni se încleștează de brațele mele. Toată lumea e inundată de alb. Mirosul de carne arsă îmi umple nările.

— Știam eu că n-ai tăria pentru asta.

Cumva, dezamăgirea Tatei răzbește până la mine printre strigătele lui Zélie.

— Scoateți-l de aici, se răstește el. Acum!

Mai mult simt porunca Tatei decât o aud. Deși mă zbat să mă reped înainte sunt împins înapoi. În tot timpul acesta urletele lui Zélie cresc.

Ea rămâne din ce în ce mai departe.

Plânsul și țipetele ei se lovesc de pereții de metal. Când pielea ei arsă se răcește, deslușesc forma unui *V*.

Iar când răsuflarea lui Zélie devine superficială, locotenentul începe să graveze litera *I*.

— *Nu!*

Sunt aruncat afară, pe culoar. Ușa mi se închide în nas.

Bat cu pumnii atât de tare încât îmi sparg pielea de pe încheieturile degetelor și-mi dă sângele, dar nu iese nimeni.

Gândește! Îmi izbesc capul de ușă, cu sângele bubuind în urechi în timp ce țipetele ei cresc. Nu pot intra.

Trebuie s-o scot pe ea afară.

Alerg pe culoar în jos, dar distanța nu ajută la ușurarea suferinței pe care o resimt din plin. Fețe îngrijorate se întrezăresc pentru o clipă, în timp ce mă împleticesc pe lângă ele.

Buzele se mișcă.

Oamenii vorbesc.

Nu reușesc să aud niciun sunet în afară de țipetele lui Zélie. Se transmit amplificat prin ușă. Răsună chiar și mai tare în capul meu.

Mă năpustesc în primul spălător întâlnit și trântesc ușa în urma mea. Fără să știu cum, trag zăvorul.

Pot simți că au început acum să cresteze *E*-ul; ca și când ar grava liniile literei în spinarea mea.

— *Ah!*

Mă apuc de marginea vasului de porțelan cu mâini tremurătoare. Stomacul mi se întoarce pe dos. Gâtul mă arde de usturimea vomei.

Lumea se învârte cu mine, violent și zdruncinător. Abia reușesc să nu-mi pierd cunoștința. Nu am nicio putere.

Trebuie s-o scot pe Zélie...

← • • • →

Gâfâi.

Aerul rece mă izbește ca o cărămidă în plină față. Îmi împinge mirosul de iarbă udă în plămâni. Trestiile ofilite îmi gâdilă tălpile.

Scena de vis.

Când îmi dau seama, cad în genunchi.

Dar nu am timp de pierdut. Trebuie s-o salvez. Trebuie s-o aduc în locul acesta.

Închid ochii și-mi imaginez chipul ei. Argintul obsedant al ochilor ei. Ce literă nouă i-au gravat pe spate? În inima ei? În sufletul ei?

În câteva secunde, Zélie apare. Horcăind. Pe jumătate goală.

Mâinile ei se apucă strâns de pământ.

Ochii îi privesc fără să vadă.

Se holbează la degetele ei tremurătoare fără să recunoască locul în care se află.

Fără să știe cine e.

— Zélie?

Ceva lipsește. Îmi ia o secundă să-mi dau seama ce e în neregulă. Spiritul ei nu se mai înalță ca fluxul oceanului.

Mirosul sărat de mare al sufletului ei a dispărut.

— Zél?

Lumea pare să se zbârcească în jurul nostru, apropiind granițele albe încețoșate. Zélie stă nemișcată – atât de nemișcată încât nu știu dacă mă aude.

Întind mâna. Când degetele mele îi ating pielea, ea țipă și se dă înapoi.

— Zél...

Ochii ei fulgeră sălbatic. Tremurul i se accentuează.

Când fac un pas spre ea, se târăște înapoi. Zdruncinată. Zdrobită.

Mă opresc și ridic mâinile. Simt o durere în piept la vederea ei. Nu mai e nici urmă din războinica pe care o știu. Luptătoarea care l-a înfruntat pe Tata. N-o văd deloc pe Zél.

Numai cochilia goală pe care a lăsat-o Tata în urmă.

— Ești în siguranță, îi șoptesc. Nimeni nu te poate răni aici.

Dar ochii ei se umplu de lacrimi.

— Nu o pot simți, strigă ea. Nu pot simți nimic.

— Ce să simți?

Mă duc spre ea, dar ea clatină din cap și se retrage cu spatele printre trestii.

— A dispărut.

Repetă aceleași cuvinte.

— S-a dus.

Se ghemuiește între trestii, zvârcolindu-se de durerea de care nu poate scăpa.

Datoria înainte de sine.

Îmi înfig degetele în pământ.

Vocea Tatei răsună cu putere în capul meu.

Datoria înainte de oricine altcineva.

Flăcările lui Kwame îmi reapar nechemate în spatele ochilor, arzând totul în calea lor. Datoria mea e să previn așa ceva.

Datoria mea e să păstrez Orïsha vie.

Dar crezul sună fals, săpând în mine un gol precum cuțitul care a săpat în spatele lui Zélie.

Datoria nu e de ajuns când înseamnă distrugerea fetei pe care o iubesc.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI CINCI

AMARI

O să meargă.

Pe toți zeii, trebuie să meargă.

Mă agăț de speranța asta pâlpâitoare, în timp ce Tzain și cu mine ne strecurăm pe aleile dintre construcțiile ruginite din Gombe, ținându-ne în umbră și făcându-ne una cu întunericul.

O cetate de fier și fontă, forjele din Gombe lucrează până târziu în noapte. Ridicate de Fauri înainte de Raid, structurile metalice se înalță și se arcuiesc în forme incredibile.

Spre deosebire de șirurile concentrice de case care separă categoriile de locuitori din Lagos, Gombe e împărțit în patru sectoare, divizând viața localnicilor de atelierele unde se lucrează fierul pentru export. Prin ferestrele prăfuite, se văd divinerii muncind, producând mărfurile Orïshane pentru ziua următoare.

— Stai.

Tzain mă ține în loc când o patrulă de gărzi în armuri trece zornăind pe lângă noi.

— E-n regulă, șoptește după ce patrula trece, dar vocii lui îi lipsește hotărârea obișnuită.

O *să meargă,* repet în gând, dorindu-mi să-l conving și pe Tzain. *Când asta o să se termine, Zélie o să fie bine.*

Cu cât pătrundem mai adânc în cetate, ulițele atelierelor îngrămădite se transformă în străzile cu domuri înalte de metal din cartierul central. Când bat clopotele, muncitorii care și-au încheiat lucrul ne înconjoară, cu toții plini de praf și de zgură. Mergem cu mulțimea spre muzica și tobele care pulsează în noapte. Aroma de lichior înlocuiește fumul înecăcios și apare un ciorchine de taverne, fiecare adăpostită sub un mic dom ruginit.

— Oare o să-l găsim aici? întreb eu, în timp ce ne îndreptăm spre o construcție foarte dărăpănată, care zumzăie mai domol decât celelalte.

— E cel mai bun loc în care să-l căutăm. Când am fost în Gombe,

anul trecut, pentru Jocurile Orïshane, Kenyon și echipa lui m-au adus aici în fiecare noapte.

— Bine.

Reușesc să schițez un zâmbet, de dragul lui Tzain.

— Asta-i tot ce ne trebuie.

— Nu fi atât de sigură. Chiar dacă dăm de el, mă îndoiesc c-o să vrea să ne ajute.

— E un diviner. N-o să aibă de ales.

— Divinerii au rareori de ales, spune Tzain și bate rapid cu nodurile degetelor în ușa de metal. Iar când au, de regulă aleg să aibă grijă de ei înșiși.

Mai înainte să-i pot răspunde, o ferestruică din ușă se deschide. O voce dogită se răstește:

— Parola?

— *Lo-ïsh.*

— Asta-i cea veche.

— Oh...

Tzain se oprește, ca și când cuvântul potrivit ar putea să se ivească din văzduh.

— E singura pe care o știu.

Omul ridică din umeri.

— Parola se schimbă la fiecare săptămână.

Îl împing pe Tzain la o parte și mă ridic pe vârfuri, lungindu-mi gâtul să ajung la vizor.

— Nu suntem din Gombe, domnule. Vă rugăm, ajutați-ne.

Omul își mijește ochii și scuipă prin vizor. Sar înapoi dezgustată.

— Nimeni nu intră fără parolă, se stropșește el. Mai ales vreun nobil.

— Domnule, vă rog...

Tzain mă dă la o parte.

— Dacă prietenul meu Kenyon e înăuntru, poți să-i spui că sunt eu aici? Tzain Adebola, din Ilorin?

Vizorul se închide cu zgomot. Mă uit, abătută, la ușa de metal. Dacă nu izbutim să intrăm, Zélie e ca și pierdută.

— Mai e vreo cale de a intra? întreb eu.

— Nu, mormăie Tzain. Asta n-avea cum să meargă. Am pierdut

vremea. Cât stăm noi aici, Zél e probabil...

Vocea i se frânge și închide ochii, încercând să țină totul înăuntru. Îi deschid pumnii încleștați și întind mâinile spre fața lui, lipindu-mi palmele de obraji.

— Tzain, ai încredere în mine. N-o să te dezamăgesc. Dacă nu e Kenyon aici, putem găsi pe altcineva...

— Pe zei!

Ușa se deschide larg și apare un diviner solid, cu brațele acoperite de tatuaje complicate, ca niște mâneci.

— Bănuiesc că-i datorez lui Khani o monedă de aur, zice el.

Părul lui alb e împletit strâns în codițe lungi, toate adunate într-un ghem în vârful capului. Îl ia pe Tzain în brațe, cumva eclipsându-i trupul masiv.

— Frate, ce cauți aici? Nu era plănuit să vă bat iar echipa decât peste două săptămâni.

Tzain râde forțat.

— Eu pentru echipa ta îmi fac griji. Am auzit că ți-ai scrântit un genunchi?

Kenyon își ridică un crac al pantalonilor, descoperind o brățară metalică fixată pe coapsa lui.

— Felcerul spune c-o să se vindece înainte de calificări, dar nu mă îngrijorează. Te-aș putea învinge și în somn.

Ochii lui se întorc spre mine, cu încetineală și pe îndelete.

— Te rog, spune-mi că o făptură drăgălașă ca tine n-a venit până aici doar ca să-l vadă pe Tzain pierzând.

Tzain îl împinge pe Kenyon și acesta râde, punându-și un braț pe după gâtul lui. Mă uimește că el nu poate simți disperarea pe care Tzain abia și-o ține în frâu.

— E în regulă, D., zice Kenyon spre paznicul tavernei. Jur. Mă pun chezaș pentru el.

Proprietarul vocii dogite scoate capul de după ușă. Deși pare să nu aibă mai mult de douăzeci de ani, fața îi e plină de cicatrice.

— Și pentru fată? face el semn spre mine.

Tzain mă ia de mână.

— E în regulă, garantează Tzain pentru mine. N-o să scoată un cuvânt.

„D” ezită, dar se dă un pas înapoi, permițându-i lui Kenyon să ne conducă înăuntru, deși are grijă să se uite chiondorâș la mine până ce-i dispar din vedere.

Bubuitul tobelor îmi pătrunde parcă prin piele când intrăm în taverna prost luminată. Domul este ticsit de lume și clienții sunt tineri; nimeni nu pare mai în vârstă decât Kenyon sau Tzain.

Cu toții ba dispar, ba apar din umbre, învăluiți pentru o clipă în lumina slabă, pâlpâitoare a lumânărilor. În licărul acestora, reușesc să văd vopseaua scorojită și peticele de rugină ce urâțesc pereții.

În colțul cel mai îndepărtat, doi bărbați bat un ritm domol în pânzele tobelor ashiko, iar un al treilea apasă clapele de lemn ale unui balafon. Cântă cu lejeritatea experienței, umplând pereții de metal cu melodia lor vioaie.

— Ce e locul ăsta? îl întreb la ureche pe Tzain.

Deși n-am mai pus niciodată piciorul într-o tavernă, îmi dau seama curând de ce se cere parola. Clienții au aproape toți părul alb, alcătuind o mare plină de divineri. Cei câțiva kosidáni care au reușit să intre au, vizibil, legături cu divinerii care sunt de-ai casei. Diversele cupluri stau mână în mână și schimbă săruturi.

— I se spune tóju, răspunde Tzain. Divinerii le-au început în urmă cu vreo câțiva ani. Au câte unul în majoritatea orașelor. Este unul dintre locurile în care divinerii se pot aduna în pace.

Dintr-odată, ostilitatea paznicului de la ușă nu mi se mai pare exagerată. Pot doar să-mi închipui cât de rapid gărzile ar putea suprima o adunare ca aceasta.

— Am jucat împotriva băieților ăstora ani de-a rândul, îmi șoptește Tzain, în timp ce Kenyon ne conduce la o masă din fundul localului. Sunt loiali, dar sunt precauți. Lasă-mă să vorbesc eu. O să-i iau ușor.

— Nu avem timp pentru luat ușor, îi șoptesc eu. Dacă nu-i convingem să lupte...

— N-o să fie nicio luptă, dacă nu-i pot convinge să accepte.

Tzain îmi dă un ghiont blând.

— Știu că n-avem destul timp, dar cu ei trebuie s-o luăm încet...

— Tzain!

Un cor de entuziasm izbucnește când ajungem la masa a patru divineri despre care presupun că sunt restul echipei de agbön a lui

Kenyon. Fiecare jucător e mai masiv decât celălalt. Chiar și fetele gemene pe care Tzain le numește Imani și Khani sunt aproape la fel de înalte ca el.

Prezența lui Tzain le stârnește zâmbete și râsete. Toți se ridică în picioare, plesnindu-și palmele de palma lui, bătându-l pe spinare, tachinându-l pe Tzain cu apropiatul turnir de agbön. Indicațiile lui Tzain de a-i lua încet îmi zbârnâie în minte, dar prietenii lui sunt atât de preocupați de jocuri, că nici nu observă că lui Tzain i se surpă lumea sub picioare.

— Avem nevoie de ajutorul vostru, spun eu peste toată gălăgia, prima frază pe care reușesc s-o strecor în conversație.

Echipa se oprește ca să mă măsoare din priviri, de parcă atunci m-ar fi observat.

Kenyon ia o înghițitură din băutura lui portocalie și se întoarce spre Tzain.

— Vorbește. Ce-ți trebuie?

Stau în tăcere în timp ce Tzain le explică situația noastră precară, amuțiți când aud despre căderea așezării divinerilor. El le povestește totul, de la originea pergamentului până la ritualul apropiat, sfârșind cu capturarea lui Zélie.

— Solstițiul e peste două zile, adaug eu. Dacă vrem să reușim, trebuie să acționăm rapid.

— Măi, să fie, oftează Ife, capul lui ras reflectând lumina lumânării. Îmi pare rău. Dar dacă ea e închisă în fortăreață, nu există nicio metodă s-o scoatem.

— Trebuie să existe ceva pe care să-l putem face!

Tzain i se adresează lui Femi, un diviner solid, cu barbă tunsă drept.

— Tatăl tău nu ne poate ajuta? Mai mituiește gărzile?

Chipul lui Femi se întunecă. Fără niciun cuvânt, saltă în picioare și pleacă, atât de repede încât aproape că dă masa peste cap.

— L-au luat pe tatăl lui în urmă cu câteva luni, zice Khani, coborându-și vocea. A început ca o neînțelegere din pricina taxelor, dar...

— Trei zile mai târziu l-au găsit mort, încheie Imani.

Ceruri. Mă uit lung după Femi, care-și croiește drum prin mulțime.

Încă o victimă a puterii Tatei. Încă un motiv să acționăm acum.

Tzain se schimbă la față. Întinde mâna și apucă o cană de metal a cuiva, strângând-o atât de tare că o îndoaie.

— Nu e un capăt de drum, îmi înalț eu glasul. Dacă nu putem mitui ca să intrăm, putem s-o scoatem cu forța.

Kenyon pufnește zeflemitor și mai ia o înghițitură lungă din băutura lui.

— Suntem mari, nu proști.

— Și de ce e asta o prostie? Nu aveți nevoie de mușchii voștri, ci doar de magia voastră.

La cuvântul magie, toată masa încremenește, de parcă aș fi rostit o injurie dureroasă. Cu toții se întorc să se uite unul la altul, dar Kenyon își ațintește o privire încruntată și tăioasă asupra mea.

— Noi nu avem magie.

— Nu încă.

Scot pergamentul din sac.

— Dar noi vă putem da puterile înapoi. Fortăreața a fost proiectată să țină piept oamenilor, nu magiei.

Mă aștept ca măcar unul dintre ei să se uite mai îndeaproape la pergament, dar toți se holbează la el ca la o dinamită gata să explodeze. Kenyon se ridică de la masă.

— E timpul să pleci.

Într-o clipă, Imani și Khani se ridică, fiecare apucându-mă de câte un braț.

— Hei! strigă Tzain.

Se zbate să scape de strânsoarea lui Ife și Kenyon, care-l țin pe loc.

— Dați-mi drumul!

Toată taverna se oprește, dornică să nu piardă nimic din distracție. Deși eu strig și dau din mâini și din picioare, fetele nu încetinesc, ba dimpotrivă, se grăbesc să ajungă la ușă de parcă ar fi viața lor în joc. Însă, deoarece Imani respiră greu și sacadat, iar strânsoarea lui Khani pe brațul meu e mai îndârjită, îmi dau deodată seama ce se întâmplă.

Nu sunt furioase...

Sunt speriate.

Mă răsucesc și scap din mâinile lor cu manevra pe care m-a învățat-o Inan, cu luni în urmă. Înșfac mânerul sabiei, eliberând lama

cu o mișcare iute din încheietură.

— Nu sunt aici să vă fac rău.

Îmi țin vocea coborâtă.

— Singura mea dorință este să vă aduc magia înapoi.

— Cine dracului ești tu? întreabă Imani.

Tzain în sfârșit scapă din mâinile lui Kenyon și Ife. Își face loc printre divineri și gemene ca să vină lângă mine.

— Ea e cu mine, spune răspicat și o silește pe Imani să se dea înapoi. Asta-i tot ce trebuie să știți.

— E în regulă.

Ies din umbra lui Tzain, părăsind cercul protecției lui. Toți ochii din tavernă mă străpung, dar pentru prima oară mă forțez să nu dau înapoi. Mi-o imaginez pe Mama în fața unei mulțimi de oloye, capabilă să comande unei săli întregi cu doar o ridicare de sprânceană. Trebuie să fac apel la puterea aceea acum.

— Eu sunt prințesa Amari, fiica regelui Saran și...

Deși n-am rostit niciodată cuvintele acestea, acum îmi dau seama că nu există altă soluție. Nu pot lăsa linia de succesiune să-mi stea în cale.

— Și viitoarea regină a Orïshei.

Tzain își încrețește fruntea surprins, dar nu se lasă pradă acestui șoc prea multă vreme. Taverna erupe într-o vociferare nestăpânită, care durează mult până să fie stinsă. În cele din urmă, el reușește să facă mulțimea să tacă.

— În urmă cu unsprezece ani, tatăl meu a luat magia de la voi. Dacă nu acționăm acum, o să pierdem singura șansă pe care o s-o avem vreodată de-a o aduce înapoi.

Mă uit în jur prin tóju, așteptând să mă provoace careva sau să încerce să mă arunce iarăși afară. Câțiva divineri pleacă, dar cei mai mulți rămân, dornici să afle mai mult.

Desfac pergamentul și-l ridic, astfel încât să se vadă scrisul străvechi. Un diviner se apleacă să-l atingă și țipă când o pală de aer țâșnește din mâinile lui. Incidentul îmi oferă exact dovada de care aveam nevoie.

— Există un ritual sacru, unul care o să vă restabilească legătura cu zeii voștri. Dacă prietenii mei și cu mine nu-l îndeplinim în timpul

solstițiului centenar de peste două zile, magia va dispărea pentru totdeauna.

Și tatăl meu va goni pe străzi, măcelărindu-i din nou pe cei din neamul vostru. O să vă înjunghie în inimă. O să vă ucidă cum a ucis-o pe prietena mea.

Mă uit de jur împrejur prin încăpere, prinzând privirea fiecărui diviner.

— E mai mult decât magia voastră în joc. E amenințată însăși supraviețuirea voastră.

Murmurele se reiau, până când cineva din mulțime strigă:

— Ce trebuie să facem noi?

Mai înaintez un pas, închizându-mi sabia și ridicându-mi bărbia.

— Există o fată prizonieră în fortăreața gărzilor din afara orașului Gombe. Ea este cheia. Am nevoie de magia voastră ca s-o scoatem de acolo. Dacă o salvați pe ea, vă salvați pe voi înșivă.

Încăperea rămâne tăcută pentru câteva momente lungi. Toată lumea stă nemișcată. Însă Kenyon se lasă pe spate, în scaunul lui, încrucișându-și brațele, cu o expresie pe care nu i-o pot descifra.

— Chiar dacă am vrea să vă ajutăm, magia pe care ne-o dă pergamentul n-o să fie destul de puternică.

— Nicio problemă, spun eu, băgând mâna în sacul lui Zélie și scoțând piatra-soarelui. Dacă acceptați să ne ajutați, o să am eu grijă de asta.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘASE

INAN

Țipetele lui Zélie mă bântuie multă vreme după ce au încetat.

Ascuțite.

Pătrunzătoare.

Deși conștiința ei zdruncinată se odihnește în scena de vis, conexiunea mea cu corpul ei rămâne. Ecourile chinurilor ei îmi ard pielea. Uneori, durerea e atât de intensă, încât nici nu pot să respir. Fac eforturi uriașe să-mi maschez suferința când bat la ușa Tatei.

Cu sau fără magie, trebuie s-o salvez. Deja am dezamăgit-o pe Zélie o dată.

N-o să mi-o iert niciodată dacă o să îngădui să fie ucisă aici.

— Intră.

Deschid ușa și îmi ascund magia cât pot mai adânc, pășind în sediul comandamentului pe care Tata l-a rechiziționat. El stă, îmbrăcat în robele sale de noapte din catifea, studiind o hartă decolorată. Nici urmă de ură. Nici măcar o sugestie vagă de dezgust.

Pentru el, să scrijelească vierme pe spatele unei fete înseamnă doar o altă treabă dintr-o zi obișnuită de lucru.

— Ai vrut să mă vezi.

Tata alege să nu-mi răspundă pentru câteva clipe lungi. Ridică harta și o ține în lumină. Un *X* marchează valea divinerilor.

În clipa aceea mă izbește: moartea lui Zuleikha. Țipetele lui Zélie. Pentru el nu înseamnă nimic. Pentru că ele sunt maji, nu contează.

El predică datoria înainte de sine, dar Orïsha lui nu-i include și pe maji. Nu i-a inclus niciodată.

Nu vrea doar să stârpească magia.

Vrea să-i stârpească pe ei.

— M-ai făcut de râs, vorbește el, în cele din urmă. Nu așa se cuvine să te comporți în timpul unui interogatoriu.

— Eu n-aș numi acela interogatoriu.

Tata lasă harta jos.

— Pardon?

Nimic.

Asta se așteaptă să spun.

Dar Zélie plânge și tremură într-un cotlon al minții mele.

N-o să numesc „tortura” cu un alt cuvânt.

— N-am aflat nimic folositor, Tată. Dumneata?

Vocea mea e în crescendo.

— Singura informație pe care am primit-o a fost cât de tare poți face o fată să țipe.

Spre surprinderea mea, Tata zâmbește. Însă zâmbetul lui e mult mai periculos decât furia.

— Călătoriile te-au întărit, dă el din cap. E bine. Dar nu-ți răci gura să-i iei apărarea acelui...

Vierme.

O știu cu mult înainte ca ocara să iasă de pe buzele Tatei. Așa îi vede el pe toți.

Cum o să mă vadă și pe mine.

Întorc capul încet, până ce îmi pot verifica reflecția în oglindă. Încă o dată, șuvița e acoperită de un strat proaspăt de căneală, dar numai cerurile știu cât o să dureze asta.

— Nu suntem cei dintâi care purtăm povara asta. Care am mers atât de departe pentru a ne păstra regatul în siguranță. Bretonienii, portloganezii – toți au fost zdrobiți pentru că nu au luptat împotriva magiei destul de ferm. Ai vrea să iert viermele și să îngădui ca Orïsha să sufere aceeași soartă?

— Nu asta am propus, dar...

— Un vierme ca ăla este ca un animal de călărie sălbatic, continuă Tata. N-o să-ți dea doar răspunsuri. Trebuie să-i înfrângi voința, să demonstrezi noua stăpânire.

Își coboară privirea înapoi la hartă. Marchează un alt *X* peste Ilorin.

— Ai fi înțeles asta, dacă ai fi avut tăria să rămâi. În cele din urmă, viermele mi-a spus tot ce aveam nevoie să știu.

O broboană de sudoare șiroiește pe spatele meu. Îmi încleștez pumnii.

— Totul?

Tata încuviințează.

— Pergamentul nu poate fi distrus decât cu magie. Am bănuit asta după eșecul Amiralului Ebele, dar fata mi-a confirmat-o. Cu ea în mâinile noastre, avem în sfârșit tot ce ne trebuie. Odată ce reintrăm în posesia pergamentului, o s-o punem să facă operațiunea necesară.

Inima îmi bate în gât. Trebuie să închid ochii pentru a-mi păstra calmul.

— Deci o să trăiască?

— Deocamdată.

Tata își plimbă degetul peste *X*-ul cu care a marcat valea divinerilor. Cerneala roșie se întinde. Se întinde ca sângele.

— Probabil e cel mai bine așa, oftează tata. Ea a ucis-o pe Kaea. O moarte rapidă ar fi un dar.

Tot corpul îmi înțepenește.

Clipesc cu putere. Prea mult.

— Cum? Ce? mă bâlbâi eu. A spus ea asta?

Mă străduiesc să spun mai mult, dar orice cuvânt îmi moare pe limbă. Ura Kaei îmi fulgeră din nou în spatele ochilor. *Vierme.*

— A mărturisit că a fost la templu, spune Tata de parcă răspunsul ar fi evident. De acolo a fost recuperat trupul Kaei.

Ridică un mic cristal turcoaz, pătat cu sânge. Mi se întoarce stomacul pe dos când îl ridică în lumină.

— Ce-i ăla? întreb, deși știu prea bine.

— Un soi de reziduu, spune tata cu o strâmbătură. Viermele a lăsat din astea în părul Kaei.

Tata zdrobește rămășița magiei mele până ce o preface în pulbere. Când se sparge, mirosul de fier și de vin mă izbește.

Mirosul sufletului Kaei.

— Când o găsești pe sora ta, ucide-o.

Tata vorbește mai mult pentru el, decât pentru mine.

— Nu ducem lipsă de oameni pe care i-aș elimina ca să vă țin pe amândoi în siguranță, dar nu pot s-o iert pentru rolul pe care l-a jucat în moartea Kaei.

Strâng mânerul sabiei și mă silesc să dau din cap. Aproape că pot simți cuțitul scrijelind trădător în spatele meu.

— Îmi pare rău. Știu că...

Ea era soarele tău.

— Știu... ce mult a însemnat Kaea pentru tine.

Tata își răsucește inelul pe deget, pierdut în emoţiile lui.

— N-a vrut să plece. Se temea că avea să se întâmple ceva de genul ăsta.

— Cred că i-a fost mai teamă să nu te dezamăgească decât de propria-i moarte.

Tuturor ne este. Întotdeauna ne-a fost.

Nimănui mai mult decât mie.

— Ce o să faci cu ea? întreb eu.

— Cu cine?

— Cu Zélie.

Tata clipește nedumerit la mine.

A uitat că are un nume.

— Felcerul are grijă de ea acum. Credem că pergamentul e la fratele ei. Mâine, o s-o folosim ca momeală pentru a-l recupera. După ce-o să fie în mâinile noastre, ea o să-l distrugă pentru totdeauna.

— Și după asta, insist eu, după ce pergamentul e distrus, atunci?

— Ea moare.

Tata se întoarce la harta lui pe care marchează un traseu.

— O să-i plimbăm leșul prin toată Orïsha, ca să le amintim tuturor ce se întâmplă dacă ne înfruntă. Dacă apare fie chiar și suspiciunea unei rebeliuni, o să-i stârpim pe toți. Atunci, pe loc.

— Și dacă există și o altă cale? spun eu.

Arunc o privire la orașele de pe hartă.

— Dacă le-am putea asculta plângerile – folosind-o pe fată ca ambasador? Există niște oameni... oameni pe care îi iubește. I-am putea folosi pe ei ca s-o ținem în frâu. Un maji pe care să-l controlăm noi.

Fiecare cuvânt mi se pare o trădare, dar fiindcă tata nu mă întrerupe, continui să vorbesc. Nu am de ales. Trebuie să o salvez cu orice preţ.

— Am văzut lucruri în călătoriile astea, Tată. I-am înțeles acum pe divineri. Dacă le putem îmbunătăți situația, o să stingem totodată și posibilitatea de rebeliune.

— Și tatăl meu a crezut același lucru.

Trag iute aer în piept.

Tata nu vorbește niciodată despre familia lui.

Puținul pe care-l știu despre ei vine din bârfele și șoaptele care au circulat prin palat.

— El s-a gândit că am putea înceta prigoana împotriva lor, construind un regat mai bun. Și eu am crezut asta, de asemenea, dar atunci ei l-au ucis. Pe el și pe toate celelalte persoane pe care le iubeam.

Tata pune o mână rece pe gâtul meu.

— Crede-mă când îți spun că nu există altă cale. Ai văzut ce a făcut Arzătorul cu tabăra lor.

Am dat din cap, deși mi-aș fi dorit să n-o fi făcut. Nu mai are rost nicio luptă cu Tata acum, după ce am văzut oameni incinerați atât de rapid că nici n-au apucat să strige.

Tata mă strânge mai tare de gât. Până aproape de pragul durerii.

— Tine cont de vorbele mele și învață lecția asta acum. Până nu e prea târziu.

Tata face un pas înainte și mă îmbrățișează. O atingere atât de străină, încât corpul meu tresare, șocat. Ultima oară când brațele lui au fost încolăcite în jurul meu a fost când eram mic. După ce am tăiat-o pe Amari.

Un bărbat care-și poate tăia propria soră e un bărbat care poate fi un mare rege.

Pentru o secundă, mi-am îngăduit să fiu mândru.

Am fost fericit, în timp ce sora mea sângera.

— Nu am crezut în tine, continuă el, desprinzându-se din îmbrățișare. N-am crezut că aveai să reușești. Dar ai ținut Orïsha în siguranță. Toate acestea o să te facă un mare rege.

Incapabil să vorbesc, dau din cap. Tata se întoarce înapoi la hărțile lui. A terminat cu mine, acum. Fiindcă nu mai am ce spune, ies din încăpere.

Simte! Îmi poruncesc eu. Simte *ceva!* Tata mi-a dat tot ce mi-am dorit vreodată. După tot acest timp, în sfârșit crede că o să fiu un mare rege.

Cu Zélie închisă și în lanțuri, asta nu mai înseamnă nimic.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘAPTE

INAN

Aștept până când Tata adoarme.

Până când gărzile își părăsesc postul.

Stau ascuns în umbre. Urmărind. Ușa de fier geme când felcerul iese din celulă.

Pare epuizat, iar hainele îi sunt pătate cu sângele ei. Vederea lui îmi întărește dorințele.

Găsește-o. Salveaz-o.

Trec ca săgeata în capătul celălalt al holului și strecor cheia mea în broască. Când ușa geme și se deschide, îmi adun curajul pentru priveliștea care mă așteaptă.

Nimic nu m-ar fi putut pregăti.

Zélie atârnă fără vlagă, corpul ei e aproape lipsit de viață, rochia ei sfâșiată e complet îmbibată de sânge. Imaginea asta smulge o nouă bucată din inima mea.

Iar Tata crede că majii sunt animale.

Rușinea și furia mă răscolesc, în timp ce aleg cheia potrivită. Asta nu mai are nicio legătură cu magia. Pentru prima oară, ea este cea mai importantă.

Descui cătușele de la încheieturile și gleznele ei, eliberând-o din strânsoarea lor. O prind în brațele mele și-i acopăr gura. Se trezește și îi înăbuș țipetele.

Durerea ei trece prin mine. Deja cusăturile felcerului se desfac, încep să sângereze.

— Nu pot s-o simt, scâncește ea pe pielea mea.

Îmi aranjez brațele ca să-i apăs pe bandajele din jurul spatelui.

— Ai s-o simți, încerc eu s-o împac.

Pentru numele cerurilor, la ce se referă?

Mintea ei este un zid, retrăind tortura într-o buclă continuă.

Niciun ocean, niciun spirit. Niciun miros de mare. Nu pot vedea dincolo de suferința ei. Trăiește în închisoarea durerii sale.

— Nu face asta.

Unghiile ei se înfig în umărul meu când urcăm pe o scară pustie.

— Deja am sângerat prea mult. Lasă-mă aici.

Căldura sângelui ei mi se scurge printre degete. Apăs mai tare pe spatele ei.

— O să găsim un Tămăduitor.

Aud zăngănitul cizmelor unor gardieni. Intru repede într-o încăpere goală și-i aștept să treacă. Ea se crispează și face eforturi să nu țipe. O strâng și mai tare la pieptul meu.

Când culoarul e liber, mai urc un șir de scări. Inima îmi bate nebunește cu fiecare pas.

— O să te ucidă, șoptește ea, când fug. El o să te ucidă.

Îmi fac curaj să nu mă las influențat de cuvintele ei.

Nu mă pot gândi la asta. Acum nu contează decât ceea ce fac. Trebuie s-o scot pe Zélie...

Întâi se aud strigătele.

Apoi urmează dogoarea.

Ne trântim la podea când o explozie de deasupra străpunge zidul fortăreței.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI OPT

AMARI

Fortăreața domină orașul Gombe ca un palat de fier, aruncându-și umbra în noapte. Trupele au postat santinele la fiecare colț, nelăsând niciun metru neapărat pentru mai mult de câteva clipe. Inima îmi bate în gât când așteptăm să treacă soldații ce patrulează de-a lungul zidului de la sud. Treizeci de secunde e tot ce avem. Mă rog tuturor zeilor de sus ca treizeci de secunde să ne ajungă.

— Poți să faci asta? îl întreb eu în șoaptă pe Femi, ieșind de sub tufele mari de kenkiliba care ne ofereau acoperire.

De când a atins piatra-soarelui, mâinile lui nu mai stau locului, plimbându-se peste degetele lui, peste barbă, peste nasul coroiat.

— Sunt gata, încuviințează el. E greu de explicat, dar o pot simți.

— Bine.

Îmi întorc atenția la patrulă.

— Data viitoare când trec, pornim.

În clipa în care gărzile dispar după colț, Femi și cu mine țâșnim peste pajiștea de iarbă sălbatică îngrijit cosită. Tzain, Kenyon și Imani ne urmează îndeaproape, ținându-se în umbră ca să nu fie zăriți de paznicii de deasupra. Deși mulți divineri din tóju s-au învoit să ne ajute, numai Kenyon și echipa lui au vrut să atingă pergamentul și să-și trezească magia. Am sperat că aveau să fie destui cât să dărâme fortăreața, dar nici măcar ei cinci nu puteau lupta.

Khani s-a dovedit a fi o Tămăduitoare, iar Ife și-a deșteptat puterile de îmblânzitor. Fără magie care să poată lovi rapid, n-ar fi fost bine pentru ei să intre. Din fericire, Kenyon s-a dovedit a fi un Arzător, Femi un Faur și Imani un Cancer. Nu tocmai armata de maji la care sperasem eu, dar cu impulsul dat de piatra-soarelui, ei puteau fi singurii soldați de care aveam nevoie.

— Cincisprezece secunde, șuier eu, gâfâind când ajungem la zidul de sud.

Femi își pune mâinile pe fierul rece, plimbându-le peste plăci și îmbinări cu grația unui Faur iluminat. Pipăie după ceva ce eu nu pot

vedea, îngrozitor de încet, în timp ce timpul nostru trece nemilos.

— Zece secunde.

Femi închide ochii și apasă mai tare în zidul de metal. Pieptul mi se strânge când timpul se scurge mai departe.

— Cinci secunde!

Deodată, aerul se încordează. O lumină verde strălucește în mâna lui Femi. Zidul de metal se deschide unduind ca suprafața unui lac.

Ne repezim cu toții prin deschizătura apărută, furișându-ne în fortăreață cât mai fără zgomot cu putință. Pași soldățești cadențați zăngănesc afară, exact când Femi se strecoară înăuntru. Izbutește să închidă zidul cu o clipă înainte ca următoarea patrulă să treacă pe lângă ea.

Mulțumesc cerurilor.

Las să-mi iasă din piept o răsuflare prelungă, savurând mica victorie înainte să înceapă următoarea bătălie. Am intrat.

Dar acum începe partea cea mai grea.

Săbii lustruite împodobesc pereții de jur împrejurul nostru, reflectându-ne chipurile neliniștite. Ăsta trebuie să fie arsenalul... Dacă fortăreața asta e construită după același plan ca aceea din Lagos, trebuie să fim în apropiere de cartierul comandantului, de la catul de sus. Asta înseamnă că temnițele trebuie să fie dedesubt...

Mânerul ușii se învârte. Ridic o mână, făcând semn tuturor să se ascundă, când ușa arsenalului se deschide cu un scârțâit. Aud zăngănitul unui soldat apropiindu-se și îi zăresc reflecția în săbiile lucitoare, când intră.

Urmăresc soldatul, așteptând, numărând fiecare pas pe care-l face. E aproape. Încă un pas și putem...

— Hai! șuier eu.

Tzain și Kenyon lovesc, punând soldatul la podea. În timp ce-i îndeasă o cârpă în gură, dau fuga și închid ușa, ca să nu iasă niciun sunet pe hol. Până mă întorc eu, strigătele soldatului sunt înăbușite. Mă ghemuiesc și-mi desfac sabia, apăsând metalul rece pe gâtul lui.

— Dacă strigi, îți tai gâtul.

Veninul din cuvintele mele mă surprinde. N-am mai auzit otrava asta decât în glasul Tatei. Însă își face efectul.

Soldatul înghite în sec, când îi scot căluşul din gură.

— Prizoniera maji, mă răstesc eu. Unde e?

— Ci-cine?

Tzain își rotește securea pe deasupra capului soldatului, provocându-l să se mai prefacă o dată că nu știe.

— Celula e la subsol! Pe scări în jos, cea mai din spate, pe dreapta!

Femi îl pocnește pe soldat în frunte, lăsându-l fără cunoștință. Capul soldatului lovește podeaua cu un bufnet surd, iar noi alergăm la ușă.

— Și acum? mă întreabă Tzain.

— Așteptăm.

— Cât timp?

Mă uit la clepsidra care atârnă la gâtul lui Kenyon, citind în firele de nisip când trec peste semnul de sfert. *Unde e al doilea val?*

— Ar fi trebuit să lovească deja...

O explozie trăsnește și tună, reverberând prin fierul de sub tălpile noastre. Ne lipim cu spatele de pereți când fortăreața se cutremură, ferindu-ne capetele de săbiile care se desprind din suporturi și cad. Mai multe explozii răsună de afară, urmate de strigătele soldaților care fug. Deschid puțin ușa, uitându-mă la soldații care trec în goană pe hol. Aleargă spre o luptă cu un dușman pe care mă rog să nu-l găsească niciodată.

Divinerii care n-au vrut să-și trezească puterile s-au învoit să lupte din afară. Folosind alcool de la tavernă, am reușit să facem aproape cincizeci de bombe de foc, în timp ce alții au făcut praștiile pe care aveau să le folosească la lansarea explozibililor. Mulțumită distanței, divinerii ar fi trebuit să poată lovi și apoi să fugă călare pe animalele lor, mai înainte ca soldații să se apropie. Și, cât timp atenția gărzilor era îndreptată în altă parte, noi aveam să ne punem în practică evadarea.

Așteptăm până când bubuitul pașilor se potolește, înainte de a ieși din arsenal și a coborî iute scara din mijlocul fortăreței. Sprintăm pe șirurile de trepte, coborând, unul după altul, etajele turnului de fier. Încă vreo câteva paliere și aveam s-o eliberăm pe Zélie. Apoi voiam să pornim drept spre insula sacră. Cu numai două zile rămase, urma să ajungem exact la țanc pentru ritual.

Însă, după ce coborâm încă un șir de trepte, un grup de soldați ne

blochează calea. Când își ridică săbiile să lovească, nu mai am încotro și strig:

— Atac!

Kenyon lovește primul, trimițând un fior de frică prin pielea mea când dogoarea lui încinge aerul. O puternică lumină roșie i se înfășoară pe mână; cu un pumn, un jet de flăcări a erupt, izbind trei gardieni de zid.

Femi se repede după el, folosind magia lui de metal ca să lichefieze săbiile gardienilor. Când aceștia se opresc brusc, Imani iese în față. Cancerul nostru, probabil cel mai înfricoșător maji dintre toți.

Imani își lasă energia verde-închis să i se scurgă din mâini, închizând oamenii într-un nor ostil. În clipa în care norul atinge soldații, ei se prăbușesc, pielea li se îngălbenește, iar boala îi distruge din cap până-n picioare.

Deși mai mulți soldați se alătură celor dintâi, puterile majilor înfloresc, descătușate cu energie înfricoșătoare. Majii se călăuzesc după instinct, încurajați de valul neîntrerupt de magie ce se revarsă dinspre piatra-soarelui.

— Să mergem! spun eu.

Tzain profită de isterie, lipindu-se de zid ca să se strecoare pe lângă ei. Îi urmez exemplul și îl ajung, de partea cealaltă, coborând apoi în fugă încă un șir de trepte ca s-o salvăm pe Zélie. Cu puterea aceasta, nimeni nu ne poate opri. Niciun soldat n-o să ne stea în cale. Putem învinge armata. Îl putem înfrunta până și pe...

Tata?

Gărzile îl flanchează pe Tata din toate părțile, făcând scut în jurul lui, în timp ce el aleargă de-a lungul etajului de deasupra. Când își plimbă privirea peste soldații prinși în luptă, ochii lui căprui-întunecați îi întâlnesc pe ai mei, fixându-mă ca un vânător care-și ochește prada. Se împiedică din pricina șocului, însă doar pentru o clipă. Când înțelege implicarea mea în atac, furia Tatei se dezlănțuie.

— Amari!

Privirea lui îmi îngheață sângele. Dar, de data asta, am sabia în mână. De data asta nu mi-e frică să lovesc.

Fii curajoasă, Amari!

Vocea Bintei răsună puternic. Imaginea sângelui ei îmi invadează

mintea. O pot răzbuna *acum*. Îl pot ucide pe Tata cu sabia, în timp ce majii îi scot din luptă pe soldați, sabia mea îi poate reteza capul Tatei. Răsplata pentru toate masacrele lui, pentru fiecare biet suflet pe care l-a omorât vreodată...

— Amari?

Tzain îmi atrage atenția, îngăduindu-i astfel Tatei să dispară după o ușă de fier de la capătul holului. *O ușă pe care Femi ar putea cu ușurință s-o topească...*

— Ce faci?

Clipesc la Tzain și-mi țin gura închisă. Nu e timp să-i explic. Într-o zi, o să mă lupt cu Tata.

Azi, trebuie să lupt pentru Zélie.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI NOUĂ

INAN

O strâng pe Zélie la piept când o altă detunătură răsună. Fortăreața se zgâlțâie. Fum negru umple aerul. Ecourile strigătelor se răspândesc lovindu-se în zidurile de fier. Țipete răzbesc prin ușa făcută scrum.

Intru grăbit într-o încăpere și mă uit afară, printre gratiile ferestrei; deși flăcările izbesc zidurile fortăreței, nu apare niciun dușman. În schimb, trupele țipă când iau foc. Pantenarele gonesc înnebunite de frică.

E un haos de nedescris, care-mi reînvie în minte toate ororile pârjolului stârnit de Kwame. Majii atacă din nou. Soldații mei cad, în timp ce ei domină lupta.

— *Nu!*

Fug de la fereastră și cercetez ușa de fier, când un strigăt denaturat răsună de la etajul de deasupra. Focul, metalul și boala duc acest război, doborând un șir nesfârșit de soldați.

Oamenii care atacă sunt incinerați de flăcările unui Arzător. Cei care trag cu săgeți sunt loviți de un Faur – și bărbosul maji întoarce fiecare vârf de săgeată, trimițând înapoi metalul ascuțit drept prin platoșa arcașului.

Dar cea mai periculoasă e o fată pistruiată. Un maji Cancer. O crainică a morții. Nori verde-închis de boală se revarsă din mâinile ei. Respirând o singură dată dintr-unul, corpul soldaților e cuprins de spasme.

Un măcel...

Un măcel, nu o luptă.

Numai trei maji duc bătălia, totuși soldații se prăbușesc sub magia acestora.

E mai rău decât distrugerea din tabăra divinerilor. Cel puțin acolo soldații fuseseră cei dintâi care loviseră. Acum, frica lor prematură pare justificată.

Tata a avut dreptate...

Acum nu se mai poate tăgădui. Indiferent ce aș dori eu, dacă magia se întoarce, așa va arde regatul meu.

— Inan... scâncește Zélie.

Sângele ei cald curge pe mâinile mele. Cheia spre viitorul Orïshei. Sângerând în brațele mele.

Povara datoriei îmi îngreunează pașii, dar încerc să amân acest gând. Orice ar fi, Zélie trebuie să trăiască. Pot găsi o cale să opresc magia după ce ea va fi în siguranță.

Alerg pe culoarele pustii, în timp ce bătălia face ravagii. Urc încă un șir de trepte. O altă explozie răsună.

Fortăreața se cutremură, aruncându-mă de pe trepte. O strâng în brațe pe Zélie în timp ce cad; de data asta nu-i mai pot înăbuși strigătele.

Mă sprijin cu ea de un zid, când o altă explozie lovește. În ritmul ăsta, Zélie o să-și piardă tot sângele înainte să poată evada.

Gândește.

Închid ochii și îi apăs capul lui Zélie pe gâtul meu. Planul fortăreței mi se desfășoară în minte. Caut o ieșire. Între gărzi, maji și bombe de foc nu există nicio cale prin care să putem scăpa. Dar nici nu trebuie... ei vin după ea. Ea nu are nevoie să iasă.

Ci ei au nevoie să intre.

Celula! Mă ridic. Într-acolo trebuie să se îndrepte ei. Zélie țipă când coborâm în goană un șir de trepte. Strigătele ei se alătură agoniei nopții.

— Suntem aproape, șoptesc eu, când o luăm pe ultimul culoar. Doar ține-te tare. O să vină ei. O să ne întoarcem înapoi în celulă. Atunci Tzain o să...

Amari?

La început, n-o recunosc pe sora mea. Amari pe care o știu eu se ferește de sabia ei.

Fata asta arată gata să ucidă.

Amari sprintează pe hol spre noi cu Tzain pe urmele ei. Când un soldat îi taie calea cu sabia întinsă, ea-l rănește fără șovăire în coapsă. Tzain, după ea, îi trântește o lovitură în cap care-l lasă pe soldat fără cunoștință.

— Amari! strig eu.

Ea se oprește brusc. Când o zărește pe Zélie în brațele mele, rămâne cu gura căscată. Ea și Tzain se grăbesc să ne întâlnească. Abia atunci văd și ei că e scăldată în sânge.

Amari își duce mâna la gură. Dar groaza ei e nimic în comparație cu a lui Tzain. Un sunet gâtuit îi scapă din gâtlej – ceva între un scâncet și un geamăt. Se face mic. E ciudat să vezi pe cineva de talia lui părând atât de mic.

Zélie își dezlipește capul de pe gâtul meu.

— Tzain?

El lasă securea jos și se repede la ea. Când o trec pe Zélie în brațele lui, văd că bandajul pe care i l-am apăsat pe spate a devenit roșu.

— Zél, șoptește Tzain.

Bandajul desfăcut dezvăluie toată grozăvia rănilor ei. Ar fi trebuit să-i previn.

Dar nimic nu l-ar putea pregăti pe cineva pentru acel VIERME sângerând, cioplit în spatele lui Zélie.

Vederea mă zdruncină până în străfundul inimii. Pot doar să-mi închipui ce efect are asupra lui Tzain. El o ține în brațe. Prea strâns. Dar nu e timp să-l critic.

— Plecați, îi grăbesc eu. Tata e aici. O să vină mai mulți soldați. Cu cât mai mult întârziați, cu atât mai imposibil o să fie să scăpați.

— Vii cu noi?

Speranța din vocea lui Amari mă rănește adânc. La gândul de-a o părăsi pe Zélie mi se strânge inima dureros. Dar asta nu e lupta mea. Nu pot fi de partea lor.

Zélie întoarce capul spre mine; frica îi izvorăște în ochii umflați de lacrimi. Pun o mână pe fruntea ei. Pielea ei dogorește.

— O să te găsesc eu, îi șoptesc.

— Dar tatăl tău...

O altă explozie. Holul se umple de fum.

— Plecați! strig, când fortăreața se zguduie. Ieșiți cât mai puteți!

Tzain o ia la fugă, cu Zélie în brațe, prin fumul și panica generală. Amari dă să pornească după el, dar șovăie.

— N-o să te las în urmă.

— Du-te, stărui eu. Tata nu știe ce am făcut. Dacă rămân în urmă, vă pot proteja dinăuntru.

Amari dă din cap și se duce după Tzain, acceptându-mi minciuna cu sabia ridicată. Mă las să cad cu spatele pe lângă zid, urmărindu-i cum dispar pe scări, înăbușindu-mi dorința de a-i urma. Bătălia lor e câștigată. Datoria lor e împlinită.

Lupta mea de a salva Orïsha abia a început.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI

ZÉLIE

Evadarea din fortăreață e o ceață, o pictură de nebunie și durere.

Peste toate, rănile de pe spatele meu se deschid; cu fiecare sfâșiere a cărnii, durerea arde nemiloasă. Mi se întunecă vederea, dar știu că am scăpat când fierbințeala din fortăreață se preschimbă în aerul răcoros al nopții. Îmi suflă peste rănile crestate în piele, în timp ce Nailah ne poartă spre siguranță.

Toți oamenii ăștia...

Toți acești maji au venit să mă salveze pe mine. Ce-o să facă ei când o să afle adevărul? Că sunt distrusă. De niciun folos.

Prin pânza mea de întuneric, încerc ceva, orice ca să simt iureșul magiei. Dar niciun strop de căldură nu curge prin venele mele, niciun val nu erupe în inima mea. Tot ce simt e tăietura pumnalului înroșit în foc al soldatului. Tot ce văd sunt ochii aproape negri ai lui Saran.

Îmi pierd cunoștința mai înainte ca frica să mă cuprindă pe de-a întregul și nu știu cât timp a trecut sau încotro am luat-o. Când mă trezesc din ceață, niște mâini bătătorite sunt în jurul corpului meu și mă ridică din șaua lui Nailah.

Tzain...

N-am să uit niciodată disperarea zugrăvită pe chipul lui când m-a văzut. Singura oară când i-am mai observat expresia asta a fost după Raid, când a descoperit trupul Mamei în lanțuri. După tot ce a făcut, nu pot să fiu eu cea care îi dă motivul să-i reapară acea expresie.

— Rezistă, Zél, șoptește el. Suntem aproape.

Mă așază pe burtă, expunând grozăviile de pe spatele meu. Rănile stârnesc o mulțime de exclamații; un băiat începe să plângă.

— Măcar încearcă, zice o fată, străduindu-se să convingă pe cineva.

— Eu... eu m-am ocupat doar de niște jelituri, niște vânătăi. Asta...

Tresar la atingerea femeii, încordându-mă convulsiv când durerea îmi sfâșie spatele.

— Nu pot...

— Fir-ar să fie, Khani, zice Tzain. Fă ceva până nu-și pierde tot sângele!

— E în regulă, intervine Amari. Uite. Atinge piatra.

Încă o dată mă crispez când mâinile femeii apasă pe spatele meu, dar de data asta sunt calde, încălzindu-mă ca soarele pe bălțile de flux din jurul Ilorinului. Căldura mi se împrăștie prin corp, alinând suferința și durerea.

În timp ce se răspândește pe sub pielea mea, reușesc să răsuflu ușurată pentru prima oară. Cu aceasta, corpul meu profită de situație, prinzând din zbor ocazia de a dormi.

← • • • →

Pământul moale se lasă sub tălpile mele și numaidecât știu unde mă aflu. Trestiile îmi mângâie picioarele goale și de undeva de aproape se aude mugetul cascadei. În altă zi, cascada m-ar fi ademenit la ea.

Astăzi, sună nepotrivit. Ascuțit, ca țipetele mele.

— Zélie?

Inan se ivește în fața mea, cu ochii căscați de îngrijorare. Face un pas înainte, dar se oprește, de parcă dacă s-ar apropia mai mult m-aș putea nărui.

Aș vrea eu.

Să plesnesc.

Să mă prăbușesc la pământ și să plâng.

Dar mai presus de toate, nu vreau ca el să afle cât de mult m-a distrus tatăl lui.

În ochii lui Inan izvorăsc lacrimile și el își pleacă privirea. Îmi strâng degetele de la picioare în pământul moale, urmându-i exemplul.

— Îmi pare rău, se scuză el și mă îndoiesc c-o să se oprească vreodată. Știu că ar fi trebuit să te las să te odihnești, dar trebuia să văd dacă erai...

— Bine? termin eu întrebarea pentru el, deși știu de ce nu rostește cuvântul.

După toate cele care s-au întâmplat, nu știu dacă o să fiu în stare să mă mai simt din nou bine.

— Ai găsit un Tămăduitor? întreabă el.

Ridic din umeri. Da. Sunt vindecată. Aici, în scena noastră de vis, ura lumii nu este crestată în spatele meu. Mă pot preface că încă îmi mai curge magia prin vene. Nu mă chinui să vorbesc. Să simt. Să *respir*.

— Eu...

În clipa aceea văd o expresie care mă rănește ca o altă tăietură de pumnal pe spate.

Din prima zi în care l-am întâlnit pe Inan, am văzut foarte multe în ochii lui de ambră. Ură, frică. Remușcare. Am văzut totul. *Totul*.

Dar niciodată asta.

Niciodată milă.

Nu. Mă cuprinde furia. N-am să-l las pe Saran să-mi ia și asta. Vreau ochii aceia care se uitau la mine de parcă aș fi fost singura fată din Orïsha. Ochii aceia care îmi spuneau că noi puteam schimba lumea. Nu ochii ăștia care văd că sunt distrusă.

Că n-am să mai fiu niciodată întreagă.

— Zél...

Se oprește când îi trag fața spre a mea. Cu atingerea lui pot alunga durerea. Cu sărutul lui, pot fi fata de la festival.

Fata care nu are vierme scrijelit în spatele ei.

Continui. Inan rămâne cu ochii închiși, ca după cel dintâi sărut al nostru. Numai că, de data asta, tresare.

De parcă sărutul nostru i-ar provoca durere.

Deși buzele noastre se unesc, îmbrățișarea nu e la fel. Nu-și trece degetele prin părul meu, nu-mi mângâie buza de jos cu degetul mare. Mâinile îi atârnă în aer, speriat să se miște, să atingă.

— Poți să mă atingi, șoptesc eu, străduindu-mă să nu-mi las vocea să se frângă.

Cutele de pe fruntea lui se adâncesc.

— Zél, nu vrei asta.

Îi apropii buzele de ale mele din nou și el se lasă absorbit, mușchii i se destind sub sărutul meu. Când ne desprindem, îmi apăs fruntea de nasul lui.

— Nu știi tu ce vreau eu.

Pleoapele i se zbat și se deschid, iar de data asta întrezăresc o licărire a privirii după care jinduiesc. Văd băiatul care vrea să mă

ducă înapoi la cortul lui, privirea care îmi dă voie să pretind că totul ar putea fi bine.

Degetele lui îmi ating ușor buzele și închid ochii, punându-i la încercare puterea de abținere. Își trece dosul palmei pe sub bărbia mea și...

...Saran mă apucă de bărbie și-mi smucește din nou fața spre el cu forță violentă. Tot corpul meu tresare. Calmul din ochii lui explodează de furie, în timp ce răsuflarea mi se usucă în gât. Îmi trebuie și ultimul dram de voință ca să nu strig, ca să-mi înăbuș groaza, în timp ce de sub unghiile lui înfipte în pielea mea iese sângele.

„Ai face bine să-mi răspunzi, copilă..."

— Zél?

Înfig unghiile în gâtul lui Inan. Am nevoie să strâng astfel pentru a-mi opri mâinile din tremurat; am nevoie să strâng astfel pentru a nu plânge.

— Zél, ce s-a întâmplat?

Îngrijorarea i se strecoară din nou în voce ca un păianjen prin iarbă. Privirea de care am nevoie se năruiește.

Exact.

Ca.

Mine.

— Zél...

Îl sărut cu atâta forță încât trec de zidurile ezitării lui, ale disprețului și rușinii lui. Din ochi îmi curg lacrimi când mă lipesc de el, disperată să ne simțim cum ne-am simțit înainte. El mă îmbrățișează, străduindu-se să fie tandru, însă ținându-mă strâns. E ca și când ar ști că, dacă-mi dă drumul, s-a terminat. Nu se poate tăgădui ce ne așteaptă de partea cealaltă.

O exclamație mi se oprește în gât când mâinile lui îmi prind strâns spatele, lunecând pe arcuirea șoldurilor. Fiecare sărut mă duce într-un nou loc, fiecare mângâiere mă scoate din durere.

Mâinile lui urcă iarăși pe spatele meu și-mi încolăcesc picioarele pe după mijlocul lui, urmând comenzilor lui mute. El mă coboară pe un pat de trestii, așezându-mă cu o ușurință blândă.

— Zél... șoptește Inan.

Ne mișcăm repede, prea repede, dar nu putem încetini. Pentru că

atunci când visul se va sfârși, se va termina. Realitatea va lovi, ascuțită și crudă și neiertătoare.

N-am să mai fiu niciodată în stare să mă uit la fața lui Inan fără s-o văd din nou pe a lui Saran.

Așadar ne sărutăm și ne agățăm unul de celălalt până când totul dispare. Totul se șterge; fiecare cicatrice, fiecare durere. În clipa aceasta, eu nu exist decât în brațele lui. Trăiesc în pacea îmbrățișării lui.

Inan se retrage, suferința și iubirea învolburându-se în spatele ochilor săi de ambră. Altceva. Altceva mai greu. Poate un adio.

Și atunci îmi dau seama că vreau asta.

Cu tot ce s-a întâmplat, am nevoie de asta.

— Continuă, îi șoptesc.

Respirația lui Inan se poticnește. Ochii lui se îmbată la vederea corpului meu, totuși încă îi pot simți abținerea.

— Ești sigură?

Îi apropii gura de a mea, reducându-l la tăcere cu un sărut lent.

— Vreau asta, dau eu din cap. Am nevoie de tine.

Închid ochii, el mă trage mai aproape, lăsând atingerea lui să-mi înece durerea. Chiar dacă e numai pentru un moment.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI UNU

ZÉLIE

Corpul mi se trezește înaintea minții. Deși e o îmbunătățire față de chinul sfâșietor, o durere pulsatilă încă îmi mai străbate spatele. Se preface în junghi când mă ridic; tresar. *Ce e asta? Unde sunt?*

Mă uit lung la cortul de pânză ridicat în jurul patului pe care mă aflu. În mintea mea totul plutește în ceață, în afară de ecoul îmbrățișării lui Inan. Inima îmi tresaltă la acest gând, purtându-mă înapoi în brațele lui. Părți din el încă mai par atât de aproape – catifelarea buzelor, puterea cu care m-au strâns mâinile lui. Însă, altele par deja atât de îndepărtate, de parcă s-a întâmplat cu o viață în urmă. Cuvintele spuse, lacrimile vărsate. Modul în care trestiile mi-au gâdilat spatele, trestii pe care n-o să le mai văd niciodată...

...Ochii negri ai lui Saran privesc în timp ce locotenentul scrijelește în spatele meu.

„Nu mi-aș face datoria de rege, dacă nu ți-aș reaminti ce ești..."

Strâng în pumni cearșafurile aspre. Durerea se propagă în valuri prin piele. Îmi înăbuș un geamăt, când cineva intră în cort.

— Te-ai sculat!

O fată maji solidă, pistruiată, cu pielea cafenie-deschisă și cu capul plin de codițe albe, se apropie de mine. La început, tresar la atingerea ei, dar când căldura pătrunde prin tunica mea de bumbac, scot un suspin de ușurare.

— Khani, se prezintă ea. Mă bucur să văd că te-ai trezit.

Mă uit din nou la ea. Amintirea nesigură despre cum am privit două fete care arătau ca ea concurând într-un meci de agbön iese la suprafață.

— Ai cumva o soră?

Ea încuviințează.

— O geamănă, dar eu sunt cea mai drăguță.

Încerc să zâmbesc la gluma ei, dar nu găsesc veselia.

— Cât de rău e?

Vocea nu pare să-mi aparțină. Nu mai e a mea. E firavă. Golită. O

fântână secată.

— Oh, e... cu timpul, sunt sigură că...

Închid ochii, făcându-mi curaj pentru adevăr.

— Am izbutit să cos rănile, dar... cred că cicatricele n-o să dispară.

Nu mi-aș face datoria de rege, dacă nu ți-aș reaminti cine ești.

Și iarăși ochii lui Saran. Reci.

Fără suflet.

— Însă eu sunt atât de nouă în asta, se grăbește Khani să spună. Sunt sigură că un Tămăduitor mai bun le poate face să dispară.

Dau din cap, dar nu contează. Chiar dacă îmi șterge careva cuvântul VIERME, durerea o să rămână pentru totdeauna. Îmi frec încheieturile mâinilor, livide și scorojite, cu șanțuri rămase de la cătușele de majacite arzătoare ce îmi trecuseră prin piele.

Alte cicatrice care n-o să se vindece niciodată.

Intrarea cortului flutură și întorc capul în partea cealaltă. Nu sunt pregătită să văd pe nimeni. Dar atunci aud:

— Zél?

Vocea lui e delicată. Nu vocea fratelui meu. E vocea cuiva speriat, cuiva care se simte rușinat.

Când mă întorc, el se face mic în colțul cortului. Mă dau jos din pat. Pentru Tzain, îmi pot ascunde frica. Îmi pot reține lacrimile.

— Hei, mă salută el.

Simt înțepături în spate când îmi înfășor brațele în jurul pieptului lui Tzain. El mă cuprinde în brațele lui și durerile din spate se intensifică, dar îl las să mă strângă cât de tare are el nevoie ca să vadă că sunt bine.

— Am plecat.

Vocea i se pierde.

— M-am înfuriat și am plecat de la petrecere. Nu m-am gândit... n-am știut...

Mă desprind din brațele lui Tzain și afișez un zâmbet.

— Rănile arată mult mai rău decât au fost.

— Dar spatele tău...

— E bine. După ceea ce a făcut Khani, n-o să mai rămână nicio cicatrice.

Tzain aruncă o privire la Khani; din fericire, ea reușește să-i

zâmbească. El îmi cercetează ochii, disperat să creadă în minciuna mea.

— I-am promis lui Baba, șoptește el. I-am promis Mamei...

— Ți-ai ținut promisiunea. În fiecare zi. Nu te învinui pentru asta, Tzain. Eu n-o fac.

Își încleștează maxilarul, dar mă îmbrățișează din nou și eu oftez, când mușchii i se relaxează sub mâinile mele.

— Te-ai trezit.

Îmi ia câteva secunde s-o recunosc pe Amari; nu mai are părul împletit, ci liber, pe spate. I se leagănă dintr-o parte în alta când intră în cort cu piatra-soarelui în mână. Piatra o îmbăiază în lumina ei splendidă, însă nu mișcă nimic înăuntrul meu.

Asta aproape că mă distruge. *Ce s-a întâmplat?*

Ultima oară când am ținut în mâini piatra-soarelui, mânia Oyei mi-a pus pe foc fiecare celulă a corpului meu. M-am simțit ca o zeiță. Acum abia dacă mă simt vie.

Deși nu vreau să mă gândesc la Saran, mintea mă poartă înapoi în celulă.

E ca și când ticălosul acela mi-a scos magia cu cuțitul din spate.

— Cum te simți?

Vocea lui Amari mă scoate din gândurile mele, sub ochii ei de ambră pătrunzători. Mă așez din nou pe pat, ca să câștig timp.

— Sunt bine.

— Zélie...

Amari încearcă să-mi prindă privirea, dar eu întorc capul. Ea nu e Inan sau Tzain. Dacă mă descoase, n-am s-o pot păcăli.

Pânza de la intrarea cortului flutură și Khani iese; soarele începe să coboare în spatele munților. Plonjează după un pisc zimțat, dispărând de pe orizontul portocaliu.

— În ce zi suntem? o întrerup eu. Cât timp am zăcut?

Amari și Tzain se uită unul la altul. Inima mi se face atât de mică, încât am impresia c-am s-o pierd respirând. *De aceea nu-mi mai pot simți magia...*

— Am ratat solstițiul?

Tzain se uită în pământ, iar Amari își mușcă buza. Vocea ei abia se aude:

— E mâine.

Simt brusc un gol în stomac şi-mi ascund capul în mâini. Cum o să ajungem la insulă? Cum am să îndeplinesc ritualul? Deşi nu pot simţi răceala morţii, murmur incantaţia în minte. *Èmí àwon tí ó ti sùn, mo ké pè yín ní òní...*

...cu o zvâcnire, soldatul termină litera I. Am spume de fiere la gură. Urlu. Urlu. *Dar durerea nu se mai sfârşeşte...*

Palmele mă ustură şi mă uit la ele; unghiile mi-au crestat semiluni roşii în piele. Îmi descleştez pumnii şi-mi şterg sângele de pat, rugându-mă să nu fi văzut nimeni.

Încerc din nou incantaţia, dar niciun spirit nu se ridică din pământ. Magia mea s-a dus.

Şi nu ştiu cum s-o aduc înapoi.

Conştientizarea îmi redeschide prăpastia căscată în mine, un abis pe care nu l-am mai simţit de la Raid, din clipa în care l-am văzut pe Baba prăbuşindu-se pe străzile din Ibadan şi am înţeles că lucrurile n-o să mai fie niciodată la fel. Mă gândesc la prima mea incantaţie, pe dunele de nisip din Ibeji, la invazia eterică produsă de ţinerea pietrei în mână şi de atingerea mâinii Oyei. Durerea ce mă săgetează acum e mai ascuţită decât lama care mi-a scrijelit spatele.

E ca şi când am pierdut-o din nou pe Mama.

Amari stă pe colţul patului meu şi lasă piatra jos. Mi-aş dori ca valurile ei cu lumină aurie să-mi poată vorbi încă o dată.

— Ce facem?

Dacă suntem atât de aproape de Munţii Olasimbo, Zaria e la cel puţin trei zile călare distanţă. Chiar dacă aş mai avea magia, n-am ajunge la timp în Zaria, nemaivorbind de a porni pe mare spre insula sacră.

Tzain se uită la mine de parcă l-aş fi pălmuit.

— Fugim. Îl găsim pe Baba şi plecăm naibii din Orïsha.

— Are dreptate, încuviinţează Amari. Nu vreau să ne retragem, dar tatăl meu de bună seamă ştie că eşti încă în viaţă. Dacă nu putem ajunge la insulă, trebuie să ne ducem într-un loc sigur şi să ne regrupăm. Să ne gândim la altă cale de a lupta...

— Despre ce naiba vorbiţi? intervine o voce.

Întorc iute capul, când un băiat aproape la fel de masiv ca Tzain dă

buzna în cort. Deși îmi ia un moment, îmi amintesc de codițele împletite, albe, ale unui jucător care, odată, l-a înfruntat pe Tzain în arena de agbön.

— Kenyon? întreb.

Ochii i se îndreaptă scurt spre mine, însă nu e nici urmă de nostalgie în căutătura lor.

— Mă bucur să văd că te-ai hotărât să te trezești.

— Mă bucur să văd că ești încă un măgar.

Se încruntă la mine, înainte de a se întoarce spre Amari.

— Ați *spus* că ea avea să aducă înapoi magia. Acum încercați s-o ștergeți?

— Nu mai avem timp, strigă Tzain. Ne-ar lua trei zile să ajungem la Zaria...

— Și numai o jumătate de zi, dacă o luați prin Jimeta!

— Ceruri, nu din nou...

— Oamenii au murit pentru asta, răcnește Kenyon. Pentru ea. Acum voi vreți să fugiți pentru că vă e frică de riscuri?

Amari îl fulgeră cu o privire care ar putea străpunge și piatra.

— Habar n-ai tu ce am riscat noi, așa că te sfătuiesc să-ți ții gura!

— Ești o mică...

— Are dreptate, vorbesc eu, cu o nouă disperare țâșnind la suprafață.

Nu se poate așa. După toate acestea, nu-mi pot pierde din nou magia.

— Avem o noapte. Dacă putem să ajungem la Jimeta, să găsim o barcă...

Dacă mi-aș putea regăsi magia... să găsesc o cale de a comunica cu zeii...

— Zél, nu.

Tzain se apleacă să mă privească în ochi, la fel cum face cu Baba.

Pentru că Baba e fragil. Distrus. Și acum și eu sunt.

— Jimeta e prea periculoasă. E mult mai probabil să fim uciși decât să găsim ajutor. Tu trebuie să te odihnești.

— Ba trebuie să-și miște fundul.

Tzain sare în fața lui Kenyon atât de repede că sunt surprinsă că nu dărâmă cortul.

— Încetați! Amari își face loc între ei doi. N-avem timp să ne certăm. Dacă nu putem trece prin Jimeta, trebuie să o ocolim.

Când se pornesc să vorbească toți trei deodată, eu mă uit la piatra-soarelui, pe pat, la un braț distanță. Dacă aș putea s-o ating... doar în treacăt...

Te rog, Oya, îmi înalț eu rugăciunea mută, *nu lăsa să se întâmple asta.*

Trag adânc aer în piept, pregătindu-mă pentru valul copleșitor al sufletului Mamei Cer, pentru focul spiritului Oyei. Degetele mele ating piatra netedă...

Speranța mi se chircește în piept.

Nimic.

Nici măcar o scânteie.

Piatra e rece la atingere.

E mai rău decât înainte de trezirea mea la magie, înainte de a fi atins vreodată pergamentul. E de parcă toată magia s-a scurs din mine odată cu sângele, pe podeaua celulei aceleia.

Numai un maji ancorat de spiritul Mamei Cer poate îndeplini ritualul sacru. Cuvintele lui Lekan revin ca un ecou în mintea mea. Fără el, niciun alt maji nu poate fi conectat la Mama Cer înainte de ritual.

Fără mine, nu există niciun ritual.

— Zélie?

Ridic capul și descopăr că toți se uită la mine, așteptând răspunsul final.

S-a terminat. Ar trebui să le spun acum.

Dar când deschid gura să le dau vestea, cuvintele potrivite nu vor să iasă. Nu se poate să fie așa. Nu după tot ce am pierdut.

După tot ce au făcut ei.

— Hai să mergem.

Cuvintele sunt slabe. Pe zei, mi-aș dori să le pot face să sune mai energice. Trebuie să meargă. N-am să *las* să fie acesta sfârșitul.

Mama Cer m-a ales pe mine. M-a folosit. M-a smuls de lângă tot ce am iubit. Nu mă poate abandona astfel.

Nu mă poate arunca fără nimic decât cicatrice.

— Zél...

— Au cioplit „vierme” în spinarea mea, șuier eu. O să mergem. Nu-mi pasă cât o să dureze. N-o să-i las să câștige.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI DOI

ZÉLIE

După mai multe ore de mers prin pădurile ce înconjoară Munții Olasimbo, Jimeta își face apariția la orizont. Ascuțită și zimțată la fel cum se zice că sunt locuitorii ei, colinele sale de nisip și falezele sale stâncoase se înalță la marginea Mării Lokoja. Valurile se sparg la baza falezelor, producând acea muzică familiară pe care o cunosc prea bine. Deși valurile izbesc și vuiesc ca tunetul, numai să fiu din nou în apropierea apei mă liniștește.

— Mai ții minte când ai vrut să locuim aici? îmi șoptește Tzain.

Dau din cap, cu un surâs abia schițat. E plăcut să simți și altceva, să te gândești și la altceva în afară de toate modurile în care planurile noastre ar putea eșua.

După Raid, am insistat să mergem la Jimeta. Mă gândeam că hotarele ei unde nu există legi ar fi singurul loc în care am fi fost în siguranță. Deși auzisem povești despre mercenarii și criminalii care îi băteau străzile, în ochii mei de copil primejdia acelora părea în comparație cu bucuria de a trăi într-un oraș fără gărzi. Cel puțin oamenii care ar fi încercat să ne ucidă acolo n-ar fi purtat blazonul Orïshan.

În timp ce trecem pe lângă micuțele case cuibărite în stânca falezelor înalte, mă întreb cât de diferită ar fi fost viața noastră. Uși de lemn și cercevele de ferestre ies din stâncă, suspendate în afara ei, de parc-ar fi crescut din piatră. Îmbăiat în lumina lunii, orașul nelegiuiților arată aproape tihnit. L-aș putea socoti chiar frumos, dacă n-ar fi mercenarii care pândesc la fiecare colț.

Îmi păstrez expresia serioasă când trecem pe lângă un grup de bărbați mascați, întrebându-mă care o fi specialitatea lor. Din ceea ce am auzit despre Jimeta, oricare dintre cei pe care îi întâlnim ar putea fi orice din panoplie, de la hoț de rând la asasin plătit. Se zvonea că singura cale sigură de a ieși din obști era să tocmești un mercenar ca să te elibereze; ei erau singurii destul de puternici și de vicleni cât să sfideze armata și să rămână în viață.

Nailah mârâie când trecem pe lângă o altă bandă de oameni mascați, un amestec de kosidáni și divineri, bărbați și femei, Orïshani și străini. Ochii lor o cercetează peste coamă, de parcă ar calcula cât ar costa. Mi-arăt colții când un bărbat îndrăznește să se apropie.

Pune-mă la încercare, îl amenințeu din priviri. Mi-e milă de bietul suflet care ar vrea să mă supere în seara asta.

— Asta e? îl întreb pe Kenyon, când ne oprim în fața unei peșteri mari de la baza falezelor.

Intrarea îi e învăluită în întuneric, făcând imposibil să vezi ceva înăuntru.

El dă din cap.

— I se spune Vulperul cu ochi de argint. Am auzit că l-a ucis pe generalul din Gombe cu mâinile goale.

— Și are o barcă?

— Cea mai rapidă. Cu pânze, sau așa am auzit.

— Bine.

Strâng frâiele lui Nailah.

— Hai să mergem.

— Stai.

Kenyon ridică o mână, oprindu-ne înainte să mai facem vreun pas.

— Nu puteți intra așa, în ceată, în sălașul unui clan. Numai unul dintre noi se poate duce.

Șovăim cu toții o clipă. *Fir-ar să fie.* Nu sunt pregătită pentru asta.

Tzain întinde mâna după secure.

— O să mă duc eu.

— De ce? întreabă Kanyon. Tot planul se învârte în jurul lui Zélie. Dacă trebuie să intre careva, ea e aceea.

— Ești într-o ureche? N-am s-o trimit acolo singură.

— Doar nu e lipsită de apărare, zice disprețuitor Kenyon. Cu magia ei e mai puternică decât oricare dintre noi.

— Are dreptate, zice Amari, punând o mână pe brațul lui Tzain. Sunt mai multe șanse s-o ajute dacă îi văd magia în acțiune.

Aici suntem de acord. Acesta e momentul în care eu le spun că nu sunt speriată. Să-i conving pe luptătorii aceștia ar trebui să fie simplu. Magia mea ar trebui să fie mai puternică decât oricând.

Stomacul mi se răsucește, vina mușcând nemiloasă din mine. Ar fi

mult mai bine dacă măcar o singură persoană ar ști că nu ne putem bizui pe mine deloc.

Dacă o să aducem sau nu magia înapoi e în totalitate la cheremul zeilor.

— Nu, clatină Tzain din cap. E un risc mult prea mare.

— Pot s-o fac.

Îi dau lui Tzain frâiele lui Nailah. Trebuie să meargă. Indiferent ce se întâmplă, *trebuie* să fie planul Mamei Cer.

— Zél...

— Kenyon are dreptate. Am cele mai multe șanse de a-i convinge.

Tzain face un pas în față.

— N-o să te las să intri acolo singură.

— Tzain, avem nevoie de luptătorii lor. Avem nevoie de barca lor. Și nu avem nimic să le oferim în schimb. Dacă vrem să ajungem la templu, cel mai bine e să nu începem conversația încălcând regulile lor.

Îi dau lui Amari sacul meu cu cele trei artefacte, păstrând numai bastonul. Îmi plimb degetele pe gravurile lui și mă silesc să trag aer în piept.

— Nicio grijă.

Trimit în gând o rugăciune spre Oya.

— Dacă am nevoie de ajutor, o să mă auziți strigând.

Mă duc până la gura peșterii. Aerul e nemișcat, umed și rece. Mă îndrept spre cel mai apropiat perete și-mi plimb mâna de-a lungul marginilor netede, folosind zidul ca ghid. Fiecare pas e lent și șovăielnic, dar îmi face bine mișcarea, îmi face bine să fac ceva în afară de a reciti nenorocirea aia de pergament cu un ritual pe care s-ar putea să nu fiu în stare să-l îndeplinesc.

În timp ce înaintez, cristale gigantice albastre picură din tavan ca țurțurii, atârnând atât de jos încât aproape că ating podeaua peșterii. Ele luminează slab, făcând vizibili liliecarii cu coadă înfurcată strânși în jurul miezului lor luminos. Liliecarii par să mă urmărească în timp ce pătrund în peșteră. Corul lor de chițcăituri e singurul lucru pe care-l aud, până când e acoperit de sporovăială bărbaților și a femeilor adunați în jurul unui foc.

Mă opresc o clipă, cercetându-le domeniul surprinzător de vast.

Pământul de dedesubt pare să se adâncească într-o depresiune căptușită cu mușchi moale, pe care mercenarii îl folosesc pe post de perne. Raze de lumină se strecoară printre crăpăturile din plafon și cad pe treptele cioplite de mână care coboară mai în adâncul falezei.

Fac alți câțiva pași și liniștea se lasă peste grup.

Zei, ajutați-mă.

Mă apropii de adunarea lor. Zeci de mercenari mascați, îmbrăcați în negru, se uită răutăcios la mine când trec, fiecare stând pe câte un colț de stâncă ieșit din pământ. Unii duc mâinile la arme, alții își iau poziție de luptă. Jumătate dintre ei arată gata să ucidă, ceilalți, gata să devoreze.

Le ignor ostilitatea, căutând ochii cenușii în marea de ambră și de cafeniu. Posesorul acelora iese din fața peșterii, singurul mercenar fără mască. Deși e îmbrăcat în negru ca și ceilalți, are o eșarfă roșie la gât.

— Tu? șoptesc eu, zăpăcită.

Nu-mi pot ascunde șocul. Chipul ca cioplit în gresie, ochii frapanți, cenușii ca furtuna. Hoțul de buzunare... pungașul din așezarea divinerilor. Deși a trecut doar puțin timp, mi se pare ca dintr-o viață anterioară.

Roën trage prelung din țigara rulată de mână, în timp ce ochii lui migdalați mă studiază de sus până jos. Se așază, sprijinindu-se de o piatră circulară, amintind de un tron. Zâmbetul lui de vulper i se lăbărțează pe buze.

— Ți-am zis eu c-o să ne revedem.

Mai trage un fum din țigară și îl suflă alene.

— Dar, din nefericire, astea nu sunt niște împrejurări tocmai favorabile. Cel puțin dacă nu ai venit aici să ni te alături, mie și oamenilor mei.

— Oamenii tăi?

Roën pare cu numai câțiva ani mai în vârstă decât Tzain. Deși are o statură de luptător, oamenii pe care îi comandă sunt de două ori cât el.

— Găsești amuzant?

Un surâs îi ridică un colț al buzelor sale subțiri și se apleacă spre mine, pe tronul lui de piatră.

— Știi ce mă amuză pe mine? O mică maji. Făcând greșeala să intre neînarmată în peștera mea.

— Cine zice că sunt neînarmată?

— Nu arăți ca și când ai ști să mânuiești o sabie. Desigur, dacă asta ai venit să deprinzi aici, aș fi mai mult decât fericit să te învăț.

Zeflemeaua lui atrage râsete din partea echipajului, iar obrajii mei devin fierbinți. Sunt o pradă pentru el. O altă țintă pe care o poate pungăși cu ușurință.

Cercetez peștera, cântărindu-i pe mercenarii lui. Dacă o să punem planul în aplicare, am nevoie de respectul lui.

— Ce drăguț, spun, păstrându-mi fața imobilă. Dar sunt aici să te învăț eu pe tine.

Roën sloboade un hohot de râs sincer, care se reflectă în pereții peșterii.

— Dă-i drumul.

— Am nevoie de tine și de patru oameni pentru o treabă care ar putea schimba Orïsha.

Din nou oamenii rânjesc, dar de data asta hoțul de buzunare nu mai râde. Se apleacă mai mult spre mine.

— E o insulă sacră la nord de Jimeta, continui eu, la o noapte întreagă de navigat. Am nevoie să ne duci acolo și să ajungem mai înainte să răsară soarele, mâine.

El se lasă pe spate, în tronul de piatră.

— Singura insulă din Marea Lokoja e Kaduna.

— Insula de care-ți vorbesc apare o dată la o sută de ani.

Mai multe zeflemele se pornesc, dar Roën le taie avântul cu o mână nervoasă.

— Ce e pe insula aceea, misterioasă maji?

— O cale să aduc magia înapoi de-adevăratelea. Pentru fiecare maji de pe pământul Orïshei.

Mercenarii explodează în râsete și tachinări, strigându-mi să dispar. Un bărbat vânjos se desprinde din tărăboi. Mușchii i se umflă pe sub hainele de camuflaj negre.

— Nu-ți mai pierde vremea cu minciunile astea, mârâie el. Roën, dă fata asta afară de aici sau o să...

Pune o mână pe spatele meu; atingerea lui îmi stârnește spasme

prin răni. Durerea mă poartă înapoi, încuindu-mă înăuntrul celulei...

...cătușe ruginite îmi rup carnea când mă zbat. Urletele mele răsună în ecou, lovindu-se de pereții de metal.

Și în tot acest timp, Saran stă calm, privind cum ei mă sfâșie...

— Ah!

Arunc bărbatul peste umăr, trântindu-l de podeaua de piatră cu un plesnet sonor. Când sare înapoi, îi înfig bastonul în stern, retrăgându-l exact înainte să aud ceva trosnind. Strigătele lui sunt puternice, dar niciunul nu le întrece pe acelea ce răsună încă în mintea mea.

Peștera pare să-și țină răsuflarea când mă aplec, punând capătul bastonului meu peste gâtul mercenarului.

— Mai atinge-mă o dată, îmi dezvelesc eu dinții la el. Să vezi ce se întâmplă.

El tresare când îmi ridic bastonul, permițându-i să se târască îndărăt. Cu retragerea lui, s-a terminat cu râsul.

Ei îmi înțeleg bastonul.

Ochii de furtună ai lui Roën îi joacă în cap, plini de și mai mult amuzament ca înainte. Își scoate țigara din gură și vine spre mine, oprindu-se la doar un deget distanță de fața mea. Mirosul fumului mă învăluie, dulce ca laptele cu miere.

— Nu ești prima care să încerce asta, iubire. Și Kwame a încercat să aducă magia înapoi. Din câte am auzit, n-a ieșit prea bine.

Numele lui Kwame îmi dă un junghi prin inimă, amintindu-mi de întâlnirea pe care o avusese cu Roën, în tabăra divinerilor. Încă de atunci el trebuie să se fi pregătit. În adâncul sufletului, știuse de la bun început că urma să luptăm.

— Asta-i altceva. Am o cale de a le aduce înapoi majilor darurile lor de la zei, tuturor dintr-odată.

— Despre ce plată vorbim?

— Fără bani, spun eu. Dar o să-ți câștigi ocrotirea zeilor.

— Ei, ca să vezi! pufnește el. Doar simpatia tuturor?

Are nevoie de mai mult. Îmi storc creierii, căutând o minciună mai bună.

— Zeii m-au trimis pe mine la tine. De două ori. Nu e nicio întâmplare că ne întâlnim din nou. Te-au ales pe tine pentru că voiau ajutorul tău.

Zâmbetul șmecheresc dispare de pe fața lui și devine solemn pentru prima oară. Nu-i pot citi expresia din ochi, când nu sunt amuzați sau răutăcioși.

— Asta ar putea fi destul pentru mine, iubire, dar oamenii mei o să aibă nevoie de ceva mai mult decât intervenția divină.

— Atunci spune-le că, dacă reușim, tu o să fii în slujba viitoarei regine a Orïshei.

Cuvintele îmi ies din gură mai înainte să chibzuiesc dacă sunt sau nu adevărate. Tzain îmi spusese despre intenția lui Amari de a revendica tronul, dar cu tot ce s-a întâmplat nu avusesem vreme să mă mai gândesc de atunci la asta.

Totuși acum mă agăț de idee, folosind-o ca singurul argument în favoarea mea. Dacă Roën și oamenii lui nu ne ajută, n-o să ajungem nici măcar pe-aproape de insula aceea.

— Mercenarii reginei, cugetă el. Sună bine, nu?

— Da, încuviințez eu. Sună foarte asemănător cu aurul.

Un zâmbet încrezut îi joacă la colțurile gurii. Privirea lui mă măsoară iarăși din cap până-n picioare.

În cele din urmă, întinde mâna și eu îmi ascund un zâmbet, strângându-i-o foarte ferm.

— Când plecăm? întreb. Trebuie să ajungem la insulă înainte să se crape de ziuă.

— Imediat, zâmbește Roën. Dar barca noastră e mică. Va trebui să stai lângă mine.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI TREI

ZÉLIE

Vântul umple liniștea în timp ce navigăm pe Marea Lokoja în barca lui Roën. Spre deosebire de vasele mari din arena de la Ibeji, ambarcațiunea lui Roën e zveltă și ascuțită, doar câțiva metri mai lungă decât Nailah. În loc de pânze, turbine de metal captează vântul. Ele ne împing pe apele agitate, bâzâind și învârtindu-se.

Mă strâng mai bine între Tzain și Amari, când un alt val mare se sparge de barca de fier. Spre deosebire de Marea Warri, din largul coastelor Ilorinului, Marea Lokoja e fosforescentă; pe sub apă, planctonul luminează albastru-intens, făcând marea să scânteieze ca stelele de pe cer. Ar fi o priveliște incredibilă, dacă n-am fi atât de înghesuiți pe barcă. Între echipa lui Kenyon și alți vreo zece din echipajul lui Roën, suntem sfiiți să stăm umăr la umăr cu oameni în care nu putem avea încredere.

Ignoră-i, mă dăscălesc eu, întorcându-mi ochii spre ocean pentru a mă desfăta cu stropii fini de apă sărată împroșcându-mi pielea. Dacă închid ochii, aproape că-mi pot închipui că sunt din nou în Ilorin, înapoi la pescuit. Cu Baba. Înainte ca toate acestea să înceapă, pe când cea mai mare îngrijorare a mea era meciul de absolvire.

Mă uit la mâinile mele, gândindu-mă la tot ce s-a petrecut de atunci. Am crezut că, fiind atât de aproape de solstițiu, am să simt iarăși magia, dar nici urmă din ea nu curge prin venele mele.

Oya, te rog. Îmi încleștez pumnii și mă rog. *Mamă Cer. Toată lumea. Am încredere în voi.*

Nu mă lăsați să mă înșel.

— Te simți bine? șoptește Amari.

Deși vocea ei e blândă, ochii de ambră sunt pătrunzători.

— Doar mi-e frig.

Amari își înclină capul, dar nu insistă. În schimb, își împletește degetele cu ale mele și se uită în larg. Atingerea ei e blândă. Iertătoare. De parcă ar ști deja adevărul.

— Avem companie, șefu'.

Întorc capul speriată și descopăr la orizont contururile unor mari vase de război cu trei catarge. Sunt mult prea multe să le pot număra. Bestiile de lemn taie apa, platoșele de metal indicând tunurile aliniate de-a lungul punților. Deși abia se zăresc în ceața mării, lumina lunii se reflectă în blazonul Orïshei. Inima mi se strânge la vederea acestuia și închid ochii, dorindu-mi să risipesc imaginea...

...aerul fierbinte îmi intensifică durerea, în timp ce cuțitul îmi sfâșie spatele. Oricât aș țipa, întunericul pierderii cunoștinței nu vine. Simt gustul propriului sânge...

— Zél?

Fața lui Amari își face loc prin negură. Îi strâng mâna atât de tare că-i trosnesc oasele. Deschid gura să-mi cer iertare, dar nu pot articula cuvintele. Un suspin amenință să-mi urce pe gâtlej.

Amari mă cuprinde pe după umeri cu brațul celălalt și se întoarce spre Roën.

— Le putem evita?

Roën scoate un telescop pliabil din buzunar și-l lipește la ochi.

— Pe acela e simplu, dar nu și pe flota din spate.

Îmi întinde mie telescopul, însă Amari îmi sare în ajutor și-l smulge din mâna lui. Corpul îi înțepenește când cercetează orizontul.

— Ceruri, exclamă ea. Vasele de război ale Tatei.

Ochii reci ai lui Saran sclipesc în mintea mea și mă răsucesc, apucându-mă strâns de marginea de lemn a bărcii lui Roën, ca să mă uit în largul mării.

Nu mi-aș face datoria de rege dacă nu ți-aș aduce aminte ce ești.

— Câte? izbutesc să murmur, dar nu asta voiam să întreb.

Câți locotenenți sunt pe corăbii?

Câți abia așteaptă să mă ciopârțească din nou?

— Pe puțin zece, răspunde Amari.

— Hai s-o luăm pe altă rută, propune Tzain.

— Nu vă prostiți.

Lucirea răutăcioasă din ochii lui Roën se reaprinde.

— Hai să capturăm cel mai apropiat vas.

— Nu, obiectează Amari. Asta o să ne dea de gol.

— Sunt în calea noastră. Și, după cum se pare, se îndreaptă spre aceeași insulă. Ce mod mai bun de a ajunge acolo decât cu unul din

vasele lor de război?

Mă uit lung la vasele uriașe de pe marea zbuciumată. Unde e Inan? Dacă Saran e la bordul unuia dintre vasele astea, este și Inan cu el?

Gândul e prea crunt ca să-l rostesc cu voce tare. Ridic spre zei o altă rugăciune mută. Dacă vreunuia dintre zeii de sus îi pasă de mine, n-o să mai dau niciodată ochii cu Inan.

— Hai s-o facem.

Zeci de chipuri se întorc spre mine, dar eu îmi țin privirea către mare.

— Dacă toate vasele alea se îndreaptă spre insulă, trebuie să fim mai iuți, mai eficienți.

— Exact, zice Roën, înclinându-și capul spre mine. Kätо, spre cel mai apropiat vas!

În timp ce barca își mărește viteza, inima îmi bate cu destulă putere ca să-mi spargă pieptul. Cum o să dau ochii din nou cu Saran? Ce-am să fiu în stare să fac fără magia mea?

Îmi înșfac bastonul cu mâini tremurătoare și-l scutur să-l extind.

— Ce faci?

Îmi ridic ochii și-l văd pe Roën lângă mine.

— Trebuie să cucerim vasul ăla.

— Iubire, nu așa merge. Tu ne-ai angajat pe noi pentru o treabă. Stai deoparte și lasă-ne s-o facem.

Amari și cu mine schimbăm o privire, înainte să ne întoarcem spre monstruosul vas de război.

— Chiar crezi c-o să izbândiți fără ajutorul nostru? întreabă Amari.

— Să-l cucerim e ușor. Întrebarea e cât de repede putem s-o facem.

Dă un semnal cu mâna spre doi oameni. Ei scot o arbaletă cu un cârlig și o frânghie. Roën ridică un pumn, probabil ca să arunce săgețile, dar se oprește și se întoarce spre mine.

— Aveți vreo preferință?

— Ce?

— Ce avem voie să facem? Personal, prefer o tăietură curată de gât, dar, pe mare, și înecatul poate fi eficient.

Ușurința cu care vorbește despre a lua o viață de om îmi trimite un fior rece pe piele. Acesta este calmul cuiva care nu se teme de nimic. Calmul care stă în ochii regelui Saran. Cu toate că nu pot simți acum

spiritele morților, nu vreau să-mi imaginez cât de multe spirite roiesc în jurul lui Roën.

— Fără morți.

Ordinul mă surprinde, dar de îndată ce-mi iese din gură, pare corect. Atât de mult sânge a fost deja vărsat. Indiferent dacă învingem sau pierdem mâine, nu e nevoie să moară soldații aceștia.

— N-ai niciun haz, mormăie Roën și se întoarce spre oamenii lui. Ați auzit-o – scoateți-i din luptă, dar lăsați-i să respire.

Câțiva mercenari bombănesc și inima mi se strânge; cât de des moartea e primul lor răspuns? Mai înainte să apuc să întreb, Roën ridică două degete.

Arbaletele trag și cârligele se prind de carena de lemn a vasului.

Cel mai solid om al lui Roën își leagă capătul frânghiei în jurul corpului ca să n-o piardă.

Mercenarul pe care Roën l-a numit Käto se ridică de la cârma bărcii și își face drum spre frânghia proaspăt întinsă.

— Pardon, murmură Käto în Orïshană, când trece pe lângă noi.

Deși o mască îi ascunde mare parte din față, are aceiași ochi, formă și culoare, ca Roën. Însă câtă vreme Roën e numai tupeu și tachinare, Käto e prietenos și serios.

Käto ajunge în capătul celălalt al bărcii și trage de frânghie, verificându-i rezistența; mulțumit, sare pe ea și își înfășoară piciorul pe după ea. Buzele mi se întredeschid de surpriză când el se cațără cu viteza unui vulper cu urechi de liliacar. În câteva secunde, Käto trece peste balustradă, dispărând în întunericul celeilalte ambarcațiuni.

Un icnet slab se aude, urmat de un altul; câteva momente mai târziu, Käto reapare pentru a semnala cale liberă. Când ultimul dintre oamenii lui abordează vasul, Roën îmi face semn să mă apropii.

— Fii sinceră cu mine, misterioasa mea maji. Ce-o să-mi dea zeii dacă o să cuceresc vasul ăsta? Trebuie să spun ce m-ar interesa sau știu ei deja?

— Nu așa merge...

— Sau poate trebuie să-i impresionez? mă întrerupe Roën, trăgându-și masca peste nas. Ce crezi c-o să primesc dacă iau vasul ăsta în cinci minute?

— N-o să primești nimic dacă nu închizi gura și pornești.

Ochii i se încreţesc prin găurile măştii; nu am nicio îndoială că zâmbetul lui de vulper străluceşte pe dedesubt. Făcându-mi cu ochiul, urcă şi el şi noi rămânem să aşteptăm, cu numai mercenarii ce ancorează frânghiile drept companie.

— Ridicol.

Pocnesc din limbă. Cinci minute pentru un vas de dimensiunea asta? Numai puntea arată de parcă ar putea suporta o armată întreagă. O să fie norocoşi dacă o s-o poată cuceri totuşi.

Stăm în noapte, tresărind speriaţi la ţipetele slabe şi mârâielile de deasupra. Însă după vânzoleala iniţială, sunetele sunt înghiţite de tăcere.

— Sunt numai zece oameni, spune Tzain. Chiar crezi că pot cuceri o întreagă cora...

Se opreşte când o siluetă de umbră lunecă în jos pe frânghie. Roën aterizează cu un bufnet în barcă şi îşi scoate masca, dezvelind surâsul lui şmecheresc.

— Aţi reuşit? întreb.

— Nu, oftează el şi-mi arată cristalele colorate ale clepsidrei din ceasornicul lui. Şase minute. Şapte, dacă rotunjim. Însă dacă m-ai fi lăsat să-i omor, ar fi fost sub cinci minute!

— Nu te cred.

Tzain îşi încrucişează braţele.

— Convinge-te cu ochii tăi, frate. Scara!

O scară zboară peste balustradă şi eu o prind, ignorând durerea din spate în timp ce urc. *Glumeşte*. Mai multe jocuri, mai multe minciuni.

Însă când ajung pe punte, nu-mi pot crede ochilor: zeci de gărzi regale zac inconştiente, legate fedeleş cu frânghii. Toţi sunt dezbrăcaţi de uniformă, iar corpurile le sunt împrăştiate pe punte ca gunoaiele.

Las să-mi iasă din piept aerul pe care nu-mi dădusem seama când mi-l oprisem, în clipa în care văd că Saran şi Inan nu sunt printre captivi. Totuşi, cumva mă îndoiesc că ei ar fi căzut atât de uşor pradă lui Roën şi oamenilor lui.

— Mai sunt şi alţii, sub punte, şopteşte Roën la urechea mea şi nici măcar eu nu mă mai pot abţine şi zâmbesc.

Îmi dau repede ochii peste cap, dar Roën înflorește la acest mic semn de aprobare.

Ridică din umeri și își scutură praful inexistent de pe ei.

— Presupun că e de așteptat când ești ales de zei.

Zâmbetul lui zăbovește, înainte de a face un pas înainte, devenind un căpitan care preia comanda.

— Duceți-i pe oamenii ăștia în închisoarea vasului. Curățați-i de orice ustensilă pe care ar putea s-o folosească pentru a scăpa. Rehema, ține vasul pe direcția lui. Käto, vino după noi cu barca. La viteza asta, o să ajungem la coordonatele insulei în zori.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI PATRU

INAN

Au trecut două zile.

Două zile fără ea.

În absența ei, aerul de deasupra oceanului e apăsător.

Fiecare respirație a mea îi șoptește numele.

Privind peste balustrada vasului de război, o văd pe Zélie pretutindeni. O oglindă de care nu pot să scap. Zâmbetul ei strălucește prin razele lunii, spiritul ei zboară cu vântul peste ocean. Fără ea, lumea e o amintire vie.

O lespede funerară a tuturor lucrurilor de care n-o să mă mai bucur niciodată.

Închid ochii, retrăind senzația lui Zélie culcată pe trestiile din scena de vis. N-am știut că era posibil să te potrivești atât de bine în brațele altcuiva.

Atunci – în acel unic, perfect moment – a fost frumoasă. *Magia* a fost frumoasă. Nu un blestem, ci un dar.

Cu Zélie, întotdeauna e așa.

Îmi închid palma în jurul monedei de aramă pe care mi-a dat-o ea, ținând-o strâns de parc-ar fi ultima bucățică din inima ei. Ceva din mine mă îndeamnă s-o arunc în ocean, dar nu pot îndura să pierd și această ultimă parte din ea.

Dacă aș fi putut rămâne pentru totdeauna în scena aceea de vis, aș fi rămas. Aș fi renunțat la tot. Nu m-aș fi uitat niciodată înapoi.

Dar m-am trezit.

Când am deschis ochii, am știut că n-avea să mai fie niciodată la fel.

— Iscodești?

Tresar speriat. Tata vine lângă mine. Ochii lui par la fel de negri ca noaptea.

Și la fel de reci.

Întorc capul, de parcă așa aș putea ascunde dorurile îngropate adânc în inima mea. Tata poate că nu e un Conector, dar represaliile

lui o să fie fulgerătoare dacă simte orice altceva decât hotărâre neclintită.

— Credeam că dormi, izbutesc să îngaim.

— Niciodată, clatină Tata din cap. Eu nu dorm înainte de bătălie. Nici tu n-ar trebui s-o faci.

Bineînțeles. Fiecare secundă e o șansă. O oportunitate, un contraatac strategic. Toate sunt lucruri cu care ar fi fost atât de simplu să-mi bat capul, dacă aș fi fost convins că fac ceea ce se cuvenea.

Strâng tare moneda de aramă, îngăduind marginilor sale să-mi intre în piele. Deja am dezamăgit-o o dată pe Zélie. Nu știu dacă mai am tăria s-o mai trădez iarăși.

Îmi ridic ochii la cer, dorindu-mi să-l văd pe Orí ițindu-se printre nori. *Chiar și în cele mai negre timpuri, zeii sunt totdeauna acolo.* Vocea lui Zélie îmi vorbește în minte. *Ei au întotdeauna un plan.*

Ăsta eplanul tău? ard de dorința de a striga, disperat după un semn. Promisiunile noastre, Orïsha noastră – oricât de îndepărtată, există o lume în care visul ăsta încă mai stă în puterile noastre. Oare fac o enormă greșeală? Mai există vreo șansă de a mă întoarce?

— Eziți, spune Tata.

O afirmație, nu o întrebare. Probabil simte slăbiciunea în sudoarea de pe pielea mea.

— Îmi cer iertare, murmur eu și mă pregătesc să-i simt pumnul.

În schimb, el mă bate ușurel pe spate și se întoarce către mare.

— Am șovăit și eu, odată. Înainte de a deveni rege. Când eram doar un prinț și am vrut să ascult de propria-mi naivitate.

Rămân nemișcat, temându-mă că orice gest ar întrerupe această rară privire în trecutul Tatei. O întrezărire a omului care fusese cândva.

— A fost un referendum prin toată aristocrația, o propunere să integrăm liderii celor zece clanuri de maji în rândurile nobililor de la curțile noastre regale. Era visul tatălui meu să-i unim pe kosidáni și pe maji, să construim o nouă Orïsha, cum nu se mai văzuse vreodată în istorie.

Incapabil să mă abțin, îmi ridic privirea la Tata, cu ochii mari la această revelație. Un act ca acesta ar fi fost monumental. Ar fi

schimbat temeliile regatului nostru pentru totdeauna.

— Și au răspuns favorabil?

— Ceruri, nu.

Tata chicotește.

— Toată lumea în afară de bunicul tău a fost împotrivă. Dar, în calitate de suveran, el nu avea nevoie de permisiunea lor. Putea stabili singur decizia finală.

— Și tu de ce ai ezitat?

Buzele Tatei se strâng într-o linie subțire.

— Prima mea soție, zice el, în cele din urmă. Alika. Era prea simțitoare pentru binele ei. A vrut ca eu să fiu acel cineva care putea crea schimbarea.

Alika...

Îmi imaginez chipul care ar fi putut însoți numele acesta. Din felul în care vorbește Tata despre ea, trebuie să fi fost o femeie blândă, una cu un chip încă și mai blând.

— Pentru ea l-am sprijinit pe tatăl meu. Am ales dragostea înaintea datoriei. Știam că majii sunt periculoși, totuși m-am convins pe mine însumi că, dovedindu-le destulă încredere, am putea lucra împreună. M-am gândit că majii voiau unirea, însă unica lor dorință arzătoare era să ne cucerească.

Deși nu spune mai departe, aud sfârșitul poveștii în tăcerea lui. Regele care a pierit încercând să-i ajute pe maji. Soția pe care Tata n-a mai ținut-o niciodată în brațe.

Odată cu acestea, îmi aduc aminte oribilele imagini din fortăreața Gombe: metalul topit pe scheletele gărzilor; leșurile îngălbenite și devastate de boala groaznică. Era un pustiu. O monstruozitate. Totul prin mâna magiei.

După evadarea lui Zélie, în urmă rămăsese un covor de cadavre îngrămădite unele peste altele. Nu mai puteam vedea podeaua.

— Tu eziți acum pentru că asta înseamnă să fii rege, zice Tata. Ai datoria ta și inima ta. Să alegi una înseamnă că trebuie să sufere cealaltă.

Tata își scoate sabia de majacite din teacă și-mi arată o inscripție de pe vârf pe care n-o mai văzusem:

Datoria înainte de sine.

Regatul înainte de rege.

— Când Alika a murit, am pus să mi se făurească sabia asta, cu inscripția de aici, ca să-mi amintesc întotdeauna de greșeala făcută. Pentru că am ales inima, n-o să mai fiu niciodată cu singura mea iubire adevărată.

Tata îmi întinde mie sabia și stomacul mi se strânge ghem, nevenindu-mi să cred. Nu-l văzusem niciodată în viața mea pe tata fără sabia asta legată la șold.

— Să-ți sacrifici inima pentru regat e un lucru nobil, fiule. E totul. Este exact ceea ce înseamnă să fii rege.

Mă holbez la sabie; inscripția lucește în lumina lunii. Cuvintele îmi simplifică misiunea, făcându-mi suferința un pic mai suportabilă. Un soldat. Un mare rege. Asta e tot ce-am vrut vreodată să fiu.

Datoria înainte de sine.

Orïsha înainte de Zélie.

Strâng mâna pe mânerul sabiei de majacite, ignorând felul în care-mi bășică pielea.

— Tată, știu cum putem să luăm pergamentul înapoi.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI CINCI

ZÉLIE

Mă instalez în cabina de sub punte a căpitanului. O să adorm repede. Ochii îmi tânjesc după somn, iar corpul mi se vaită încă și mai tare. Cuibărită între cearșafuri de bumbac și blănuri catifelate de pantenare, nu știu dacă m-am culcat vreodată într-un pat mai moale. Închid ochii și aștept să fiu purtată în uitare, dar în clipa în care inconștientul pune stăpânire, sunt aruncată înapoi în lanțuri...

„Nu mi-aș face datoria de rege dacă nu ți-aș aduce aminte ce ești".

„Nu mi-aș face datoria de rege dacă nu..."

— Ah!

Cearșafurile sunt leoarcă de nădușeală, atât de ude încât ai crede că patul căpitanului e în mare. Deși sunt trează, mi se pare că pereții de metal se tot strâng în jurul meu.

Într-o clipă sar în picioare și alerg la ușă. Când ajung afară, pe punte, aerul rece mă izbește cu o bine-venită pală de vânt. Luna atârnă atât de jos pe cer încât rotunjimea ei sărută marea. Lumina sa palidă mă îmbăiază, în timp ce inspir aerul oceanului.

Respiră, mă instruiesc eu însămi. Oh, zei, cât de dor îmi e de zilele în care singurul lucru de care trebuia să-mi fac griji când închideam ochii era scena de vis. Deși coșmarul e mai mult decât încheiat, încă mai simt cuțitul pătrunzând în spatele meu.

— Admiri priveliștea?

Mă întorc iute și-l descopăr pe Roën sprijinit de cârmă, cu dinții sclipindu-i chiar și pe întuneric.

— Luna nu voia să se ridice în seara asta, dar am convins-o eu că merita să-și facă rondul pentru tine.

— Totul trebuie să fie o glumă la tine?

Cuvintele sunt mai aspre decât am vrut, dar surâsul lui Roën devine mai larg.

— Nu chiar totul.

Ridică apoi din umeri:

— Dar viața e mai plăcută așa.

Își modifică poziția, iar razele lunii îi luminează petele de sânge de pe costumul de camuflaj și nodurile degetelor bandajate. Îmi observă privirea.

— Ah, nimic deosebit.

Roën își flutură degetele pătate de sânge.

— Trebuia să-i fac cumva pe soldații ăia să vorbească despre insula ta magică.

Un val de greață îmi urcă în gât la vederea sângelui de pe mâna lui. Înghit des, ca să-mi revin. *Nu-l băga în seamă.* Mă întorc iarăși spre mare, concentrându-mă pe calmul pe care-l aduce.

Nu vreau să-mi imaginez ce le-a făcut acelor oameni. Am văzut destul sânge. O să stau aici, printre valurile care se sparg, unde e plăcut și sigur. Aici, mă pot gândi la cum înotam. La Baba. La libertate...

Vocea lui Roën îmi întrerupe șirul gândurilor.

— Cicatricele sunt recente?

Îi arunc o privire încruntată de parc-ar fi o albină Orïshană implorând să fie strivită.

— Nu e deloc treaba ta.

— Dacă vrei un sfat, ar putea să fie.

Roën își ridică mâneca și tot veninul cu care eram gata să-l împroșc se evaporă. Crestături strâmbe ca de răboj îi acoperă încheietura, urcând în sus pe braț și dispărând sub cămașă.

— Douăzeci și trei, răspunde el la întrebarea mea nerostită. Și, da, îmi amintesc de fiecare. Ucideau, în fața mea, câte un membru al echipajului și îmi mai crestau un semn.

Își plimbă degetul mai cu seamă pe o linie strâmbă, fața devenindu-i ca de piatră, amintindu-și. Privindu-l, simt furnicături în cicatricele mele.

— Gărzile regelui? întreb.

— Nu. Acei oameni buni și amabili erau din ținutul meu. Un pământ de peste mare.

Mă uit în zare, închipuindu-mi o altă rută navală, un țărm departe de ritual, de magie, de Saran. Un pământ unde Raidul nu s-a întâmplat niciodată.

— Cum se numește?

— Sutōrï.

Privirea lui Roën devine îndepărtată.

— Ți-ar plăcea acolo.

— Dacă e plină de semne de război și de ticăloși ca tine, pot să te asigur că n-am să văd niciodată regatul ăla.

Roën zâmbește din nou. Un zâmbet plăcut. Mai cald decât mă așteptam. Dar știind ce știu despre el până acum, zâmbetul ăsta l-ar putea avea și când spune o glumă, și când taie gâtul altui om.

— Fii sinceră cu mine.

Face un pas mai aproape, privindu-mă drept în ochi.

— Din umila mea experiență, coșmarurile și cicatricele iau timp să se vindece. În clipa asta, rănile tale sunt un pic prea proaspete pentru liniștea mea.

— Ce încerci să spui?

Roën îmi pune o mână pe umăr; e atât de aproape de răni că tresar din instinct.

— Dacă nu poți face asta, trebuie să știu. Nu... – mă oprește el, înainte să-l întrerup. Asta nu e despre tine. Eu n-am putut să vorbesc săptămâni de-a rândul după ce m-am ales cu cicatricele mele. Cu siguranță n-aș fi putut lupta.

E de parcă ar vedea în capul meu, de parcă ar ști că izvorul magiei mi-a secat. *Nu pot să fac asta,* țip eu pe dinăuntru. *Dacă ne așteaptă o armată, navigăm drept în brațele morții.*

Însă cuvintele rămân nerostite, îngropate la loc în adânc. Trebuie să am încredere în zei. Am nevoie să cred că, dacă m-au adus până aici, n-o să-mi întoarcă spatele tocmai acum.

— Ei? insistă Roën.

— Oamenii care mi-au făcut mie cicatricele sunt cei de pe vasele alea.

— Eu nu-mi pun echipajul în pericol ca să te răzbuni tu.

— L-aș putea jupui pe Saran de viu și tot n-aș fi răzbunată.

Îi dau mâna la o parte.

— Nu e vorba despre el. Nu e nici măcar despre mine. Dacă nu-l opresc mâine, o să-mi distrugă poporul la fel cum m-a distrus pe mine.

Pentru prima oară de după tortură, simt o tresărire a acelui foc

vechi care obișnuia să vuiască în mine mai tare decât frica. Însă flacăra lui e slabă, acum; de îndată ce pâlpâie, e stinsă de vânt.

— Bine. Dar dacă intrăm acolo mâine, ar fi mai bine să te ții tare. Oamenii mei sunt cei mai buni, dar vom avea de înfruntat o flotă. Nu-mi pot permite ca tu să paralizezi.

— Și de ce-ți pasă, mă rog?

Mâna lui Roën se ridică repede la inimă, prefăcându-se rănit.

— Sunt un profesionist, iubire. Nu-mi place să-mi dezamăgesc clienții, mai ales când am fost ales de zei.

— Nu sunt zeii *tăi,* clatin eu din cap. Nu ei te-au ales pe tine.

— Ești sigură?

Zâmbetul lui Roën devine periculos, când el se sprijină de balustradă.

— Sunt peste cincizeci de clanuri de mercenari în Jimeta, iubire. Cincizeci de peșteri în care tu și echipa ta ați fi putut nimeri. Doar pentru că zeii n-au dat un trăsnet prin plafonul peșterii mele, asta nu înseamnă că nu m-au ales pe mine.

Îi cercetez fața, căutând un semn că glumește, dar nu găsesc niciunul.

— Asta-i tot ce-ți trebuie să te confrunți cu o armată? Credința într-o intervenție divină?

— Nu e o credință, iubire, e o poliță de asigurare. Nu-i pot înțelege pe zei și, în branșa mea, e mai bine să nu te amesteci cu lucruri pe care nu le înțelegi.

Se întoarce spre cer și strigă:

— Dar prefer să fiu plătit în aur!

Izbucnesc în râs și mi se pare ciudat – n-aș fi crezut că o să mai râd vreodată.

— Eu n-aș aștepta aurul ăla.

— Nu-s convins.

Roën întinde o mână și îmi prinde bărbia.

— Au trimis o misterioasă mică maji în peștera mea. Sunt sigur că urmează mai multe comori.

Se îndepărtează, oprindu-se doar ca să-mi strige peste umăr:

— Ar trebui să stai de vorbă cu cineva. Glumele nu ajută prea mult, dar vorbitul da.

Zâmbetul lui de vulper se întoarce, vioiciunea fulgerând în privirea lui de culoarea oțelului.

— Dacă ești interesată, cabina mea e lângă a ta. Mi s-a spus că sunt un ascultător grozav.

Îmi face cu ochiul, eu îmi dau ochii peste cap, el pleacă. E ca și când n-ar rezista să fie serios mai mult de cinci secunde.

Mă silesc să-mi întorc gândurile la mare, dar cu cât mă uit mai mult la lună, cu atât îmi dau seama că Roën are dreptate. Nu vreau să fiu singură. Nu când noaptea asta ar putea fi ultima mea noapte. Credința oarbă în zei poate că m-a condus până aici, dar dacă e să ajung pe insula aceea, mâine, am nevoie de mai mult.

Mă lupt cu șovăiala și străbat culoarul îngust al vasului, trecând de ușa cabinei lui Tzain, apoi de a mea. Trebuie să fiu cu cineva.

Trebuie să-i spun cuiva adevărul.

Când ajung la cabina pe care o caut, bat ușor, cu inima palpitând când ușa se deschide fără zgomot.

— Hei, șoptesc.

— Salut, zâmbește Amari.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI ȘASE

AMARI

Zélie tresare când îi pieptăn ultimele șuvițe de păr. După cum se fâțâie și se foiește sub atingerea mea, ai crede că-i înțep pielea capului cu sabia.

— Iartă-mă, mă scuz eu pentru a zecea oară.

— Cineva trebuie s-o facă.

— Dacă l-ai pieptăna la fiecare câteva zile...

— Amari, dacă mă vezi vreodată pieptănându-mi părul, te rog, cheamă un Tămăduitor.

Râsul meu răsună lovindu-se de pereții de metal, în timp ce-i separ părul în trei părți. Deși e dificil de pieptănat, un fior de invidie mă încearcă odată ajunsă la ultima codiță. Odinioară subțire și moale ca mătasea, părul alb al lui Zélie este acum aspru și gros, încadrându-i fața frumoasă ca o coamă de leonară. Nu pare să observe felul în care Roën și oamenii săi o sorb din priviri când ea nu e atentă.

— Înainte ca magia să dispară, părul meu arăta tot ca acum.

Zélie vorbește mai mult pentru ea decât pentru mine.

— Mama trebuia să mă țină locului cu incarnări ca să-mi treacă un pieptene prin păr.

Râd din nou, închipuindu-mi incarnări de piatră fugind după ea pentru această treabă simplă.

— Cred că mamei mele i-ar fi plăcut niște incarnări din acelea. Nu erau destule doici care să mă țină să nu alerg goală prin palat.

— De ce trebuia să fii mereu dezbrăcată? zâmbește Zélie.

— Habar n-am, chicotesc eu. Când eram mică, mă simțeam mult mai bine fără haine.

Zélie strânge din dinți când ajung cu împletitul codiței la ceafă. Destinderea dintre noi cade, ceva ce se tot întâmplă, mereu și mereu. E ca și când pot vedea zidul ridicându-se în jurul ei, cărămizi făcute din cuvinte nerostite și cimentate cu amintiri dureroase. Dau drumul codiței și-mi sprijin bărbia de creștetul capului ei.

— Indiferent ce e, poți să vorbești cu mine.

Zélie își lasă capul jos; își prinde mâinile în jurul coapselor și își ridică genunchii la piept. O strâng de umăr înainte de a-i împleti și ultima codiță.

— Obișnuiam să cred că ești o ființă slabă, șoptește ea.

Fac o pauză; nu mă așteptasem la asta. Dintre toate lucrurile pe care Zélie obișnuia probabil să le creadă despre mine, „slab" poate că era cel mai drăguț.

— Din cauza tatălui meu?

Ea dă din cap, dar îi simt reticența.

— De fiecare dată când te gândeai la el, te făceai mică. Nu înțelegeam cum putea cineva mânui o sabie ca tine și totuși să păstreze atâta frică.

Îmi plimb degetele peste codițele ei, urmărind cărările pe pielea capului.

— Și acum?

Zélie închide ochii și mușchii i se încordează. Dar când o iau în brațe, parcă pot simți crăpăturile din stăvilarul ei.

Presiunea crește, apăsând asupra tuturor emoțiilor ei, a întregii ei dureri. Când nu mai poate suporta, plânsul pe care știam că și-l înăbușea răbufnește nestăpânit.

— Nu mi-l pot scoate din minte.

Mă strânge tare în brațe și lacrimi fierbinți îmi udă umărul.

— E ca și când de fiecare dată când închid ochii, el îmi înfășoară un lanț pe după gât.

O țin pe Zélie în brațe, iar ea plânge și se descarcă de tot ce a încercat să ascundă. Simt eu însămi un nod în gât la plânsul ei; familia mea este cea care i-a provocat toată durerea. Cu Zélie în brațe, mă gândesc la Binta și la zilele în care probabil și ea avusese nevoie de mângâiere. Ea fusese lângă mine în toate necazurile mele, totuși eu nu fusesem lângă ea în același fel.

— Îmi pare rău, șoptesc eu, pentru ceea ce a făcut Tata. Pentru ceea ce face. Îmi pare rău că Inan nu l-a putut opri. Îmi pare rău că ne-a trebuit amândurora atât de mult să încercăm să îndreptăm greșelile Tatei.

Zélie se sprijină de mine, lăsând cuvintele să i se așeze în minte. *Îmi pare rău, Binta,* gândesc eu spre spiritul ei. *Îmi pare rău că n-am*

făcut mai mult.

— În prima noapte după ce am fugit de la palat, n-am putut adormi în pădurea aceea oricât am încercat, spun eu, încetișor. Eram pe jumătate conștientă, dar ori de câte ori închideam ochii, vedeam sabia neagră a Tatei gata să mă pună și pe mine la pământ.

Mă dau mai înapoi și-i șterg lacrimile, uitându-mă drept în ochii ei argintii.

— Am crezut că, dacă o să mă găsească vreodată, o să mă prăbușesc din picioare, dar știi ce s-a întâmplat când l-am văzut în fortăreață?

Zélie clatină din cap și momentul se întoarce, făcându-mi pulsul s-o ia razna. Amintirea furiei Tatei se aprinde viu, totuși ce îmi amintesc cel mai bine e greutatea sabiei mele în mână.

— Zélie, mi-am înșfăcat sabia. A fost cât pe-aci să mă reped la *el!*

Zâmbește și, pentru o clipă, o văd pe Binta în felul în care trăsăturile i se îmblânzesc.

— Nici nu mă așteptam la altceva din partea Leonarei, mă tachinează Zélie.

— Cred că-mi amintesc o zi în care Leonarei i s-a spus să se adune și să înceteze să mai facă pe mica prințesă speriată.

— Minți, râde Zélie printre lacrimi. Am fost probabil mult mai rea.

— Dacă asta te face să te simți mai bine, da, m-ai îmbrâncit în nisip înainte să-mi spui asta.

— Deci e rândul meu? întreabă Zélie. Ăsta e momentul în care tu mă îmbrânceșți pe mine?

Clatin din cap.

— Aveam nevoie să aud asta. Aveam nevoie de *tine*. După ce Binta a murit, tu ai fost prima persoană care m-a tratat ca pe mai mult decât o prințesă prostuță. Știu că poate nu-ți dai seama, dar tu ai crezut că puteam fi Leonara mai înainte ca oricine să-mi dea porecla asta.

Îi șterg dârele de lacrimi și îmi pun palma pe obrazul ei. N-am putut fi alături pentru Binta, totuși să fiu cu Zélie simt cum rana din inimă mi se închide. Binta mi-ar fi spus să fiu curajoasă. Cu Zélie, deja sunt.

— Indiferent ce a făcut el, indiferent ce vezi tu, crede-mă când îți

spun că n-o să rămână așa veșnic. Dacă te desparți de mine, o să găsești o cale să te salvezi, îi spun eu.

Zélie zâmbește, dar numai pentru o clipă. Închide ochii și își încleștează pumnii, așa cum face mereu când încearcă o incantație.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— Nu pot...

Se uită în jos la mâinile ei.

— Nu mai pot să fac magie.

Mi se pare că mi se oprește inima, făcând eforturi să mai bată, îngreunată în pieptul meu. O apuc strâns de braț pe Zélie.

— Ce spui?

— S-a dus.

Zélie se trage de codițe, cu durerea zugrăvită pe chip.

— Nu mai sunt un Secerător. Nu mai sunt nimic.

Povara pe care Zélie o poartă pe umeri amenință s-o distrugă cu totul. Tot ce vreau e s-o liniștesc, totuși noua realitate îmi face brațele ca de plumb.

— Când s-a întâmplat?

Zélie închide ochii și ridică din umeri.

— Când m-au tăiat, a fost ca și când mi-au smuls cu cuțitul magia din spate. N-am mai fost în stare să simt nimic de atunci.

— Și cum rămâne cu ritualul?

— Nu știu.

Trage adânc și tremurat aer în piept.

— Nu pot să-l fac. Nimeni nu poate.

Cuvintele ei îmi despică podeaua sub picioare. Aproape că mă pot simți căzând în hău. Lekan a spus că numai o maji legată de spiritul Mamei Cer putea îndeplini ritualul. Fără un alt sêntaro ca să trezească altă maji, nimeni altcineva n-o putea înlocui pe Zélie.

— Probabil ai nevoie de piatra-soarelui...

— Am încercat.

— Și?

— Nimic. Nici măcar nu pare caldă la atingere.

Îmi mușc buza de jos, încruntată, încercând să mă gândesc la o altă soluție. Dacă piatra-soarelui nu o ajută, mă îndoiesc că pergamentul ar face-o.

— Asta nu s-a întâmplat și în Ibeji? întreb eu. După bătălia din arenă? Ai zis că magia ți se părea blocată.

— Blocată, nu dispărută. Părea împiedicată de ceva, dar era totuși prezentă. Acum nu simt nimic.

Deznădejdea se amplifică în mine, făcându-mă să nu-mi mai simt picioarele. *Ar trebui să ne întoarcem.* Ar trebui să-l trezim pe unul dintre oamenii lui Roën și să schimbăm direcția vasului.

Dar printre toate frânturile de gânduri, îmi apare chipul Bintei, strălucitor, covârșindu-mi frica, mânia Tatei. Sunt purtată înapoi la acea zi fatidică din urmă cu o lună, când am stat în apartamentele lui Kaea, ținând pergamentul. Sorții au fost atunci împotriva noastră. Realitatea ne spunea că o să dăm greș. Dar noi am luptat, încă o dată și încă o dată. Am perseverat. Ne-am ridicat.

— Poți s-o faci, șoptesc eu, convinsă mai mult odată ce-am spus-o cu voce tare. Zeii te-au ales pe tine. Ei nu fac greșeli.

— Amari...

— Te-am văzut făcând imposibilul încă din prima zi în care ne-am întâlnit. Te-ai luptat cu lumea întreagă pentru cei pe care îi iubești. Știu că poți face același lucru ca să-i salvezi pe maji.

Zélie încearcă să-și întoarcă privirea, dar eu îi prind fața în mâini și o silesc să se uite în ochii mei. Dacă ar putea să vadă și ea persoana pe care o văd eu acum, învingătoarea izbândind dinăuntru.

— Ești sigură? întreabă ea.

— N-am fost mai sigură de ceva niciodată în viața mea. De altfel, numai uită-te la tine – dacă tu nu poți să faci magie, nimeni nu poate.

Ridic o oglindă în fața ei, arătându-i lui Zélie cele șase cozi împletite care îi ajung până sub talie. Părul ei s-a încrețit atât de mult în ultima lună, încât uitasem cât de lung era.

— Arăt... puternică, zice ea și își pipăie cozile.

Zâmbesc și las oglinda jos.

— Trebuia să arăți ca războinica din tine, când aduci magia înapoi.

Zélie îmi strânge mâna, ceva foarte trist transmițându-se prin strânsoarea ei.

— Mulțumesc, Amari. Pentru tot.

Îmi sprijin fruntea de a ei și stăm așa, într-o tăcere plăcută, împărtășind iubire prin atingerea noastră. *Prințesa și Războinica,*

hotărăsc eu, în minte. Când lumea o să spună povestea, mâine, așa o s-o numească.

— Vrei să rămâi?

Mă dau înapoi ca să mă uit la Zélie.

— Nu vreau să fiu singură.

— Bineînțeles, zâmbește ea. Ceva îmi spune că s-ar putea chiar să adorm în patul ăsta.

Mă rostogolesc în partea cealaltă, ca să-i fac loc, și ea se urcă, acoperindu-se cu blănile de pantenară. Mă aplec să sting torța, dar Zélie mă apucă de încheietura mâinii.

— Crezi cu adevărat că o să meargă?

Zâmbetul mi se poticnește pentru o clipă, dar ascund ezitarea.

— Cred că orice ar fi, trebuie să încercăm.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI ȘAPTE

ZÉLIE

Cerul se luminează în roz și portocaliu, pe măsură ce soarele se apropie de orizont. Nori pufoși se mișcă peste culori cu ușurință, aproape pașnic, în pofida a ceea ce poate aduce ziua de azi. Sunt nespus de recunoscătoare pentru armura marinei când iau coiful care să-mi acopere fața. Mi-l așez pe cap și îmi vâr cozile înăuntru. Roën se apropie cu surâsul lui poznaș.

— Îmi pare rău că n-am avut prilejul să vorbim, noaptea trecută.

O falsă bosumflare i se zugrăvește pe față.

— Dacă a fost din cauza părului tău, să știi că și eu sunt un excelent împletitor de cozi.

Îmi îngustez ochii, enervată că uniforma îi vine atât de bine. Poartă armura încrezător; dacă n-aș ști adevărul, aș crede că e chiar a lui.

— Mă bucur să văd că o zi în care moartea e iminentă nu ți-a descurajat buna dispoziție.

Zâmbetul lui Roën înflorește.

— Arăți bine, îmi șoptește el, în timp ce-și prinde coiful. Gata.

Cu un fluierat ascuțit, își adună echipajul și toată lumea se îngrămădește pe punte. Amari și Tzain îșI fac loc în față, urmați de Kenyon și cei patru membri ai echipei lui. Tzain îmi face semn încurajator din cap. Fac un efort să-i răspund.

— I-am interogat pe soldații lui Saran, noaptea trecută.

Vocea lui Roén se ridică peste briza mării.

— Ei o să staționeze în perimetrul insulei și în interiorul templului. Nu există vreo cale prin care să-i evităm când acostăm, dar dacă nu atragem atenția asupra noastră, n-ar trebui să le stârnim suspiciuni. Ei se așteaptă ca Zélie să dea năvală cu o armată de maji, așadar, câtă vreme suntem în armurile lor, o să păstrăm elementul surpriză.

— Și după ce o să intrăm în templu? întreabă Amari. Tata o să poruncească soldaților lui să tragă la primul semn de dezordine. Dacă nu facem o diversiune să le scindăm forțele, o să atace în clipa în care

o să ne vadă cu obiectele sacre.

— Când o să ne apropiem de templu, o să înscenăm un asalt în altă parte, la distanță, ca să le abatem atenția. Asta ar trebui să-i lase cale liberă lui Zélie ca să-și îndeplinească ritualul.

Roën se întoarce spre mine și face un gest, invitându-mă să continui. Eu fac un pas înapoi, dar Amari mă împinge înainte; mă împleticesc până în mijlocul mulțimii. Înghit nodul din gât și-mi încleștez mâinile la spate, disperată să vorbesc cu siguranță și încrezătoare.

— Doar respectați planul. Câtă vreme nu atragem atenția asupra noastră, ar trebui să ajungem la templu fără probleme.

Și atunci o să vedeți că eu nu pot s-o fac. Că zeii m-au abandonat încă o dată. Și atunci oamenii lui Saran o să atace.

Și atunci o să murim cu toții.

Înghit din nou în sec, alungând îndoielile care mă fac să vreau s-o iau la fugă. *Trebuie să meargă. Mama Cer trebuie să aibă un plan.* După ochii sfredelitori și murmurele îngrijorate îmi dau seama că nu sunt de ajuns cuvintele mele. Ei vor un discurs care să-i însufleţească. Dar eu însămi am nevoie de unul.

— Pe toți zeii... spune Tzain cu obidă.

Ne întoarcem capetele spre mica flotă ancorată în jurul coordonatelor insulei. Când soarele se ivește deasupra liniei orizontului, insula se materializează sub ochii noștri. La început, e transparentă ca un miraj din largul mării. Dar pe măsură ce soarele se înalță, insula se solidifică, devenind o întindere mare de ceață și copaci lipsiți de viață.

Un val de căldură se răspândește în pieptul meu, puternic, ca atunci când Mama Agba a făcut magie pentru prima oară. În clipa aceea căpătasem atât de multă speranță! După toți anii aceia, în sfârșit nu mă mai simțisem atât de singură.

Magia este aici. Vie. Mai aproape ca niciodată. Chiar dacă eu nu o pot simți acum, trebuie să cred că am s-o simt din nou.

Mă mângâi cu acest gând, prefăcându-mă că magia gonește prin venele mele, mai puternică decât înainte. O să pârjolească astăzi, fierbinte ca furia mea.

— Știu că sunteți speriați.

Toată lumea își întoarce din nou ochii la mine.

— Și eu sunt speriată. Dar știu că motivul vostru de a lupta e mai puternic decât teama, pentru că el v-a adus aici. Fiecare dintre noi a fost nedreptățit de gărzi, de această coroană care a jurat să ne protejeze. Astăzi ripostăm pentru noi toți. Astăzi o să-i facem să plătească!

Strigătele de încuviințare răsună prin aer; chiar și mercenarii li se alătură. Uralele lor îmi ridică moralul, descătușând cuvintele captive în mine.

— Poate că au o mie de oameni în armata lor, dar niciunul dintre ei nu are sprijinul zeilor. Noi avem magia de partea noastră, așadar fiți tari, fiți încrezători.

— Și dacă totul se duce dracului? întreabă Roën, când uralele se sting.

— Atacați, răspund eu. Luptați cu toate puterile voastre.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI OPT

ZÉLIE

Mi se usucă gâtul când privesc marea nesfârșită de soldați patrulând pe insulă. Parcă toți soldații din Orïsha au venit aici să facă de pază.

În spatele lor, se înalță o pădure cu arbori înnegriți, învăluită în ceață și vălătuci de fum. Energia care înconjoară pădurea curbează aerul deasupra ei, un semn al puterii spirituale ascunse în arbori.

Când și ultimul din trupa noastră deghizată coboară din barca cu vâsle, Roën ne conduce spre templu.

— Mai cu viață, spune el. Trebuie să ne mișcăm repede.

În clipa în care punem piciorul pe țărmul de est, numaidecât simt energia spirituală, vie, activă. Chiar fără fluxul magiei în oasele mele, radiază din pământ, coboară în valuri din copacii arși. Fiindcă Roën face ochii mari, îmi dau seama că și el o simte.

Pășim printre zei.

O ciudată exaltare mă cuprinde la acest gând, nu tocmai invazia magiei, ci o dezlănțuire de ceva mai important. Pășind pe insulă, aproape că simt răsuflarea Oyei în modul în care aerul se răcește în jurul nostru. Dacă zeii sunt aici, cu mine, atunci poate că am făcut bine încrezându-mă în ei. Poate chiar avem o șansă.

Dar pentru asta, trebuie să trecem de gărzi.

Inima îmi bate cu putere în piept când trecem pe lângă șirurile nesfârșite de soldați patrulând. La fiecare pas sunt convinsă că ei pot vedea prin coifurile noastre, dar faptul că purtăm sigiliul Orïshei ne protejează de privirile iscoditoare. Roën conduce grupul mergând țanțoș și convingător, purtând armura comandantului cu dezinvoltură. Cu pielea lui ca gresia și purtările sigure, chiar și adevărații ofițeri comandanți se dau la o parte din calea lui.

Aproape am ajuns, gândesc eu, înțepenind când un soldat ne măsoară din ochi un pic prea insistent. Cu respirația întretăiată, fiecare pas spre pădure pare să dureze o veșnicie. Tzain are pumnalul de os, Amari strânge în mâini sacul de piele în care sunt ascunse

piatra-soarelui și pergamentul; eu îmi țin mâna pregătită pe baston. Dar și când trecem pe lângă ultima trupă din perimetru, soldații abia dacă ne-aruncă o privire. Rămân atenți la mare, așteptând o armată de maji care n-o să vină niciodată.

— Pe zei, șoptesc eu pentru mine, când ieșim din raza soldaților și nu ne mai pot auzi.

Calmul meu șubred explodează într-o nervozitate nestăpânită. Fac eforturi să respir.

— Am izbutit.

Amari mă strânge de braț, pălind pe sub coif. Prima noastră bătălie s-a încheiat.

Acum începe următoarea.

O ceață rece ne învăluie când străbatem pădurea, prelingându-se pe lângă copaci. După ce parcurgem vreo câțiva kilometri, ceața e atât de deasă încât acoperă soarele și face dificil să mai vedem ceva.

— Ciudat, șoptește Amari la urechea mea, cu brațele întinse în față ca să nu se izbească de vreun copac. Întotdeauna o fi așa?

— Nu știu.

Ceva îmi spune că este un dar de la zei.

Sunt de partea noastră...

Vor ca noi să învingem.

Mă agăț de cuvintele din discursul meu, rugându-mă să fie adevărate. Zeii nu ne vor abandona acum; nu o să mă lase să dau greș aici. Însă, deși ne apropiem de templu, nicio căldură nu pulsează prin venele mele. Curând, ceața n-o să mă mai ascundă.

O să fiu expusă pentru ca toată lumea să vadă.

— Cum ai știut? șoptesc eu, când templul se ivește din ceață, gândindu-mă în urmă, la acea zi fatidică din piață. În Lagos, de ce ai venit la mine?

Amari se întoarce, cu privirea de ambră strălucind prin ceața albă.

— Din cauza Bintei, răspunde ea încetișor. Ea avea ochi argintii. Exact ca ai tăi.

Cu fiecare cuvânt de-al ei, ceva capătă coerență – un semn al unei voințe superioare. Noi am fost conduși la acest moment, împinși din spate în cele mai imperceptibile moduri. Nu contează cum o să sfârșească ziua asta, noi facem exact ceea ce au vrut zeii. Dar care să

fie scopul lor în faptul că niciun strop de magie nu curge prin venele mele?

Deschid gura să-i răspund, dar mă opresc când energia spirituală se intensifică. Ne apasă ca gravitația, împiedicându-ne fiecare pas.

— Simți asta? șoptește Tzain.

— E imposibil să n-o simt.

— Ce se întâmplă? întreabă Roën.

— Nu poate fi decât...

Templul...

Nu există cuvinte în stare să descrie splendoarea extraordinară a piramidei dinaintea noastră. Se ridică până la cer, fiecare treaptă a ei cioplită din aur transparent. Ca și la Chândomblé, un păienjeniș de sênbaría transpune voința zeilor. Simbolurile strălucesc în absența luminii, dar acum, că noi suntem aici, începe adevărata bătălie.

— Rehema, poruncește Roën, du-ți echipa la marginea țărmului de la miazăzi. Dezlănțuiți iadul pe plajă și dispăreți în ceață. Urmați instrucțiunile lui Asha ca să vă retrageri.

Rehema dă din cap, trăgându-și coiful pe față până nu i se mai pot vedea decât ochii ei căprui-deschis. Își lovește pumnul de al lui Roën apoi pleacă, însoțită de doi bărbați și două femei.

— Noi ce facem? întreb eu.

— Așteptăm, răspunde Roën. Ei trebuie să abată atenția armatei, eliberându-ne calea spre templu.

Minutele se lungesc în ore, o eternitate care se târăște greoaie ca moartea. Fiecare secundă care trece reprezintă o altă secundă în care mintea mea se împiedică de vinovăție. Și dacă vor fi capturați? Dacă o să moară? Nu pot să mai sacrific și alte vieți pentru asta.

Nu pot să am mâinile mânjite de și mai mult sânge.

Un fum negru se ridică în depărtare. Diversiunea Rehemei. Fumul pătrunde prin ceață, ridicându-se spre cer. În câteva secunde, sunetul ascuțit al unui corn sfâșie aerul.

Gărzile ies puhoi din templu, pornind spre țărmul de la miazăzi. Atât de mulți soldați apar, încât îmi dau seama imediat că nu pot aprecia adevărata dimensiune a templului.

Când primul val de soldați a trecut, Roën ne conduce înăuntru, făcând eforturi să învingă rezistența aerului. Urcăm treptele de aur

cât de repede putem, fără să ne oprim până ce nu ajungem la primul cat și intrăm în templu.

Giuvaiere în culori vii decorează fiecare centimetru al zidurilor, șlefuite cu mare măiestrie. De jur împrejurul nostru, imaginea Yemojei care-ți taie respirația punctează zidurile de aur în topaz și safir albastru; din vârfurile degetelor ei curg râuri de diamante scânteietoare în lumină. Deasupra noastră, smaraldele strălucitoare ale lui Ógùn scânteiază, aducând un omagiu puterii sale asupra pământului. Prin tavanele cristaline zăresc fiecare cat – toate cele zece etaje dedicate zeilor.

— Hei, băieți... Amari se apropie de scara din centru, care coboară sub pământ, iar piatra-soarelui luminează în mâna ei.

Asta e... Îmi încleștez pumnii asudați.

Acolo ar trebui să mergem.

— Ești gata? întreabă Amari.

Nu. E scris pe toată fața mea. Dar cu îndemnul ei, fac primul pas, începând să cobor scara rece.

Trecând prin spațiul îngust, sunt din nou purtată cu mintea înapoi, la Chândomblé. Ca și în templul acela, torțe fixate în suporturi pe zidurile de piatră luminează drumul îndelung bătut. Îmi aduc aminte de momentul în care încă mai aveam o șansă.

Pe vremea când încă mai aveam magie.

Ating cu mâna pereții, trimițând o rugăciune mută către zei. *Vă rog... dacă mă puteți ajuta, am nevoie de asta acum.* Nu mă grăbesc, în timp ce coborâm din ce în ce mai în adânc; năduşeala îmi șiroiește pe spate, *deși aerul rece o îngheață. Te rog, Mamă Cer,* implor eu din nou. *Dacă poți îndrepta asta, fă-o acum.*

Aștept o sclipire a ochilor ei argintii, o atingere electrică prin oasele mele. Dar nu apuc să mă rog din nou, căci splendoarea încăperii ritualului îmi șterge toate cuvintele.

Unsprezece statui de aur străjuiesc domul, fiecare înălțându-se spre cer. Se ridică deasupra noastră până la o înălțime ametitoare, dominând ca piscurile Munților Olasimbo. Zeii și zeițele sunt sculptați în metalul prețios cu o minuție excepțională; de la ridurile de pe pielea Mamei Cer, până la fiecare fir din șuvițele părului ei, nicio linie sau rotunjime nu e uitată.

Privirea fiecărei divinități e ațintită asupra unei stele de piatră cu unsprezece colțuri, care sclipește la picioarele lor. Fiecare colț e marcat de un stâlp de piatră cu patru laturi, acoperite de sus până jos cu sênbaría cioplite elegant.

În mijloc se ridică o singură coloană de aur. În vârful ei, e o scobitură. Rotundă și netedă – are exact forma pietrei-soarelui.

— Oh, zei, exclamă în șoaptă Kenyon, când pășim în aerul stătut.

„Oh, zei", într-adevăr.

E ca și când am fi intrat în ceruri.

Cu fiecare pas, mă simt atotputernică sub ochii zeilor, apărată de privirea lor eterică.

— Poți să faci asta.

Amari îmi întinde pergamentul și piatra-soarelui. Ia pumnalul de os de la Tzain și mi-l strecoară la brâul uniformei.

Dau din cap și iau cele două obiecte sacre. *Poți să faci asta,* repet eu. *Încearcă.*

Înaintez, pregătită să duc călătoria aceasta la bun sfârșit. Dar în clipa aceea o siluetă se mișcă în depărtare.

— Ambuscadă! strig eu.

Îmi deschid imediat bastonul când bărbații ascunși ies la iveală. Se mișcă precum umbrele, răsărind din spatele fiecărei statui, a fiecărei coloane. Înnebuniți, cu toții ne scoatem săbiile din teacă, săgetând cu ochii încolo și-ncoace, ca să zărim următorul atac. Dar când forfota se liniștește, îl văd pe Saran, cu un zâmbet satisfăcut pe față. Apoi îl văd pe Inan, cu chipul îndurerat și cu sabia de majacite în mână.

Imaginea mă străpunge drept în inimă; o trădare mai rece ca gheața. A promis.

Ajurat că n-o să-mi stea în cale.

Însă mai înainte să mă descumpănesc de-adevăratelea, văd lucrul cel mai rău, atât de alarmant că nici măcar nu mi se pare real.

Inima mi se oprește brusc, când ei îl împing în față.

Baba?

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI NOUĂ

ZÉLIE

Ar fi trebuit să fie în siguranță.

Acest unic gând mă împiedică să accept adevărul. Mă uit la gărzi, căutând silueta zbârcită a Mamei Agba, așteptând atacul ei. Dacă Baba e cu gărzile, ea unde e? Ce i-au făcut? După tot ce s-a întâmplat, nu poate fi moartă. Baba nu se poate să fie aici.

Totuși tremură în strânsoarea lui Inan... hainele sfâșiate, gura astupată cu căluș, fața însângerată. L-au bătut pentru greșelile mele. Iar acum o să mi-l ia.

Exact cum mi-au luat-o și pe Mama.

Ochii de ambră ai lui Inan mă atrag în realitatea trădării lui, dar asta nu e privirea pe care o știu eu. El e un străin. Un soldat. Nimic din micul prinț.

— Presupun că situația vorbește de la sine, dar de vreme ce voi, ăștia, din poporul vostru, sunteți proști, o să rezum eu. Predă artefactele și poți să-l iei pe tatăl tău înapoi.

Însuși sunetul vocii lui Saran face să se strângă lanțurile de metal în jurul încheieturilor mele...

Nu mi-aș face datoria de rege dacă nu ți-aș aduce aminte ce ești.

Stă înveșmântat în robe bogate de purpură, rânjind sfidător. Dar până și el pare mic față de statuile zeilor care îl privesc.

— Îi putem ataca, șoptește Kenyon din spate. Noi avem magia noastră. Ei au numai gărzile.

— Nu putem risca, zice Tzain cu voce frântă.

Baba clatină ușor din cap. Nu vrea să fie salvat.

Nu.

Fac un pas înainte, dar Kenyon mă prinde de braț, răsucindu-mă cu fața la el.

— Nu poți să te predai!

— Dă-mi drumul...

— Mai gândește-te și la altcineva în afară de tine! Fără ritual, toți divinerii vor muri...

— Suntem deja morți! strig eu.

Vocea mea răsună în ecou prin tot domul, dezvăluind adevărul pe care aș fi vrut să-l pot schimba. *Zei, vă rog!* implor pentru ultima oară, dar nu se întâmplă nimic.

M-au abandonat încă o dată.

— Magia mea a dispărut. Am crezut că o să se întoarcă, dar nu s-a întors...

Vocea mi se stinge și mă uit în podea, copleșită de rușine. De mânie. De durere. Cum îndrăznesc zeii să vină nechemați în viața mea doar pentru a mă distruge astfel?

În pofida a tot, mai încerc o dată, căutând orice urmă de ashê care mi-ar fi putut rămâne. Dar ei m-au lepădat.

N-o să-i mai las să-mi ia nimic altceva.

— Îmi pare rău.

Cuvintele sunt goale, dar sunt tot ce am.

— Dacă nu pot îndeplini ritualul, n-am de gând să-mi pierd tatăl.

Kenyon îmi dă drumul. Ură e un cuvânt prea blând ca să descrie privirile pe care le primesc din partea oamenilor adunați în jur. Numai ochii lui Amari sunt compătimitori; până și Roën pare stupefiat.

Înaintez, strângând piatra-soarelui și pergamentul la piept. Cuțitul de os e lipit de pielea mea, aproape tăindu-mă la fiecare pas. Sunt la jumătatea distanței, când Kenyon îmi strigă:

— Noi te-am salvat!

Vocea lui reverberează, lovindu-se de ziduri.

— Oamenii au murit pentru asta! Oamenii au murit pentru *tine!*

Cuvintele lui mi se împlântă în suflet, cu toți cei pe care i-am lăsat în urmă. Bisi. Lekan. Zulaikha. Poate chiar Mama Agba.

Morți cu toții.

Din cauză că au îndrăznit să creadă în mine.

Au îndrăznit să creadă că puteam învinge.

Când mă apropii de Inan, Baba dă din cap înnebunit. Nu-l pot lăsa să-mi zdruncine hotărârea. *Nu vreau să câștige ei, Baba.*

Strâng piatra și pergamentul în mână, în timp ce Inan înaintează, împingându-l ușurel pe Baba în față. Părerea de rău e izbitoare în ochii lui de ambră. Ochi în care n-o să mai am niciodată încredere.

De ce? îmi stă pe limbă să țip, dar întrebarea mi se oprește în gâtlej. Cu fiecare pas, ecoul sărutului său îmi apasă buzele și îmi coboară pe gât. Mă uit țintă la mâinile lui de pe umerii lui Baba, mâini pe care ar fi trebuit să le zdrobesc. Am jurat că o să mor înainte de-a lăsa vreun soldat să-și facă voia cu mine, totuși i-am dat căpitanului lor mână liberă?

Știu că suntem sortiți să lucrăm împreună. Suntem sortiți să fim împreună.

Minciunile lui frumoase îmi cântă în urechi, stârnindu-mi mai multe lacrimi.

O *să fim de neoprit. O echipă cum Orïsha n-a mai văzut niciodată.*

Fără el, Ilorin ar mai sta și acum în picioare. Lekan ar fi în viață. Eu mi-aș salva poporul, nu le-aș pecetlui soarta divinerilor.

În timp ce lacrimile îmi ustură ochii, tot corpul pe dinăuntru devine o rană vie. E mai rău decât arsura cuțitului lui Saran. Cu toate acestea, eu l-am lăsat să-mi știe toate secretele.

Eu l-am lăsat să învingă.

Baba clatină din cap o ultimă oară, ultima mea șansă de a fugi. Dar acum s-a terminat. S-a terminat înainte de a începe.

Îl scot pe Baba din strânsoarea mâinilor lui Inan, arunc pergamentul și piatra pe podea. Aproape că duc mâna la cuțitul de os, dar îmi amintesc că Inan nu l-a văzut niciodată. Îi arunc, în schimb, la picioare cuțitul ruginit al lui Tzain, păstrând adevăratul pumnal de os ascuns la brâu. Mă pot agăța de acest unic obiect, acest unic artefact, acum, când el mi-a luat totul.

— Zélie...

Mai înainte ca Inan să poată murmura alt cuvânt trădător, îi scot călușul lui Baba și plec. Când pașii mei răsună pe podeaua ritualului, mă concentrez la statui, ca să nu văd privirile pline de ură.

— De ce? oftează Baba.

Vocea lui e slăbită, dar aspră.

— Când erai atât de aproape?

— N-am fost niciodată aproape.

Îmi înăbuș un suspin.

— Niciodată. Nici măcar o dată.

Ai încercat, mă consolez eu. *Ai făcut mai mult decât tot ce-ai putut.*

N-a fost să fie. Zeii au ales greșit.

Cel puțin, s-a terminat. Cel puțin, voi sunteți vii. Puteți pleca, la bordul vasului ăluia, ca să găsiți...

— Nu!

Încremenesc când strigătul lui Inan răsună între zidurile domului cu un timbru asurzitor. Baba mă aruncă la podea când *vâști!* Ceva zboară prin aer.

Dau să-l protejez pe Baba, dar e prea târziu.

Vârful săgeții străpunge pieptul tatălui meu.

Sângele lui se scurge pe pământ.

CAPITOLUL OPTZECI

ZÉLIE

Când au venit după Mama, n-am putut să mai respir. Mă îndoiam că aveam s-o mai fac vreodată. Am crezut că viețile noastre erau legate de același fir. Că, dacă ea murea, și eu aveam să mor.

M-am ascuns ca o lașă când ei l-au ciomăgit pe tata lăsându-l pe jumătate mort, bizuindu-mă pe Tzain că o să fie forța mea. Dar când au înfășurat un lanț de gâtul Mamei, ceva din mine a plesnit. Oricât de frică îmi era de gărzi, n-a însemnat nimic în comparație cu groaza de a-i vedea luând-o pe Mama de lângă mine.

Am alergat după ea prin haosul din Ibadan, sângele și țărâna stropindu-mi genunchii mici. Am urmărit-o cât am putut, până când am văzut.

Am văzut totul.

Ea, spânzurată de un copac ca un ornament al morții în mijlocul satului nostru de munte. Ea împreună cu toți ceilalți maji, orice amenințare a coroanei fiind zdrobită.

În ziua aceea am jurat că n-aveam să mă mai simt niciodată în felul acela; mi-am jurat că ei n-o să mai ia niciodată pe vreun membru al familiei mele. Însă, acum, stau complet lipsită de vlagă, iar sângele șiroiește de pe buzele lui Baba. Am jurat.

Și acum am ajuns prea târziu.

— Baba?

Nimic.

Nici măcar o clipire.

Ochii lui căprui-închis sunt goi. Sfârșiți. Pustii.

— Baba, șoptesc din nou. *Baba!*

În timp ce sângele se întinde pe mâinile mele, lumea devine întunecată și corpul meu se încălzește. În obscuritate, văd totul – îl văd pe el.

Aleargă pe străzile din Calabrar, lovind cu piciorul într-o minge de agbön prin noroi, împreună cu fratele lui mai mic. Copilul din el are un zâmbet pe care nu l-am văzut niciodată la Baba, un surâs

nepăsător la toată durerea lumii. Cu o lovitură energică, mingea sare departe și apare fața tânără a Mamei. Ea e uluitoare. Radioasă. Îi taie răsuflarea lui Baba.

Chipul ei se șterge în magia primului lor sărut, în venerația primului lor născut. Venerația se înceţoșează, apoi el își leagănă fiica nou-născută ca s-o adoarmă, mângâind părul meu alb.

În sângele lui simt momentul când s-a trezit, după Raid, și durerea din inimă niciodată alinată.

În sângele lui simt totul.

În sângele lui îl simt pe el.

Spiritul lui Baba îmi sfâșie ființa de parcă pământul s-ar despica în două. Fiecare sunet răsună mai tare, fiecare culoare strălucește mai viu. Sufletul lui sapă mai adânc în mine decât orice revărsare de magie am simțit vreodată, mai adânc decât magia. Nu incantații curg acum prin venele mele.

Ci sângele lui.

El.

Sacrificiul suprem.

Cea mai puternică magie de sânge pe care aș fi putut s-o dețin.

— Ucideți-o!

Primii doi soldați se reped la mine, cu săbiile ațintite și ridicate. Aleargă cu răzbunare.

Ultima greșeală pe care au făcut-o.

Când se apropie, spiritul lui Baba se smulge din trupul meu în forma a două umbre ascuțite, răsucite. Întunecimea are puterea morții, comandă puterea sângelui. Umbrele străpung platoșele soldaților, înfigându-se în ei ca țepușele în frigărui. Sângele țâșnește în aer, iar materia neagră se scurge din piepturile lor.

Oamenii își dau ultima suflare, cu ochii bulbucați, înfrânți. Horcăie și trupurile li se prefac în cenușă.

Mai mult.

Mai multă moarte. Mai mult sânge.

Partea cea mai întunecată a furiei mele în sfârșit are puterea după care întotdeauna a tânjit, șansa de a o răzbuna pe Mama. Acum și pe Baba. O să iau aceste umbre ale morții și o să-i termin.

Pe fiecare, până la ultimul.

Nu. Vocea lui Baba îmi răsună în minte, hotărâtă și puternică. *Răzbunarea n-are niciun rost. Încă mai e timp să îndrepți lucrurile.*

— Cum?

Mă uit în jur, prin învălmășeală, când echipajul lui Roën și echipa lui Kenyon se aruncă în bătălie. *Răzbunarea n-are niciun rost,* îmi repet eu. *Răzbunarea n-are niciun rost...*

Odată ce cuvintele capătă înțeles, văd și cum să îndrept lucrurile.

E singura persoană care fuge de luptă. Prin toată nebunia, Inan se târăște să ia piatra-soarelui, ferindu-se de săbiile oamenilor lui Roën.

Câtă vreme n-o să avem magie, ei n-o să ne trateze niciodată cu respect, spune tunător spiritul lui Baba. *Trebuie să știe că le putem răspunde lovindu-i pe măsură. Dacă ei ne ard casele...*

O să le ard și eu pe ale lor.

CAPITOLUL OPTZECI ȘI UNU

INAN

Fata pe care am îmbrățișat-o în visul meu nu mai e.

În locul ei, un monstru se dezlănțuie.

Își dezvelește colții de moarte.

Două umbre negre țâșnesc din mâinile ei și se reped ca niște șerpi veninoși, flămânzi de sânge. Răzbunare. Îi străpung pe primii doi soldați. Apoi ceva în ochii argintii ai lui Zélie se focalizează.

Privirea ei se oprește asupra mea. Piatra-soarelui îmi luminează în mână. Abia am timp să-mi scot sabia înainte ca prima umbră să atace.

Ascuțită ca o sabie, se izbește de sabia mea, se retrage prin aer. Următorul atac vine rapid. Prea rapid pentru mine ca să-l parez...

— Prințe Inan!

Un gardian face un salt înainte. Își dă viața s-o salveze pe a mea. Umbra îi străpunge corpul – el horcăie și se preface în cenușă.

Ceruri!

Mă retrag, intrând în vălmășagul luptei. Umbrele ei își iau avânt pentru alt atac. Eu fug, iar ea mă urmărește. Sufletul ei cu miros sărat de mare vuiește ca o furtună pe ocean.

Nici cu surplusul de energie din piatra-soarelui nu pot s-o opresc. Nimeni nu poate. Sunt mort.

Am murit în clipa în care tatăl ei a izbit pământul.

Ceruri. Mă lupt să-mi țin lacrimile în frâu. Bătăile inimii zdrobite a lui Zélie încă mai zdruncină adâncul ființei mele. O durere atât de puternică încât ar putea cutremura pământul. El ar fi trebuit să rămână în viață. Ea ar fi trebuit să fie salvată. Eu aș fi putut să-mi țin promisiunile față de ea. Aș fi putut să fac Orïsha un loc mai bun...

Concentrează-te, Inan. Răsuflu prelung și număr până la zece. Nu pot să mă dau bătut. Magia e încă o amenințare. Numai eu pot să-i pun capăt.

Alerg prin dom spre statuia lui Orí. Posibilele deznodăminte se perindă prin mintea mea. Dacă Zél îndeplinește ritualul, o să ne radă

pe toți de pe fața pământului. Și apoi toată Orïsha va arde. Nu pot lăsa să se întâmple asta. Orice ar fi, planul meu rămâne același: ia piatra, ia pergamentul.

Distruge magia.

Arunc piatra de pământ cu toată forța mea. *În numele cerurilor*; *te rog, sparge-te.* Dar ea se rostogolește nevătămată. Dacă e ceva care să poată fi distrus, acela este pergamentul.

Îl smulg din buzunar și fug ca apucatul. Zélie se repede după piatră. În cele câteva secunde de viață pe care le mai am, rotițele capului mi se învârt. Cuvintele de odinioară ale Tatei îmi răsună în minte. *Pergamentul nu poate fi distrus decât cu magie.*

Magie...

De pildă, magia mea?

Îmi concentrez energia minții asupra pergamentului, pierzându-i urma lui Zélie în vâltoare. O lumină turcoaz se înfășoară în jurul pergamentului vechi. Mirosul de salvie și de mentă îmi umple nările și o amintire ciudată pune stăpânire pe mintea mea.

Isteria din templu dispare. Conștiința unui sêntaro apare brusc: generații de femei cu tatuaje albe, complicate, pe pielea lor. Toate psalmodiază într-o limbă pe care n-o pot înțelege.

Amintirea nu durează decât o clipă, dar încercarea nu duce la nimic. Magia mea n-o să reușească.

Pergamentul rămâne neatins.

— Ajutor!

Mă răsucesc în direcția strigătelor; umbrele lui Zélie străpung și mai mulți oameni. Materia neagră le mistuie corpurile, când se frâng sub vârfurile de săgeată negre.

Mai înainte să atingă pământul, soldații se dezintegrează în cenușă. În clipa aceea, îmi vine o idee – rezolvarea era atât de clară.

Probabil dacă aș fi fost un Arzător, flăcările mele ar fi putut incinera pergamentul, dar magia mea de Conector nu e de folos. Pergamentul nu are vreo minte pe care eu s-o pot controla, nici vreun corp pe care magia mea să-l paralizeze. Magia mea nu poate distruge pergamentul.

Dar a lui Zélie poate.

Nu i-am văzut niciodată puterile mânuite în acest fel. Magia ei

distruge totul în calea sa, necruțătoare și sălbatică, vuind în timp ce gonește prin templul sacru ca o tornadă. Vârfurile ei de săgeți negre lovesc cu răzbunarea suliților, pătrunzând prin armuri, tăind drept prin carne. Oricine îndeajuns de nenorocos ca să le întâlnească se preface în cenușă.

Dacă fac asta cum trebuie, și pergamentul o să fie cenușă.

Trag aer adânc în piept. Probabil e pentru ultima oară. Vârfurile de săgeți fatale ale lui Zélie trec prin măruntaiele a patru soldați, lăsându-i sfârtecați pe dinăuntru. Când cad la pământ, corpurile lor se fărâmă, prefăcute în pulbere.

În timp ce Zélie sfâșie mai mulți soldați, alerg spre ea.

— Asta e numai vina ta! strig eu.

Zélie se oprește brusc. Nu cred că o să mă urăsc vreodată mai mult decât acum. Dar am nevoie să smulg durerea asta din ea. Nu poate fi despre noi.

Niciodată n-a fost.

— Tatăl tău nu trebuia să moară! strig.

E o linie care n-ar fi trebuit călcată. Dar trebuie să-i descătușez furia. Îmi trebuie o lovitură letală.

— Nu vorbi tu de el!

Ochii îi scânteiază. Toată numai durere și furie. Chinurile ei mă umplu de rușine. Totuși insist.

— Nu trebuia să vii aici. L-aș fi dus înapoi în Lagos!

Umbrele se învârt în jurul ei ca un vânt turbat pe cale de a se transforma într-o tornadă.

Acum e aproape.

Viața mea e aproape de sfârșit.

— Dacă ai fi avut încredere în mine, ai fi lucrat *cu* mine, el ar fi fost încă în viață. Și el...

Înghit anevoie.

— ...și Mama Agba.

Umbrele mă iau cu asalt cu o viteză care-mi taie respirația. Tot ce pot face este să țin pergamentul în dreptul pieptului meu. În clipa aceea, ea-și dă seama de greșeală – de cursa în care am atras-o.

Țipă și își aruncă mâna înapoi, dar e prea târziu.

Umbrele sfâșie pergamentul și apoi își curbează traiectoria, luând-

o în sus.

— *Nu!*

Strigătul lui Zélie reverberează prin domul imens. Cenușa pergamentului distrus plutește prin aer. Umbrele se strâng și dispar, mici particule scurgându-se din mâinile ei.

Ai reușit...

Nu realizez încă. S-a terminat. Am câștigat.

Orïsha e în sfârșit în siguranță.

Magia va pieri definitiv.

— Fiule!

Tata aleargă spre mine. Un zâmbet cum nu i-am mai văzut niciodată îi radiază pe față. Încerc să-i zâmbesc și eu, dar un gardian se apropie rapid din spatele lui. Își ridică sabia, țintind spatele tatei. *O răscoală?*

Nu.

Unul dintre mercenari.

— Tată! strig eu.

Avertismentul meu n-o să ajungă la timp.

Fără să mă gândesc, adun puterea rămasă în mine de când am atins piatra-soarelui. Energia albastră zboară din mâinile mele.

Ca în Chândomblé, magia mea pătrunde prin capul mercenarului, paralizându-l pe loc. Îl încremenesc îndeajuns de mult timp pentru ca un gardian adevărat să-i implânte sabia în inimă. Astfel, Tata este salvat de atac.

Dar vederea magiei mele l-a împietrit.

— Nu e ce crezi tu... încep.

Tata sare înapoi, ferindu-se de parcă sunt un monstru în care nu poate avea încredere. Buzele i se schimonosesc a dezgust. Totul din mine se strânge ghem.

— Nu contează, spun eu atât de repede încât devine nedeslușit. Am fost infectat, dar dispare. Eu am făcut asta. Am distrus magia.

Tata lovește cu piciorul mercenarul, întorcându-l cu fața în sus. Înfige ghearele în cristalele turcoaz rămase în părul atacatorului. Se uită în jos la mâinile lui și fața i se schimonosește. Văd cum începe să înnoade firele cap la cap. Sunt cristale identice cu acelea pe care le ținuse în mână în fortăreață.

Cristale identice cu acelea pe care le culesese din corpul neînsufleţit al Kaei.

Ochii Tatei fulgeră. Strânge mânerul sabiei.

— Stai…

Lama lui pătrunde în mine.

Ochii Tatei se injectează de mânie. Mâinile mele se încleştează pe sabie, dar n-am atâta forţă să o scot din rană.

— Tată, îmi pare rău…

El îşi smulge sabia cu un strigăt gâtuit. Cad în genunchi, strângând în mâini rana însângerată.

Sângele cald se revarsă printre degetele mele.

Tata ridică din nou sabia, de data asta pentru lovitura finală. Nu e niciun strop de dragoste în ochii lui. Nici urmă din mândria pe care o radiase cu doar câteva clipe în urmă.

Aceleaşi frică şi ură care au ars şi în ultima privire a Kaei i-o învolburează acum şi pe a Tatei. Sunt un străin pentru el. *Nu.* Am renunţat la tot doar ca să fiu fiul lui.

— Tată, te rog, şuier eu.

Implor iertarea lui, în timp ce gâfâi. Vederea mi se întunecă – pentru o clipă, mă inundă toată suferinţa lui Zélie. Soarta distrusă a majilor. Moartea tatălui ei. Durerea ei se împleteşte cu a mea; o reamintire îmbolnăvitoare a tot ce am pierdut.

Am sacrificat prea mult ca să se sfârşească astfel. Toată suferinţa pe care am provocat-o în numele lui.

Întind spre el o mână tremurătoare. O mână scăldată în propriul meu sânge. Nu se poate să fie pentru nimic.

Nu se poate sfârşi astfel.

Înainte să-l ating, Tata îmi striveşte mâna cu călcâiul metalic al cizmei sale. Ochii negri i se îngustează.

— Nu eşti fiul meu.

CAPITOLUL OPTZECI ȘI DOI

AMARI

Deși o groază de soldați se năpustesc spre mine, nu rezistă niciunul răzbunării sabiei mele. Lângă mine, Tzain sfârtecă prin gărzi cu securea lui, luptând, deși lacrimile îi șiroiesc pe obraji. Pentru durerea lui lupt acum, pentru a lui, a Bintei, a fiecărui biet suflet ucis de Tata în viața lui. Tot acest sânge, toată această moarte – o nesfârșită pată în fiecare răsuflare.

Tai prin gardieni cu sabia mea, lovind prima ca să-i scot sigur din luptă.

Un soldat se duce de-a dura, după ce i-am retezat un tendon.

Un altul cade când i-am tăiat coapsa.

Luptă, Amari. Mă îndemn singură să înaintez, silindu-mă să privesc dincolo de sigiliile Orïshane care le împodobesc armurile, dincolo de fețele care cad de sabia mea. Soldații aceștia au jurat să apere Orïsha și coroana, totuși și-au trădat legământul. Au venit să-mi ia capul.

Unul rotește o sabie spre mine. Mă feresc și sabia se împlântă în schimb în tovarășul lui. Mă pregătesc să dau următoarea lovitură când...

— *Nu!*

Strigătul lui Zélie din partea cealaltă a templului mă silește să pivotez, exact când sabia mea străpunge un alt soldat. Zélie cade în genunchi, tremurând, cenușa împrăștiindu-se printre degetele ei. Alerg s-o ajut, dar mă opresc brusc când Tata ridică sabia și o înfige în măruntaiele unuia dintre soldații lui. Băiatul cade în genunchi și coiful îi alunecă de pe cap. Nu e un soldat.

Inan.

Totul din mine devine rece ca gheața când sângele începe să curgă de pe buzele fratelui meu.

E o sabie împlântată și în măruntaiele mele. Este și sângele *meu* cel care se varsă. Fratele care m-a purtat pe holurile palatului pe umerii lui. Fratele care șterpelea pentru mine prăjituri cu miere de la

bucătărie, când Mama îmi interzicea deserturile.

Fratele cu care Tata m-a silit să mă lupt.

Fratele care mi-a tăiat spatele.

Nu se poate. Clipesc, așteptând ca imaginea să se corecteze. *Nu el...*

Nu copilul care a renunțat la tot ca să fie exact cum voia Tata.

Însă, în timp ce privesc, Tata ridică din nou sabia, pregătit să-i taie capul lui Inan. Îl ucide.

Exact cum a ucis-o pe Binta.

— Tată, te rog, strigă Inan, întinzând mâna, cu ultima sa răsuflare înainte de moarte.

Dar Tata calcă pe mâna lui și i-o strivește.

— Nu ești fiul meu.

— Tată!

Vocea nu sună ca fiind a mea când mă reped înainte. Tata mă zărește și furia lui explodează.

— Zeii m-au blestemat cu doi copii, spune el cu dezgust. Trădători care mi-au împuțit sângele.

— Sângele tău e adevăratul blestem, i-o întorc eu. Dar se sfârseste astăzi.

CAPITOLUL OTPZECI ȘI TREI

AMARI

Primii copii ai Tatei au fost iubiți, dar erau plăpânzi și nevolnici. Când Inan și cu mine ne-am născut, Tata n-a îngăduit să fim și noi la fel.

Ani de-a rândul ne-a forțat, pe Inan și pe mine, să ne lovim și să ne învinețim sub ochiul lui atent, fără înduplecare, oricât de tare plângeam noi. Fiecare luptă era o șansă să-și corecteze greșelile, să-și aducă prima familie înapoi la viață. Dacă am fi devenit îndeajuns de puternici, nicio sabie nu ne-ar fi putut doborî, niciun maji nu ne-ar fi putut arde carnea. Noi luptam pentru a-i câștiga aprobarea, blocați într-o bătălie pentru dragostea lui pe care niciunul dintre noi nu avea s-o câștige vreodată.

Am ridicat săbiile unul împotriva celuilalt pentru că niciunul dintre noi n-avea curajul s-o ridice împotriva lui.

Acum, când îmi ridic sabia spre ochii lui plini de furie, îi văd pe Mama și pe Tzain. O văd pe draga mea Binta. Îi revăd pe toți cei care au încercat să riposteze, toate sufletele nevinovate secerate de sabia lui.

— M-ai crescut să mă lupt cu monștrii, murmur eu, înaintând cu sabia. Mi-a luat mult prea multă vreme să înțeleg că adevăratul monstru erai tu.

Fac o fandare și îl iau prin surprindere. Cu el nu trebuie să ezit; dacă aș face-o, știu cum s-ar termină lupta asta.

Deși își ridică sabia să pareze, îl întrec în forță, tăind periculos de aproape de gâtul lui. Se lasă pe spate, dar îl atac din nou. *Lovește, Amari! Luptă!*

Mi-aduc sabia într-un arc rapid de sus în jos, tăindu-i coapsa. El se împleticește îndărăt de durere, nepregătit pentru o lovitură letală a sabiei mele. Nu sunt fetița pe care o știa el. Sunt o prințesă. O regină.

Eu sunt Leonara.

Presez, blocând una dintre împunsăturile Tatei spre inima mea. Loviturile lui sunt nemiloase, acum când nu mai e luat pe nepregătite

de atacurile mele.

Săbiile noastre zăngănesc, metal izbit de metal, răsunând peste toată tevatura, când și mai mulți soldați coboară pe scară. După ce i-au ucis pe cei de pe pământul ritualic, oamenii lui Roën resping noul val. Dar în timp ce ei luptă, Tzain vine în fugă la mine din capătul celălalt al încăperii, la numai câteva clipe distanță.

— Amari...

— Pleacă! îl îndemn eu, parând o lovitură a Tatei.

Tzain nu mă poate ajuta aici, nu în lupta pentru care m-am antrenat toată viața. E numai între rege și mine, acum. Numai unul dintre noi va trăi.

Tata alunecă. Acesta este momentul meu, o șansă să închei dansul nostru nesfârșit.

Fă-o, acum!

Sângele îmi vâjâie în urechi când mă năpustesc asupra lui, cu sabia ridicată. Pot scăpa Orïsha de cel mai mare monstru al ei. Să suprim izvorul suferinței sale.

Însă în ultimul moment ezit, îndreptându-mi sabia în sus. Săbiile noastre se ciocnesc, lamă pe lamă.

Blestem cerurilor!

Nu pot să-l termin astfel. Dacă o fac, nu sunt cu nimic mai bună decât el.

Orïsha nu va supraviețui dacă îi folosesc tacticile. Tata trebuie doborât, dar e prea mult să-mi înfig sabia în inima lui...

Tata își retrage iute sabia. Inerția mă poartă înainte.

Până să pot pivota, Tata își rotește sabia și lama îmi sfâșie spatele.

— Amari!

Răcnetul lui Tzain pare îndepărtat, când mă poticnesc și intru într-un stâlp sacru. Pielea mea parcă e arsă cu fierul înroșit, usturând cu aceeași insuportabilă durere pe care mi-a produs-o Inan, când eram copil.

Pe gâtul Tatei venele se umflă când se repede la mine, fără nicio ezitare, ațintindu-și sabia pentru o lovitură mortală.

Nu tresare la gândul de a-și ucide propria fiică, din carnea și sângele lui. Decizia lui e luată.

Acum, e timpul pentru a mea.

Mă arunc la o parte din calea morții, sabia lui izbește stâlpul, ciobind piatra. Înainte să se poată replia, îmi înfig sabia în el, fără ezitare.

Ochii Tatei se fac cât cepele.

Sânge fierbinte îi curge din inimă pe mâinile mele. El horcăie, spume stacojii sărindu-i de pe buze, în timp ce restul se varsă pe piatră.

Deși îmi tremură mâinile, împing sabia mai adânc. Lacrimile îmi încețoșează vederea.

— Nicio grijă, șoptesc eu, când el își dă ultima suflare. O să fiu o regină mult mai bună.

CAPITOLUL OPTZECI ȘI PATRU

ZÉLIE

— Haide!

Îmi canalizez toată energia în praful pergamentului distrus. Nu se poate întâmpla așa ceva. Nu când eram atât de aproape.

Energia lui Baba țâșnește în brațele mele, ieșind prin vârful degetelor ca umbre răsucite. Însă niciun pergament nu apare din cenușă. S-a terminat...

Am pierdut.

Groaza mă lovește cu atâta forță că nici nu mai pot respira. Singurul lucru de care aveam nevoie, distrus de mâna mea.

— Nu, nu, nu, nu!

Închid ochii și încerc să-mi amintesc incantația. Am citit pergamentul ăla de zeci de ori. Cum începea afurisitul de ritual?

Íya awon òrun, àwa omo képè ó lónì– Nu.

Clatin din cap, trecând prin fragmentele de cuvinte amintite. Era *àwa omo ò* ***re*** *képè ó lónì.* Și după aceea...

Oh, zei.

Ce urma după aceea?

Un trosnet pătrunzător răsună prin dom, uruind ca tunetul. Când bubuie, întregul templu se zgâlțâie. Toată lumea îngheață când piatra și praful cad din tavan.

Statuia lui Yemoja începe să lumineze, orbitoare în strălucirea ei. Luminile încep de la picioarele sale goale, urcă pe rotunjimile și faldurile robelor ei sculptate. Când îi ajung la ochi, găvanele ei de aur luminează albastru intens, scăldând domul în culoarea lor blândă.

Statuia lui Ògún e următoarea care pâlpâie la viață, cu ochii luminând în verde închis; urmează Sàngó, în roșu ca focul; Ochumare, în galben viu.

— O înlănțuire... șoptesc, urmărind calea spre Mama Cer. Oh, zei...

Solstițiul.

Se întâmplă acum!

Bat cu palma prin cenușă, căutând ceva, orice. Străvechiul ritual a fost pictat pe acest pergament. N-ar trebui ca spiritele sêntarilor care l-au pictat să fie și ele aici?

Dar în timp ce aștept să mă copleșească frigul morții, îmi dau seama de numărul cadavrelor care sunt împrăștiate prin tot domul. Nu le-am simțit morțile trecând prin mine, n-am simțit absolut nimic.

Tot ce am simțit a fost Baba.

Magia din sângele meu.

— O conexiune...

Revelația mă izbește ca gheața. O conexiune pe care o împărtășesc cu el din pricina sângelui. Incantația pergamentului era menită să ne ancoreze de Mama Cer prin magie; dar dacă mai există și o altă cale de a ajunge la ea?

Mintea mi se învârte rapid, încercând să calculez posibilitățile. Oare aș putea să mă folosesc de conexiunea cu strămoșii mei prin sângele nostru? Oare aș putea să cobor în timp și să creez o nouă conexiune cu Mama Cer și darurile ei prin spiritele noastre?

Amari plonjează pe lângă mine, îndepărtând un soldat de pe aria de ritual. Deși din spate îi curge sânge, loviturile ei sunt feroce, aproape sălbatice, împotriva gărzilor care tot vin. Și chiar dacă toată armata se revarsă înăuntru, Roën și oamenii lui nu slăbesc riposta.

Luptă împotriva oricăror șanse de reușită.

Dacă ei nu s-au dat bătuți, nici eu nu pot s-o fac.

Inima mi se izbește de coaste, mă ridic anevoie în picioare. Următoarea statuie se luminează, îmbăind domnul în lumină albastră. Numai câțiva zei întunecați mai stau înaintea Mamei Cer. Sfârșitul solstițiului e aproape.

Înșfac piatra-soarelui de pe jos și ea arde sub atingerea mea. În loc de Mama Cer, văd sânge. Văd os.

O văd pe Mama.

De imaginea asta mă agăț când pun piatra-soarelui în coloana izolată din mijlocul domului. Dacă sângele ei curge prin venele mele, de ce n-ar curge și sângele celorlalți strămoși?

Scot iute pumnalul de os adevărat de la brâu și îmi crestez palmele. Cu rănile deschise apăs pe piatra-soarelui, eliberând sângele

de legătură pentru sacrificiul extrem.

— *Ajutor!* strig tare, extrăgând puterea lor. *Vă rog! Dați-mi o mână de ajutor!*

Ca erupția unui vulcan, puterea strămoșilor țâșnește prin mine, maji și kosidáni deopotrivă. Fiecare se agață de conexiunea noastră, de însăși esența sângelui nostru. Spiritele lor se împletesc cu al meu, cu al Mamei, cu al lui Baba. Pornim împreună înainte, sufletele noastre luptând să intre în piatră.

— Mai multe! strig către ele, chemând toate spiritele legate prin sângele nostru.

Sap prin ascendența noastră, răscolind înapoi în timp până la aceia care au primit cei dintâi darurile Mamei Cer. De câte ori un alt strămoș iese la suprafață, corpul meu țipă. Pielea mea parcă se sfâșie smulsă în toate direcțiile. Dar am nevoie de asta.

Am nevoie de ei.

Vocile lor încep să se audă, un cor de morți vii. Aștept să aud cuvintele scrise cu cerneală pe pergamentul distrus, dar ei cântă o incantație pe care n-am mai auzit-o niciodată. Cuvinte stranii circulă în ecou prin capul meu, prin inima mea, prin sufletul meu. Își croiesc drum spre buzele mele, deși nu știu ce o să facă incantația asta.

— *Àwa ni omo re nínú èjè àti egungun!*

Căi spirituale explodează înăuntrul meu. Mă zbat printre țipetele mele să scot pe gură cuvintele, în timp ce piatra-soarelui zumzăie sub mâinile mele. Lumina urcă spre pieptul Mamei Cer, peste mâna care ține cornul ei. E aproape încheiat.

Solstițiul e aproape de sfârșit.

— *A ti dé! ìkan ni wá! Dá wá pó Mama! Kí ìtànnà wa tàn pèlú èbùn àìníye re léèkan síi!*

Gâtul mi se astupă, îngreunându-mi și respirația, darămite vorbitul. Însă mă silesc să continui, canalizând tot ce mi-a mai rămas.

— *Jé kí agbára idán wa tàn kárí!* strig eu, când lumina se întinde peste clavicula Mamei Cer.

Vocile cântă acum atât de tare în mintea mea încât probabil toată lumea le poate auzi. Ele se străduiesc pentru ultima parte a incantației, disperate, când lumina traversează puntea nasului Mamei Cer. Cu sângele lor, pot duce asta la bun sfârșit.

Cu sângele lor sunt de neoprit.

— *Tan ìmólè ayé léèkan síi!*

Lumina ajunge la ochii Mamei Cer și explodează cu o strălucire albă, când răsună ultimele cuvinte ale incantației mele. Piatra-soarelui mi se sparge în mâini. Lumina sa aurie se împrăștie prin toată încăperea. Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat. Nu știu ce am făcut. Dar când lumina invadează fiecare fibră a ființei mele, întreaga lume strălucește.

Creația se perindă în vârtej înaintea ochilor mei, nașterea omului, originea zeilor. Magia lor izbește în încăpere val după val, un curcubeu cu fiecare culoare vibrantă.

Magia pătrunde prin fiecare inimă, fiecare suflet, fiecare ființă. Ne unește pe toți ca într-o salbă, trecându-și firul prin cochiliile omenești.

Puterea magiei îmi arde pielea. Extazul și agonia curg deopotrivă, imposibil de distins între plăcere și durere.

Când începe să se stingă, văd adevărul – ascuns tot timpul ăsta și totuși la vedere.

Noi suntem urmașii de sânge și os.

Cu toții, instrumente ale răzbunării și ale virtuții.

Adevărul mă învăluie strâns, legănându-mă ca un copil în brațele mamei sale. Mă leagă în dragostea lui, la fel cum moartea mă înghite în strânsoarea ei.

CAPITOLUL OPTZECI ȘI CINCI

ZÉLIE

Întotdeauna mi-am imaginat moartea ca pe un viscol, dar căldura mă înconjoară ca oceanul din Ilorin.

Un dar, gândesc eu, în pacea și întunericul alâfiei. Răsplata pentru sacrificiul meu.

Și ce altă răsplată ar putea fi, decât un capăt al unei lupte nesfârșite?

— *Mama, Òrìsà Mama, Òrìsà Mama, àwá ún dúpè pé egbó igbe wa...*

Vocile fredonează prin pielea mea, în timp ce sunete pline răsună prin întuneric. Văluri argintii de lumină spiralează în întuneric, scăldându-mă în frumoasele lor nuanțe. În timp ce cântecele continuă, un fulg de nea de lumină cade prin întuneric cu o voce care cântă mai tare decât celelalte. Le conduce în venerație și laudă, răsunând prin văluri.

— *Mama, Mama, Mama...*

Vocea luminii e mângâioasă ca mătasea, moale precum catifeaua. Se înfășoară în jurul formei mele, atrăgându-mă spre căldura ei. Și cu toate că nu-mi pot simți corpul, plutesc prin întuneric către ea.

Am mai auzit sunetul ăsta.

Cunosc vocea asta. Dragostea asta.

Cântecul devine din ce în ce mai puternic, întețind lumina. De la un fulg de nea, aceasta crește și se preschimbă, prinzând formă sub ochii mei.

Mai întâi apar picioarele, cu pielea neagră precum cerul nopții. Contrastează puternic cu mătasea roșie a rochiei sale, bogate și fluturând pe silueta ei nepământeană. Bijuterii de aur îi încarcă încheieturile, gleznele, gâtul; toate îi scot în evidență sclipitoarea diademă de pe frunte.

Mă înclin, în timp ce corul răsună, nevenindu-mi să cred că mă aflu la picioarele Oyei. Dar când zeița își scoate diadema prinsă în coama ei deasă de păr alb, ochii ei căprui întunecați îmi fac inima să-

mi stea în loc.

Ultima oară când am văzut aceşti ochi erau goi, părăsiţi de femeia pe care o iubeam. Acum sunt însufleţiţi şi lacrimi sclipitoare cad de pe pleoapele lor.

— Mama?

Nu se poate.

Deşi mama avea o faţă ca a soarelui, era fiinţă omenească. Era o parte din mine.

Dar când acest spirit îmi atinge faţa, dragostea familiară se răspândeşte prin corpul meu. Lacrimile cad din frumoşii ei ochi căprui, în timp ce şopteşte:

— Salutare, mica mea Zél.

Lacrimi fierbinţi îmi podidesc şi mie ochii şi mă prăbuşesc în îmbrăţişarea ei spirituală. Căldura ei pătrunde în fiinţa mea, umplând fiecare fisură, refăcând întregul. Simt toate lacrimile pe care le-am vărsat, fiecare rugăciune pe care am înălţat-o vreodată. Văd fiecare moment în care mi-am ridicat ochii, la noi, în ahéré, şi mi-am dorit să fi stat şi ea acolo, uitându-se la mine.

— Am crezut că ai murit, scâncesc eu.

— Tu eşti o soră a Oyei, scumpa mea. Ştii că spiritele noastre nu mor niciodată.

Mă desprinde din îmbrăţişare şi îmi şterge lacrimile cu roba ei moale.

— Am fost întotdeauna cu tine, întotdeauna alături de tine.

Mă agăţ strâns de ea, de parcă în orice moment spiritul ei mi-ar putea aluneca printre degete. Dacă aş fi ştiut că ea mă aştepta în moarte, aş fi primit-o de mult, aş fi căutat-o. Să fiu cu ea e tot ce mi-am dorit vreodată, e pacea pe care a luat-o cu ea când a murit. Să fiu cu ea înseamnă să mă simt, în sfârşit, în siguranţă.

După tot acest timp, sunt acasă.

Ea îşi trece mâinile peste codiţele mele, înainte de a mă săruta pe frunte.

— N-ai să ştii niciodată cât de mândri suntem noi de tot ce ai făcut.

— Noi?

Ea zâmbeşte.

— Baba e aici, acum.

— E bine? întreb eu.

— Da, scumpa mea. E în pace.

Nu pot să clipesc cât aș vrea de repede să-mi alung noile lacrimi. Nu cunosc mulți oameni care să fi meritat mai mult pacea. Oare a știut că spiritul lui avea să sfârșească în această grație, lângă femeia pe care a iubit-o?

— *Mama, Mama, Mama...*

Vocile cântă mai tare. Mama mă strânge din nou la piept și inspir adânc parfumul ei. După tot acest timp, ea încă mai miroase a mirodenii calde și a sosuri, amestecurile pe care le fierbea în orezul ei jollof.

— Ceea ce ai făcut tu în templu nu seamănă cu nimic din ceea ce au văzut vreodată spiritele.

— N-am recunoscut incantația, clatin eu din cap. Nu știu ce am făcut.

Mama îmi cuprinde fața în palme și mă sărută pe frunte.

— O să afli curând, preaputernica mea Zélie. Și, de-a lungul a tot ce urmează, n-o să te părăsesc niciodată. Indiferent ce o să simți, cu ce ai să te confrunți când o să crezi că ești singură...

— Tzain... îmi dau eu seama.

Mai întâi Mama, apoi Baba, acum eu?

— Nu-l putem părăsi, exclam eu. Cum îl aducem aici?

— *Mama, Òrìsà Mama, Òrìsà Mama...*

Mama mă strânge mai tare, în timp ce vocile devin mai puternice, aproape asurzitoare. Cutele îi încrețesc fruntea netedă.

— El nu aparține locului acestuia, scumpa mea. Nu încă.

— Dar Mama...

— Nici tu.

Vocile cântătoare sunt atât de puternice încât nu-mi dau seama dacă sunt laude sau țipete. Mi se răsucesc măruntaiele când înțeleg cuvintele Mamei.

— Mama, nu... te rog!

— Zél...

Mă agăț din nou de ea, frica strângându-mă de gât.

— Vreau asta. Vreau să rămân aici, cu tine și cu Baba!

Nu mă pot întoarce în lume. N-am să supraviețuiesc durerii.

— Zél, Orïsha încă mai are nevoie de tine.

— Nu-mi pasă. Eu am nevoie de *tine!*

Cuvintele îi devin grăbite, în timp ce lumina ei începe să scadă, laolaltă cu corul vocilor cerești. De jur împrejurul nostru întunericul strălucește, înecându-se într-un val de lumină.

— Mama, nu mă părăsi... Te rog, Mama! Nu din nou!

Ochii ei întunecați sclipesc când din ei cad lacrimi, aterizând, calde, pe fața mea.

— Nu s-a terminat, mică Zel. Abia a început.

EPILOG

Când deschid ochii, vreau să-i închid. Vreau s-o văd pe mama. Vreau să fiu învăluită în întunecimea caldă a morții, nu zgâindu-mă la culorile vinețiii care mânjesc cerul liber.

Aerul de deasupra mea pare să se clatine înainte și-napoi, legănându-mi blând corpul. E o lunecare pe care aș recunoaște-o oriunde. Înălțarea și coborârea valurilor mării.

Când înțeleg pe deplin, arsuri și junghiuri îmi cuprind fiecare celulă a corpului. Durerea e dezolantă. Durerea care însoțește viața.

Un geamăt îmi scapă de pe buze și se aud bufnind niște pași.

— Trăiește!

Numaidecât, fețele îmi năpădesc câmpul vizual: a lui Amari, plină de speranță, a lui Tzain, ușurată. Când ei se retrag, Roën și surâsul lui încrezut rămân.

— Kenyon? izbutesc să rostesc. Käto? Rhema...

— Sunt în viață, mă asigură Roën. Așteaptă pe vas.

Cu ajutorul lui, mă ridic în capul oaselor pe lemnul rece al bărcii cu vâsle pe care o folosiserăm să debarcăm pe insula sacră. Soarele coboară dincolo de orizont, ascunzându-ne în umbrele nopții.

O străfulgerare a templului sacru îmi răsare în minte și îmi fac curaj pentru întrebarea pe care sunt prea speriată s-o pun. Mă uit fix în ochii căprui ai lui Tzain; vestea eșecului o să doară mai puțin venind de pe buzele lui.

— Am izbutit? Magia s-a întors?

El încremenește. Tăcerea lui îmi strânge inima. După tot ce s-a întâmplat. După Inan. După Baba.

— N-a mers? mă străduiesc să întreb, dar Amari clatină din cap.

Ridică o mână sângerândă și, în întuneric, văd un vârtej de lumină albastră intensă. O șuviță albă trosnește ca fulgerul prin părul ei negru.

Pentru o clipă, nu știu ce să înțeleg din ce văd.

Apoi îmi îngheață sângele în vene.

NOTA AUTOAREI

Am vărsat multe lacrimi înainte să încep să scriu această carte. Multe lacrimi când am revizuit-o. Și chiar și acum, când stă în mâinile tale, știu că o să vărs din nou lacrimi.

Deși călăritul pe leonare gigantice și îndeplinitul ritualurilor sacre ar putea fi tărâmul fanteziei, toată durerea, frica, mâhnirea și suferința pierderii din cartea asta sunt adevărate.

Urmașii de sânge și os a fost scrisă într-o vreme când tot dădeam drumul la știri și vedeam relatări despre oameni de culoare neînarmați, femei și copii împușcați de poliție. M-am simțit înfricoșată, mânioasă și neajutorată, dar cartea asta a fost singurul lucru care mă încuraja să cred că puteam face ceva în privința asta.

Mi-am spus că, dacă o singură persoană o va citi și își va schimba modul de a simți sau de a gândi, atunci va însemna că am făcut ceva semnificativ vizavi de o problemă care adesea mi se pare că mă depășește cu mult.

Acum cartea aceasta există și *tu* o citești.

Îți mulțumesc din adâncul sufletului.

Dar dacă povestea aceasta te-a afectat în vreun fel, tot ce-ți cer e să n-o lași să se oprească la paginile acestui text.

Dacă ai plâns pentru Zulaikha și Salim, atunci ai plâns pentru copiii nevinovați ca Jordan Ewans, Tamir Rice și Aiyana Stanley-Jones. Ei aveau cincisprezece, doisprezece și șapte ani când au fost împușcați și uciși de poliție[1].

Dacă ți s-a frânt inima pentru durerea lui Zélie în urma morții mamei sale, atunci să ți se frângă și pentru toți supraviețuitorii brutalității poliției care au fost nevoiți să vadă, cu ochii lor, cum le sunt răpiți cei dragi de lângă ei. Supraviețuitori ca Diamond Reynolds și fiica ei de patru ani, care erau în mașină când Philando Castile a fost tras pe dreapta, împușcat și ucis[2].

---

[1] Velez, Ashley, „I Made It to 21. Mike Brown Didn't", *The Root,* 2017.

[2] Park, Madison, „After Cop Shot Castile, 4-Year-Old Worried Her Mom Would Be Next", *CNN,* 2017

Jeronimo Yanez, ofițerul care l-a ucis, a fost achitat de toate acuzațiile[3].

Acestea sunt doar câteva nume tragice dintr-o lungă listă de vieți ale oamenilor de culoare curmate prea devreme. Mame smulse de lângă fiicele lor, tați smulși de lângă fii, părinți care își vor trăi restul vieții lor cu o mâhnire pe care niciun părinte n-ar trebui s-o cunoască.

Aceasta este doar una dintre multele probleme care ne bântuie lumea și sunt atât de multe zile când aceste probleme par să ne depășească, dar fie ca această carte să constituie dovada că întotdeauna putem face *ceva* ca să luptăm împotriva lor.

Cum spune Zélie, în ritual, *„Abogbo wa ni omo rèe nínù èjè àti egungun”*.

Noi suntem urmașii de sânge și os.

Și întocmai ca Zélie și ca Amari, avem puterea de a schimba răul din lume.

Am fost doborâți mult prea mult timp.

Acum hai să ne ridicăm.

[3] Smith, Mitch, „Minnesota Officer Acquitted in Killing of Philando Castile”, *The New York Times,* 2017.

MULȚUMIRI

Am avut fericirea de a cunoaște și a lucra cu unii dintre cei mai buni oameni care există pe lume și cred că asta a fost posibil numai pentru că Dumnezeu i-a scos în calea mea. Îți mulțumesc, Doamne, pentru tot ce ai făcut și pentru toate lucrurile cu care m-ai binecuvântat.

Mamă și tată, vă mulțumesc pentru că ați sacrificat tot ce ați știut și ați iubit ca să ne dăruiți toate oportunitățile din lume. Vă sunt veșnic recunoscătoare pentru sprijinul vostru atunci când m-am îmbarcat la acest vis. Tată, tu m-ai învățat să nu mă plafonez niciodată și întotdeauna m-ai îndemnat să dau tot ce pot. Te iubesc și știu că bunica are grijă de noi în fiecare zi. Mamă, cred că personajele mele își pierd mamele de mici pentru că așa ți-ai pierdut-o tu și asta a fost întotdeauna cea mai mare spaimă a mea. Îți mulțumesc pentru dragostea și sprijinul arătat în atât de multe feluri încât nici n-aș putea să le enumăr pe toate. De asemenea, vă mulțumesc și vouă, mătușilor și unchilor care m-ați ajutat cu traducerile în yoruba!

Tobi Lou, dacă n-ai fi fost atât de formidabil când am devenit adulți, ranchiunoasa care am fost în copilărie n-ar fi fost motivată să devină cât mai bună cu putință. Îți mulțumesc că ți-ai urmat visurile cu atâta asiduitate, încât am știut că era posibil să fac și eu la fel. Toni, ai fost dușmanul meu de moarte în primii cincisprezece ani din existența ta și ai fost atât de rău cu mine pe 25.11.2017. (Ți-am spus c-o să regreți!) *Cu toate acestea*, te iubesc din tot sufletul, sunt mândră de tine și știu că o să fii cel mai faimos Adeyemi.

Jackson, cel dintâi cititor și critic al meu. Tu ai crezut în mine și în cartea mea de dinainte de începuturi. Îți mulțumesc pentru că ești admiratorul și suporterul meu numărul unu și pentru că m-ai împins de la spate când eram prea speriată să cred în mine însămi. Marc, Deb și Clay, *mulțumesc* că m-ați primit în familia voastră cu brațele deschise și brânză la grătar. Vă iubesc pe toți și, Clay, sunt mândră să te pot numi fratele meu mai mic.

DJ Michelle „Meesh" Estrella, ești o persoană incredibilă și o artistă incredibilă. Îți mulțumesc pentru frumoasele simboluri din această

carte!

Brenda Drake, îți mulțumesc pentru că faci un sacrificiu atât de dezinteresat ca să-i ajuți pe atât de mulți scriitori să-și împlinească visurile. Ashley Hearn, ți-ai pus toată inima și mintea-ți genială în manuscrisul acesta și m-ai ajutat să spun povestea pe care am vrut s-o spun tot timpul. Te iubesc și sunt foarte norocoasă că am fost îndrumată de tine!

Hillary Jacobson și Alexandra Machinist, amândouă sfidați termenul de „agente de vis", pentru că sunteți cu mult mai presus de orice aș fi putut visa eu vreodată. Sunteți geniale și extraordinare și sunt atât de norocoasă să lucrez cu voi. Vă mulțumesc că faceți imposibilul posibil.

Pentru Josie Freedman, cel mai bun agent de film din toate timpurile, îți mulțumesc că m-ai condus de la a mă visa lucrând la *un* film, până la a vorbi cu unii dintre cei mai grozavi oameni de la Hollywood despre filmul *meu*. Hana Murrell, Alice Dill, Mairi Friesen-Escandell și Roxane Edouard, vă mulțumesc că ați făcut globală povestea mea. Înseamnă literalmente lumea.

Jon Yaged și Jean Feiwel, *mulțumesc* că ați crezut în mine și în această serie cum nu s-a mai întâmplat niciodată până acum. Voi ați făcut Macmillan o casă primitoare și minunată și sunt norocoasă să public această carte la voi.

PREAIUBITULUI CHRISTIAN TRIMMER! Tu ești Mama Agba pentru mine: mai vârstnicul excepțional, magic, impecabil îmbrăcat, care îmi dă ceai, un baston de metal și perle de înțelepciune când am mai multă nevoie. Îți mulțumesc că ai fost un incredibil susținător pentru mine și această carte!

PREAIUBITEI REGINE ÎMPĂRĂTESE TIFFANY LIAO! Tu ești Amari a mea. Te-ai coborât de pe tron, și te-ai murdărit, și l-ai înjunghiat pe căpitanul arenei ca să-mi salvezi viața, și mi-ai împletit părul, pe barcă, și mi-ai spus că tu credeai în mine chiar și atunci când eu nu credeam în mine însămi. Tiff, tu ești totul și sunt norocoasă să lucrez cu o femeie atât de nemaipomenită și eminentă. Rich Deas, fiecare linie, tușă și literă din această carte e nici mai mult, nici mai puțin decât genială. Îți mulțumesc pentru că ai realizat cea mai uluitoare copertă pentru cartea inimii mele.

Pentru echipa mea de publicitate și marketing de la Macmillan, VOI, BĂIEȚI, SUNTEȚI INCREDIBILI! Vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut ca să prezentați cartea aceasta lumii. Pentru minunata Molly Ellis, publicist, cele mai bune zile sunt cele în care ajung să-ți scriu de zece ori pe e-mail. Mă simt atât de norocoasă să lucrez cu tine. Kathryn Little, ești o directoare genială, grozavă, și mi-a plăcut fiecare moment în care am ajuns să interacționez cu tine. Mary Van Akin, nu-ți pot scrie numele fără să mă gândesc „ȘI TU EȘTI O RENEGATĂ!" și să râd. Ești CEA MAI BUNĂ promo femeie din domeniul editorial. #BB pe viață. Mariel Dawson, ești o zeiță și tot ce ai făcut pentru această carte a fost la fel de frumos și de extraordinar ca și tine. Ashley Woodfolk, minunată scriitoare, expert marketing și prietenă. Te iubesc și îți urez la mulți ani de ziua de naștere a cărții *The Beauty That Remains!* Allison Verost, știu că niciuna dintre aceste incredibile campanii n-ar fi putut avea loc fără îndrumarea și sprijinul tău. Și mulțumiri speciale pentru restul formidabilei mele echipe, inclusiv Brittany Pearlman, Teresa Ferraiolo, Lucy Del Priore, Katie Halata, Morgan Dubin, Robert Brown și Jeremy Ross.

Vă mulțumesc și vouă, celor de la echipa de vânzări de la Macmillan, pentru dragostea și sprijinul arătat cărții, cu mulțumiri speciale pentru Jennifer Gonzales, Jessica Brigman, Jennifer Edwards, Claire Taylor, Mark Von Bargen, Jennifer Golding, Sofrina Hinton, Jaime Ariza și A. J. Murphy. Lui Tom Nau și tuturor celorlalți de la departamentul de producție, care ați lucrat cu termenele noastre limită ca să transformați proiectul într-o carte adevărată! Melindei Ackell, lui Valerie Shea și corectorilor, pentru munca voastră grea. Lui Patrick Collins, care a făcut interiorul acestei cărți la fel de frumos ca exteriorul. Laurei Wilson, Brisei Robinson și Boranei Greku de la Macmillan Audio. Și fiecărei persoane din acea minunată clădire care a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru această carte, mulțumesc din adâncul inimii.

Echipei de film CBB, nu există cuvinte ca să descriu ce înseamnă pentru mine să vă am pe voi în spatele acestui film. Vă mulțumesc pentru entuziasmul și pasiunea arătate de voi acestei povești. Patrik Medley și Clare Reeth, sunteți niște oameni minunați cu cele mai uimitoare zâmbete. Vă mulțumesc că v-a plăcut cartea și ați ajutat-o

să-și găsească o casă grozavă. Elizabeth Gabler, Gillian Bohrer și Jiao Chen, vă mulțumesc pentru că i-ați *dat* acestei cărți o casă incredibilă, cu un studio care a făcut atât de multe dintre filmele mele preferate. Mi-a plăcut fiecare minut petrecut ca să vă cunosc și abia aștept tot ce urmează. Karen Rosenfelt, îți mulțumesc că ai contribuit cu geniul tău în producerea acestui film. Wyck Godfrey, îți mulțumesc că ai pus dragoste și entuziasm în acest proiect cât de mult ai putut! Marty Browen, John Fisher și Temple Hill Productions, vă mulțumesc că faceți filmele pe care le-am adorat din adolescență și pentru că ați adăugat *Urmașii de sânge și os* pe lista voastră excepțională. David Magee și Luke Durett, vă mulțumesc că ați creat scenariul genial.

Barry Haldeman, Joel Schoff, Neil Erickson, vă mulțumesc că ați muncit atât de mult ca să mă călăuziți de-a lungul acestui proces nebunesc!

Romina Garber, ești o lumină pentru univers și un soare strălucitor în viața mea. Îți mulțumesc pentru că ești o prietenă și o susținătoare atât de minunată. Marissa Lee, ești talentată mai presus de cuvinte și m-ai făcut o persoană mai bună și o scriitoare mai bună. Îți mulțumesc pentru toată dragostea și bucuria pe care le-ai adus în viața mea! Kristen Ciccarelli, îți sunt veșnic recunoscătoare pentru toate dățile când m-ai ajutat să o scot la capăt cu această poveste și cu problemele mele personale. Viața, cartea și inima mea sunt mai bune fiindcă te am pe tine. Kester „Kit" Grant, scumpa mea soție scriitoare! Ești o persoană frumoasă și pe dinăuntru și pe din afară, și abia aștept să fac cunoștință cu *A Court of Miracles*. Hillary's Angelz, îți mulțumesc pentru nesfârșitul izvor de dragoste, sprijin și râs!

Shea Standefer, ești cea mai plină de compasiune ființă pe care am cunoscut-o, iar talentul tău nu are limite. Adalyn Taylor Grace, LOLO- LOLOMG! Ești eterna mea confidentă, *plus* că m-ai lăsat să-ți trimit atât de multe fotografii cu BTS și cu alți bărbați, iar asta face din tine o *adevărată* prietenă. Vă mulțumesc amândurora că ați fost întotdeauna prezente pentru mine și această carte.

Daniel José Older, Sabaa Tahir, Michael Dante DiMartino și Bryan Konietzko, vă mulțumesc că ați creat povești care m-au făcut și pe mine să vreau să creez această carte. Dhonielle Clayton, Zoraida

Cordova și DJO, vă mulțumesc că m-ați ajutat să transform *Urmașii de sânge și os* într-o poveste de care sunt mândră să-i dau drumul în lume. Angie Thomas, Leigh Bardugo, Nic Stone, Renée Ahdieh, Marie Lu și Jason Reynolds, vă mulțumesc pentru dragostea, sprijinul, îndrumările și inspirația pe care fiecare dintre voi mi le-ați oferit în diverse momente ale parcursului meu. Sunt mândră să scriu într-o perioadă în care autori incredibili ca voi îmbogățesc lumea cu povești.

Morgan Sherlock și Allie Stratis, nu știu ce am făcut să am niște prietene atât de minunate, dar mă bucur nespus că v-am avut în adolescență și că încă vă mai am, pe amândouă, și acum. Vă iubesc, sunt atât de mândră de femeile care ați devenit, și n-o să vă iert niciodată, niciodată că m-ați lăsat să-mi fac breton. Shannon Janico, ai fost întotdeauna o prietenă incredibilă și ai devenit o femeie uimitoare. Te iubesc și fiecare elev pe care-l înveți tu este cel mai norocos copil din lume. Mandi Nyambi, ești cea mai inteligentă, pasionată și conștiincioasă femeie pe care o cunosc. Îți mulțumesc că ești ca o soră pentru mine. Te iubesc, sunt mândră de tine și continuă să întrerupi pe toată lumea când vorbește. Yasmeen Audi, Elise Baranouski și Juliet Bailin, întotdeauna m-ați iubit, m-ați sprijinit și m-ați încurajat să-mi îndeplinesc visurile. Vă iubesc și sunt norocoasă să vă am în viața mea. Sunt foarte mândră de tot ce ați făcut și de tot ce veți mai face. De asemenea, Elise, poți folosi textul acesta ca dovadă, ori de câte ori se îndoiește cineva de cât de apropiate suntem de fapt.

Pentru prietenii mei de la TITLE Boxing și de la Cody Montarbo, vă mulțumesc pentru că mă țineți sănătoasă! Lin-Manuel Miranda, îți mulțumesc pentru că ai creat o asemenea operă de artă inspiratoare care mi-a ținut companie în timpul nopților mele albe. Genialilor oameni de culoare, vă mulțumesc pentru că mă inspirați și mă motivați. Recunoștință specială pentru Michelle și Barack Obama, Chance the Rapper, Viola Davis, Kerry Washington, Shonda Rhimes, Lupita Nyong'o, Ava DuVernay, Zulaikha Patel, Kheris Rogers, Patrisse Cullors, Alicia Garza și Opal Tometi.

Pentru profesorii mei, vă mulțumesc că m-ați ajutat să descopăr cine sunt și ce vreau să spun. Mulțumiri speciale pentru Mr. Friebel,

Mrs. Colianni, Mr. McCloud, Mr. Woods, Mr. Wilbur, Joey McMullen, Maria Tartar, Christina Phillips Mattson, Amy Hempel și John Stauffer.

Și, în ultimul rând, dar cu siguranță nu celor mai puțin importanți: cititorilor mei. Nimic din acestea n-ar fi fost posibile fără voi. Vă mulțumesc că ați făcut o călătorie în Orïsha. Abia aștept să continui aventura cu voi.

MI-AU UCIS MAMA.
NE-AU LUAT MAGIA.
AU ÎNCERCAT SĂ NE ÎNGROAPE.

ACUM RENAȘTEM!

URMAȘII DE SÂNGE ȘI OS

„Abil politic și extraordinar de bogat imaginativ, romanul acesta este un fenomen în devenire, literalmente." — *Entertainment Weekly*

„Debutul exuberant al lui Adeyemi îi proiectează pe cititori în mijlocul unei lumi compacte, intense, pline de intrigi politice, magie invocativă și violență brutală. Cu o desfășurare cinematografică, narat din puncte de vedere alternative, cu acțiune artistic coregrafiată, asigură o lectură antrenantă, iar suspansul din final cu siguranță îi va face pe cititori să aștepte nerăbdători continuarea." — *Booklist*

„Impresionant, captivant și natural — Adeyemi este un talent demn de urmărit. Excepțional." — *Kirkus*

„Plină de acțiune relatată în secvențe cinematografice și de creaturi demne de *Războiul Stelelor*, (cartea) asaltează granițele imaginației. Și deopotrivă chestionează conștiința. Războiul brutal descris de Adeyemi între kosidánii nobili, cu piele mai deschisă la culoare, și majii înrobiți, cu piele neagră, pune întrebări provocatoare despre rase, clase și autoritate, ridicând ca avertisment o oglindă în fața societății noastre abrupt divizate." — *The New York Times*

ROMAN TRADUS ÎN 27 DE ȚĂRI
FILM ÎN PRODUCȚIE LA FOX 2000

Literatură fantastică
pentru adolescenți și tineri
www.edituraepica.ro

EPICA